

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA Today Bestselling Author of
The Duke's Perfect Wife

JENNIFER ASHLEY

The Seduction of Elliot McBride

"Ashley writes the kind of heroes I crave."
—New York Times bestselling author Elizabeth Hoyt

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Övgü için

DÜKÜN MÜKEMMEL EŞİ

"*Dükün Mükemmel Eşi*, ilk sayfasından son sayfasına kadar büyüleyici, şehvetli ve muhteşem bir hikâye."

-Joyfully Reviewed (Tavsiye Edilen Okuma)

"Unutulmaz Mackenzie'geri dönüyor ve Ashley serinin dördüncüsünde okuyucuların kalbini ve aklını çelen büyüleyici, yoğun duygusal bir romantizme imza atıyor. Yenilikçi olay örgüsü ve karakterleriyle Ashley, türün sınırlarını zorluyor ve okuyuculara birçok düzeyde dokundukları için 'kalıcı' eserler yaratıyor."

-RT Book Reviews (Top Pick)

"Her şey baştan çıkarıcı bir dünya, tıpkı benim yaptığım gibi siz de kendinizi kaptıracaksınız."

-DemonLovers Books & More

LORD CAMERON'UN ÇOK SAYIDA GÜNAHI

"Ashley'nin kusursuzca kaleme aldığı bu son tarihi aşk romanı, çok katmanlı karakterizasyonu; seksi, sırlarla dolu olay örgüsü; keskin zekâsı ve büyüleyici yazımıyla aşk romanı okurlarını zengin bir şekilde ödüllendiriyor."

-Booklist (yıldızlı)

"Tutkulu, iyi çizilmiş karakterler, soluksuz bir romantizm ve unutulmaz bir aşk hikâyesi."

-Library Journal

"Her gibi yenilikçi... Okuyucuları soluksuz bırakacak güzel yazılmış, hassas, dokunaklı bir romantizm... Güçlü karakterizasyonları ve dokunaklı ama şehvetli hikaye anlatımı okuyucuları unutulmaz aşk hikayelerinin içine çekiyor."

-RT *Book Reviews* (Top Pick)

"Okurlar Ainsley'e bayılacak."-Publishers *Weekly*

"Ashley'nin hikâye anlatma konusunda tek kelimeyle bir yeteneği var... Yürek burkan romantizm, bolca ateşli seks ve altta yatan hikâye örgüsü ile dengelenmiş... hepsi de keyfe katkıda bulunuyor."

-*Night Owl Yorumları*

"Jennifer Ashley'den bir başka kazanan... Romantik ve içten, ateşli ve seksi, tam kıvamında bir mizah. Bu kitaba kesinlikle bayıldım ve Mackenzie'lere doyamıyorum!"

-*Michelle ve Leslie'nin Kitap Seçimleri*

"Jennifer Ashley çok şehvetli, seksi kitaplar yazıyor... Bu serinin ilk iki kitabını seydiyseniz, bu kitabı da seveceksiniz. Eğer bu kitapları denemediyseniz, kesinlikle tavsiye ederim."

-*Smexy Books*

LADY ISABELLA'NIN SKANDAL EVLİLİĞİ

"Bu romana bayılıyorum: Yürek parçalayıcı, komik, dürüst ve gerçek. Kahramanı tanımak istiyorum - hayır, kahramanla *evlenmek* istiyorum!"

-Eloisa James, *New York Times* çoksatan yazarı

"Ustaca incelikli karakterizasyon ve bol miktarda şehvetli duygusallık, Ashley'nin kusursuzca hazırlanmış bu son tarihi romanına karşı konulmaz bir edebi lezzet katıyor."

-*Chicago Tribune*

"Okurlar sevin! Mackenzie kardeşler geri dönüyor ve Ashley duygu derinliği, unutulmaz karakterler, cızırtılı tutku, gizem ve kalbinize onu yakalayan bir hikâye ile dolup taşan eşsiz bir aşk hikâyesi yaratmak için sihrini konuşturuyor. Brava!"

-RT Book Reviews (Top Pick)

"Her köşesinde tehlike ve entrika barındıran, içten, duygusal bir tarihi aşk romanı... Harika bir okuma!"

-Fresh Fiction

"Eğlenceli vakit geçirmek, seksi Highland kahramanları ve dokunaklı aşklar için Jennifer Ashley'nin romanlarından iyisi yok!"

-Night Owl Yorumları

"Mackenzie kardeşlere aşık olmamak elde değil."

-Loves Romances and More

"Bu seri, tüm tarihi romantizm hayranları için mutlaka okunması gereken bir kitap."

-Smexy Books

"Jennifer Ashley'nin büyük bir hayranıyım... Çok eğlenceli."

-All About Romance

"Bayan Ashley, karakterleriyle duygusallığı ve tutkuyu hayata geçirebilen ve duyguları sayfalara dökabilen mükemmel bir yazar."

-Fiction Vixen Kitap Yorumları

"Bayan Ashley beni hayal uğratmadı."

-İyi, Kötü ve Okunmamış

LORD IAN MACKENZIE'NİN ÇILGINLIĞI

"Karmaşık karakterleri ve gerilim dolu olay örgüsüyle okurları büyüleyecek, nefis derecede karanlık ve nefis derecede seksi bir aşk ve romantik kurtuluş hikâyesi."

-Booklist

"Ashley'nin büyüleyici ve dokunaklı romantizmi... okuyucuları birçok açıdan etkiliyor. Bravo!"

-RT Kitap Yorumları

"Seveceğiniz iki harika, parlak karakterle gizem ve entrika dolu bir hikâye... Son derece yetenekli bir yazar olan Jennifer Ashley'den daha fazlasını bekliyorum." -Fresh Fiction

"Gizem, gerilim, merak uyandıran bir olay örgüsü, kötü adamlar, romantizm, acı çeken bir kahraman ve cesur bir kadın kahramanla dolu bu kitap tam bir kazanan. *Lord Ian Mackenzie'nin Deliliği*'ni harika bir kitap okumak isteyen herkese tavsiye ederim."

-Romance Junkies

"Vay canına! Şimdiye kadar okuduğum en iyi kitaplardan biri. [Verebileceğim en yüksek tavsiyeyi alıyor. Gerçekten harika bir kitap."

-Once Upon A Romance

" bir ya da iki -ya da altı ya da yedi- adım ötesinde bir kitap okuduğunuzda, bunu hemen anlarsınız. *Lord Ian Mackenzie'nin Deliliği*'nde de durum böyle. Buradaki karakterler o kadar karmaşık ve gerçek ki, yolculukları beni büyüledi...[ve] bu hikaye uzun zamandır okuduklarım arasında en romantik olanı... Bu kesinlikle takip etmeyi dört gözle beklediğim bir seri."

-All About Romance

"Sorunlu kahramanlara benzersiz bir yorum... Taze ve ilginç."

-Night Owl Yorumları

"Türe hoş bir katkı."

-Sevgili Yazar

Jennifer Ashley'den Berkley Sensation kitapları

The Mackenzies

LORD IAN MACKENZIE'NİN ÇILGINLIĞI LADY
ISABELLA'NIN SKANDAL EVLİLİĞİ
LORD CAMERON'UN ÇOK SAYIDA GÜNAHI
DÜKÜN MÜKEMMEL EŞİ
ELLIOT MCBRIDE'IN BAŞTAN ÇIKARILMASI

Shifters Unbound

GURUR EŞLERİ İLKEL
BAĞLAR VAHŞİ KEDI
EŞ İDDİA EDİLDİ

BERKLEY SENSATION, NEW YORK

BERKLEY YAYIN GRUBU

Penguin Group Penguin Group (USA) Inc.

tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Canada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü) - Penguin Books Ltd., 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere - Penguin

Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin'in bir bölümü)

Books Ltd.) - Penguin Group (Australia), 707 Collins Street, Melbourne, Victoria 3008, Australia (a division of Pearson Australia Group Pty. Ltd.) - Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park, New Delhi-110 017, India - Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive,

Rosedale, Auckland 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü) - Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd, Rosebank Office Park, 181 Jan Smuts Avenue, Parktown North 2193, Güney Afrika - Penguin China, B7 Jiaming Center, 27 East Third Ring Road North, Chaoyang District, Beijing 100020, Çin

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncının bu kitap üzerinde herhangi bir kontrolü yoktur. ve yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya bunların içeriği için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

ELLIOT MCBRIDE'IN BAŞTAN ÇIKARILMASI

Bir Berkley Sensation Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

YAYINCILIK GEÇMİŞİ

Berkley Sensation kitlese pazar ciltsiz baskı / Ocak 2013

Telif hakkı© 2012 Jennifer Ashley.

Jennifer Ashley tarafından yazılan *The Wicked Deeds of Daniel Mackenzie*'den alıntı Telif hakkı © 2012 Jennifer Ashley'e aittir. Kapak resmi Phil Hefferan tarafından yapılmıştır. Ron Zinn tarafından el yazısı.

Kapak tasarımı George Long'a aittir.

İç metin tasarımı Laura K. Corless tarafından yapılmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, taranamaz veya basılı ya da elektronik ortamda dağıtılamaz. izinsiz olarak elektronik ortama aktarılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izinli baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Group (USA)
Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ISBN: 978-1-101-61854-7

BERKLEY SENSATION®

Berkley Sensation Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü olan
The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

BERKLEY SENSATION® Penguin Group (USA) Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır.

"B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markasıdır.

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİNDE BASILMIŞTIR

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz.
Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne
yazar ya da yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

HER ZAMAN ÖĞRENEN PEARSON

Her zamanki gibi editörüm Kate Seaver'a, taslaktan bitmiş kitaba uzanan yolculuğumuzdaki tüm yardımları ve sabrı için çok teşekkür ederim. Ayrıca her şeyin yolunda gitmesini sağlayan, gelmiş geçmiş en iyi editör yardımcısı Katherine'e ve her zaman coşku ve destekle yanımda olan harika yayıncım Erin'e. Ve bir yazarla yaşamının getirdiği iniş çıkışlara, sevinçlere ve umutsuzluklara, kirli eve ve tencere yemeğine katlanan kocama. Seni seviyorum, canım! Ve her zaman olduğu gibi, okuyucularıma özel bir teşekkür - siz harikasınız!

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Daniel Mackenzie'nin Kötü İşleri](#)

Bölüm 1

İSKOÇYA 1884

Juliana St. John'un nişanlısı kendi düğününe bir saat geç kalmıştı. Juliana saten ve sarı güller içinde beklerken, çeşitli arkadaşları ve aile üyeleri sorunun ne olduğunu öğrenmek için yağmurlu Edinburgh'a gönderildi.

Baş nedime Ainsley Mackenzie, Juliana'nın üvey annesi Gemma gibi Juliana'nın moralini yüksek tutmaya çalıştı. Ancak Juliana kalbinin derinliklerinde bir şeylerin çok yanlış gittiğini biliyordu.

Grant'in arkadaşları mahcup ve elleri boş döndüklerinde ve Ainsley uzun boylu bir İskoç olan kocasından gitmesini istediğinde, sonuç farklı oldu.

Lord Cameron Mackenzie vestiyerin kapısını kafasını sokabileceği kadar açtı. "Ainsley," dedi ve kapıyı tekrar kapattı.

Ainsley, Juliana'nın artık buz gibi olan ellerine bastırdı. "Sen boş ver, Juliana. Ben neler olduğunu keşfedeceğim."

Juliana'nın kendisinden sadece on yaş büyük olan üvey annesi öfkeliydi. Gemma hiçbir şey söylemedi ama Juliana onun her hareketinde öfke gördü. Gemma Grant Barclay'den hiç hoşlanmamıştı ve Grant'in annesinden de daha az hoşlanıyordu.

Ainsley kısa bir süre içinde geri döndü. "Juliana," dedi, sesi nazikti. Elini uzattı. "Benimle gel."

Bir insan bu tonda konuştuğunda, ardından kötü haberler geleceği kesindi. Juliana bir saten hışırtısı içinde ayağa kalktı. Gemma takip etmeye çalıştı ama Ainsley elini kaldırdı. "Juliana yalnız, sanırım."

Öfkeli Gemma itiraz etmeye bağıladı ama Gemma aynı zamanda zekiydi. Juliana'ya başıyla onay verdi ve elini sıktı. "Senin için burada olacağım, canım."

Juliana'nın kendine has bir öfkesi vardı, ama kilisenin avlusundaki şiddetli yağmura adımını attığında tuhaf bir uyuşukluktan başka bir şey hissetmedi. Grant ile nişanlanalı birkaç yıl olmuştu. Düğün her zaman o kadar rahat bir şekilde uzakta kalmıştı ki, nihayet o güne ulaşmak bir şok etkisi yaratmıştı. Ve şimdi...

Grant hasta mıydı? Ölmüş müydü?

Sis ve hafif yağmur şehri kaplamış, gökyüzünü gizliyordu. Ainsley, Juliana'yı kıyafetleriyle dışarı çıkarıp küçük bir avluya götürdü, Juliana'nın yeni beyaz topuklu botlarını çamur ıslatmıştı.

Kemerli bir geçide ulaştılar ve Ainsley buradan aşağıya, ana kiliseden uzaklaşmaya başladı. Tanrı'ya şükür, çünkü tüm konuklar kilisede bekliyor, izliyor ve neyin yanlış gittiğine dair spekülasyonlar yapıyordu.

Bir pasajın altında, ama hâlâ soğukta, Lord Cameron tek başına bekliyordu, Mackenzie ekose eteği giymiş geniş omuzlu dev gibi bir adamdı. Ainsley ve Juliana ona ulaştıklarında, Cameron çakmaktaşıdan sert gözlerle Juliana'ya baktı. "Onu buldum."

Juliana hâlâ uyuşukluktan başka bir şey hissetmiyordu. Bunların hiçbirisi gerçek gibi görünmüyordu, ne Cameron, ne kilisenin dışında alçalan gökyüzü, ne de düğün kıyafetleri.

"Nerede o?" Juliana sordu.

Cameron elindeki gümüş şişeyi gösterdi. "Kilisenin arkasındaki bir arabada. Onunla konuşmak ister misiniz?"

"Tabii ki onunla konuşmak istiyorum. Onunla evleneceğim..."

Ainsley ve Cameron'ın birbirlerine bakışlarını fark etti, Ainsley'nin gözlerindeki bir anlık öfkeyi ve Cameron'ın gözlerindeki yansıyan öfkeyi yakaladı.

"Ne oldu?" Juliana Ainsley'nin elini sıktı. "Delirmeden önce söyle bana."

Cameron, Ainsley'den önce cevap verdi. "Barclay kaçtı," dedi, heceler açıktı. "O evli."

Kemerler ve avlu, katı Edinburgh taşı, etrafında dönüp duruyordu ama hayır, Juliana dik durmuş, Cameron Mackenzie'ye bakıyordu, Ainsley'nin sıcaklığı yanı başındaydı.

"Evli." Juliana'nın dudakları kaskatı kesilmişti. "Ama o benimle evleniyor."

Lord Cameron Mackenzie'nin o gün dünyada yapmak isteyeceği son şeyin Juliana'nın damadını yakalamak ve sonra da Juliana'ya adamın başka bir kadınla kaçtığını söylemek biliyordu. Ama 'a bakmaya devam etti, sanki ona yeterince sert bakarsa, hikayeyi değiştirecek ve ona farklı bir hikaye anlatacaktı.

"Dün öğleden sonra evlendi," dedi Cameron. "Ona piyano öğreten bir kadınla."

Bu delilikti. Bu bir şaka olmalıydı. "Bayan Mackinnon," dedi Juliana ses tonunu bozmadan. Juliana geldiğinde bazen Grant'in annesinin evinde olan siyah saçlı ve sade elbiseli kadını hatırladı. "O bir dul." Dudaklarından boğuk bir kahkaha kaçtı. "Artık değil, sanırım."

Cameron kaba çakıl taşlarını andıran sesiyle, "Ona bunu sana kendisinin söyleme nezaketini göstermesi gerektiğini söyledim," dedi. "Ben de onu getirdim. Onunla konuşmak ister misin?"

"Hayır," dedi Juliana hızla. "Hayır." Dünya yeniden dönmeye başladı. Cameron elindeki şişeyi Juliana'nın eline tutuşturdu. "Şunu içine sok, genç kız.

Bu darbeyi hafifletecektir."

Düzgün bir hanımefendi içki içmezdi ve Juliana da çok düzgün yetiştirilmişti. Ama olayların gelişimi bunu hiç de *uygun olmayan* bir durum haline getirmişti.

Juliana şişeyi geriye doğru eğdi ve ağzına biraz yanık İskoç viskisi damlattı. Öksürdü, yutkundu, tekrar öksürdü ve Cameron şişeyi kurtarıırken dudaklarını kuruladı.

Belki de içmemeliydi. Cameron'ın ona söyledikleri gerçek gibi görünmeye başlamıştı.

İki yüz kişi Juliana St. John ve Grant Barclay'in evlenmesi için kilisede bekledi, iki yüz kişiye evlerine gitmeleri söylenecekti. İki yüz hediye iade edilecek, iki yüz özür kaleme alınacaktı. Ve gazeteler kesinlikle eğleneceklerdi.

Juliana ellerini yüzüne bastırdı. Grant'e hiç aşık olmamıştı ama en azından bir dostluk kurduklarını, birbirlerine karşılıklı saygı duyduklarını düşünmüştü. Ama bu bile... Grant ona bunu bile vermemişti.

"Ne yapacağım ben?"

Cameron şişeyi paltosunun içine soktu. "Sizi eve götüreceğiz. Arabamı bu yürüyüşün sonundaki geçide çektireceğim. Kimsenin sizi görmesi gerekmiyor."

Naziktiler, Ainsley ve Cameron, nazik davranıyorlardı. Juliana nezaket istemiyordu. Tekmelemek ve öfkelenmek istiyordu, sadece Grant'e değil, kendine de. Nişanında o kadar güvendedi ki, rafta kalma tehlikesi olmadığı için kendini beğenmişti. Sadece bu da değil, hayatı boyunca uğruna savaştığı normal bir hayatın istikrarını da istiyordu.

Geleceği az önce tuzla buz olmuş, güvenli seçimi ayaklarının altından çekilip alınmıştı. Şok onu hâlâ hissizleştiriyordu ama pişmanlığın da peşinden geldiğini hissediyordu.

Juliana kollarını ovuşturdu, aniden üşüdü. "Henüz değil. Lütfen, bana biraz zaman verin. Bir an yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Ainsley insanların artık kiliseden çıkmaya başladığı avluya . "O değil. Burada bir şapel var. Onları dışarıda tutacağız."

"Tanrı seni korusun, Ainsley." Juliana, Ainsley'ye hak ettiği sarılmayı verebilmek için kendini yeterince serbest bırakamadı.

Ainsley'nin kendisini şapelin kapısına kadar götürmesine izin verdi ve kapıyı Cameron açtı. Cameron ve Ainsley geri çekildi ve Juliana tek başına içeri girdi, kapı tıklayarak kapandı.

Şapel soğuktu ama loş ve huzurluydu. Juliana çıplak mihrabın önünde bir an durdu, üzerinde asılı duran sade haça baktı, tek başına ve süssüzdü.

Grant, evli. Bayan Mackinnon ile.

Juliana şimdi son birkaç ay içinde gördüğü ama o zamanlar önemsemediği şeyleri fark ediyordu: Grant ve Bayan Mackinnon, Grant'in annesinin piyanosunun başında yan yanaydılar, karşılıklı gülümsemeleri, aralarındaki bakışmalar. Grant sanki onunla önemli bir şey konuşmak istiyormuş gibi dalgın dalgın Juliana'ya bakıyor, sonra da onun yerine bir şaka ya da anlamsız bir yorum yapıyordu.

Şimdi onun ne demek istediğini anlıyordu. *Bayan St. John, piyano öğretmenime aşık oldum ve onunla evlenmek istiyorum, sizinle değil.*

Skandal. Aşağılanma.

Juliana yumruklarını sıkı, bu kadar sinir bozucu olduğu için Providence'a bağırarak istiyordu. Ama o telaş içindeyken bile, bir kilisede küfretmek yanlış görünüyordu.

Fildişi etekleri etrafında dalgalanırken bir sıraya girmeye karar verdi. "Kahretsin!" dedi ve kendini koltuğa çarptı.

Hareket eden bir şeyin üstünde. Yün eteğinin altında uzun bacakları olan bir adam, güçlü dirsekleri üzerinde yükselen geniş bir vücut. Uyanan bir adam

Kalçalarının üzerinde yüz yirmi kiloluk düğün kıyafetli genç bir kadın bulmak için.

"Bu da ne?" Ainsley'ninkilerle aynı renkteki gri gözler, İskoçya'da uzun süre kalmayacak kadar bronzlaşmış bir parladı.

Elliot McBride'in kilisede küfretmekten çekinmediği açıktı. Ya da bir kilisede uyumaktan.

Juliana hızla ayağa kalktı ama sıranın dışına çıkamadı. Elliot'a baktı, Elliot kendini kısmen yukarı kaldırmış ve sıranın köşesine yaslanmıştı, çizmeli ayakları hâlâ sıranın üzerindeydi.

"Elliot?" Juliana nefesi kesilmiş bir halde sordu. "Burada ne yapıyorsun?" "Biraz sessizlik bulmaya çalışıyorum," dedi. "Etrafta çok fazla insan var."

"Yani burada, İskoçya'da. Hindistan'da olduğunu sanıyordum. Ainsley Hindistan'da olduğunu söyledi."

Elliot McBride, Ainsley'nin pek çok kardeşinden biriydi ve Juliana'nın yaklaşık yüz yıl önce delicesine aşık olduğu adamdı. Servetine servet katmak için Hindistan'a gitmiş ve Juliana o zamandan beri onu görmemişti.

Elliot bir elini sakallı yüzünde gezdirdi ama sanki yeni yıkanmış gibi sabun ve su kokuyordu. "Eve gelmeye karar verdim."

Laconic, Elliot'ı, evcilleşmemiş McBride'ı tanımlamanın yolu buydu. Aynı zamanda iri yarı ve güçlüydü, kadının nefesini kesen bir duruşu vardı. Kız daha çocukken ve Elliot Ainsley'nin vahşi erkek kardeşiiken de böyleydi, kız daha yeni sosyeteye girmiş gururlu bir genç kızken ve Elliot onun mezuniyet balosuna ordu alay kıyafetleriyle katıldığıında da.

Juliana yine sıranın ucuna, onun ayaklarının dibine çöktü. Ana kilisenin kulesinde çanlar çalıyor, saati gösteriyordu.

"Senin orada olman gerekmiyor muydu, genç kız?" Elliot sordu. Paltosundan bir şişe çıkardı ve ondan bir yudum aldı, ama Cameron'ın aksine ona bir şey ikram etmedi. "Adı her neyse onunla evleniyor musun?"

"Grant Barclay. Ben Bayan Grant Barclay olacaktım."

Matara ağzına doğru yarı yolda durdu. "*Öyle mi olmalıydı?* Peynir altı suyu suratlı piç kurusuna vurdun mu o zaman?"

"Hayır," dedi Juliana. "Görünüşe göre dün piyano öğretmeniyile kaçmış."

Her şey çok fazlaydı. İçinde garip bir kahkaha yükseldi ve ağzından döküldü. Tam olarak histerik değildi ama durduramadığı içten bir kahkahaydı.

Elliot, saldırmaya ya da kaçmaya karar veren bir hayvan gibi hareketsiz yatıyordu. Zavallı Elliot. Onu uykusundan uyandırıp üzerine çöken ve sonra da nişanlısı onu terk ettiği için kontrolsüzce gülen bir kadın hakkında ne düşünmeliydi?

Juliana'nın kahkahası hafifledi ve parmak uçlarıyla gözlerini sildi. Koyu kızıl saçları dağılmıştı, Ainsley'nin saçlarına bağladığı sarı güllerden biri kucağına düşmüştü. "Aptal çiçekler."

Elliot donmuş bir şekilde oturuyordu, eli sıranın arkasını o kadar sert kavramıştı ki ahşabın kırılmamasına şaşırılmıştı. Juliana'nın gülüşünü, görkemli saçlarının çıplak omuzlarına düşüşünü izledi. Mavi gözleri ıslak olsa da ve kucağındaki çiçeği koparan elleri uzun parmaklıydı ve titriyordu.

Elliot kollarını ona ve onu kucaklamak istedi. *İşte şimdi*, derdi. *O aptal olmadan daha iyisin*. Daha da güçlü bir içgüdüyle Grant Barclay'i bulup ona zarar verdiği için vurmak istedi.

Ama Elliot, Juliana'ya dokunma hatasını yaparsa, rahatlamakla yetinmeyeceğini biliyordu. Juliana'nın başını geriye yatıracak ve dudaklarından öpecekti, tıpkı ilk balosunda, Juliana'nın tek öpücüğe izin verdiği gece yaptığı gibi.

İkisi de on sekiz yaşındaydı. Elliot cehenneme gidip gelmeden önce, o iffetli öpücük onun için yeterli olurdu. Bu sefer yeterli olmayacaktı, hem de hiç.

Güzel boğazından göğsüne doğru öpücükler kondurur, dantelli elbisesinin yakasına sokulur ve omuzlarına tüy gibi öpücükler kondururdu. Sonra tekrar yalayarak olgun dudaklarına ulaşır, diliyle dudaklarını diker ve onu içeri alması için ikna ederdi.

Onu uzun, dikkatli öpücüklerle öper, ağzının güzelliğinin tadına bakarken onu tutar ve gitmesine izin vermezdi.

Elliot her şeyi almak isterdi, çünkü bir daha ne zaman şansa sahip olacağını sadece Tanrı bilirdi. Kırık bir adam, eline fırsat geçtiğinde tadını çıkarmayı öğrenmişti.

"Sonsuza dek benimle kalacak," diyordu Juliana. *"Zavallı Juliana St. John. Hatırlamıyor musun? Düğün kıyafetlerini giymiş ve kiliseye gitmişti bile, zavallı sevgilim."*

Bir erkek bu durumdaki bir kadına ne söyleyebilirdi ki? Elliot, mahkemeye çıkıp hayatını kazanmak için zarif konuşmalar yapan avukat ağabeyinin belagatine sahip olmayı diledi. Elliot sadece doğruyu söyleyebilirdi.

"Bırakın söylesinler, onlarla birlikte şeytana da."

Juliana ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Dünya çok fazla şeyle ilgili söyle, sevgili Elliot. Belki de Hindistan'da durum farklıdır."

Yüce Tanrım, bir insan bunu nasıl düşünebilir? "Oradaki kurallar çok katı. Onları bilmeyerek ölebilir ya da bir başkasının ölümüne neden olabilirsiniz."

Juliana gözlerini kırptırdı. "Pekala, böyle bir şeyin insanların benden utanç içinde saklanmamı ve hayatımın geri kalanında çorap örmemi beklemesinden daha kötü kabul ediyorum."

"Neden çorap örüyorsun ki? Ne istersen onu yap."

"Çok iyimsersiniz. Benim için adil değil ama korkarım uzun bir süre daha hakkımda konuşulacak. *Ve* ben artık raftayım. Otuz yaşımdayım ve artık bir genç kız değilim. Bugünlerde kadınların evlenmenin yanı sıra her türlü şeyi yaptığını biliyorum, ama üniversiteye gitmek için çok yaşlıyım ve gitsem bile, babam böyle bir mavi çorap olduğum için utançtan ölürdü. Ben çay koymak, şenlikler düzenlemek ve papazın karısına doğru şeyler söylemek için yetiştirildim."

Kadının sözleri Elliot'ın gözünden kaçmadı, müzikal sesi onu rahatlattı. Arkasına yaslanıp onun konuşmasına izin verdi ve uzun zamandır kendini bu kadar rahat hissetmediğini fark etti.

Onu sonsuza dek dinleyebilseydim, geceleri onun sesini duyarak uyuyabilseydim, tekrar iyileşebilirdim.

Hayır, hiçbir şey iyi olmayacaktı, bir daha asla, gördüklerinden, yaptıklarından ve ona yapılanlardan sonra. İskoçya'ya tekrar sığındığında bunların sona ereceğini düşünmüştü. Rüyalar, uyanırken yaşadığı dehşet, zamanın geçtiği ve hiçbir şey bilmediği o zifiri karanlık. Ama öyle olmamıştı ve planının bir sonraki bölümünü uygulamaya koymasına gerektiğini biliyordu.

Juliana onu inceliyordu, mavi gözleri bir yaz gölü gibi berraktı. Onun güzelliği, o gözlerin anısı, karanlıkta uzun süre onu ayakta tutmuştu.

Bazen rüyasında onun yanında olduğunu, kendisini uyandırmaya çalıştığını, tatlı sesinin kulaklarını doldurduğunu görürdü. *Hadi, Elliot. Uyanmalısın. Uçurtmam ağaca takıldı ve onu indirebilecek kadar uzun olan tek kişi sensin.*

Ona karşı ne hissettiğini ilk fark ettiği günü hatırladı; ikisi de on altı yaşlarında olmalıydı. Babasının arkadaşlarının çocukları için bir uçurtma uçuruyordu ve Elliot onu izlemeye gelmişti. Uçurtmayı onun için ağaçtan indirmiş ve kırmızı dudaklı bir gülümseme ile yanağına yumuşak bir öpücük kondurmuştu. O günden sonra kaybolmuştu.

"Elliot, uyanık mısın?"

Gözleri anılara dalmıştı ve şimdi Juliana'nın sesi hatırladığı rüyaya karışıyordu. Gözlerini zorla açtı. "Sanırım öyle."

"Beni duymadın, değil mi?" Loş ışıktaki yüzü pembeleşmişti. "Özür dilerim, genç kız. Biraz sarhoşum."

"Güzel. Sarhoş olduğun için değil, beni duymadığın için. Boş ver."

Bu aptalca bir fikirdi."

Gözlerini daha geniş açtı, beyni uyandı. Ne halt kaçırmıştı?

Karanlık bazen ona bunu yapıyordu. Elliot konuşmanın büyük bir bölümünü farkına varmadan geçip gidebiliyordu. Kendine geldiğinde insanların onun yanıtını beklediğini ve sorununun ne olduğunu merak ettiklerini fark ediyordu. Elliot insanlardan ve konuşmalardan kaçınmanın en iyi çözüm olduğuna karar vermişti.

Juliana ile birlikte, bilmek istiyordu. "Tekrar söyle."

"Yapmam gerektiğini sanmıyorum. Eğer çok iyi bir fikir olsaydı, hemen üzerine atardım. Bu haliyle..."

"Juliana, sana yemin ederim... Bir girip bir çıkıyorum. Çatırtılarını duymak istiyorum, iyi fikir."

"Hayır, ."

Dişiler. Yıllardır gizliden gizliye aşık olduğu kadınlar bile onu çıldırtabilirdi.

Elliot ayağa kalktı ve ayaklarını yere basarak ona yaklaştı. Kolunu sıranın arkasına uzattı, ona dokunmuyordu ama sıcaklığını hissedecek kadar yakındı. "Juliana, söyle bana, yoksa seni gıdıklarım."

"Artık sekiz yaşında değilim, Elliot McBride."

Onun kibirli ses tonuna gülmek istedi. "Ben de öyle. *Gıdıklamak* dediğimde artık o zaman yaptığım şeyi kastetmiyorum." Bir parmağıyla onun çıplak omzuna dokundu.

Bir hata. Temas kolunu ısıttı ve doğrudan kalbine saplandı.

Dudakları onunkilere yakındı, gür ve olgun. Burnunun üzerinde belli belirsiz on tane çil vardı. Onlara her zaman sahipti, her zaman onlardan çalışmıştı ama Elliot için her biri öpülebilirdi.

Gözleri hareketsizleşti ve sesi nefes fısıltısına dönüştü. "*Sana sorduğum şey, Elliot, benimle evlenip evlenmeyeceğindi.*"

Bölüm 2

Elliot kıpırdamadan oturdu, gözleri kış gökyüzü kadar gri ve bir o kadar da soğuktu.

Juliana sorusunu ağzından kaçırdığında, gençliğinin alaycı, sıcak gözlü delikanlısı Elliot'ı düşündüğünü fark etti. Bu Elliot McBride bir yabancıydı. Açık renk saçları kısacık kesilmişti, yüzü sertti ve yanaklarında ince yara izleri vardı.

Bu Elliot başka adamların izini sürmüş onları öldürmüştü, yakalanıp o kadar uzun süre esir tutulmuştu ki, hepsi onun öldüğünden korkmuştu. Kayıp olduğu on ay Juliana'nın hayatının en kötü dönemi idi. İyileşmek için bir süreliğine kardeşinin evine dönmüştü ama Juliana onu görmemişti. Kimseyi ziyaret etmemiş, kimsenin onu ziyaret etmesine izin vermemiş ve tekrar Hindistan'a dönerek ortadan kaybolmuştu.

"Dediğim gibi, aptalca bir fikir," dedi Juliana hızla. "Biraz acemi görünüyorsun Elliot, o yüzden boş ver. Seni korkutmak istememiştim. Rahat uykuna geri dön."

Elliot'ın bakışları çıplak sunağa ve tekrar ona kaydı, sırtındaki parmakları bu soğuk yerde sıcacıktı. "O kadar da aptalca değil. Bence bu harika bir fikir."

"Gerçekten, hiçbir şey söylememişim gibi davran. Zaten ilk seferinde beni duymadın."

Elliot elini satenin üzerinden kızın omzuna götürdü, gücü kızın çok soğuk bedeninde sıcaklık dalgaları yarattı. "İkinci kez duymamış gibi davranamam, genç kız."

"Peki, geri alıyorum. Babamın evine gideceğim ve hediyeleri iade etmeye başlayacağım. Her zaman yaptığım gibi titiz notlar tuttum. Gemma listelerim ve notlarım için bana gülümsüyor ama şimdi onlar için bana teşekkür edecek."

Gülümsemesi geniş, gözleri çok parlaktı ve Elliot'ın kalbi kadar hızlı atıyordu ki sessizlikte yankılanmamasına şaşırdı.

Sevinç çılgınlıkları atarak sıralardan fırlamak, Juliana'yı kiliseye geri çekmek ve papaza törene devam etmesini emretmek istiyordu. Kendisinin ve Juliana'nın ailesi bu kilisenin sakinleriydi, ikisi de evlilik çağındaydı ve hiçbir engel yoktu. Çabucak yeni bir ruhsat çıkarabilecek insanlar tanıyordu ve bu iş halledilecekti.

Elliot bugün onu bulmak için Edinburgh'a gitmiş, harekete geçirdiği planlara devam etmişti. Kalabalık kilisedeki bitmek bilmeyen bekleyiş onu sinirlendirmeye başlamıştı, bu yüzden kilisede yalnız kalmak için sıvışmıştı. Birkaç yudum viski ve yorgun bedeni - geceleri asla iyi dinlenemezdi - onu uykuya götürmüştü.

Juliana'nın saten ve tüller içindeki nefis ağırlığı, gül kokusu ve sesiyle uyanmak. Evet. *Doğru* olan buydu.

"Hindistan'a geri dönmeyeceğim," dedi. "Aberdeen'in otuz mil kuzeyinde eski McGregor arazisinde bir ev satın aldım. McGregor benim anne tarafından büyük amcam ve biraz paraya ihtiyacı vardı. Benimle evlenip burayı işletebilirsiniz."

Juliana hâlâ ona bakıyordu, dudakları adamın aralarındaki nemi tatmak isteyeceği kadar ayırıktı. Hayır derse ya da beklemek istediğini söylerse, Elliot'ın bunun için daha fazla planı vardı. Elliot deli olabilirdi ama çok ama çok ikna edici olmaya niyetliydi.

"Bu biraz uzun bir yolculuk," dedi Juliana, sesi zayıftı.

"Evet." Bugünlerde trenler seyahat etmeyi çok daha kolay hale getirmişti ama yine de ülkenin kuzeyi uzaktı, gürültüye karşı huzurlu bir inziva yeri idi. Elliot'ın huzura çok ihtiyacı vardı.

Juliana'nın mavi gözlerinde endişe vardı. Onların bakışları altında, Elliot halsizliğinin bir kez daha alçalmaya çalıştığını hissetti, yeniden uyuşukluğa dalmak, Juliana'nın saten sıcaklığına yaslanıp kokusunu içine çekmek istiyordu...

"Emin misin, Elliot?" Juliana'nın sesi onu yeniden uyandırdı.

Elbette emindi. Elliot'ın güçlü ve iyi olabilmesi için ona ihtiyacı vardı.

Omuz silkti, umursamazmış gibi davrandı. "Sana söyledim, bu harika bir fikir. Herkes bir düğün istiyor. Sen gelin kıyafetleri içindesin ve benim de uzun süre şık kalmam mümkün değil."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani bunu *bugün* mü yapmak istiyorsun?"

"Neden olmasın? Konuklarınız burada, bakan bekliyor."

Juliana dudaklarını büzdü, bu küçük hareket onun kanını kaydattı. "Bu tam bir skandal olur."

"Olsun. Onlar konuşurken biz çok uzaklardaki malikanemizde olacağız."

Juliana tereddüt etti, sonra gülümsemesi bir parça vahşileşti. ".
Dediğiniz gibi, neden olmasın?"

Elliot'ın kalbi gümbür gümbür atıyor, sevinç onu boğmak için yükseliyordu. Bu işi bitirmeli, onu eve götürmeli ve onunla birlikte olmalıydı.

Elliot onu ayağa kaldırdı ve sıranın dışına itti. Juliana yüksek topuklu terliklerinin içinde yarı sendeledi ama Elliot güçlü eliyle onu sabitledi. Juliana' yakınlığı, yaralı parmaklarının altındaki yumuşak kolunu hissetmek onu teşvik etti. Karanlık geri dönmenden önce bu pazarlığı mühürlemesi gerekiyordu ve gece karanlığını kastetmiyordu.

Kapıya gelmişlerdi. Elliot onu durdurdu, onu çok sıkı tutuyordu ama gevşetmeye de gücü yetmiyordu. "Ben gidip papaza damadın farklı bir adam olacağını açıklarken sen kız kardeşimle kal. Hazır olacak mısın?"

"Evet." Juliana dudaklarını ıslattı. "Gerçekten."

"Güzel."

Kapının koluna uzandı ama Elliot onu geri çekti. "Bekle."

Bir ağaç dalı kadar sağlam olan kolunu arkasına geçirdi ve onu kendine yaklaştırdı. O kadar yakındı ki yanağındaki beyaz yara izlerini, elmacık kemikleri boyunca uzanan ve saç çizgisinin altında biten ince çizgileri gördü. Bu kesikleri ince, sivri bir bıçak yapmıştı.

Onu öpecekti. Juliana onun dudaklarının serin dokunuşunu, ağzının baskısını beklerken nefesi kesildi. Uzun zaman önce ondan çaldığı öpücüğün ardından birçok kez onun öpücüğünü hayal etmişti.

Hiç gelmedi. Elliot onun elini dudaklarına götürdü, ters çevirdi ve avucuna uzun, yakıcı bir öpücük kondurdu. Her türlü hayal kırıklığı kolundan aşağı süzülen sıcaklıkta ve vücuduna yayılan ateşte eriyip gitti.

Elliot şapelin kapısını açtı, Juliana'yı avlunun serin sisine doğru itti ve kapıyı arkasından kapattı. Juliana kendini endişeli Ainsley, Lord Cameron'ın cüssesi ve üvey annesi Gemma ile karşı karşıya buldu, hepsine ne olduğunu görmek için acele ediyorlardı.

Juliana St. John bir saat sonra, aynı gün Bay Barclay ile evleneceği kilisede Elliot McBride ile bu şekilde evlendi.

Resmi siyah ceketi McBride eteğiyle Elliot, Juliana'nın yanında dimdik durup yeminini ederken konuklar ya şaşkınlık ya da büyük bir keyifle onu izlediler. Juliana'nın babası Juliana'nın elini Elliot'ın elinin içine koyduğunda, Elliot parmaklarını Juliana'nın parmaklarının üzerine kapatıp sert bir şekilde kavradı. O tutuş hiç bırakmıyordu.

Tören kısa ve sadeydi. Ainsley, Juliana'nın saçındaki gülleri yeniden takmıştı ve Juliana'nın düğün kıyafetleri kilisenin düz zeminine serpiştirilmişti. Ainsley ve Gemma sayesinde buketi hâlâ tazeydi ve şans getirmesi için içine bir funda dalı sıkıştırılmıştı.

Papaz ayin boyunca ilerlerken Elliot Juliana'nın elini sıkmaya devam etti, papaz evlilik yüzüğünü Juliana'nın parmağına taktıktan sonra bile onu bırakmadı. Yüzükleri Elliot'ın kardeşi Patrick ve karısı Rona'dan ödünç almak zorunda kalmışlardı. Rona'nın yüzüğü Juliana için biraz büyüktü ve yüzüğü yerinde tutmak için parmaklarını birbirine sıkıştırmak zorunda kalmıştı.

Papaz şimdi onları karı koca ilan ediyordu. Elliot Juliana'yı kendisine doğru çevirdi, başını yukarı kaldırdı ve onu öptü.

Bu öpücük sahipleniciydi. Eski bir İskoç lordu kazandığı gelini böyle öpmüş olabilirdi ve Elliot o eski lordlardan çok da uzak değildi.

Öpüşmeden sonra başını kaldırdı ve ona baktı, elleri kollarında sıkıydı, gri gözleri zaferle doluydu. Ve Juliana evlenmişti.

Birkaç saat sonra, St. John kasaba evindeki düğün şöleni sırasında -Gemma tüm hazırlıkların boşa gitmesine izin vermek için hiçbir neden görmüyordu- Juliana, kahkahalarla dolu halka açık odalardan ve arkadaşlarının incelemesinden, gerekli olanı kullanmak zorunda olduğu bahanesiyle kaçtı.

Boş bir arka salona adım attığında rahat bir nefes aldı. İnsanların Gemma'yla birlikte titizlikle hazırladıkları ziyafetin tadını çıkarmasından memnundu ama tebrikler ve sorular ona ağırlık vermeye başlamıştı. Yaptığı şey dokuz günlük bir mucize ve bunun ilk günü şimdiden yorucuydu.

Omzuna güçlü bir el indi ve Juliana irkilmiş bir çığlık attı. Elliot parmağını dudaklarına götürdü, eğildi ve Juliana'nın yanağına bir öpücük kondurdu.

"Gitme zamanı," dedi.

Bunu yapmak istedi - huzursuzluk onu bir ateş gibi sarmıştı - ama Juliana doğru sözcükleri ağızından çıkardı. "Bu biraz kaba olurdu, değil mi? Benim

üvey annem bu kadar zahmete girdi."

Elliot elini Juliana'nın kolunda gezdirerek parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

"Eve gitmek ister misin, Juliana?"

Juliana onun sıcaklığını içine çekerek gözlerini kapadı. "Evet."

"O zaman gidiyoruz."

Elliot daha fazla tartışmayı beklemeden onu hizmetkârların merdivenlerinden indirip mutfaktan geçirerek, beyaz giysili ve sarıklı Hintli bir adamın Juliana'nın yazlık paltosu ve iki valizle beklediği arka kapıya götürdü. Kızılderili adam tek kelime etmeden Juliana'nın giysilerini giymesine yardım etti ve aynı sessizlikle kapıyı açıp onları evden dışarı çıkardı.

Juliana'nın yeni evine yolculuk uzun sürdü. Kuzeye ve batıya, Highlands'in kalbine doğru ağır ağır ilerleyen bir trene bindiler. Özel bir kompartımanda, Elliot'ın Hintli hizmetçisinin karısı Juliana'nın gelinliğinden bir seyahat elbisesi giymesine yardım etti. Valizinin mantıklı seyahat kıyafetleriyle dolu olduğu ortaya çıktı -Ainsley ve Gemma ona sonuna kadar göz kulak oldular.

Yol aldıkça, günün kalan bulutları güçlü bir rüzgârın önünde parçalara ayrıldı, güneş dünyayı sıcaklık ve ısıltılı yağmur damlalarıyla yıkamak için ortaya çıktı. Yaz mevsimi yaklaşıyordu, bu da bu kadar kuzeyde güneşin geceye kadar kalacağı anlamına geliyordu.

Stirling'de sahile doğru başka bir trene binerek Dundee'nin kuzeyinden Aberdeen'e doğru gittiler ve burada daha küçük bir hatta giden başka bir trene bindiler. Sonunda Aberdeen'in otuz mil kuzeyinde, dağlarla deniz arasına sıkışmış Highforth adlı bir köydeki küçük bir istasyonda karaya çıktılar. Öğleden sonra güneşi batıdaki tepeleri siluet haline getirmiş, doğu ve kuzeydeki denizin üzerine yansımıştı.

İstasyon, rayların kenarındaki küçük bir binadan başka bir şey değildi, peron o kadar kısaydı ki yolcular her seferinde vagon inmek zorundaydı. Her halükârda inenler sadece Elliot ve ekibiydi.

Elliot, uşağını ve uşağının ailesini Juliana'nın etrafında renkli kelebekler gibi kümelenmiş halde bırakarak istasyon şefini aramaya gitti. Bir yayla rüzgârı boş platformda esiyor, rengârenk ipekleri dalgalandırıyordu.

Hintli kadınların giysileri, Juliana'nın seyahat elbisesinin kremi kahverengi etekleri ve Elliot'ın eteğinin parlak mavi ve yeşil ekosesi.

Juliana'nın yolculuk sırasında öğrendiği uşağın adı Mahindar'dı ve yanında Hindistan'dan karısı Channan, annesi, baldızı ve ait olduğu anlaşılan küçük bir çocuk getirmişti.

Mahindar'ın annesi ipek bir katını sakince boynuna dolamış, Elliot'u beklerken ne sağa ne de sola bakıyordu. Mahindar'ın karısı Channan, tombul ve silindirik, vücudunu saran dar etek ve ipeklerle şekli vurgulanmış, daha bir ilgiyle etrafına bakınıyordu. Channan'ın küçük kız kardeşi -Juliana doğru anladıysa üvey kız kardeşi- küçük kızın elini tuttu ve Channan'ın yanına büzüldü.

Sadece Mahindar İngilizce konuşuyordu ama Juliana'ya gururla söylediği gibi Channan öğreniyordu. Channan'ın zavallı dul kız kardeşi sadece birkaç kelime İngilizce konuşabiliyordu, annesi ise hiç konuşamıyordu.

İskoç eteği, çizmeleri ve uçuşan paltosuyla Elliot, bu vahşi yere aitmiş gibi görünen tek kişiydi. Yine de Hindistan'dayken Juliana onun yerlileştiğine dair hikâyeler duymuştu, insanların deyimiyle, seslerinde sert bir onaylamama vardı. Elliot'ın Hint yemekleri yediği, Hint kıyafetleri giydiği ve hatta Hintli kadınlarla birlikte olduğu söyleniyordu. Güneşte o kadar çok vakit geçirmişti ki teni oldukça esmerleşmişti ve artık neredeyse hiç İskoç gibi görünmüyordu.

Elliot döndü ve onlara doğru yürüdü, rüzgâr McBride ekoseli eteğinin paltosunu kaldırdı. Eğer Elliot Hindistan'da yerleşmişse, anavatanında kesinlikle tamamen İskoç olmaya geri dönmüştü.

"Taşıtları yok," diye açıkladı, sesinde endişe yoktu. "Evden bizi almak için bir araba geliyor ama hepimizi almaz. Mahindar, sen ve ailen arabanın dönmesini burada beklemek zorundasınız."

Mahindar endişelenmeden başını salladı. Mahindar tercüme ederken annesi de endişeli ve dağları, gökyüzünü ve köyü oluşturan binalar kümesini incelemeye döndü.

Channan'ın kız kardeşi Nandita bir süreliğine geride kalacaklarını anladığında dehşet dolu bir sesle bir şeyler geveledi. Kara gözleri kocaman açılmış, titreyerek Channan'a sarıldı.

Mahindar, "Burada kalırsak askerlerin gelip bizi tutuklayacağından korkuyor," dedi. "Kocasının başına gelen de buydu."

"Ah, zavallı şey," diye haykırdı Juliana. "Mahindar, lütfen ona İskoçya'da böyle şeyler olmadığını açıklayın."

"Denedim," dedi Mahindar uzun süre sabırlı bir ses tonuyla. "Anlamıyor. Ama biz burada yabancıyız ve o bunu bilemez."

Juliana elini Nandita'ya uzattı. "O da bizimle gelebilir. Sıkışacağız. Küçük kızı da alacağız. Sen de gel. Ben seninle ilgilenirim."

Mahindar hızla tercüme etti. Nandita da ailesini geride bırakma planından pek hoşlanmadı ve ağlamaya başladı.

Mahindar'ın annesi ona iki kelime söyledi. Nandita Channan'ın elini bıraktı ve Juliana'ya doğru koşmaya başladı, çocuğu da yanında sürüklüyordu ama sessiz gözyaşları yüzünden süzölmeye devam ediyordu.

Üç yaşlarında küçük bir kız olan çocuk bunların hiçbirinden yılmamış görünüyordu. Juliana'ya aralık dişli sevimli bir gülümseme verdikten sonra köpek arabasının bahçeye girmesini ilgiyle izledi.

Arabayı parlak kıvıll saçları ve çillerle dolu bir yüzü olan kalın kaslı bir delikanlı sürüyordu. Elliot'ın bir adım ötesinde durduğunda Juliana ve Mahindar'ın ailesine utanmaz bir merakla baktı.

Elliot, Juliana ve Nandita'nın arabanın dar koltuklarına oturmalarına yardım ettikten sonra en çamurlu olan arka koltuğa oturdu. Nandita rüzgârda savrulan peçelerini titreyen elleriyle düzeltmek için küçük kızı bırakmak zorunda kaldı ve Juliana çocuğa uzandı.

Mutlu bir şekilde Juliana'nın kucağına tırmandı ve Juliana kollarını ona doladı. Küçük kızın siyah saçları ve kahverengi gözleri vardı ve Juliana onu kucağına aldığında vücudu sıcacıktı.

"Adı ne?" Juliana Elliot'a sordu.

Elliot köpek arabasının arka kapısını kapattı. "Priti."

"Priti." Juliana ismi denedi ve Priti sevinçle başını kaldırdı. "Uygun, çünkü o çok güzel."

Elliot tüm ciddiyetiyle, "Evet, öyle," dedi.

Araba ileri doğru sarsıldı. Karısı ve annesi yeni çevrelerine bakmaya devam ederken Mahindar elini salladı.

Burası hakkında ne düşünüyor olmalılar? Juliana Hindistan'ın fotoğraflarını ve resimlerini görmüştü ve İskoçya'nın bu ıssız köşesi onlar için çok farklı olmalıydı - yüksek tepelere tırmanan soğuk ormanlar, dağlar ve deniz arasında çiftçilerin tarlaları. Yavaş nehirler, filler, kaplanlar ya da ormanlar yoktu.

Priti etrafına Nandita'dan çok daha büyük bir ilgiyle bakıyordu. Çocuğun teni Nandita'ninki kadar koyu değildi ve kahverengi saç telleri

siyah saçları vardı. Juliana kızın babasının Avrupalı olup olmadığını ve Nandita'nın kız kardeşi ve Mahindar'la birlikte Hindistan'ı terk etmeyi bu yüzden kabul edip etmediğini merak etti. Avrupalı kocası öldüyse, belki de Nandita'nın Channan'dan başka gidecek kimsesi yoktu.

Ama Mahindar, Nandita'nın kocasının İngiliz askerleri tarafından tutuklandığını söylemişti. Şaşırtıcı. Juliana'nın tüm hikâyeyi daha sonra öğrenmesi gerekecekti.

Köpek arabası kırık taşlarla döşeli dik bir yolda sekerek ilerliyordu. Tepelere tırmandıkça yol sert toprağa dönüştü, patika kayalar, funda ve yeşilliklerle kaplandı. Deniz doğuya doğru uzanıyordu, güneş dokunuyordu ve nefes kesiciydi.

Adının Hamish McIver olduğunu söyleyen kızıl saçlı delikanlı, arabayı sürerken omzunun üzerinden onlarla konuştu.

"Köy aşağıda leydim." Hamish koltuğunda dönerek uzun kırbacıyla işaret etti. "Pek bir şey yok ama bizim için yeterli. Bir pub var tabii, bir de eskiden yaşlı McGregor'a ait olan bir bira fabrikası. Birkaç yıl önce bazı İngilizlere sattı ve Bay McBride da tabii ki evi satın aldı. McGregor'lar altı yüz yıldır bu bölgeler ama McGregor beş parasız ve bunu herkes biliyor."

Araba yolun kenarındaki çamura saplandı ve Nandita dehşet dolu bir ses çıkardı.

Elliot sakın bir sesle, "Yola dikkat et, delikanlı," dedi.

Hamish endişelenmeden dizginlere bir ayar yaptı. "Büyük teyzem, yaşlı Bayan Rossmoran, aşağıda yaşıyor." Hamish başıyla iki ağacın arasında yarı açık duran bir kapıyı işaret etti. "Aklını kaçırmış durumda, ona sadece kuzenim, torunu bakıyor. Yeni lordun bir eş aldığını öğrendiğine göre sizden bir ziyaret bekliyordur leydim."

Juliana arkalarında kalan kapıya baktı. "Tanrım, nereden biliyor? Daha bu sabah evlendik."

Hamish omzunun üzerinden sırtıttı. "İstasyon şefinin telgrafıyla geldi, değil mi? İstasyon şefinin oğlu barda bulup söyledi ve affınıza sığınarak sağlığınıza içtik leydim. Birisi dışarı çıkıp alışveriş yapan kuzenime haber verecekti, *o da* koşup büyük teyzeme haber verecekti."

Araba büyük bir geçirip bir tümseğin üzerinden düştü ve Hamish tekrar öne doğru döndü. Nandita çığlık attı ve Juliana da onunla birlikte haykırdı ama Priti sadece bir çocuğun sevinciyle güldü.

Açık bir kapıdan geçtiler ve aşınan yoldan bir metre aşağıya, tahta bir köprüye indiler. Hamish arabayı bunun üzerinden geçirirken, altlarından bir nehir büyük bir coşkuyla akıyordu.

Nandita arabanın kenarına tutunmuş, gözleri yuvarlak, peçeleri yüzünde dalgalanıyordu. Tahtaların üzerindeki tekerleklerin kakofonisi ve nehrin akıntısı gürültülüydü ama Nandita'nın sesi bunların üzerinde yükseliyordu. Genç kadın, delikanlı Hamish'ten daha yaşlı görünmüyordu, belki on dokuz yaşlarındaydı, kız kardeşi Channan'dan çok daha gençti. Ve çoktan bir koca kaybetmişti. Bu kadar korkmuş olmasına şaşmamalı.

"Sorun yok, genç kız," dedi Hamish araba köprüden çıkarken. "Dereden korkmana gerek yok. Orada iyi balık tutulur."

Nandita'nın çığlıkları, tekrar sağlam bir zemine bastıkları için kesilmişti ama gözleri hâlâ kocaman bakıyordu.

"Elliot, ona söyleyebilir misin?" Juliana sordu. "Ona güvende olduğunu söyle."

Araba tam o sırada yoldaki geniş bir çukura çarparak hepsini sarstı. Elliot'ın yanındaki kapının mandalı açıldı ve kapı çılgınca sallandı.

"Elliot!" Juliana ağladı. Ona doğru hamle yapamadı çünkü Priti yanındaydı ve Nandita yine çığlık atıyordu.

Elliot'tan daha az atletik bir adam olsa serbest kalırdı. Elliot arabayı kavradı, sıkı deri eldivenlerinin arasından kasları görünüyordu. Dengesini korudu, sallanan kapıyı yakaladı ve kapatıp tekrar kilitledi.

Önemli bir şey olmamış gibi Nandita'ya döndü ve Juliana'nın tek kelime bile bilmediği bir dilde, telaşsız bir şekilde onunla konuşmaya başladı. Nandita dinledi, sonunda onun söyledikleriyle rahatlamıştı. Çığlıkları azaldı, nehir arkalarına düşerken yol da sessizleşti.

Ormandan çıktılar ve aşağı doğru inmeye başladılar, yol dik bir tepenin kenarını kucaklıyordu. Tepenin dibinde, uzakta uzanan dağlarla ve doğuya doğru uzanan denizle çevrili geniş bir yeşil alan vardı.

Yolun sonunda bir ev vardı.

Devasa bir şeydi. Ve başıboştu. Ve köhneydi, tamamen bakımsız bir halde her tarafı dökülüyordu.

Juliana elini boğazına götürdü ve oturduğu yerde yarı yarıya doğruldu. "Ah, Elliot," dedi.

Bölüm 3

Beş katlı ev, dikdörtgen bir tabandan yukarıya doğru fırlıyordu; duvar, mazgallar, pencereler, ok yarıkları ve beklenmedik yerlerden çıkan küçük yuvarlak kulelerden oluşan fantastik bir düzenlemeyle kaplıydı. Küçük çatı pencereleriyle noktalanmış bir tavan arası çatı gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Bu bir ortaçağ kalesi değildi. Zengin bir adamın fantezisiydi, komşuları etkilemek için inşa edilmiş bir masal şatosuydu. Ancak masal şatosu artık yüz küsur yaşındaydı, ufalanmış, lekelenmiş ve yosun tutmuştu, pencereleri kırılmıştı, çatının tuğlaları gri kar gibi avluya dökülüyordu. Tepeden aşağı inerken uçsuz bucaksız görünen açıklık, şimdi bir zamanlar bunun iki katı büyüklüğünde olduğunu, yeni büyüyen ormanların daha önce geniş olan park ve bahçeleri istila ettiğini ortaya koyuyordu.

Hamish arabayı evin yakınında durdurdu, at devrilmiş taşların etrafından dikkatle geçiyordu. Elliot arabanın arka kapısını açtı ve aşağı indi. Elleri kalçalarında devri inceledi, gözlerinde yeni bir ışık vardı. Memnun görünüyordu.

Hamish yüksek koltuğundan yere sıçradı ve kısarak başını eğip otları kırpmaya başladı. Elliot Juliana'nın arabadan inmesine yardım etmek için döndü, serin akşam havasında elleri sıcacıktı.

Nandita'nın aşağı inmesi daha uzun sürdü, ayağını küçük basamağa koymaktan korkuyordu, Elliot ona destek olsa bile. Sonunda Hamish Elliot'ın yanından uzandı, bir kolunu Nandita'nın vücuduna doladı ve onu yere doğru kaldırdı.

Nandita tam bir şok içinde Hamish'e baktı ve yüzünü örtmek için peçesini kaldırdı.

"Hamish, delikanlı," dedi Elliot sakın bir sesle. "Kızılderili bir kadına ailesi dışında kimse dokunamaz." Ses tonu sertti ama Hamish'e attığı bakış neredeyse eğleniyor gibiydi. "Bu senin ölümün olabilir."

Hamish'in gözleri yuvarlaklaştı. "Öyle mi? Özür dilerim." Nandita'ya baktı ve yüksek, yavaş bir sesle, "Özür dilerim hanımefendi," dedi.

"Dul kalmış," dedi Elliot. Priti'ye uzandı ve onu arabadan aşağı salladı. "Bir bayan değil."

Hamish'in sesi daha da yükseldi. "Özür dilerim hanımefendi." Onu bıraktı ve aceleyle sürücü koltuğuna geri döndü. "Kimsenin ölümüne sebep olmak istemiyorum. Özellikle de benimkine."

Köpek arabasını çevirdi ve atı hızlı bir tırısı kaldırarak açıklıktan geri döndü. Hamish arabayı tepeye doğru sürerken araba dar yolda kayıyor, tekerlekler tehlikeli bir şekilde kenara yakın sallanıyordu.

Ön kapı kilitli değildi ve Elliot kapıyı iterek açtı. Giriş boştu, bir zamanlar süslü olan tavanı örümcek ağlarıyla kaplıydı. Çamurlu botlar, muhtemelen Hamish'in botları, bugün olduğu gibi yakın bir zamanda da kaldırım taşının üzerinde iz bırakmıştı.

Elliot içeri girdi ve diğer ucundaki kapıyı açarak evin içine girdi. Giriş kapısının üst yarısında vitray vardı ama cam artık o kadar kirlenmişti ki her bir bölme simsiyahtı.

Evin içi dışından çok daha kötüydü. Havada yoğun bir şekilde asılı duran toza ek olarak, duvarlar örümcek ağlarıyla kaplıydı ve büyük salondan yukarı doğru kıvrılan büyük merdivende miller ve merdiven basamakları eksikti. Tüm mumları sönmüş devasa bir şey olan avize, açık merdivenin ortasından aşağıya doğru kalın bir zincirle sarkıyordu.

Kapılar büyük salondan hem büyük hem de küçük odalara açılıyordu. Juliana birkaçının içine baktı, bazılarında tozlu çarşafarla kaplı mobilyalar vardı, bazılarında ise hiç mobilya yoktu. Kirli pencereler ve azalan ışık evi daha karanlık yapıyordu ve Juliana'nın ayağı takıldı.

Elliot anında onu dengeledi. Juliana onun kolunu yakaladı ve ceketinin altında çelik kadar sert buldu. "Aman Tanrım, Elliot, bu evi satın almana ne sebep oldu?"

"McGregor Amca'nın paraya ihtiyacı vardı," dedi Elliot. "Ona yardım etmekte bir görmedim. Çocukken burada ara sıra kalırdım. Buraya karşı hep bir vardı." Merdivenlerden yukarı baktı. "Hamish'e bizim için bir yatak odası hazırlattım. Gidip bulalım mı?"

Priti etraflarından dolanıp merdivene doğru koşarken, Nandita umutsuzca ona seslendi. Elliot küçük kızın yoluna çıktı ve onu

"Yukarı gidiyoruz." dedi.

Çocuğun İngilizcesi Nandita'nınkinden daha iyi görünüyordu. Ellerini çırpı. "Evet, evet. Yukarı!"

Elliot merdivenlerden bir üst kata çıktı, yükü yüzünden dengesi hiç bozulmamıştı. Juliana endişeyle onu izledi ama merdivenler sağlamdı. Bütün ev çok...sağlamdı. Nandita da Juliana'nın arkasından geldi ve böylece hep birlikte yukarı çıktılar.

Birinci katta Elliot galeriyi dolaştı ve geniş bir koridora yöneldi. Bu ev bir zamanlar çok görkemliydi; yüksek, süslü tavanları, girintili çıkıntılı oymaları ve kornişleri vardı. Elliot kapıları açmaya başladı, toz örtülerinin altında çömelmiş gri tümsekler gibi daha fazla mobilya ortaya çıktı. Açtığı dördüncü kapıdan nihayet ışık ve sıcaklık yayıldı.

Eski moda bir şöminenin tuğla ocağında dans eden ateş, Juliana'nın eve girdiğinden beri gördüğü en neşeli şeydi. Devasa bir yatak duvara yaslanmak yerine zeminin ortasında duruyordu, şilte biraz sarkıktı ama en azından bütündü ve temiz bir yorganla örtülmüştü. Yerde halı ya da yatakta asma yoktu -pencerelerde de perde yoktu- ama evin geri kalanıyla karşılaştırıldığında oda saray gibiydi.

Juliana karşılama odasına adım atamadan koridorun sonunda bir kapı çarparak açıldı. Nandita çılgılık attı ve Priti bile bir alarm sesi çıkardı.

Koridordan kükreyen bir ses onlara doğru yöneldi. "Evimde ne işiniz var?

Hepiniz dışarı çıkın. Silahım var ve dolu." Salona giren ufak tefek, sıırım gibi, yaşlı adamın elinde gerçekten de bir av tüfeği vardı ve uzun namlusundan onlara bakıyordu.

Beyaz bir sakalı ve kalın favorileri vardı ve bu kıllı yüzünde koyu renk gözleri parlıyordu

bolca hayat var.

"söylüyorum, seni vuracağım. Bir adamın kendi evini savunmaya hakkı vardır."

"McGregor Amca," dedi Elliot yüksek bir sesle. "Ben Elliot. Karımı getirdim."

Adam silahını indirdi ama tamamen bırakmadı. "Demek sensin, delikanlı. Hırsızlar olabilir diye düşünmüştüm. O zaman bu kendisi mi? Küçük Juliana St. John?" Bay McGregor koridordan onlara doğru geldi. Ufak tefek adamın kemikli kalçalarında bir İskoç eteği, üstünde bol bir gömlek ve daha iyi günler görmüş bir tüvit ceket vardı. "Büyükbabanı tanıdım, genç kız. Seni son gördüğümde

Vaftiz törenini. Kiliseyi ayağa kaldırmıştın. Bir kız çocuğu için fazla gürültülüydün ama annen deli bir kadındı."

Juliana dudaklarından dökülen ilk tepkiyi bastırdı. Adam yaşlıydı, diye hatırlattı kendi kendine, yaşlıların küntlüğüyle. Ve hâlâ tüfeği vardı. "Nasılsınız Bay McGregor?" diye sormayı başardı.

"Altmış dokuz yaşındayım genç kadın. Nasıl olduğumu sanıyorsun?" McGregor Juliana'nın arkasından dehşete düşmüş Nandita'ya baktı. "Bu sefer yerlilerini de yanında mı getirdin?"

"Beğeneceksin," dedi Elliot. "Uşağım iyi bir aşçıdır."

"Aşçı, ha?" McGregor, Juliana'nın içine girmeye çalışan Nandita'ya bakmaya devam etti. "Bu bana acıktığımı hatırlattı. Yemeğimi getiren o lanet delikanlı nerede?"

"Hamish uşağımı ve ailesinin geri kalanını almak için istasyona geri döndü. Şansımız varsa bavullarımızı da."

"Gitmeden önce beni doyuramaz mıydı? Ailem altı yüz yıldır bu toprakları işliyor ve şimdi de lord bir lokma ekmek vermeden mi gidiyor?"

"Senin için bir şeyler karıştıracağım." Elliot elini Juliana'nın sırtına koydu ve onu yatak odasına doğru yönlendirdi.

McGregor'un öfkeli ifadesi yerini ani bir kahkahaya bıraktı. "İşe koyulmak için sabırsızlanıyorsun, değil mi delikanlı? Böyle güzel bir gelin, seni hiç suçlamıyorum evlat." Kıkırdayarak silahının horozunu ve fırladığı odaya geri döndü. Kapıyı o kadar sert çarptı ki tavandan aşağıya sıva parçaları süzüldü.

Elliot salonda kaldı, Priti hâlâ omuzlarına tünemişti. Juliana'ya "Sen dinlen," dedi. "Ben mutfağa gidip McGregor Amca'ya biraz yemek hazırlayacağım."

"Mülkü ondan satın aldığını söylediğini sanıyordum," dedi Juliana, kafası karışmış bir halde.

"Evet, ama McGregor'un ailesinin geri kalanı öldü ve gidecek hiçbir yeri yok. Malikânedeki kulübelerden birinde tek başına asla idare edemez. Ona, aksini seçene kadar burada bir evi olduğunu söyledim."

Juliana bir nefes verdi. "Anlıyorum, yine de keşke beni uyarsaydın. Kalbim duracak sandım. Sanırım çalışanları da bizimle ilgilenmekten rahatsız olmazlar?"

Elliot Priti'yi ayağa kaldırdı. "McGregor Amca'nın personeli yok. Sadece Hamish var." "Oh."

Juliana, en az yirmi kişinin iki kişiye zorunda olduğu bir evde büyümüşü. Burası muazzam ve harap bir yerdi ve Mahindar ile ailesinin her şeyi kendi başlarına yapmaları beklenemezdi. Juliana önünde uzanan büyük bir planlama ve çalışma gördü.

Elliot arkasını döndü. Priti, kendisini yatak odasında tutmaya çalışan Nandita'nın yanından atlayıp Elliot'a doğru koştu. "Mutfak!" diye bağırdı.

Elliot onu tekrar kucağına aldı. "Pekâlâ, Priti. Hadi gidip mutfağı keşfedelim."

Koridorda merdivenlere doğru ilerlerken kızın boynuna sarılmasına aldırış etmemiş gibiydi.

Juliana kapıyı kapattı ve odanın ortasında çömelmiş bir canavar olan yatağı baktı.

"Neden oraya koydun?" diye yüksek sesle sordu.

Nandita anlamadan ona baktı. Köşedeki bir şey Nandita'nın dikkatini çekti ve işaret ederek bağırdı.

Juliana genç kadının uzattığı parmağı takip etti, sonra hışırtı ve sıçrama seslerini duydu. "Ah," dedi. "İşte bu yüzden."

Bir dizi fare süpürgeliklerin arkasına dalmadan önce odanın bir köşesinden diğerine . Juliana Nandita'ya döndüğünde genç kadını yatağın ortasında, kollarını dizlerine dolamış, renkli eşarpları vücudunu örtmüş halde buldu.

Farelerden biri halısız zeminde cüretkâr bir hamle yaparak Juliana'ya doğru ilerledi. Juliana da en az Nandita kadar yüksek sesle çığlık attı ve yatağın ortasına doğru koşmaya başladı. Nandita ona uzandı, iki kadın birbirlerine sarıldı ve Juliana durmak bilmeyen kahkahalar atmaya başladı.

Elliot uzun bir geçidin sonunda mutfağı kolayca buldu. bir odaydı ama biraz tamir edilmişti; soba pırıl pırıldı, kömürlük doluydu, dolaplar fareleri yiyeceklerden uzak tutmak için kilitli kapaklarla donatılmıştı.

Oda kasvetliydi, güneş nihayet dağların ardında batıyordu. Elliot mumları yaktı ve Mahindar'ı karakola geri göndermek zorunda kalacağını düşündü.

gazyağı ve birkaç lamba için. McGregor'ların evine gaz döşenmesi uzun zaman alacaktı.

İki çalışma masası büyük mutfağı boydan boya kaplıyordu, birinin ucu kullanılabilecek kadar temizlenmiş ve zımparalanmıştı. Elliot Priti'yi oradaki iki tabureden birine oturttu ve yiyecek bir şeyler aramaya başladı. McGregor'a hiç değilse biraz kızarmış ekmek ve peynir götürebilirdi. İyi bir şişe viski ya da bir bardak bira da adamın öfkesini yatıştırabilirdi.

Hamish'ten başka personel olmadığını söylediğinde Juliana'nın sesindeki dehşet çok keskindi. Elliot bu evi ilk ziyaret ettiğinde, kusurlarını değil potansiyelini görmüştü. Dünyadan uzaklaşıp yaralarını sarabileceği bir yer.

Kendisi de onarabilirdi, zor işlere aldırmazdı. Ayrıca köylülerin ona yardım ettikleri için fazladan ücret alacaklarını da . Elliot'ın hepsini çalıştırmaya yetecek kadar parası vardı. Hindistan'da biriktirdiği ve hapisteyken bile artmaya devam eden serveti artık devasa boyutlardaydı.

Elliot bu evi seçtiğinde, başka biriyle nişanlı olmasına rağmen evlenmeyi düşündüğü tek kadın olan Juliana ile paylaşacağını hayal etmişti.

Sorduğum şey, Elliot, benimle evlenip evlenmeyeceğindi. Soru bir cankurtaran halatı gibi önünde sallanıyordu. Onu kavradı, umutsuzca asıldı, bırakmadı.

Asla .

Elliot, üzerinde sadece birkaç kırıntı kalmış bir bıçakla ekmeği dilimledi. Bir dilimi Priti'ye uzattı, o da kemirdikten sonra yüzünü buruşturdu. Çocuk İngiliz ya da İskoç yemeklerini sevmiyordu ama Mahindar o muhteşem tereyağlı naan'ını ya da lezzetli roti'sini yapana kadar buna katlanmak zorundaydı.

Mahindar ve ailesi, Elliotın mülkü satın için buraya ilk gelişinde ona eşlik etmemişti ve Elliot mutfağın durumunun Mahindar'ı dehşete düşüreceğini biliyordu. Ama Mahindar daha önce de mucizeler yaratmıştı.

Elliot başka bir bıçak ve kare şeklinde bir parça kaşar peyniri buldu. Soba yanmıyordu, bu yüzden McGregor ekmeğini soğuk yemek zorunda kalacaktı.

Bıçak peynir parçasını delip geçerken Elliot arkasında belli belirsiz bir adım duydu. Elliot'ın orada olduğunu bilmesini istemeyen birinin sinsi adımlarıydı bu. Gül suyu kokan Juliana değildi bu, Mahindar ya da ailesinden biri de . Ne de bir asker birliği gibi sağa sola koşuşturan McGregor'du.

Tüm bunlar Elliot'ın zihni kararmadan önce düşüncelerinden geçti. Sıcak ona doğru hücum etti, kurak topraklardaki yazın düz sığağı. Gölge yoktu, bir şey yoktu. Kaçmalıydı, hayatı için kaçmalıydı ama her yer açıktı, gidecek hiçbir yeri yoktu.

Ve arkasında biri vardı. Kaçış yoktu - Elliot dönüp savaşmak . Boğazında safra yükseldi. Öldürmek ya da ölmek zorundaydı.

Elliot bağırarak arkasını döndü, kaslı davetsiz misafiri yakaladı, mutfağa doğru itti ve bıçağı saldırganın boğazına sapladı.

Bölüm 4

Elliot'ın tutsağı bağırdı. Bağırdı ve bağırdı. Gürültü üzerine Mahindar'ın tanıdık sesi geldi.

"Hayır, , hayır, hayır, sahip! !"

Evet, öldürdü. Elliot öldürmek zorundaydı, kaçmak zorundaydı.

İri bir el koluna indi ve bıçağı durdurdu. "Hayır, sahip. Artık güvendesin. Bu genç olan, o bir arkadaş."

Elliot göz kırptı. Ve tekrar göz kırptı. Mahindar'ın karanlık yüzü karanlığın içinden ona doğru yüzdü, adamın nazik kahverengi gözleri sıkıntıyla doluydu.

Elliot'ın elinin altında bir beden çırpındı ve biri nefes nefese kaldı. Elliot'ın görüşü netleşti ve genç Hamish'i tuttuğunu, ekmek bıçağının boğazının derisini kesmek üzere olduğunu gördü.

Mahindar, bir eli Elliot'ın kolunda, yanında duruyordu. Mahindar'ın arkasında annesi ve karısı vardı; onların ötesinde Priti, yuvarlak gözlerle bakarken hâlâ ekmeğini çiğniyordu.

Sonra geçitten gelen ayak sesleri ve Juliana'nın endişeli sesi. "Her şey yolunda mı? Bağışmalar duydum. Elliot?"

Kahretsin, kahretsin ve kahretsin. Hamish neden ona böyle sinsice yaklaşmaya çalışmıştı ki?

"Sahibim, bıçağı gerçekten bana vermelisiniz."

Elliot hırladı. Hamish'i kendisinden uzaklaştırdı ve bıçağı boş bir masaya fırlattı, ardından mutfağın arka kapısından İskoç akşamının alaca karanlığına doğru çıktı.

Juliana bir an olduğu yerde kaldı, sonra açık kapıya doğru yürümeye başladı. "Elliot..."

Mahindar onun yoluna çıktı. "En iyisi gitmesine izin vermek, memsahib. Bu haldeyken ne yapacağını kimse bilemez."

"Ama sorun ne? Hamish, sen ne yaptın?"

"Hiçbir şey!" Hamish gömleğinin yakasını düzeltti, gözleri hâlâ kocaman bakıyordu. "Hiçbir şey yapmadım, söz veriyorum leydim. Her zamanki gibi geldim. Sonra kendisini gördüm ve düşündüm ki, Bay McBride zengin bir adam ve bir beyefendi ve artık onun için çalışıyorum. Belki de normalde yürüdüğümünden biraz daha sessiz yürümeliyim. Bay McGregor benim bir davul tugayı gibi olduğumu söylüyor. Kibar olmaya çalışıyordum."

Mahindar, "Arkasında usulca yürüyen kimseyi sevmez," dedi. "Davul tugayı olsanız daha iyi."

"Neden ?" diye sordu Juliana. "Mahindar, sorun nedir? Lütfen, söyle bana."

Mahindar üzgün görünüyordu. "Sahip çok hasta. Şimdi çok daha iyi ama hapisten kaçtıktan sonra onu bulduğumuzda çıldırmış gibiydi. Bizimle konuşup neler olduğunu anlatana kadar uzun süre onunla ilgilendik. Zavallı adam büyük bir çile yaşadı. Çok güçlü ve çok cesur."

Juliana, Mahindar'ın yanından geçip açık arka kapının dışındaki büyümüş patıkaya baktı, sonunda gece çökmüştü. "O iyi olacak mı?"

"Evet, kesinlikle. Onun için en iyisi başına dolaşmak. Sizin de İngilizlerin dediği gibi, sapasağlam geri dönecektir."

"Emin olacak mısın?" Juliana sordu.

"Evet, memsahib. Bunu yapacağım. Şimdi karım seni kaldırıp yatağına yatıracak. Nandita korktuğu zaman işe yaramaz, ama ben onu ve Priti'yi uyutacağım. Sabah her şey yoluna girecek."

Juliana öyle olacağından emin değildi ama karanlık ve kirli evde sağlam adımlarla ilerleyen Channan'la birlikte üst kata çıkmaya razı oldu. Mahindar'ın annesi - Komal- arkasından geldi, hiçbir şey söylemedi ama bütün gün olduğu gibi aynı ilgiyle etrafına baktı.

Nandita'yı hâlâ yatağın ortasında kendine sarılmış halde buldular. Komal'ın birkaç sözünden sonra Nandita yataktan fırladı ve odadan kaçtı. Juliana Mahindar'ın alt kattan Nandita'ya seslendiğini ve Nandita'nın koşar adımlarla ona doğru gittiğini duydu.

Channan hemen Juliana'nın valizine gitti ve büyük bir ustalıkla valizini açmaya başladı. Bir hanımefendinin hizmetçisi olmaya alışkın olmalıydı, diye karar verdi Juliana, çünkü hangi giysilerin ağır gardıroba asılacağını ve hangilerinin yüksek sandığın çekmecelerine katlanacağını biliyordu.

Komal odanın içinde dolaşarak her şeyi gözden geçirdi. Başındaki ipek örtüyü geriye iterek saçlarının siyahla karışık gri olduğunu gösterdi. Channan'ın saçları simsiyahtı ve yüzü dolgun ve çizgisizdi.

Channan Juliana'nın giysilerini kaldırmayı bitirdi ve elbisesinin düğmelerini açmaya geldi. Komal onları görmezden gelerek yatağa yaklaştı. Avuçlarını şiltenin üzerine koyarak yumuşattı, sonra Channan'a bir şeyler söyledi ve güldü.

Juliana şaşkın bir halde dururken Channan da güldü. "Çok şanslı olduğunuzu söylüyor," dedi Channan. "Çok zengin ve yakışıklı bir koca. Sahip iyi bir av."

Juliana kızardı, bu da iki kadını tekrar güldürdü. Komal ellerini şiltenin üzerinde gezdirdi ve uzun uzun konuştu. Channan başını sallayarak cevap verdi, sonra tekrar Juliana'ya döndü.

"Sana bir vereceğini söylüyor. Böylece birçok oğlun olur."

Juliana karanlıkta McGregor arazisinde dolaşan Elliot'ı düşündü ve oğul sahibi olma fırsatı bulup bulamayacağını merak etti. Channan onun yüz ifadesini anlamış olmalıydı ki, "Merak etme. Sahip iyi olacak. Kocam onunla ilgilenir."

Channan Juliana'yı temiz bir gecelikle yatağa yatırdığında Elliot hâlâ dönmemişti ve çarşafı ısıtmak için bir tuğla sarmıştı. Channan ve Komal birbirlerini susturmak için epeyce gürültü yaptıktan sonra nihayet Juliana'yı yalnız bırakarak odadan çıktılar.

Düğün gecesinde.

Gökyüzü karardı, açık pencereler yaz havasını serinletti. Ev sessizleşti, duvarlar sesin alt katlardan taşınmasına izin vermeyecek kadar kalındı. Dışarıdaki sessizliği eş bulmak için çılgınca vıraklayan kurbağalar ve ağaçlarda iç çeken rüzgâr bozuyordu. Juliana şehrin gürültüsüne alışkınken buradaki sessizlik sağır ediciydi.

Ay yükseldi, gümüş diski ağaçlar tarafından kırıldı ve Juliana'nın beklediği yatağın üzerinde parladı. Ve hâlâ Elliot gelmemişti.

Gece yarısını çoktan geçmişti ki, Elliot arkasındaki ormanda bir dalın kırıldığını duydu. Bunu yüksek bir hışırtı ve Mahindar'ın sesi izledi. "Endişelenmeyin, sahibim. Benim."

Elliot aşağıda akan nehre bakan bir kayanın tepesinde duruyordu. Ay ışığı suyun yüzeyinde ve eski bir kalenin yerine inşa edilmiş sahte bir kale olan yeni evinin kulelerinde parılıyordu.

Mahindar patikada kayıp düştü ve dengesini sağlamak için çırpındı. Elliot bir elini uzattı ve adamı yanındaki sert kayanın üzerine çekti.

Elbette Mahindar onu bulmaya gelecekti. Elliot, Mahindar'ı onu uşak olarak kiralayan ve sonra da ona bir köleden biraz daha iyi davranan başka bir ekiciden beri, adam Elliot'a göz kulak olmayı hayatının görevi haline getirmişti. Elliot bir gün ekiciyi ziyaret etmiş ve onu Mahindar'ı döverken bulmuştu.

Ekici, Mahindar'ın davranışları için Elliot'tan özür dilemiş ve Elliot, "Ondan hoşlanmıyorsan benim için çalışmaya gelebilir," diyene kadar Mahindar'ın kusurlarından bahsetmişti. Ekici önce şaşırılmış, sonra da minnettar görünmüştü. Ekici, Sihlere doğru dürüst tevazu öğretilmeyeceğini, kendisinin de bir Sih'i işe almakla aptallık ettiğini söylemişti.

Mahindar o günden sonra Elliot'a sonsuza dek kurtarıcısı olarak baktı. Mahindar şimdi ona bakıyordu. "İyi misiniz sahib?"

"Daha iyi. Delikanlı nasıl?"

"Oh, onu çok korkuttun, hata yok. Ama iyileşecek." "Peki ya Bayan McBride?"

"Yatağa koyun. Ben dışarı çıkmadan önce karım ona bakmış ve dediğiniz gibi bir bebek gibi uyuyor."

"Güzel." Elliot, Juliana'nın mutfığa girip de onu bıçağını Hamish'in boğazına dayamış halde gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi unutamıyordu. Şaşkınlığı önce hayrete, sonra da endişeye dönüşmüştü. Ama korkuya değil. Juliana ondan korkmuyordu.

"Ona katılacak mısınız, sahib?" Mahindar sordu.

Sesi hevesli geliyordu. Ama Mahindar düğünlerden, evliliklerden ve çocuk sahibi olma ihtimalinden hoşlanıyordu. Kendisinin ve karısının beş oğlu olmuştu ve hepsi de evlenip kendi ailelerini kurmuşlardı. Mahindar insanlarla ilgilenmeyi severdi, bu yüzden annesini ve Channan'ın babasının ikinci evliliğinden olan küçük kız kardeşi Nandita'yı İskoçya'ya getirmişti. Mahindar Elliot'ın hayatını kurtarmıştı ve çabalarının boşa gitmemesi için Elliot'ın iyi olduğundan emin olmanın görevi olduğuna inanıyordu.

"Her halükarda onun yatağını paylaşmak zorunda kalacaksın," dedi Mahindar. "Başka yatak yok."

Elliot büyük kayadan aşağı atladı, Mahindar'ın aşağı tırmanmasına yardım etti ve eve giden patikadan ilerlemeye başladı.

McGregor Kalesi'ne vardıklarında içeride sessizlik hakimdi. Hamish ve Mahindar'ın ailesi yataklarına gitmiş olmalıydı.

Mahindar, Elliot'u mutfaktan çıkamadan durdurdu. "Ona bu şekilde gitmemelisiniz, sahib. Kendine çeki düzen vermelisin."

Haklıydı. Elliot tren yolculuğundan dolayı is içindeydi ve ormana tırmanışı onu çamurlu hale getirmişti. Mahindar mutfak lavabosuna su pompaladı -kuyudan temiz su- ve Elliot'a eteğini çıkarmasını söyledi.

Su buz gibiydi. Mahindar, Elliot'ın kafasını sonuna kadar suya daldırdı ve Edinburgh'dan getirdiği sabunla Elliot'ın saçlarını ve vücudunu ovarak temizledi. Mahindar gliserin ve gülsuyu sabunu almıştı ve bu sabun Elliot'un erkek ve kız kardeşlerini . En azından bir kadının yatak odası gibi koksa da onu temizlemişti.

Mahindar, Elliot'ın kalın sabahlığını ve genellikle içinde uyuduğu Hint ipeğinden çekmecesini getirdi. Elliot bunları giydi ve merdivenleri tırmanırken Mahindar'ın yolu aydınlatması teklifini reddederek bir mum aldı.

Mum ışığı salondaki Gotik kemerlerin üzerinde dalgalanarak mekânı mağaramsı bir hale getiriyor, dekoratif taş süslemeler garip sarkıtlar gibi sarkıyordu. Elliot çocukken bu mekânda yürürken bir korku hissedirdi ama şimdi ona huzurlu geliyordu. Burası içinden ailelerin -doğumlar, evlilikler, ölümler, kahkahalar, kederler, sevişmeler- geçtiği eski bir evden başka bir şey değildi. Dehşet, korku ya da insanın içine kapanıp ağlamasına neden olacak kadar ölümcül bir korku yoktu.

Elliot yatak odasının kapısını iterek açtı ve aynı zamanda mumu söndürdü. Kapanmamış pencereden içeri sızan ay ışığı, odanın ortasındaki yatağın üzerine yayılıyordu.

Juliana yatakta sırtüstü yatıyordu, yorganı çenesine kadar çekmişti ama uyumuyordu. Elliot, gözlerini ne kadar sıkıca kapattığına aldırmadan, onun uyanık olduğunu gösteren hızlı nefesini duydu.

Şamdanı en yakındaki masanın üzerine bıraktı ve yatağa gitti. Juliana masal kitaplarındaki prensesler gibi uzanmış, prensin onu bir öpücükle uyandırmasını bekliyordu.

Elliot mihrapta onu öptüğünde dudaklarının aldığı baş döndürücü tadı düşündü. Teni sıcaklık ve heyecanla nemlenmişti, tadı dilinde bal gibiydi.

Elini karyola direğine dayadı, eğildi ve kızın ağzının kenarındaki gamzeye yumuşak bir öpücük kondurdu.

Juliana'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Gözlerinde uykudan eser kalmadan ona baktı. "Genç Hamish iyi mi?"

Elliot doğruldu, eli hâlâ yatağın direğindeydi. "Olacak." "Umarım çok korkmamıştır."

"İyileşti." Elliot sabit duruşundan kalkmaya çalıştı ama yapamadığını fark etti.

Juliana'nın rengi derinleşti ve boğazını temizledi. "Yatağa geliyor musun, Elliot?"

Yüksek yakalı geceliği ilkeldi, ama Elliot onu ilk kez askılar, büstiyerler, etekler ve sıkıca iliklenmiş korsajlardan oluşan barikatlar olmadan görüyordu.

Elliot sonunda sabahlığını çözmek için karyolanın direğini bıraktı ve üzerinden düşmesine izin verdi. Kadının bakışlarının çıplak gövdesine, oradan da kalçalarına kadar inen ve bir iple kapalı tutulan ipek dona kayışını izledi. Pantolon baldırlarına kadar uzanıyor, bacaklarının geri kalanını çıplak bırakıyordu.

"Alışılmadık bir giysi," dedi, sesi yumuşaktı.

"Onlar Hintli. Onları İngiliz kıyafetlerine tercih ederim."

"Öyle mi? Neden?"

"Çok daha rahat." Pencereden gelen serin hava tenine dokundu. "Sıcak bir iklimde daha pratik."

"Tahmin edebiliyorum."

Elliot yatağın yanında kaskatı kesilmişti. Onu öylesine şiddetli bir arzuyla istiyordu ki, yine de kıpırdıyamıyordu.

Juliana tekrar boğazını temizledi. "bir gün oldu, değil mi? Düşünsenize, bu gece Edinburgh'da bir otelde..."

Elini ağzına bastırdı ve gözlerini sıkarak kapattı.

Ay ışığı yanaklarından süzülen gözyaşlarının üzerinde parılıyordu.

"İle..." Sesi bir hıçkırıkla kesildi.

Grant Barclay'le, lanet olsun ona, piyano dersleriyle kendini geliştirmeye karar veren o saçmalayan aptalla. Elliot adamı boğmak istiyordu, önce Juliana'yı ondan çalmaya çalıştığı için, sonra da Elliot'ın yatağında yatarken onu ağlattığı için.

Ve Elliot nasıl yapılacağını biliyordu. Bir adamın boğazını ellerinin altına nasıl alacağını, havayı kesmek için nereye basacağını, Grant Barclay'in bir daha asla nefes alamayacağından emin olmak için...

Juliana gözyaşlarını silmeye çalıştı. Elliot dondu kaldı, yorganı kaldırdı ve Juliana'nın yanındaki yatağa girdi.

Bölüm 5

Juliana ağlamak istememişti ama birdenbire bu gece evinden uzakta, Elliot McBride'in güçlü sıcaklığının yanında, yıkık dökük bir masal şatosunda değil de Grant'la birlikte bir otel yatağında yatıyor olabileceğini fark etmişti. Ne şanslı, ne kutsanmış bir kaçıştı.

Elliot'ın dudakları yanaklarına dokundu, öpücükler gözyaşlarını aldı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Öpücükleri dudaklarına doğru ilerledi. Güçlü, emin öpücükler, alt dudağının kenarını okşuyor, üst dudağının kıvrımını izliyordu. Kapalı oda sıcaktı, yorganın altı daha da sıcaktı ve Elliot'ın yataktaki vücudu ter içinde kalmıştı.

Dudaklarının altındaki teri yaladı, güçlü bir eliyle saçlarını geriye doğru sıyırdı. İlkel bir şey Juliana'nın bedenini dövüyor, Gemma'nın ilk çiftleşmesi için verdiği tüm talimatları siliyordu. Bu, Bay Barclay'le geçireceği saygılı bir gece olacaktı-şimdi Elliot'birlikteydi, kızlığından beri sevdiği ve asla birlikte olmayı hayal etmediği adamlarla.

Dudakları kızın dudaklarını okşayarak araladı, dili kızın ağzına girdi. Elliot onu öperken gözlerini kapattı, başını parmaklarıyla kavradı, başparmağı şakağını okşadı.

Geceliğinin üstündeki düğme gevşedi, patı açıldı. Elliot elini içeri kaydırды, nemli teninde gezdirerek göğsüne yaklaştırdı. Juliana onun elini karşılamak için eğildi, bir yandan da onu öpüyordu, dudakları ayrılıyor ve birbirine değiyordu.

Elliot dilini tekrar kadının ağzının içine soktu, bu sefer daha ısrarcıydı. Kızın karşılık vermesi için onu dürttü ve dilinin sıcak sürtünmesi boyunca yalamasını sağladı.

Bir aşkın öpücüğü. Elliot McBride, sevgilisi.

Nasırlı elini göğsünün etrafına kapattı, okşadı, yoğurdu. İki parmağı arasında meme ucunu yakaladı ve biraz çekti. Juliana'nın daha önce hiç tecrübe etmediği hisler areolanın etrafında spiral çizdi, uç yükseldi, sertleşti.

Nefes alamıyordu. Yatak çok sıcaktı, Elliot'ın ağzı onunkinin üzerindeydi ve onu yatağa bastırıyordu. Elliot göğüs uçlarını çekiştirerek hislerini ateşledi.

Ateş oradan kalbine doğru yükseldi. Geceliğinin yakası teriyle ıslanmıştı ve ölecekti.

Juliana onu itti. Elliot'ın dili ağzını doldurdu ve Juliana konuşamadı. Dudaklarını kapatmaya çalıştı ama adam buna izin vermedi.

İki elini de onun göğsüne koyarak tekrar itti. Elliot sonunda öpüşmeyi kesti, dudakları onunkilere yakın duruyordu.

Yarı kapalı gözleri ay ışığında karanlıktı, gümüş grisi parlıyordu. Bir ter damlası boğazından aşağı süzüldü.

"Nefes alamıyorum," diye fısıldadı Juliana.

Elliot hiçbir şey söylemedi. Sıcak, harika elini geceliğinin içinden çıkardı, geceliğin kalan düğmelerini çözdü ve geceliği beline kadar gevşetip açtı.

Kadının vücudundan aşağı doğru kayan Elliot başını eğdi ve eliyle okşayarak canlandırdığı göğsünün üzerine ağzını kapattı.

Nefes ciğerlerine hücum etti. Özlediği hava işte buradaydı ama şimdi fazlasıyla vardı. Elliot'ın ağzının göğsünün üzerindeki güzel noktasında akkor haline gelen ısı vücudundan aşağıya doğru hızla aktı.

Gözlerini konsantrasyonla kapatarak onu emdi. Nasırlı parmaklarıyla göğsünü nazikçe sıkarak meme ucunun daha yukarı çıkmasını sağladı, ardından emmek, alay etmek, kemirmek ve çekiştirmek için ağzını .

Juliana onun altında kıvrandı, kalbi çarpıyordu. Bacaklarının arasında beyaz ateşten bir nokta vardı, o yeri ona sürtmek için bir özlem duyuyordu.

"Elliot, bana ne yapıyorsun?"

Elliot cevap vermek için durmadı. Ağzı daha ısrarlı bir şekilde hareket ediyor, bacaklarının arasındaki açıklık genişliyor ve ısınıyordu.

"İhtiyacım var..." Juliana kelimeleri ısırdı. Neye ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Elliot onun göğsünü serbest ve dilinin ucuyla meme ucunun üzerinde oynadı. Juliana ona doğru yükseldi, ağzını arıyordu, ama adam uzaklaştı ve Juliana

bir hayal kırıklığı sesi çıkardı.

Ama sonra Elliot iki parmağını bacaklarının arasında kaydırmak için elini vücudundan aşağı kaydırıldı. Juliana nefesini içine çekti, en ateşli yerine dokunduğunda gözleri büyüdü.

Elliot parmaklarını onun nemine batırırken gözlerini tekrar kapadı ve uzun bir nefes aldı. Karanlıkta ona duyduğu özlemin, balın kokusunu alabiliyordu.

Bu yatakta, onun sıcaklığının içinde, Elliot güvendeydi. Boş karanlık, soğuk, boğucu havasızlık gitmişti. Burada ona dokunamazlardı. Juliana güvenlik, ılık ve sıcaklıktan başka bir şey değildi.

Aynı zamanda bir erkeğin dokunuşunu özleyen ve özlemini anlamayan bir kadındı. Elliot ona öğretecekti. İster bir yıl ister on yıl sürsün, ona her şeyi öğretecekti.

Bir parmağını yavaşça içine soktu. Juliana, Elliot'ın eline karşı direndi ve Elliot avucunu onun ihtiyacıyla sıkılaştıran meyvenin üzerine kapattı.

"Sen ne...?" Juliana'nın sözleri bir hıçkırıyla son buldu.

"Seni hazırlıyorum." Elliot kadınların nelerden hoşlandığını ya da onu nasıl yatıştıracağını bilmiyordu. Sadece ona nasıl dokunacağını, vücudunu ve sessizlik içinde nasıl iletişim kuracağını biliyordu.

Tel tel saçları adamın eline doğru kıvrılmıştı, derinlikleri sıcak ve nemliydi. Bunu daha önce hiç yapmamıştı -Elliot onu okşamaya başladığında şaşkınlıkla nasıl başladığını biliyordu. Bu Juliana için yeni bir duyguydu ve Elliot için de yeniydi, çünkü bu oydu.

Hayatım boyunca seni bekledim.

Karanlıkta ve açlık boyunca onu hayal etmişti ama hayalleri yarım kalmıştı. Elliot onun kokusunu, teninin sıcaklığını, altında hissettiklerini tam olarak bilmiyordu.

Parmaklarını geri çekti ve diline dokundurdu. Onun tadını da bilmiyordu. Tatlı nektar. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Elliot göğüslerinin arasını yaladı, tuzun tadını aldı, sonra göbeğinden aşağıya doğru öptü, geceliğini sonuna kadar ve bacaklarının birleştiği yere yakıcı bir öpücük kondurdu.

Kadın keskin bir nefes aldığı anda, adam onun tadına baktı, dokunduğu yeri yaladı, dili parmağının girdiği yere girdi.

Güzel, tatlı bal. Elliot yaladı ve içti, vücudundaki gerginlik hafifledi.

Onunla ziyafet çek, ondan iç. *Eğer ona yeterince sahip olursam, bir daha asla korkmayacağım.*

Juliana'nın elleri saçlarına gitti, yaladıkça çatallaştı. Küçük çılgınlıkları onu çılgına çevirdi. Vücudu hareket etmeye başladı, kalçaları tadının ritmiyle yuvarlandı, sertliği yatağa gömüldü.

"Elliot!"

Kadının çılgılığı çınlarken, kılıfındaki küçük nabız atışlarını, kadın ihtiyacını, hepsinden daha büyük bir hazzı hissetti.

Bakireydi ve Elliot içeri girerken canının yanacağını biliyordu. Ama ıslak ve açıktı, vücudu çoktan serbest kalmıştı.

Elliot burada uzanıp ağzına boşalırken onu yalamayı ve sonra onu tekrar hazır hale getirmeyi çok isterdi. Ve tekrar. Bütün gece.

Ama kendi vücudu serbest kalmak için haykırıyordu, siki o kadar sıkıydı ki ağrıyordu. Elliot ağzını güzel yerinden çekti, ipeksi pantolonunun bağlarını çözüp sıyrıldı ve vücudunda yukarı doğru kaydı.

Altındaki kadının yumuşaklığının tadını çıkardığı bir an yaşadı ve sonra onu içine doğru itti.

Gözleri büyüdü güzel Juliana'nın, ağlaması neredeyse bir feryada dönüştü. Ama acıdan değil. Onun üzerine kapandı, onu istiyordu, geçişi o kadar kaygandı ki bariyer tek bir itmeyle yok oldu.

İhtiyaçtan çılgına dönen Elliot, tohumu serbest kalmadan ve bağırışları onunkilere karışmadan önce içine bir, iki, üç vuruş yaptı.

Pompalamaya devam etti, kalçaları hareket ediyor, ona ihtiyaç duyuyor, ona doyamıyordu. Rüzgâr pencereyi tokatlayarak eski kanadın açılmasına neden oldu ve bir rüzgâr yatağın üzerine döküldü.

Elliot'ın tenini soğuttu ve Juliana'nın titremesine neden oldu. Elliot'ın hamleleri yavaşladı ve koruyucu bir şekilde Juliana'nın üzerine eğildi.

Her zaman onu koru. Juliana onundu. Bugün kilisede durmuş ve ona ait olduğunu ilan etmişti. Sonsuza kadar.

Yaylaların bu kadar uzağındaki yaz mevsiminde güneş erken doğuyordu. Güneş ışığı doğu penceresinden içeri süzülürken Juliana gözlerini açtı ve yanındaki kocasının bedenine dokundu.

Juliana kendini tuhaf hissediyordu; bitkin ve heyecanlı ama aynı zamanda uysal ve rahat. Gemma bir kadının düğün gecesinde ne yapması gerektiğini açıklamıştı: arkasına yaslanmak, derin nefes almak ve sakin kalmak.

Bir erkeğin onu yaladığından, keşfettiğinden, dokunduğundan ve içtiğinden bahsetmemişti. Gemma ilk seferin acı verdiğini söylemişti. Acımişti da ama vahşi, ihtiyaç dolu bir şekilde, hiç de acı vermemişti.

Yine de Juliana'nın canı yanıyordu ve artık kendisine genç kız denemeyeceğini hiç şüphesiz biliyordu.

Elliot onun yanında yüzükoyun yatıyordu, yanağı şilteye gömülmüştü, yastığın yakınında bile değildi. Uzun bacakları yatağın altından dışarı taşmış, uykusunda yorganı yarıya kadar atmıştı.

Saçlarının yarısı kıvrılmış, yarısı yukarı kalkmıştı; açık kahverengi saçları güneşin altın rengiyle parlıyordu. Kirpikleri de altın sarısıydı ve tropik güneş kahverengiye boyamadan önce İskoçya'ya özgü bir güzelliğe sahip olan yüzüne yaslanmıştı.

Geniş bir eli yüzüne yakın duruyordu, bükülmüş kolu sıkı çalışmanın sonucu olan kalın kaslarını gösteriyordu. Sağ pazusuna bir desen işlenmişti; kolunu boydan boya saran akıcı bir sarmaşıktı bu.

Juliana büyülenmiş bir halde dövmeye baktı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Denizcilerin uzak yerlere yaptıkları yolculuklarda dövme yaptırdıklarını duymuştu ama hiç dövmesi olan bir beyefendi görmemişti.

Yine de Juliana ceketsiz, yeleksiz, gömleksiz, yüksek yakalı ve kravatsız bir adam görmemişti, kendi babası bile. Atletler , kürek çekmek ya da top oynamak için gömlek kollarını ya da kısa kollarını çıkarırlardı, ya da duymuştu, ama Juliana hiçbir spor gösterisine katılmamıştı. Pek çok beyefendinin, bir hanımefendinin asla göremeyeceği yerlerde dövmeleri olabilirdi.

Elliot'ın arka tarafının bir kısmı açıktaydı, dizi yorganın üzerine asılmıştı. Juliana onun sıkı kalçasını inceledi ve bakışlarının bacağından aşağı inen tel tel saçlara kaymasına izin verdi.

İyi biçimlendirilmiş bir adamdı. Tanrı onu çok güzel bir şekilde bir araya getirmişti.

Elliot'ın sırtında yara izleri vardı, yüzündekine benzer, uzun kesiklerden kaynaklanan rastgele beyaz çizgiler. Canının yandığını söylüyordu bu yara izleri ona; kanamıştı. Kesikler kasıtlı olarak, ona zarar vermek isteyen biri tarafından yapılmıştı.

Juliana parmağını uzattı ve adamın omzuna doğru kıvrılan yara izlerinden birini takip etti. Kesildiği yerdeki deri pürüzsüzdü ve onun üzerinde gezdirdi, sonra da kolundan aşağıya, dövmenin narin yapraklarına doğru kaydırıldı.

Elliot'ın onun dokunuşuyla uyanmasını bekliyordu. Gri gözlerini açıp ona gülümseyecek ve belki de -kalbi daha hızlı atacaktı- onu kendi üzerine yuvarlayacaktı.

ve onu öpmeye ve tadına bakmaya devam etti. Evlilik yatağı gerçekten de güzel bir yerdi.

Elliot . Şaşırmamak gerekirdi, dün aşırıya kaçmıştı.

Juliana eğildi ve kolundaki sarmaşığa bir öpücük kondurdu, sonra bir tane daha, bir tane daha. Saçları öne doğru savruldu, örgüsünden çözüldü, Elliot'ın sırtını okşadı ama yine de uyanmadı.

Juliana saçlarını önünden kaldırdı, Elliot'ın yanağına eğildi ve onu öptü. Sonra dudaklarını.

Juliana'nın ilk balosuna geldiğinde ve terasta ondan bir öpücük çaldığında gibi gözlerini açmasını, gülümsemesini istiyordu. O genç Elliot gülüyordu, alay ediyordu, birlikte saatlerce konuşup dans ettiği bir adamdı.

Bu Elliot sessizdi, gülümsemesi yoktu, kolunda bir dövme, yüzünde ve sırtında bıçak izleri vardı. Yara izlerini öptü.

Elliot hâlâ hareket etmiyordu. Juliana doğrulup ona baktı.

Örtüler çıplak bedeninin üzerinden düştü. Elliot uyumaya devam etti, nefesi sessiz ve sığdı, horlamıyordu. Gemma ona *bütün* erkeklerin horladığını söylemişti.

"Elliot?" Juliana onu hafifçe sarstı. Teni sıcaktı, vücudu gevşekti ve uyanmadı.

"Elliot." Alarm sesi yükseldi. Mışıl mışıl uyuyor olabilirdi, evet, ama gözlerini açıp onu uyandırdığı için ona hırlarsa kendini daha iyi hissedecekti.

Babası uykusundan uyandığında hep böyle yapardı - hiç uyumadığında ısrar ederdi, başının ofis koltuğunda arkaya atılmış, ağzı açık, gözlükleri yamuk olmasına aldırmazdı.

Elliot bu kadar eğlenceli bir şey yapmadı. Vücudu onun titremesiyle birlikte hareket etti ama gözlerini hiç açmadı, hiç kıpırdamadı.

Juliana yorganı üzerinden attı, geceliğini bulup üzerine geçirdi ve titreyen parmaklarıyla düğmelerini ilikledi. Channan kalın sabahlığını sandalyenin üzerine asmıştı, onu da giydi ve bir zil aradı. Bir parçası duvarda asılıydı ama fareler tarafından kemirilmişti ve Juliana zili çalmak için takılı olan yarısına ulaşamadı.

Yarın, hayır, bugün tamir edilen ilk şey çan körükleriydi.

Juliana salona çıktığında evi ölüm sessizliğinde buldu. Mahindar ve ailesinin nerede uyudukları hakkında hiçbir fikri yoktu, Hamish'in evde mi yaşadığı yoksa her gece annesinin yanına mı gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bağırarak sadece Bay McGregor'un tüfeğiyle tekrar odasından çıkmasına neden olabilirdi.

Koridordan aşağı, büyük merdivene doğru aceleyle indi. Galeri karanlıktı, tek ışık aşağıdaki koridordaki pencerelerden geliyordu. Avize karanlık ve boş asılı duruyordu. Tamir edilecek ikinci şey lambalardı.

Juliana merdivenlerden inmeye başladığında, evin alt katında bir yerde bir kapı çarptı ve kıızıl saçlı Hamish salona girdi. Merdivenlerden yukarı baktı, irkilerek bağırdı ve taşıdığı bir kucak dolusu odunu yere düşürdü. Odunlar gürültüyle yere çarptı ve sesi odunların üzerinde yükseldi.

"Haunt! Banshee!"

"Hamish," dedi Juliana sertçe. "Saçmalama. Benim."

Hamish titreyen parmağıyla onu işaret etti. "Senin gerçekten hanımefendi olduğunu nereden bileyim? şeytanlar kurnazlık yapar ve kandırır."

"Kes şunu. Mahindar nerede?"

Hamish yutkundu ama elini indirdi. "Alt katta. Hayalet olmadığınıza emin misiniz leydim?"

"Oldukça eminim. Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa sabahlığımı beyazdan mor ve kırmızı  izgiliye çevireceğim. şimdi lütfen Mahindar'ı getirir misin? Dinlenmesini b ld ğ m için  zg n olduğumu ama Bay McBride'in ona ihtiyacı olduğunu söyle."

Hamish ona bir selam verdi. "Tamam leydim."

Etrafa saçtığı odunların üzerinden atlayarak kaçtı. Juliana tekrar y kselemeden Mahindar evin arkasından koşarak çıktı, onu karısı ve annesi takip ediyordu.

Yukarıda bir kapı çarptı ve Bay McGregor elinde tüfeğiyle dışarı fırladı. "İnsan kendi evinde huzur bulamaz mı? Hamish, delikanlı, neyin var?"

"Her şey yolunda Bay McGregor," diye seslendi Juliana.

McGregor galeriye doğru yürüdü ve parmaklıkların üzerinden baktı. "Yerde neden bir odun yığını var? Ve *bu* kim?" McGregor tüfeğini indirip Mahindar'a nişan aldı. "Yüce Tanrım, bunlar Hartum'dan gelen vahşiler."

Mahindar kollarını uzattı ve kadınların önüne geçerek onları korumaya çalıştı. Juliana koşarak merdivenlerin başına geri döndü.

"Hayır, Bay McGregor. Onlar Bay McBride'in hizmet arları. Hindistan'dan."

"Daha da kötüsü. Haydutlar. Onları bilirim. Seni boğarlar. sen bakmıyorsun."

Juliana sahanlıkta hızla yürüyerek ona doğru geldi. "Onlar arkadaş. Kaldır o silahı."

McGregor onu rahatlatmak için silahın kabzasını parmaklığa dayadı, namlu yukarıya, insanlardan uzağa bakıyordu. "Bana patronluk taslama, genç kız. Neredeyse yetmiş yıldır erkek erkek silah kullanıyorum..."

Son sözleri bir patlama ve uğultu arasında kayboldu. Tüfek patlaması galerinin üstündeki tavana çarptı. Juliana çığlık attı, Mahindar, ailesi ve Hamish de öyle.

Sıva, toz ve çamur aşağıdaki zemine çarptı ve devasa avize sallanmaya başladı...

Bölüm 6

Juliana, avize Amerikalı Bay Poe'nun korkunç öyküsündeki dev sarkaç gibi bir ileri bir geri giderken nefesini tuttu. Diğerleri de onunla birlikte izledi, avizenin izlediği yolu takip ederken oldukları yerde donup kaldılar.

Zincir tavana çarparak inledi ama dev avize yavaşça, yavaşça yerine geri döndü.

Juliana nefesini bıraktı ve aynı anda McGregor'un yüksek sesle nefes verişini duydu. Ona döndü ve elini uzattı.

"Lütfen o silahı bana verin, Bay McGregor."

McGregor aynı anda hem utangaç hem de meydan okuyan bir ifadeyle parmağını tetikten çekti ve silahı ona uzattı. Juliana, babasının gillie'sinin ona öğrettiği yetkinlikle silahı açtı ve güvenli bir şekilde kolunun üzerinde tuttu.

Tanrı aşkına, Bay McGregor'a giyinmesini söylemek için ağzını açmıştı ki Mahindar'ın annesi daha ilk basamağa varmadan bağırarak merdivenlerden yukarı fırladı. Komal bir eliyle uçuşan ipeklerini tutarken diğer elini Juliana'ya değil McGregor'a doğru kaldırdı. McGregor'un üzerine yürüdü, havaya kaldırdığı eli kızgın bir kuş gibi ileri geri hareket ederken, bir yandan da hızlı hızlı konuşuyordu.

McGregor birkaç adım geri çekildi, kollarını savunmaya kaldırdı. "Bana bağırıp durma kadın. Bir erkeğin kendi evini savunma hakkı vardır."

Komal bağırmaya devam etti, Juliana sözlerini anlamasa bile ne demek istediği açıktı: - *Evi vurmadan önce yatağına dön seni aptal ihtiyar.*

McGregor dönüp koşmaya başladı, Komal onu takip ediyordu, koridorda onu izlerken sesi giderek yükseliyordu. Mahindar aşağıdan ona seslendi ama sesi zayıftı, gergindi ve Komal en ufak bir dikkat bile göstermedi.

"Mahindar," dedi Juliana parmaklıkların üzerinden. "Bay McBride'ı uyandıramam. Yardım edebilir misiniz?"

Mahindar annesine yalvarmayı bıraktı ve Channan'la birlikte yukarı çıktı. Channan onu merdivenlerin başında bıraktı ve yüzünde kararlı bir ifadeyle kayınvalidesi ve Bay McGregor'un peşinden gitti.

Juliana Mahindar'ı yatak odasına geri götürdü. Elbette Elliot'u ayağa kalkmış, tüm bu gürültünün nedenini öğrenmek isterken bulacaklardı. Ama Juliana kapıyı açtığı anda Elliot hâlâ yan yatmış, derin uykusunda uyuyordu.

Mahindar'ın yüzündeki ifade onu yeniden telaşlandırdı. "Mahindar, onun nesi var?"

"Umuyordum, çok umuyordum..." Mahindar yatağa yaklaşırken sözünü kesti. "Dikkatli ol, memsahib. Bazen böyle yapar, saatlerce ölü gibi uyur. Ama uyandığında şiddete başvurabiliyor. Nerede olduğunu bilmiyor ve beni gardiyanı sanıyor."

"Ama artık güvende. Bunu biliyor."

"Evet, evet, uyanık ve iyi olduğunda bunu anlar." Mahindar onun alnına dokundu.

"Ama kafasının içinde bazen hâlâ kafası karışık. Anlamalısın, uzun, çok uzun bir süre karanlıkta tek başına kaldı. Bazen karnını doyurdular, bazen zahmet etmediler, bazen yalnız bıraktılar, bazen de boş yere dövdüler." Mahindar üzgün görünüyordu. "Ona çok daha fazlasını yapmış olmaları gerektiğini biliyorum ama bana anlattıkları bu kadar."

Juliana yatakta sessizce yatan Elliot'a baktı, göğsü nefesiyle zar zor hareket ediyordu.

Vücudu sapasağlamdı, sadece sırtındaki ve yüzündeki yara izleri çektiği çileyi kanıtlıyordu. Ama belki de dışarıda iyileşmek ve içeride iyileşmek iki farklı şeydi.

Bir adam nasıl böyle dehşetlerle yüzleşir ve sonra evine, normal hayatına döner? Asla eskisi gibi olamazdı, değil mi? Yaşadığı dehşeti hiç bilmeyen, hayatları boyunca rahat ve güven içinde yaşamış, asla anlayamayacak insanlarla nasıl konuşurdu?

Böyle bir adam Elliot'ın yaptığını yaptı. Kendi içine kapandı, Highlands'in ücra bir köşesinde köhne bir ev satın aldı ve uykunun derinliklerinde kendini kaybetti.

"Ne yapmalıyım?" Juliana'nın sorusu fısıltıyla çıkmıştı.

Mahindar, kalın vücudu ve zeki gözleriyle ona büyük bir üzüntüyle baktı. "Bilmiyorum, memsahib. Onu iyileştirmek için her şeyi denedim. Buraya, çok sevdiği bu ülkeye geldiğinde iyileşeceğini umdum. Belki şimdi, seninle evli olduğuna göre, iyileşir."

Juliana sabahlığını üzerine daha sıkı geçirdi ve evleneli bir gün olan kocasına . "Onu çok az tanıyorum, Mahindar. Bu Elliot'ı değil."

Gençliğinde uçurtmasını ağaçtan indirmesine yardım eden, yanağını öptüğünde zaferle gülümseyen Elliot geçmişte kalmıştı. Bu Elliot sertti, yara izleriyle doluydu ve bir erkeğin yüzleşmesi gerekenden daha fazlasını yaşamıştı. Dünya ondan omuz silkmesini, soğukkanlılığını korumasını, acısını görmezden gelmesini bekliyordu ama gerçekte bunu nasıl yapabildi ki?

Onu anlamayı ümit edebilmesi için bile onu yeniden tanıması gerekecekti.

"Sana yardım edeceğim, memsahib," dedi Mahindar, derin bir nehir gibi sessizlikle. "Sen ve ben, onu birlikte geri getireceğiz."

"Ah, sonunda uyandın." Karanlığın içinden Elliot'a doğru bir ses yükseldi. "Tanrılara şükürler olsun. Kız kardeşin, o burada."

Elliot gözlerini açtığında birkaç santim duran bir yüz gördü. Bir an panik yaşadı- *Şimdi ne olacak? Şimdi ne olacaktı? Onu rahat bırakamazlar mıydı?*

Sonra Mahindar'ın nazik ve endişeli yüzünün kendisini incelediğini fark etti, kalın kaşları beyaz sarığının altında birbirine kenetlenmişti, adamın sakalı düzgünce tuniğinin içine sokulmuştu.

"Lanet , Mahindar."

Mahindar'ın üzüntüsü azalmadı. "Leydi Cameron memsahibi ziyarete geldi. Baldızınız da burada ve sizi görmek için ısrar ediyor."

Rona ve Ainsley. Elliot'ın inatçı baldızı ve güzel, hayat dolu kız kardeşi. Uyandığında üç günlük bir akşamdan kalma gibi hisseden bir adamın yüzleşmesi gereken şey değildi.

Elliot yüzünü ovuşturdu ve kıllarla dolu olduğunu gördü. Uzun süredir uyuyor olmalıydı. Başka bir büyü onu alıp götürmüş olmalı ki, karanlıkta ne kadar süre yattığına dair hiçbir fikri yoktu.

Peki o hangi cehennemdeydi? Gözlerini kısarak perdelerin olmadığı ve büyük, kare mobilyalarla dolu yatak odasına baktı, yatak zeminin ortasındaydı. "Burası McGregor'un evi mi? Biz buraya nasıl geldik?" Sadece büyük amca McGregor'un evi aynı anda hem sağlam hem de dökülüyor gibi görünebilirdi.

Elliot evi satın almak için buraya son kez geldiğinde, sıcak mutfakta yatmıştı; çok daha rahattı.

Mahindar sıkıntılı görünüyordu. "Hatırlamıyor musun? Dün evliydin."

Dün boştu; uzun zamandır tüm günler boştu... ama...

"Evli mi? Sen neden bahsediyorsun? Bana viski getirdiğini söyle."

"Hayır, gerçekten. Hanımefendi, yani kız kardeşiniz bunu yasakladı. Viski hariç, ne pahasına olursa olsun sizi salona götürmemi söyledi."

"Bunu Ainsley mi söyledi?" Elliot gülmek istedi. Onu kimsenin tanıyamayacağı kadar iyi tanıyan küçük kız kardeşine zaman yakın olmuştu. Yine de o eski Elliot'tı. Şimdiki Elliot'ı kimse tanımıyordu.

Elliot yorganı geriye attı. Çıplaktı ama Mahindar ne fark etti ne de umursadı. "Bana bir banyo hazırla. Düzgün kadınlar tarafından görülmeye uygun değilim. Dirençli kız kardeşlerim bile."

Mahindar telaşla buharlı su kazanlarıyla banyoyu hazırlarken, Elliot uykusunun yoğun sisinden sıyrılmaya çalışıyordu. Mahindar konuşuyordu ve Elliot onun sözlerine odaklanmakta zorlanıyordu.

Mahindar, "Onları memsahibin yanına, sabah odasına koydum," dedi, "orada bekliyorlar."

"Memsahib?"

Mahindar başını kaldırdı, su hiç aldırmadan yere damlıyordu. "Evet, memsahib," dedi dikkatli bir ses tonuyla. "Düne kadar ona Bayan Sinj diyorlardı."

Hayatı boyunca İngilizler için çalışmış olan Mahindar, İngiliz unvanlarını doğru söylemekten gurur duyuyordu. Ancak isimleri telaffuz etmekte biraz zorlanıyordu ve *onu kim suçlayabilir ki? Bazıları gerçekten imkansız.*

Elliot tekrar yüzünü ovuşturdu. "Bayan Sinj? Sinj adında birini hiç duymadım..." Gözleri çarparak açıldı, içeri çok fazla ışık girmişti. Yüksek yataktan yuvarlandı, çıplak ayaklarının üzerine sertçe düştü ve oda döndü.

"Bayan *St. John*'u mu kastediyorsunuz?"

"Tabii ki."

"Lanet olsun, her şeye lanet olsun."

Dünden kesitler geldi aklına -Juliana beyaz bir dalgayla kucağına düşmüştü, umut dolu gülümsemesi, güzel mavi gözleri.

Parmak altındaki teninin anısı, avucuna bastırıldığı öpücük. Elliot onun sıcaklığını içine çekmiş, o da sanki yıllardır sıcaklık hissetmemiş gibi ona sarılmıştı. Şapelde onun dudaklarını öpmeyi çok istemişti ama viskiden ekşimiş ağzıyla bunu yapamamıştı.

Sonra tıklım tıklım dolu bir kilisenin önünde durduğunu, bedenlerin baskısı karşısında neredeyse paniklediğini, Juliana St. John'a iyi ve gerçek bir koca olacağına söz verirken tüm o gözlerin kendisine baktığını hatırladı.

Tek istediği Juliana'yla birlikte olmakken çok yavaş olan bu yolculuktan parçalar geldi aklına. Sonra o köhne evdeydiler, Elliot bıçağını dehşete düşmüş Hamish'in boğazına dayamış kendine geliyordu, Juliana'nın sesi karanlığı yarıyordu.

Zihni ona bir sonraki şeyi, Juliana'nın sıcaklığının, dokunuşunun, onu saran kokusunun mutluluğunu geri verdi. Bir an, hepsi bu, onun içinde boğulmak ve *her şeyi* unutmak.

Ama karanlık onu bundan bile mahrum bırakmaya karar vermişti. Juliana'yı ondan almak, Elliot ona uzanırken huzuru geri almak istiyordu.

Hayır. Buna ihtiyacım var.

Küvetin içine daldı, etini ve sırtındaki yaraları ısırmasına izin verdi. Mahindar, Elliot'ı yıkamaya ya da küvete girip yardım etmeye çalışmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Elliot kendini sabunladı, yere bolca su döktü, sonra sabırsızlığını bastırıp arkasına yaslandı ve Mahindar'ın onu tıraş etmesine izin verdi.

Mahindar işini olabildiğince çabuk bitirdi, Elliot'ın yüzünü sıcak bir havluya saramadığı ve belki de masajla bitiremediği için mutsuzdu. Elliot adamın şikâyetlerini duymazdan geldi, kendini kuruladı ve giyindi.

Elliot aşağı indiğinde Hamish aşağıdaki salonda takırdıyor ve büyük bir gürültü çıkarıyordu ama Elliot onun ne yaptığına karar vermek için duramadı. Büyük avizeden sadece birkaç santim ötede, tavanın dantelli taş işçiliğinde yumruk büyüklüğünde bir delik açıldığını fark etti.

Elliot sabah odasına girdiğinde üç zarif hanımefendiyi çay fincanlarını kaldırırken buldu. Evin bir yerindeki saat üçü çalışıyordu. Ainsley ona gülümsedi ve baldızı Rona da onu değerlendiren bir bakış attı.

Juliana fincanının kenarından Elliot'ı inceledi, sonra fincanı yerine bıraktı, gözleri endişe doluydu.

O kadar cehenneme mi benziyordu? Bir aynaya bakması gerekirdi ama yatak odasında ayna yoktu ve Elliot aynalardan uzak durmayı öğrenmişti. Kıyafetlerinin düzgün olması konusunda Mahindar'a güveniyordu ama bunun ötesinde bir şeyle artık hiç uğraşmıyordu.

"İşte buradasın Elliot," dedi Ainsley, sesi aşırı parlaktı. "Evet, buradayım. Başka nerede olabilirdim ki?"

Ağzından çıkan hırıltıyı duydu ama durduramadı. Erkek fatma kız kardeşi Ainsley, hareket ettiğinde belli belirsiz renk değiştiren bir kumaş parçasıyla göz kamaştırıyordu. Tombul ve asil Rona, elli küsur yaşına yakıştığını düşündüğü koyu renk bir elbise giymiş, başına da fırfırlar, fiyonklar ve uçuşan dantelli parçalardan oluşan bir kep takmıştı. Elliot hayatı boyunca Rona'yı hep bir tür şapkayla görmüştü.

-Sade şapkalar ve en iyi Pazar şapkaları, telefon etmek ve telefona cevap vermek için, doktora gitmek ve alışveriş yapmak için şapkalar. Ne zaman Rona'yı düşünse, ilk aklına gelen şapkalar.

Tüm bunları hızla kavradı, sonra gözlemler odanın bir tarafına itildi ve var olan tek varlık Juliana oldu.

Çim elbisesi krem rengindeydi ve bedenini, ceketini, yakasını ve manşetlerini çevreleyen ince siyah biyeler vardı; eteği önden aşağıya doğru derin bir şekilde fırfırlıydı. Yüksek bir yaka çenesini çerçeveleyerek yüzünü yumuşatıyor ve ağzının sol köşesindeki hafif gamzeyi vurguluyordu. Koyu kıvıll saçlarının arasından krem rengi bir kurdele geçirmiş, alnında ve ensesinde küçük lüleler bırakmıştı.

Avrupa'daki dükkânlarda gördüğü porselen heykelcikleri andırıyordu, zamanın içinde sonsuza dek donmuş zarif hanımlar, porselen elleri dönen porselen etekleri .

Juliana'nın porselenin soğukluğuna sahip olmaması dışında; o sıcak bir et, nefes ve hayattı.

Ona peygamber çiçeklerini ya da belki de ilkbaharda gökyüzünü hatırlatan mavi gözleriyle onu izledi. Sadece İskoçya'daki kadınların gözleri bu renkteydi. Juliana buralıydı, Elliot'ın eviydi.

"Elliot," dedi Juliana. Tatlı sesi ona doğru koştu. "Rona yüzükler için geldi."

Yüzükler. Elliot kalın bir altın yüzük sol eline baktı. Juliana'nın yüzüğünü eline bastırıldığını ve ona söz verdiğini söylediğini hatırlıyordu. Onun gerçeği, onun sadakatı.

Sanki ondan başka bir kadına dokunmayı düşünebilirmiş gibi. Asla. Herhangi bir nedenle.

"Sanırım," diye araya girdi Ainsley, hâlâ o aşırı neşeli hasta odası sesiyle konuşuyordu, "kendiniz için yüzük sipariş etmeyi düşündünüz."

Söylemişti. Juliana'yı beklemek için kiliseye gitmeden önce Mahindar'a yüzük yaptırmak için ailenin kuyumcularına haber göndermesini söylediğini hatırlıyordu. İyi kalpli kardeşi Patrick'in Elliot'ı bir kenara çekip otuz yıl önceki evliliklerinden beri Patrick ve Rona'nın parmaklarından hiç çıkmamış olan iki güzel yüzüğü onun eline taktığını hatırladı.

"Halledildi," dedi Elliot. Parmağındaki alyansı çekip aldı, Rona'nın yanına gitti, eline bıraktı ve parmaklarını alyansın etrafına bastırdı. "Teşekkür ederim."

Rona'nın gözleri kısa süreli gözyaşlarıyla parladı, sonra yüzüğü küçük bir keseye soktu. Yüzük bir diğeriyle şıngırdadı ve Elliot Juliana'nın parmağının zaten çıplak olduğunu gördü.

"Teşekkür ederiz," dedi Juliana dördüncü fincan çayı doldururken. "Çok nazıksınız."

"Tamamen mantıklı," dedi Rona, gözyaşları hiç ortaya çıkmamış gibi davranarak. "Yapılacak başka bir şey yok. Elliot, bu berbat evi *ne* yapacaksın?"

Elliot Juliana'nın çayını dolduruşunu izledi, elleri fincanı tabağın üzerinde ustalıkla dengeliyor, sıcak sıvı akışının altında mükemmel bir şekilde sabitliyordu. Büyük çaydanlığı ağırlığından irkilmeden tepsiye geri koydu ve zarif gümüş maşayı şekerlikten kaldırdı.

Burada bocaladı, bir kadın kocasının çayına ne kattığını bilmeliydi ama Juliana ve Elliot birlikte hiç çay içmemişlerdi. En azından ikisi de on dört yaşından beri.

Rona öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Bir yumru, canım."

"Aslında artık hiç şekerli olmamasını tercih ediyorum." Elliot Juliana'nın elindeki fincana uzandı.

Tabağı o kadar nazıkçe tutuyordu ki, adamın iri parmaklarının değme tehlikesi yoktu. Adam elini onunkinin üzerine koyarak ve fincanla tabağı onun avucundan kaydırarak bunu değiştirdi.

Juliana'nın dudakları aralandı ve gözlerinde sıcaklık yüzdü. Kanında olanla eşleşiyordu. Dün gecenin tamamı intikam duygusuyla geri dönüyordu.

Elliot'ın onun yanına oturması gerekiyordu. Ama Juliana dar bir koltuğun ön kenarına tünemişti ve büstü koltuğun geri kalanını dolduruyordu. Odada mükemmel bir aşk koltuğu vardı ama o da yan yana oturan Rona ve Ainsley tarafından işgal edilmişti. İki sandalye ve bir sedir daha odayı tamamlıyordu.

Çay masasının etrafındaki çember, odadaki diğer mobilyalar tozlu çarşaflarla kaplıydı.

Elliot deri ayaklarını sedirin etrafına doladı ve onu Juliana'nın sandalyesine yaklaştırdı. Üzerine oturdu, eteğini düzeltti, dizi Juliana'ninkine sıkıca bastırdı ve büyük elindeki narin fincan ve tabağı dengeledi.

Ainsley ve Rona onu dikkatle izliyorlardı ama Elliot sadece Juliana'nın, onun sıcaklığının, yakınlığının ve doğruluğunun farkındaydı.

"Bunları nereden buldun?" Elliot fincanını kaldırıp inceledi. Porselen ince ve neredeyse kâğıt inceliğindeydi, üzerindeki çiçekler usta bir el tarafından boyanmıştı. Bu çay fincanları İngiltere ya da Almanya'daki bir fabrikada büyük masraflarla üretilmişti. "McGregor Amca'nın çanak çömlek dolabında hiç bulunmadılar."

"Bir düğün hediyesi," dedi Juliana. "Güzel parçalar, de öyle değil mi?" Elliot çaydan bir yudum aldı, fena değildi ama daha fazla viskiye ihtiyacı vardı. Juliana'yı görebilmek için başını çevirdi, başka bir şey göremedi. "Hediyeleri iade edeceğimi sanıyordum."

"Öyle," dedi Ainsley. "Ama bu *benden* bir düğün hediyesi, yani tamamen alakalı. Diğerleri için de endişelenmene gerek yok Juliana. Rona, ben ve üvey annen hediyeleri gerekli açıklama mektuplarıyla birlikte geri gönderme işini hallediyoruz. Bunun için Edinburgh'a geri dönmene gerek yok."

"Ama yapmalıyım," dedi Juliana. "Çok naziksin ama gerçekten yardım etmek için orada olmalıyım, geri kalan eşyalarımı toplamaktan bahsetmiyorum bile. Gemma bütün bunlar yüzünden çıldırıyor olmalı. Eğer bu gece burada kalırsan, yarın seninle birlikte trene binebilirim."

"Hayır." Bu kelime o kadar yüksekti ki üç kadın donakaldı, çay fincanları havaya kalktı, üç çift kadınsı göz Elliot'ın sesindeki erkeksi güç karşısında genişledi.

Elliot elini Juliana'nın kalçasına götürdü ve Juliana kendini durduramadan elini kalçanın üzerine kapatıp sıktı. "Juliana gidemez."

"Ne?" Ainsley sordu, sesindeki hafiflik zorlamaydı. "Asla mı?"

Bölüm 7

Elliot Juliana'yı tutuşunu yumuşatmaya çalıştı ama . "Hayır," dedi.

Juliana'nın bakışları sadece Elliot'a yönelmişti ama ona korkuyla bakmıyordu. Daha çok şaşkınlıkla ve gözlerinde meydan okuma olabilecek bir parıltıyla. Juliana Ainsley'ye, "Elliot ," dedi. "Yapılacak çok şey var evde. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, kesinlikle iş için burada olmak istiyorum."

Hem kız kardeşi hem de baldızı başlarını salladılar, hâlâ Elliot'ı izliyorlardı, sanki prova ettikleri repliklere ulaşmışlardı. "Oldukça anlaşılır," dedi Rona. "Her şeyi organize edecek akıllı başında biri olmalı."

Ainsley'nin gözleri parladı. "Sanırım bundan biraz daha fazlası var, Rona. Yeni evli olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun?"

"Ah evet." Prim Rona yumuşayarak gülümsedi. O ve Patrick her zaman birbirlerinin üzerine titremişlerdi ve Ainsley ile Cameron da birbirlerine çok bağlıydılar. Öyle ki Elliot'ın sisi içinde bile Ainsley'nin neden Cameron'ın görüş alanından çıktığını ve Rona'nın sevgili Patrick'ini neden geride bıraktığını merak ediyordu.

Gözleri şüpheyile kısıldı. "Kocalarınızı nerede bıraktınız? Köyde mi?"

Rona'nın yüzü kızardı, ama Ainsley lafı dolandırmakta çok iyi olduğu için çayından bir yudum daha almakla yetindi. ", " dedi Ainsley. "Beyefendileri bilirsin."

"Kız kardeşlerimi tanıyorum," diye hırladı Elliot. "Ne bulacağınızdan emin değildiniz ve yolu yumuşatmak için geldiniz. Görülmeye uygun olduğumdan emin değildiniz."

"Pekâlâ," dedi Rona, sesi Ainsley'ninkinin parlak olduğu gibi yumuşaktı. "İyi olmadığını kabul etmelisin, Elliot. Daha önce aramaya çalıştık ama adamın seni uyandıramadı."

"Yorgundum," dedi Elliot sert bir sesle. *"Yeni evli olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun?"*

Juliana'nın yüzü pembeleşti ve gözleri parladı. "Önemli değil," dedi çabucak. "Bugün erken saatlerde altılar ve yedilerdeydik. En iyisi Elliot'ın uyumasına izin vermek."

Elliot boğazındaki hırıltıyı hissetti. "Deneme, Juliana." Bakışlarını önce kız kardeşine, sonra da ikisi de suçlu görünen baldızına yöneltti. "Üstüme faydası yok, Ainsley. Beni rahat bırakman en iyisi."

"Öyle mi?" Ainsley, *zavallı, hasta kardeşimi teselli etmemize izin ver* tonunun kaybolduğunu söyledi. "İssızlığın ortasındaki bu evi bu yüzden mi aldın? McGregor Amca'ya yardım etmek senin bahanen ama kendini buraya gömersen asla iyileşemezsin. Edinburgh'da, hatta Londra'da servet sahibi bir adam için çok güzel evler var. Senin de öyle olduğunu biliyorum. Yani bir servet."

"Kırsal bölgeleri severim."

"Aileniz ne kadar kararlı olursa olsun, ulaşılması zor bir kırsal bölge."

"İnsanın biraz huzur ve sessizlik bulabileceğı bir kır." Sesi giderek yükseliyordu.

"Ama şimdi Juliana'yı buraya sürükledin," dedi Ainsley. "Onu da kendinle birlikte hapishanene çekmen adil mi?"

Juliana fincanını çay masasına koymak için öne doğru eğildi, hareketi kararlıydı. Açık Elliot'ın geniş omzuna dokunmasına neden oldu, uzanan kolu omzunun göğsüne temas etmesine izin verdi. Çorap giyyordu ama bu çorapların sert dokunuşu bile samimiydi.

Elliot, Channan'a Juliana'ya bir sari yaptıracaktı, böylece onu ipeklere sarabilecekti, başka hiçbir şeye değil. Böylece onu soymadan dokunabilir, elleri vücudunun ısıttığı kumaşın üzerinde kayabilirdi.

Juliana, "Elliot artık benim kocam," dedi.

Benim. "Ve burası da bizim evimiz." Yine hafif bir vurgu, bu sefer *bizim*.

Ainsley ve Rona ona baktılar ve fikirlerini yeniden düzenlerken biraz göz kırptılar.

Ne bekliyorlardı ki? Elliot'ın omzunda çırpınan Juliana'yla kaçıp ormandaki bir şatoda onun ırzına geçtiğini mi? Onu tutmak için

Buradaki mahkum, canavar Elliot'la nasıl başa çıkacağı konusunda en ufak bir fikri olmayan zavallı, saf güzel?

Öyle düşündüler. Yüce Tanrım. Yüzleri bunu yeterince açık bir şekilde gösteriyordu.

Elliot'ın öfkesi yükseldi ama Juliana'nın sessiz ve net sesi araya girdi.

"Gayet iyi anlıyorum." Daha fazla çay doldurdu, her hareketi Elliot'ın bedeniyle bir şekilde bağlantı kuruyordu. İki topak şeker attı ve çayın üzerine bir topak krema koydu, her an kolu, yanı ya da göğsü ona değişiyordu. "Kardeşin için endişeleniyorsun ve evliliğimiz çok aceleye geldi." Onlara küçük bir gülümseme verdi. "Elliot açısından aceleye geldi. Ben evlenmekten yanaydım, hangi damat çıkarsa çıksın."

Ainsley çay fincanını selamlamak için kaldırdı. "Bravo, Juliana. Bay Barclay'in düğün yatağı ağzına kadar tahtakurularıyla dolsun."

"Ainsley," dedi Rona, ama aynı fikirde olduğu belliydi. "Utanç için."

"Saçmalama, asıl utanması gereken Bay Barclay," dedi Ainsley.

dedi. "Elliot'ın günü kurtarmak için ortaya çıkması ne büyük şans." "Şans değil," diye gürledi Elliot. "Mahindar ve viski."

Ainsley, "O zaman Mahindar ve viski için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi.

Juliana, "Demek istediğim, her şey en iyi şekilde sonuçlandı," diye girdi. "Elliot ve ben artık burada yaşıyoruz. İsterseniz bize acıyın ama durum bu."

İki bayan tekrar gözlerini kırıştırdı. Ainsley ve Rona, Külkedisi'nin peri anneleri gibi, güzel kızı kurtarmak için koşa koşa buraya gelmişlerdi ama güzel kızı önlerinde oturmuş, sırtı dimdik, kibarca onlara gitmelerini söylerken bulmuşlardı. Juliana kız kardeşi ve baldızıyla tazılarla karşılaşan bir teriyer gibi yüzleşti ve tazılar ne yapacaklarından pek emin değildi.

Elliot ayağa kalktı. Bunu yapmak istemiyordu çünkü Juliana'nın sıcaklığını üzerinde hissetmek hoşuna gidiyordu ama bu kadınlık çemberi yeterince uzun sürmüştü.

"Kocalarınızı getirin," dedi, "ya doğru dürüst bir ziyaret için kalın ya da eve dönün. Ben burada kalacağım, Juliana da benimle."

Ainsley ona öfke dolu bir bakış atarken, Rona sadece kaşlarını kaldırdı.

Elliot onların yüz ifadelerinden bir sonraki stratejilerinin Patrick ve Cameron'ı konuya dahil etmek olduğunu anladı. *Elliot'ın iyi olmadığını ve burada tek başına bırakılmaması gerektiğini* söyleyeceklerdi. *Onunla konuşun.*

"Ama sadece Patrick ve Cam bilaro oynamak, ateş etmek ya da içmek isterlerse. Ailenin erkekleri tarafından şımartılmaya da ihtiyacım yok."

"Hemen gitmemizi mi istiyorsun sevgili kardeşim?" Ainsley sordu. "Daha çayımı bitirmedim."

Elliot homurdandı. Pencereleer esintiyi içeri almak için açılmıştı ama hiçbir şey hissetmiyordu. İçerisi bazen ona baskı yapıyordu ve şimdi de ona baskı yapmaya başlamıştı.

Beyninin arkasını kemiren ve asla yok olmayan küçük karanlık parçasını asla anlayamazlardı ve Elliot da anlamalarını sağlayamazdı. Zamanın hiçbir şey olmadığı, açlık ve susuzluğun hâlâ hayatta olduğunun tek göstergesi olduğu bir yerde, yeraltına gömüldüğünde başlamıştı. En güçlü insanların bile çılgına döndüğü bir yerde, karanlık çömelmiş, onu tekrar kendisine çekmek için bekliyordu.

Ben orada değilim. Ben buradayım.

Mahindar ona karanlık çökmeye başladığında bunu söylemeyi öğretmişti. Üç kadın şaşkınlıkla ona , Elliot şimdi çenesini sıkarak sessizce tekrarlıyordu.

Gitmesi gerekiyordu. Şimdi.

Elliot hâlâ el değmemiş çay fincanını tuttuğunu fark etti. Fincanı Juliana'ya doğru itti, o da hızla aldı ve odadan dışarı çıktı.

O gittikten sonra kadınların kafa kafaya verip az önce olanları tartışacaklarını biliyordu. Juliana'nın onu savunması içini biraz ısıtmıştı; Ainsley ile Edinburgh'a dönmeye hevesliydi ama Elliot'ın onun yokluğuna hazır olmadığını fark ettiği anda niyetini değiştirmişti.

Elliot mantıken McGregor Kalesi'nde sonsuza dek kalamayacaklarını biliyordu ama bu konuda daha sonra karar verebilirdi. Çok daha sonra.

Şimdilik sadece yürümek istiyordu.

Elliot mutfağa girdiğinde Hamish lavaboya su pompaladığı yerden doğruldu, mavi gözleri irileşmişti. Mahindar kileri karıştırmakla meşguldü ve aşağılayıcı sesler çıkarıyordu; Channan ise masada sessizce , sebzeleri kesip bir kâseye dolduruyordu.

"Rahat ol, Hamish, delikanlı," dedi Elliot. "Hiç bıçağım yok. Ama bir silah istiyorum."

Başka zaman olsa, Hamish'in önce gevşemesine, sonra da korkuyla yeniden dimdik hale gelmesine gülebilirdi. Ama sabrı yoktu.

Mahindar kilerden geri çekildi. "Memsahib onu Sahib McGregor'dan aldı ve bana kilitletti," dedi.

"O zaman kilidini aç." Hamish'in devam eden bakışları karşısında Elliot devam etti: "Tavşan ya da av kuşları için. Yiyecek fazla bir şey yok ve ağabeyimle kayınbiraderim de akşam yemeğinde bize katılabilirler."

"Akşam yemeği altı kişilik mi?" Mahindar heyecanlandığında her zaman yaptığı gibi sakallı çenesini ovuşturdu. "Bu çok fazla bir istek, sahib."

"Yemek için bara gönder o zaman." Elliot bekledi ve Mahindar aceleyle bir dolaba gitti, kilidini açtı ve tüfikle bir kutu fişeği çıkardı. Elliot fişekleri sporranına yerleştirdi, namluları ve mekanizmayı kontrol etti, boş silahı kolunun üzerine koydu ve arka kapıdan çıktı.

Tanrı'ya şükür kimse onu takip etmedi. Rüzgâr sertti, güneş tepedeydi, bulutlar yüksek dağların üzerinde toplanıyordu. Yağmur daha sonra gelecekti ama şimdi değil. İhtiyacı olan şey vahşi topraklardı. İçinde yalnız olmak, istediği şeydi.

Bahçe kapısını geçerken küçük, çamurlu bir figür ona doğru atıldı. "Gel!" Priti kirli ellerini ona doğru uzattı, yüzünde hevesli bir gülümseme vardı.

Elliot'ın içindeki bir şey çözüldü ve karanlık, hayal kırıklığı içinde hırlayarak biraz geri çekildi.

Uzanıp küçük kızı kucağına aldı, omzuna yerleştirdi ve silahtan uzak tuttu.

Priti endişelenmeden dengesini sağladı ve tepelere giden patıkaya çıktıklarında mutlulukla Elliot'a tutundu.

Bu çocuk korkuyu hiç tanımamıştı. Elliot içindeki her şeyle onun asla korkmayacağına yemin etti.

Hanımlar çaylarını bitirip gitmek üzere ayağa kalktıklarında Juliana, "Bence Edinburgh'a dönmelisiniz. Yani bugün. Bizimle yemek yemeden."

"Saçmalık," dedi Rona hızlıca, ama gözleri Elliot'ınkilere çok benzeyen Ainsley ona başıyla onay verdi.

"Sanırım anlıyorum." Ainsley Juliana'nın yanına geldi, ellerini tuttu ve yanağından öptü. "O benim kardeşim ama artık kocan ve bu toprakların düzenini öğrenmen gerekiyor. Ama bize ihtiyacın olursa telgraf çek. Ve söz veriyorum, yerleştikten sonra uzun ve güzel bir ziyarete geleceğiz." O

Juliana'ya sıırıttı. "Çok geniş bir aileye gelin gittiniz ve bu ev ne yazık ki sizin için hepsine yetecek kadar büyük."

Daha fazla öpücük ve Rona'dan sert bir kucaklaşma. "Oğluma iyi bak," dedi. "Ve onun da sana göz kulak olduğundan emin ol."

Juliana birkaç güven verici şey daha söyledikten sonra misafirleriyle birlikte devasa ön kapıdan çıkıp, büyümüş yürüyüş yolundan aşağıya doğru yürüdü. İki hanım yürüyerek gelmişti, gökyüzü o kadar güzeldi ki Juliana ufuktaki gök gürültülü bulutlara temkinli bir bakış fırlattı. Dağlık bölgelerde hava çok çabuk değişebilirdi.

Misafirlerini kapıda el sallayarak uğurladıktan sonra tek başına yeni evine döndü ve etrafı incelemek için durakladı.

Şato ve arazisi gerçekten çok güzeldi. Güneş ışığı evin yığının dokunarak onu altın rengine büründürüyor ve taştaki boşlukları gizliyordu. Evin arkasında dağlar yükseliyor, kıvrımlarında sıvı ışık parıldıyor ve doğuda bir dilim pırıl pırıl deniz uzanıyordu.

Burayı yaşanabilir hale getirmenin zamanı gelmişti. Juliana sekiz yaşından beri babasının evini çekip çeviriyordu, alışveriş yapmayı, dedikodu yapmayı ve afyon içmeyi bir evi çekip çevirmeye tercih eden flibbertigibbet annesinin bununla asla başa çıkamayacağını anladığında. Juliana, arkadaşı haline gelen uşak ve kahyadan çok şey öğrenmişti ve Juliana on dört yaşındayken Bayan St. John'un ölümünden sonra Juliana resmi olarak evi yönetmeye başlamıştı. Gemma, Juliana'nın yirminci doğum gününden hemen sonra Bay St. John ile evlenmişti ama Gemma Juliana'nın devam etmesine izin verecek kadar akıllıca davranmış, onu sevdiği şeyi yapmaktan asla alıkoymamıştı.

McGregor'ların evi, babasının zarif kasaba evinden ve Stirling yakınlarındaki küçük malikânenen daha zor olacaktı elbette ama Juliana bunu başarabilirdi, diye düşündü. Her şey bir organizasyon meselesiydi ve Juliana organizasyon konusunda mükemmeldi.

Yapmaları gereken şeylerin listesini çıkarmaya başlamıştı bile; bu listeyi satın alınması gerekenler, sıradan işçilere bırakılabilecek işler ve tam bir kargaşa içinde olan çan sistemi gibi bir uzmanın becerisini gerektirecek işler olarak alt bölümlere ayırmıştı. Onarmak için duvarların arkasındaki her borunun içindeki her halatı bulmaları ve hepsini çözmeleri gerekecekti. Ama ne olursa olsun, görev listeye eklendi.

Juliana şatonun tozlu iç kısmına doğru yürürken cesareti biraz kırılmıştı. Hamish bir kat daha çamurlu çizme izi bırakmıştı.

Ama bunun dışında her şey dün olduğu gibiydi; bu da kaotik bir karmaşa anlamına geliyordu.

Bozuk zil sistemi yüzünden Juliana bir şeye ihtiyaç duyduğunda ya bağırarak personeli çağırmak ya da onları aramak zorunda kalıyordu. Sabah odasına tekrar girdiğinde, bu sefer ikisini de yapmamaya, çay tepsisini mutfığa kendisi taşımaya karar verdi. Boş şeyler ağır değildi ve Mahindar ile ailesinin zaten yapacak çok işi vardı.

Fincanları ve tabakları toplayıp tepsinin üzerine düzgünce yığdı. Elliot'ın fincanını diğerlerinden biraz daha uzun süre parmakladıysa da bunu görecektense kimse yoktu, değil mi?

Elinde tepsisiyle büyük mutfığa girdiğinde, tanımlayamadığı keskin yemek kokuları tarafından saldırıya uğradı, kokular tuhaftı ama bir şekilde ağız sulandırıcıydı. Ocakta bir tencere kaynıyordu, Mahindar onunla ilgileniyordu ve Channan şöminedeki büyük bir toprak tencerenin yanında topuklarının üzerinde oturmuş, içindeki bir şeyi kurcalıyordu.

Hamish lavaboda tencereleri ovuyordu.

"Nandita nerede?" Juliana çay tepsisini mutfak masasına koyarken sordu. "O iyi mi?"

Bu sabah evi çılgınca aradıktan sonra onu kazan dairesinde saklanırken bulmuşlardı. McGregor'un silahını ateşlemesi Nandita'yı fena halde korkutmuştu; askerlerin onları götürmeye geldiğinden emindi. Channan ve Mahindar tekrar dışarı çıkmadan önce onunla uzun süre konuşmak zorunda kalmışlardı.

"Annemin yanında," dedi Mahindar. "İyileşecek."

Juliana, Komal'ın Nandita'yı nasıl azarladığını, McGregor'u yatak odasına kadar nasıl kovaladığını düşündü ve merak etti.

"Priti'ye onlar bakıyor?"

Channan şömineden etrafına bakındı. Mahindar başını salladı. "Hayır, Priti sahibiyle birlikte gitti. Tepelerde yürümeye gitti."

"Tüfekte." Hamish kollarını köpüklü sudan kaldırmadı ama anons için başını çevirdi.

"Ah." Juliana alt dudağını dişlerinin altından geçirdi. "Onunla arası iyi mi?"

Mahindar endişelenmeden, "Evet, kesinlikle," dedi. "Sahip her zaman Priti'yle ilgilenir."

Juliana rahatladı. Elliot gerçekten de çocuktan hoşlanıyor gibiydi ve ona karşı ne kadar nazık olabileceğini görmüştü.

"Ona çok iyi davranıyor," dedi Juliana. Tepsideki ay fincanlarından birini kaldırarak inceliğine hayran kaldı. Ainsley onlara bu seti vermekle çok tatlı davranmıştı.

Mahindar şaşırmış görünüyordu. "Ama bu çok doğal, memsahib," dedi. "Ne de olsa Priti onun kızı."

Bölüm 8

Çay fincanı Juliana'nın elinden kayarak düştü, düştü ve kaldırım taşı zeminde parçalara ayrıldı.

Juliana dehşet içinde ona bakarken kalbi göğsünde çarpmaya başladı ve yüzü kızardı.

Channan, Mahindar'a öğüt verici bir şeyler söyledi ve adam mutsuz ve şaşkın görünüyordu.

"Kızı mı?" Juliana kuruluğu yutkunarak söyledi. "Nandita ile mi?" "Nandita mı?"

Mahindar şaşırmış görünüyordu. "Hayır, hayır. Nandita Priti'nin değil.

Anne. O onun ayahı, yani dadısı ama Priti'ye hepimiz bakıyoruz. Hayır, annesi öldü, zavallı şey."

"Ah." Juliana'nın düşünceleri birbirinin etrafında uçuşuyordu. Nandita'nın annesi olduğunu düşünmüştü, çünkü genç kadın Priti'ye karşı çok ilgiliydi ve Channan tek çocuğunun yetişkin oğulları olduğunu açıkça belirtmişti. Ama Juliana'nın Priti'nin *Elliot*'tan olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Elliot ve...kim?

Dudaklarını ıslattı. "Bay McBride. Evli miydi? Hindistan'da mı?"

Channan ve Mahindar bakiştılar. Channan dedi ki, "O değil."

Mahindar onun sözlerini bir dizi Pencapça ile bastırmaya çalıştı. Channan ona aynı güçle cevap verdi, sonra Juliana'ya döndü.

Channan, "Sahip o evli değildi," dedi. "O başka birinin karısıydı."

Juliana nefes alamıyordu. Gözleri yanmaya, kalbi acıyla çarpmaya başladı.

"Bundan haberin yok muydu?" Mahindar zayıf bir sesle ona sordu.

Channan onunla ana dillerinde hızlı ve kararlı bir şekilde konuştu ve Mahindar giderek daha fazla utandı.

Bir hanımefendi mutfakta hizmetkârlarının önünde yıkılmaz, diye kendi kendine öğüt verdi Juliana. Bir hanımefendi mutfakta bile *olmamalı*, hizmetkârların odasını evin geri kalanından ayıran yeşil çuha kapıdan asla geçmemeliydi. Her ne kadar burada zor şartlarda yaşıyor olsalar ve yeşil çuha uzun zaman önce gri lime lime olmuş olsa da, Juliana bu geleneğin kutsallığına riayet etmeliydi.

Mahindar'ın ifşasının kendisini alt etmesini engellemek için, yetiştirilme tarzının kafasına soktuğu bu fikre tutundu.

"Bilmemeliydin, Mahindar," dedi Juliana. "Hamish, bir süpürge getir ve kırık çay fincanını süpür."

Onlardan uzaklaşırken topuğu porselen parçalarından birine takıldı ve onu toz haline getirdi.

Mahindar, Channan'ın azarlayacağını biliyordu. Azarlayacak ve azarlayacaktı. Karısı onu azarlamakta iyiydi ama bunu sadece Mahindar hak ettiğinde yapıyordu, bu yüzden iki kat daha fazla acı veriyordu.

Sahip, Priti'nin kendi çocuğu olduğu gerçeğini hiçbir zaman saklamamıştı. Ancak adam kimseyle o kadar az konuşuyordu ki, çoğu insan onun babası olduğunu fark etmemişti. Onlar da memsahibin yaptığı gibi Priti'nin bir hizmetçinin kızı olduğunu sanıyorlardı. Mahindar bundan hiç kimseye bahsetmedi, çünkü hem o hem de Channan İngilizlerin melez çocuklar hakkında ne düşündüklerini biliyorlardı. İnsanlar bilmezse Sahip ve Priti'nin işi daha kolay olacaktı.

Ama Mahindar memsahibin bunu bileceğini düşünmüştü. Bay McBride ondan sık sık söz etmiş, onu çocukluk arkadaşı, hiçbir şey ve her şey hakkında konuşmakta zorlanmadığı genç bir kadın olarak tanımlamıştı.

Mahindar azarlanmak için kendini hazırladı ama azar gelmedi. Channan sadece tandırına geri döndü ve içindeki sebzeleri karıştırdı.

Mahindar Pencapça, "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Ben bir aptalım." Channan ona bakmadan, "Ben bir şey demedim," dedi.

"Ama haklısın. Onun mutlu olmasını istiyorum. Onun mutlu olmasına *ihtiyacım* var." "Sahibin başına gelenler senin suçun değildi. Sana söyledim."

Mahindar baharat tencerelerine geri döndü ve stoklarının çok azaldığını kederle . Londra'da, şehirdeki en iyi Hint baharatlarını nerede bulabileceğini bilen başka bir Pencaplı ile tanışmıştı. Mahindar adama para ve ihtiyaç listesi göndermeye başlamıştı ve adam da özel teslimatla, Mahindar'ın İngiliz ya da İskoç pazarlarında bulamadığı güzel zerdeçal ve safran kavanozları, masala adı verilen karışım ve biberler gönderiyordu. Arkadaşına bir mektup daha yazması ve yakında postalaması gerekecekti.

Mahindar her zaman olduğu gibi Sahib'in başına gelenleri ve Sahib McBride ile Sahib Stacy arasındaki düşmanlığı düşündüğünde vicdan azabı duyuyordu. Kavgayı öneyebilirdi, Sahib'in çalındığı vahşi topraklara yapılan yolculuğu engelleyebilirdi.

Mahindar, Sahip ortadan kaybolduktan sonra onu aramış, aramış ama bulamamıştı. Her gün aramıştı. O uzun aylar Mahindar'ın hayatının en kötü zamanlarıydı.

"Senin hatan değil," diye tekrarladı Channan.

Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamayan Hamish, diğer her şeyi yaptığı gibi yeri de büyük bir enerjiyle süpürdü. "Yani Nandita'nın hiç çocuğu yok mu?" diye sordu delikanlı.

"Hayır," diye cevap verdi Mahindar, İngilizceye geçerek. "Çok genç yaşta evlenmiş, on beş ya da on altı yaşındaymış ama kocası bir askermiş. Ne yazık ki tutuklandı ve öldürüldü."

"Ne yapmıştı?" Hamish süpürgeyi yavaşlatarak sordu.

"şey," dedi Mahindar. "Başka birinin yapmaması gereken bir şey yaptığını gördü, bu yüzden bir gece onun için geldiler ve onu vatana ihanetten tutukluyormuş gibi yaptılar. Onu bir köpek gibi vurdular." Başını iki yana salladı. "Zavallı küçük Nandita."

"Bu korkunç." Süpürge tamamen durdu ve Hamish eğildi, kırmızı kaşları çekildi. "Bu yüzden mi kazan dairesinde saklanıyordu?"

"Askerlerden ve silahlardan korkuyor. Bunlar onun için keder demek."

"Zavallı şey." Hamish'in sempatisi yüzünden okunuyordu. "Hiç İngilizce biliyor mu?"

"Sadece birkaç kelime biliyor."

"O zaman ona benim öğretmem gerekecek." Hamish süpürgeye baktı, durduğunu fark etti ve tekrar şiddetle süpürmeye başladı.

Mahindar, Hamish'in Channan ya da Komal'a İngilizce öğretmeyi teklif etmediğini fark etti. Biraz daha iyi hissederek kendi kendine gülümseyerek baharatlarına geri döndü.

Akşam yemeği biraz gecikti çünkü Elliot ve Priti döndüklerinde tepeden tırnağa kara çamura bulanmışlardı.

"Ne oldu sana böyle?" Juliana gecikmenin kaynağını keşfetmek için kaldırım taşlı geçide girerek sordu.

Priti'yi , devasa metal lavabonun içinde ayakta dururken buldu, Channan üzerine su pompalıyor ve büyük bir süngerle onu fırçalıyordu. Beline kadar soyulmuş olan Elliot daha küçük bir lavabonun başında durmuş, Mahindar da onu aynı sertlikte fırçalıyordu.

"Nehir kıyısı," dedi Elliot, Mahindar Elliot'ın kafasına su dolu dev bir sünger sıkarken sıçrayarak. "Ben kaydım, Priti de beni kurtarmaya çalışırken düştü. Üzerine tırmandığımız kıyı bu renkteydi." Etekliğindeki katrana benzer çamuru işaret .

Juliana gülme isteğine karşı koydu ve aynı zamanda ona ne diyeceğini bilemedi. Elliot rahatlamış görünüyordu, Priti ile yaptığı kaçamaktan ve komik hallerinden memnundu.

Mahindar en az bir metre genişliğindeki süngeri Elliot'ın vücudunun her yerine sürmeye devam etti. Elliot parlıyordu, ıslaktı, kolları yere dökülen suyla parlıyordu, dövmesi teninde belirgindi.

Mahindar'ın elindeki süngeri aldı. "Yeter. Priti'yi yukarı çıkar ve kuru."

Mahindar süngeri iç çekerek bıraktı. Elliot'ın onun bakımına katlanacağı sınır. Elliot yüzüne ve gövdesine su sıçratarak kendini ovdu.

İskoç eteği botları arka kapının dışında kaldığı için çıplak bacakları da öyle. Bir havlu kaptı ve çamaşır odasından çıkarken saçlarını kuvvetlice ovuşturdu.

Juliana çamaşır odasıyla mutfak arasındaki geçitte kendini duvara yaslamıştı ki Elliot üzerinde sadece eteğiyle dışarı çıktı. Onu görünce durdu ve gri gözleri koridorun loş ışığında parlayarak ona yaklaştı.

Havluya rağmen Elliot hâlâ ıslaktı, kirpiklerinde su boncukları vardı ve kısa saçlarının uçlarından damlıyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece daha yakına, daha yakına eğildi. Şimdi Juliana'nın korsajı ıslaktı, eteğinin önü adamın eteğinden sıçrayan çamurla lekelenmişti.

Nefesi dudaklarını ısıttı ve biri hâlâ havluyu tutan elleri iki yanına gitti. Bakışları aşağıya doğru kaydı, sonra dudaklarını alnından çenesine doğru kaydırıldı.

Hafif dokunuşlar Juliana'nın vücudunda sıcak ürpertiler yarattı, karnında ısı kıvrıldı. Hâlâ dönmekte olan düşüncelerine rağmen ona tutunmak ve onu kendine çekmek ve daha fazla öpücük için ona doğru yükselmek istedi.

"Güzel bir yürüyüş yaptınız mı?" diye geveledi. "Sen ve Priti? Nehre düşmeniz dışında yani?"

Elliot cevap vermedi. Yüzünü bir kez daha öptü, sonra dudaklarına geldi ve dudaklarını kendi dudaklarıyla ayırdı. Juliana'nın başı tekrar duvara yaslandı ve Elliot ağzını onunkinin üzerine eğdi, sıcaklığı ve vücudu Juliana'yı sardı.

Adam yavaşça kadının ağzını yaladı ve karşılığında kadının dilini kendi dilinin üzerinde gezdirdi. Adamın dudaklarındaki suyun, terinin tuzunun ve heyecanının tadını aldı. İskoç eteğinin yünleri arasında sertleşen sertliğinin uzunluğu utanmadan eteklerine baskı yapıyordu.

Elliot öpücüğün sonunu , sonra dudaklarını kızın ağzının köşesine ve oradaki küçük gamzeye dokundurdu. Hiçbir şey söylemeden doğruldu, havluyu boynuna doladı ve uzaklaştı.

Juliana'nın kalbi küt küt atıyor, bacaklarının arasındaki sıcaklık akkor haline geliyordu. Kendisini destekleyen tek şey olan duvara tutunurken, adamın geçitten ana eve doğru geri adım atarken eteğinin çıplak bacaklarına doğru sallanmasını izledi.

Channan elbisesinin önündeki su ve çamuru temizlemek için sert bir fırçayla yanına geldiğinde Juliana hâlâ orada duruyordu.

Elliot on beş dakika sonra tekrar aşağı indi, kuru ve zindeydi, uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyordu. Resmi etekliklerinden birini ve ceketini giymiş, nemli saçlarını taramıştı.

Juliana alt kattaki odadan çıktı, saçlarının her biri yerli yerindeydi, elbisesi onun doğaçlama öpücüğünden sonra hiç de yıpranmamıştı. Mutfak geçidinde duvara yaslanmış dururken onu tatmak için durduğunda karşı koymak imkânsızdı.

Elliot merdivenin dibine ulaştı ve ona elini uzattı. Juliana onu alırken gözleri biraz gergin görünüyordu, yüzü çok solgundu.

Elliot bir dahaki sefere yürüyüşe çıktığında onu da yanında götürecekti. Juliana buradaki güzelliğe bayılacaktı ve ona gösterecek çok şey vardı. Ve eğer yine bir nehir kıyısında mücadele etmek zorunda kalırsa, onunla birlikte çamura bulanmaktan daha keyifli bir şey düşünemezdi.

Elliot, Juliana'yla birlikte yemek odasına doğru ilerlerken, Hamish mutfaktan hızla çıktı. Kolunun altından ölü bir kuşa benzeyen bir şey sarkıyor, bacakları sallanıyordu. Hamish, Juliana ve Elliot'ı itti, üç merdiveni koşarak çıktı, ölü kuşu altından çıkardı, cılız bacaklarından birini dudaklarına götürdü, derin bir nefes aldı ve üfledi.

Elliot ona doğru hamle yaptı. "Hamish, Tanrı aşkına, hayır..."

Ama delikanlı boruların torbasını çoktan havayla doldurmuştu ve yine bir inilti ve salonu dolduran ve Elliot'ın kulak zarlarını yırtan bir ciyaklama çıktı.

Juliana ellerini kulaklarına kapattı. Hamish üflemeye devam etti, yüzü kıpkırmızıydı, kalın parmakları delikleri bir düzen içinde buluyordu.

Elliot Juliana'nın koluna girdi ve onu hızla yemek salonuna giden uzun bir geçide doğru itti. Hamish arkalarından geldi, laird ve leydisini ziyafet sofralarına buyur etti.

Yemek odasına varır varmaz Hamish ciyak ciyak öten boruları yere attı ve Juliana'ya dev bir tahta sandalye uzatmak için koştu.

Elliot, pırıl pırıl olana kadar fırçalanmış uzun ahşap masanın diğer ucuna doğru ilerledi. Yerinde, titizlikle temizlenmiş kalaylı tabaklar, yine kalaylı bir kadeh ve bardak, kalın camdan su ve viski sürahileri duruyordu.

Elliot, Juliana oturana kadar bekledi, Hamish heyecanla sandalyesini itti, sonra tam eteğini düzeltti ve masanın başındaki oymalı ahşap sandalyeye oturdu. Sandalyenin arkılığı Elliot'ın başının epeyce yukarısına yükseliyor, kare şeklindeki oturak Elliot'ın sırtına sertçe yaslanıyordu.

Hamish bir ciyaklama daha çıkaran boruları aldı ve boruların içleri eteğine çarparak odadan koştu. Mahindar elinde dev bir kâse ve içine daldırdığı dev bir kaşıkla dışarı çıktı. Yemeği önce Juliana'nın tabağına koydu, sonra da masadan aşağı inerek

Elliot'ın tabağına kaşıkladı. Sadece ikisi yemek yiyordu. McGregor Amca resmi servis

saçmalığı olmadan, odasının rahatlığında yemek yemeyi tercih ettiğini açıkça belirtmişti. Elliot ona izin verdiği için mutluydu- Juliana ile yalnız yemek

tercih edilir.

Mahindar'ın Elliot'ın tabağına koyduğu tavuk ve sebzelerden mis gibi kokan buhar yükseliyor, tabağı naan adı verilen yassı, gözyaşı damlası şeklindeki bir ekmek parçasıyla kaplıyordu. Mahindar, Elliot'ın tabağının yanına küçük bir çömlek kase koydu, içi yağa benzeyen ve tereyağı gibi kokan bir şeyle doluydu.

Juliana çatalını eline aldı. Ekmeğinin altından küçük bir tavuk parçası çıkardı, şüpheyle baktı ve bir ısırık aldı.

Elliot, baharatlar ağızına dolduğunda yüzünün değişmesini izledi. İlk Pencap yemeğine de aynı şüpheyle yaklaşmıştı, ta ki tuzlu tatlar gerçek güzelliğin ne olduğunu anlamasını sağlayana kadar.

Gülümsemesini gizledi ve garam masalaya bulanmış tavuğu çatalına aldı, bir lokma yedi, sonra bir parça ekmek kopardı ve yağa batırdı.

Juliana masanın aşağısında, "Bu harika, Mahindar. Nedir bu

Bu

mu "Biz ona tikka diyoruz, memsahib. Tavuk ve baharatlarla yapılır." "Peki ya ?" bu?" Çanak çömlek kasesini işaret etti.

"Ghee. Kaynatılmış ve yağı süzölmüş tereyağıdır.

üstte. Ekmeğinizin üzerine koyarsınız."

Juliana tikkadan bir ısırık daha aldı. "Bu çok mükemmel." Dudaklarını sildi. "Oldukça sıra dışı." Su kadehine uzandı ve uzun bir yudum aldı. "Ve oldukça baharatlı. Elliot, bana yerel yemekleri tercih ettiğini söylememiştin," dedi biraz soluk soluğa.

Elliot bir büyük lokma daha yutarken omuz silkti. "Rona'nın aşçısı, Mahindar'ı çok üzecek şekilde mutfağında sadece İskoç yemekleri olmasını istiyordu. Ona burada karısıyla birlikte istedikleri yemeği pişirebileceklerini söyledim."

"Pekâlâ." Juliana bir nefes daha çekti. "Ortaya çıkardığınız şeyin tadına bakmak için sabırsızlanacağım, Mahindar."

Mahindar ikna olmuş görünmüyordu. "Belki de memsahib haggis tercih eder?" Yüz ifadesinden böyle bir şey hazırlamaktansa ölmeyi tercih edeceği anlaşılıyordu ama Mahindar her zaman memnun etmek isterdi.

"Hayır, hayır," dedi Juliana çabucak. "Bu çok güzel."

"Sahip, tarlası varken bize karşı çok nazikti. Onu birçok Pencap yemeği ile baştan çıkarmama izin verdi ve haşlanmış koyun eti ve çok yumuşak bezelye konusunda ısrar etmedi. Sahip çok nazik biri. Herkese karşı her zaman naziktir."

Juliana, Elliot'ın yemeğinden başını kaldırıp kaşlarını çatıldığını gördü, sonra tikka'yı ağızına atmaya devam etti ve ona eşlik etmesi için ekmekten parçalar kopardı. Elliot'ın iştahında bir sorun yoktu.

Juliana, Mahindar'ın neden Elliot'ın iyiliğini vurguladığını çok iyi biliyordu. Mahindar'a, Mahindar'ın ailesine, Priti'ye...

"Teşekkür , Mahindar," dedi. "Şimdilik hepsi bu kadar."

Mahindar ondan Elliot'a baktı. "Ama mutfakta daha fazlası var. Daha fazlasını getirebilirim."

"Hayır, siz ve aileniz biraz yemeğin tadını çıkarmalı ve yemek için zaman ayırmalısınız. İşimiz bittiğinde ya da bir şeye ihtiyacımız olduğunda, ben zili çalacağım... Yani Bay McBride Hamish için bağırarak."

Mahindar onay için Elliot'a baktı. Elliot kısa bir süre başını kaldırdı ve ona başıyla onay verdi. Mahindar boyun eğerek tepsiyi bıraktı ve sessizce odadan çıkıp kapıyı arkasından dikkatle kapattı.

Juliana çatalını kırmızı turuncu tuzlu sosa batırdı ve konuyu nasıl açacağına karar vermeye çalıştı.

Kadınların, kocalarının evlilik dışı sevgililer edinmelerini ve hatta bu metreslerden çocuk sahibi olmalarını beklemeleri gerekiyordu. Bir eşin, çocuklar kendi evinde yetiştirilmek üzere getirilmiş olsa bile, bundan bahsetmemesi veya bu gerçeği gündeme getirmemesi gerekiyordu.

Belki de bu durum farklıydı, çünkü söz konusu sevgili ölmüştü, ilişki Elliot'ın eve dönmesinden ya da bu evlilikten yıllar önce gerçekleşmişti. Gerçekten de kadın ölmüş olduğu için belki de Elliot'a kınanmaktan çok acınmalıydı. Ama yine de bir hanımefendi bunları fark etmemeli, kocasının yaptıklarını görmezden gelmeliydi.

Ama Juliana hiçbir zaman hiçbir şeyi görmezden gelen biri olmamıştı. Nazik ama mesafeli, her zaman çok saygın olan babası ve kendine düşkün, oldukça tembel annesiyle büyürken gözlerini sıkı sıkıya açık tutmak zorunda kalmıştı.

"Üvey annem," dedi Juliana. Durmak ve boğazını temizlemek zorunda kaldı.

Elliot başını kaldırdı, siyah ceket ve beyaz gömleği zarıftı ama teni dışarıdaki yaşamından dolayı kahverengiydi, elleri körelmiş ve çalışmaktan yıpranmıştı.

Juliana öksürdü ve bir yudum su içti.

Elliot, "Mahindar'a bir dahaki sefere bu kadar baharatlı yapmamasını söyleyeceğim," dedi.

"Hayır, hayır. Sorun değil." Elindeki peçeteyle dudaklarını sildi. "Dediğim gibi, üvey annem çok açık sözlü olabiliyor. Her şeyi açık açık konuşur. Ziyarete geldiğinde Priti ve geçmişi hakkında her şeyi bilmek isteyecektir. Ona ne anlatmalıyım?"

Elliot belli belirsiz şaşırmış görünüyordu. "Ona ne istersen söyle. Ondan utanmıyorum."

"Evet, ama sevgili Elliot, ben de hikâyeden pek emin değilim."

Kaşlarını çattı. "Sana söylemiştim."

"Hayır." Juliana nefesini içine çekti. "Hayır, yapmadın."

Kaşları daha da çatıldı. "Öyle değil mi?"

"Hayır."

"Mmph." Elliot viski sürahisine uzandı ve kadehe büyük bir ölçü döktü. Cömert bir yudum aldıktan sonra dilini alt dudağında . "Bazen söylediğim ya da söylemediğim şeyleri hatırlayamıyorum."

"Anlıyorum. Sizin için acı verici olmalı."

Elliot bir kadeh daha içmek üzereyken durdu, kadeh ağzının yarısına kadar gelmişti. "Bana acıma, Juliana. Acımaktan bıktım usandım."

Juliana elini kaldırdı. "Acıma değil. İlgi. Hikâyeyi dinlemeyi çok isterim."

Elliot viskiyi içti. Bir elini kadehin tutarak kadehi yere bıraktı. "Güzel değil. Genç hanımların çay içmesi için uygun değil."

"Yemek odasındayız. Ve ben artık evli bir kadınlm." Juliana'nın yüzü dün gece karanlıkta Elliot'ın ağırlığını, ilk kez içine doğru ittiğı zamanki acı-hazzı hatırladıkça ısındı. "Her yönden evli."

Elliot'ın ifadesi yumuşamadı. "Onun benim kızım olmama ihtimali var," dedi. "Ama öyle olma ihtimali çok daha yüksek."

"Hangisini umuyorsun?" Juliana cevap için nefesini tuttu.

"Benim olduğunu. Ama bunun bir önemi yok. Annesi öldü, Archibald Stacy öldü ve Priti ne olursa olsun benimle yaşayacak."

Bölüm 9

Juliana yavaş yavaş nefesini yeniden bıraktı. "Bay Archibald Stacy hanımefendinin kocası mıydı?"

"Stacy bir çiftliğe yerleşmesine yardım ettiğim bir İskoç'tu. Onu ordudan tanıyordum, ona biraz eğitim vermiştim. Stacy görevinden istifa ettiğinde bana geldi ve benimkine yakın bir plantasyon bulmasına yardım ettim."

Juliana, Ainsley'den Elliot'ın ordudan ayrıldıktan sonra bir ekici olduğunu ve daha sonra diğer Avrupalılara Hindistan'da nasıl yaşayacaklarını ve zenginleşeceklerini göstererek iş yaptığını biliyordu.

"Arkadaştık," diye devam etti Elliot. "Stacy'nin İskoç bir karısı vardı, evlenmek için Glasgow'a döndüğü genç bir kadındı, ama kadın hastalandı ve gelişlerinden bir ay sonra öldü."

"Ah canım. Zavallı bayan."

Elliot, "Hindistan'da hastalık insanı çabucak alıp götürebilir," dedi. "Stacy yas tuttu, sonra da Jaya adında Hintli bir kadından hoşlandı."

Juliana sessizce *bir fahişe* olduğunu söyledi. Hindistan'daki saygın genç kadınların Avrupalı erkeklerle evlilik dışı ilişkiler kurmalarını engellemek için acımasızca gözetildiklerini biliyordu -bu konuda herhangi bir erkekle.

"Sıradan bir ilişkiydi," dedi Elliot. "Ve ben de... onunla bir ilişki yaşadım. Ama Jaya Stacy'ye aşık oldu. Adamın ona karşı gerçek bir sevgi beslemediğinden, duygularını yatıştırmak için onu kullandığından korktu. Bu yüzden işleri yoluna koymak için ona beni tercih ettiğini söyledi, bavullarını topladı ve benim evime geldi. Stacy çok öfkelendi ve onu geri almaya geldi. Stacy onu terk edene kadar ona olan sevgisini fark ettiğini sanmıyorum." Sert parmaklarıyla kadehi çevirdi. "Yakalandıktan sonra çiftliğe döndüğümde Stacy'nin Jaya'yla öğrendim."

Bir çocuk doğurmuştu ve ölmüştü. Stacy Priti'yi terk etmiş, Mahindar Channan da onu yanlarına almışlardı. Ben yokken yaptıkları masraflar da dahil olmak üzere Priti'nin bakımı için onlara ödeme yaptım. Priti, ben götürüldüğümde hanımefendinin onu başlatabileceği yaşıydı."

Juliana ne hissedeceğine karar vermeye çalıştı. Önce kıskançlık, başarısızlığı - büyük, acı verici dozda bir kıskançlık. Ona göre, Elliot her zaman *ona* aitti, on yaşındaki Elliot'ın cebine bir kurbağa koymak için yanağını öpmesinden beri.

Grant'le evlenmeye razı olmuştu çünkü Hindistan'ı ve macerayı dünyanın bu uysal tarafına tercih eden Elliot'a özlem duymanın faydasız olacağını biliyordu. Ama Elliot'ın tanımadığı bu kadına gitmiş olması, bunu yapmaya istekli olması yüreğini yakıyordu.

İkincisi, yalnız bırakılan ve ne olduğunu anlamayan Priti'ye ve korkunç bir çileden döndüğünde çocuk olduğu kadını ölü bulan Elliot'a acımak. Kime ait olursa olsun küçük kızı terk ettiği için Bay Stacy'ye öfke.

"Bay Stacy hâlâ hayatta mı?" Juliana sordu.

Elliot başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Mahindar'a göre çiftliğini terk edip Lahor' gitmiş ve Mahindar onun orada bir depremde öldüğünü duymuş." Elliot kadehine biraz daha viski doldurdu. "Sana söyledim, hoş bir hikâye değil."

"Haklısınız. Misafir odasındaki genç hanımlar için değil."

"Geçmişte kaldı. Gitti."

"Biliyorum."

Elliot viskiyi içti ve bardağı masaya geri koydu, belli ki başka bir şey söylememeye niyetliydi.

"Pekala," dedi Juliana hızlıca. "Priti tatlı bir kız ve ona bir yuva sağlayabildiğimiz için mutluyum. Onun için kıyafetler ve bir mürebbiye bulmam gerekecek ve onun için bir çocuk odası hazırlamalıyız. Nandita şimdilik ona bakma nezaketini gösteriyor ama Priti bir hizmetçi gibi yaşamamalı."

"O değil."

Juliana elindeki çatal ve bıçağı tabağına paralel bir şekilde bıraktı. "Demek istediğin, sevgili Elliot, o da senin gibi yaşıyor, yani biraz kaba. Korktuğun buysa, onun ruhunu kırmak niyetinde değilim, ama görgü kurallarını, İngilizceyi ve pek çok şeyi öğrenmesi gerekiyor."

"Ona soracağım," dedi Elliot yüzünü ekşitmeden.

"Onu hemen bir McBride olarak kabul etmeye başlamalısınız, böylece ona nasıl baktığınız konusunda hiçbir soru işareti kalmayacak. Sizi uyarıyorum, Kızılderili bir anneye sahip olmak onun için kolay olmayacak, ancak yolunu kolaylaştırmak için elimizden geleni yapacağız."

"Teşekkür ."

Sessiz minnettarlık Juliana'nın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. İki adamın aşık olduğu bir fahişenin kızı olması Priti'nin suçu değildi. Kıskançlık yine depreşti. Juliana bu konuda ne yapacağına karar vermek zorundaydı.

-Ne de olsa bu ilişki geçmişte kalmıştı. Elliot'ın Priti kimin kızı olursa olsun onunla ilgilenmeyi planlamış olması kıskançlığı biraz olsun hafifletmişti.

"Evet, yapılacak çok şey var." Juliana her zamanki gibi organize olarak duygularından kaçtı. Organize olmak çok rahatlatıcı bir şeydi. "Sadece Priti için değil, bizim için de. Mümkün olan en kısa sürede bölgedeki herkesi aramalıyız. Belki de Yaz Ortası Arifesi'nde bir toplantıya ev sahipliği yapmak hem bizim görevimiz hem de bizim görevimiz. Bu, komşularımıza buraya yerleşmeyi planladığımızı ve sadece taşrada boş bir hafta geçirmek isteyen şehir sakinleri olmadığımızı gösterecektir. Bir şenlik ve balo düzenleyeceğiz. Hangi kemancıları kiralayacağımızı ve yiyecekleri nereden temin edeceğimi bulmam gerekecek, tabii ki bunların hepsi yerel olmak zorunda. Belki siz..."

Elliot'ın olduğu yerde donup kaldığını, anlam veremediği bir bakışla kendisine baktığını fark etti.

"Elliot?" diye sordu hemen. "Sen iyi misin?"

"İnsanların yanında iyi değilim," dedi sert bir sesle. "Artık değil."

Hayır, yoktu. Bunu zaten görmüştü, kendi ailesinde bile. "Bir eşe sahip olmanın güzelliği de bu," dedi. "Laird gibi görünmekten ve viskinin akmasına izin vermekten başka bir şey yapmanıza gerek yok. *Ben* herkesi selamlamak ve eğlenmelerini sağlamak zorundayım. İnan bana, böyle bir şeye birkaç saat katlanmak bizim için kırdan bayırda konuşulmaktan çok daha iyi. Merak etme Elliot. Ben halledeceğim."

Elliot, şu anda ne kadar güzel görüldüğüne dair hiçbir fikri olmadığını düşündü. Mavi gözleri mumların ışığı altında parlıyor, başını hareket ettirdikçe saçları parlıyordu. Hızla konuşuyor ve tombul eliyle işaretler yapıyordu, komşuluk çağrıları ve yaz ortası şenliğiyle onu çok mutlu ediyordu.

Dünyaya, hatta nazik ve düzgün Juliana'ya bile Jaya'da bir çocuk doğurduğunu, soğuk rüzgârlar kuzey Hindistan'ı dünyadan ayıran dağların duvarından çıktığında onu sıcak tuttuğunu itiraf etmek kolaydı. Stacy ile onu ilk başta aralarında paylaştıklarını itiraf etmek kolaydı.

Bu günah, yakalanıp bir ödöl olarak sergilenmenin korkunç kâbusundan çok uzaktı. O vahşi kabilenin erkeklerinin ona yaptıklarından ve Elliot'a onlar için ne yapması gerektiğini öğrettiklerinden çok uzaktı. Bir insanın hayatının bir hayvanınkinden daha az önemli görüldüğü köleliği ilk elden tecrübe etmişti; doğumundan bugüne kadar tüm geçmişinin hiçbir anlamı yoktu.

Elliot ayrıca Juliana'ya onların tutsağı ve kölesi olduğunda Jaya'yı tamamen unuttuğunu da açıklayamıyordu. Kadın ve Stacy ile geçirdiği zamanlar, çiftlikte geçirdiği yıllar, oradaki ve ordudaki arkadaşları belki de hiç var olmamıştı. tek kişi, gördüğü tek yüz Juliana'nınkiydi.

Juliana şenlik ve kermes hakkında konuşmaya ve bakanın karısıyla görüşmeye devam ediyordu ama Elliot onun sözlerini duyamıyordu. Sadece bir yağmur damlası gibi berrak olan sesinin farkındaydı.

Bugünlerde çok fazla içtiği viskiyi bir kenara itti ve sandalyesinden kalktı. Juliana şaşkınlıkla ona baktı, çünkü elbette bir beyefendi, hanımefendi kadınların salona çekilme vaktinin geldiğine karar verene kadar masadan kalkmazdı.

Elliot masanın sonuna ulaştı ve Juliana'nın sandalyesini geri çekti. Juliana şaşkınlıkla ona bakarken, Elliot onu taht benzeri gülünç sandalyeden kaldırdı ve masanın geniş ve boş bir alanına oturttu.

"Elliot, sanmıyorum..."

Elliot onu öperek susturdu. Ellerini kızın ağır saçlarının altından geçirdi ve parmaklarıyla saçlarının ipeğini gevşetti.

Karanlık hücrelerde bunu hayal etmiş, ilk balosunun olduğu gece, ertesi gün alayına katılmak üzere yola çıkmadan önce dokunduğu saçlarının yumuşaklığını hatırlamıştı. O kısa öpücükte dudaklarının tam şeklini ve dokunuşunu, gül yumuşaklığındaki nefesinin kokusunu hatırlamıştı.

Karanlıkta onu ayakta tutmuştu ve şimdi tekrar beslenmeye ihtiyacı vardı.

Elliot dilini Juliana'nın dudaklarında gezdirdi ve dudaklar ayrıldığında arkalarındaki neme dokundu. Juliana'nın elleri dirseklerini kavrayacak şekilde yukarı kalktı, parmakları ceketinin üzerinden pazularına battı.

Dudaklarının her santimini öptü, sonra yanağına geçti ve dokunma ayrıcalığına sahip olduğu teni öptü. Karanlıkta, acının içinde, öpücüğünün anısı acıyı hafifletmişti. Onun hayatını kaç kez kurtardığını asla bilemeyecekti -açıklayacak kelimeleri asla bulamayacaktı.

Sana ihtiyacım var.

Elliot kulağının kabuğuna ilerledi ve dilinin ucuyla kulağını okşadı. Adam dişlerini kulak memesine geçirirken Juliana boğazından yumuşak bir ses çıkardı.

Onu yine baştan çıkarıyordu, ama kaybolduğu aylar boyunca her gece onu baştan çıkarmıştı. Her gün işkencenin sona ermesini, kendisini tutsak edenlerin onu uzun süre görmezden gelmesini arzuluyordu çünkü o zaman uyuşukluğa gömülüp Juliana'nın hayalleriyle baş başa kalabilirdi.

Elliot'a onu asla unutturamazlardı, çünkü onu tanımıyorlardı. Onun adı dudaklarından hiç geçmemişti. Juliana onun sırrıydı, ruhuydu.

Ve şimdi o gerçektir.

Kulak memesini nazikçe ağzına aldı ve dokunuşunun altında titremesinden hoşlandı. Onun kokusunu, tadını seviyordu ve asla yeterince alamayacaktı.

Elliot onun dudaklarını açıp dilini okşayana kadar her seferinde küçük bir öpücükle onun ağzına doğru ilerledi. Onun dilini seviyordu. Onu dişleriyle yakaladı, sonra yavaşça emdi.

Juliana yine sessiz bir zevk sesi çıkardı ve Elliot ağzının sürtünmesinden, tadından ve sıcaklığından hoşlanarak emmeye devam etti. Onu bıraktı ve viski sürahisine uzanarak kadehine biraz daha doldurdu.

Kadehi kızın dudaklarına dokundurdu, kız ağzına biraz alıncaya kadar, sonra ağzını kızınkinin üzerine daldırdı ve viskiyi diliyle aldı.

Elliot geri çekildiğinde gözleri yumuşacıktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Çıkarıyorum."

"Oh." Kızarması, o küçük kelime, vücudunun gerilmesine neden oldu.

Elliot kadehi tekrar Juliana'nın dudaklarına götürdü. Juliana bu kez bir yudum aldı ve Elliot viskiyi ondan emerken gözlerini kapadı.

Tekrar ve tekrar en iyi McGregor maltını ağzına attı; tekrar ve tekrar ondan içti. Susuzluktan ölmek üzere olan bir adamdı ve

Juliana onun gemisiydi.

Kadeh boşaldığında Juliana ona gülümsedi, mavi gözleri sıcacıktı, saçları dağınıktı. "Beni çakırkeyif yapacaksın."

Elliot cevap vermeden onu bir kez daha öptü. Parmaklarını kadının boğazında gezdirdi, akşam için çıplaktı, kremi ipek korsesi omuzlarını ve göğüslerini sarıyordu. Kadın modası onu her zaman şaşırtmıştı; kadınlar gündüzleri çenelerine kadar ilikliyordular ama geceleri dekolterileri göğüs uçlarını zar zor örtüyordu.

Onun için her şey daha iyiydi. Elliot korsesini arkadan çözdü ve yarım kolları kollarından aşağı indirerek korsesinin tepesindeki fiyongu, onun altındaki nazlı dantel kombinezonu ortaya çıkardı.

Juliana'nın babası zengin bir adamdı ve Juliana da tenine kadar zengin giysiler giyiyordu. Ayırdığı korsenin ipeği Elliot'ın parmaklarının sert uçlarına takıldı, korse kılıfının çimi pürüzsüz ve ipek çiçeklerle işlenmişti.

Elliot korsenin bağcıklarını gevşetip dışarı çekti, kafesi açıp kaldırdı. Altındaki kombinezon serbest kaldı, çim kıvrımları elbisenin ipeği yumuşaktı.

Kombinezonu kapalı tutan kurdeleyi çözmek ve aşağı kaydırmak kolaydır, kombinezon ve korse kumaşlarını belinde toplar.

Elliot kadehe bir ölçü daha malt viski doldururken Juliana onu korkudan çok merakla izledi. Kadehi ona doğru kaldırdı ve viskiyi köprücük kemiğine damlattı, kehribar rengi sıvı çıplak göğüslerine ve karnına doğru süzüldü.

Juliana'nın nefesi kesildi. "Elliot, elbisem..."

Elliot onu zar zor duydu. Ona doğru eğildi, viskiyi teninden yalayarak göğüslerinin arasındaki sıcaklığa kadar takip etti. Tadına baktı ve içti, emmek için ağzını göğsünün üzerine kapattı.

Juliana'nın göğsünü süsleyen dişlerinin ve dilinin olduğu yerde izler bıraktı. Artık daha yüksek yakalı elbiseler giymek zorundaydı ama Elliot'ın umurunda değildi.

Kendini sadece onun için açtığı sakın bir pakete sarabilirdi.

Onu yalayarak temizledi, yavaşça masanın üzerine yatırdı, küçük büstiyeri bir tarafa ezilmiş, etekleri sıkışmıştı.

Kadehin geri kalanını yukarı kaldırdı, böylece viski Juliana'nın üzerine sıçradı. Juliana önce ciyakladı, sonra güldü.

Elliot üzerine eğilip dudaklarını yaladığında, tattığında, öptüğünde gülmeyi bıraktı ve göğüslerinden akan her damlayı yalamak için geri çekildi.

Krem rengi tenine karşı açık pembe kahverengi olan meme uçlarında durakladı. Oradaki damlacıkları topladı, sonra ağzını sırayla her bir meme ucunun üzerine kapattı.

Juliana masanın kenarına yapıştı, bacakları Elliot'ın kalçalarının etrafında ayrıldı, içinde vahşi bir his oluşuyor ve artıyordu. Bunu en çok kalçalarının arasında hissediyordu ama adamın ağzının altındaki sıcak karıncalanma onu neredeyse çıldırtıyordu.

Gözleri yarı kapalı, kaşları konsantrasyon içinde çekilmişti. Sağ göğsünün üzerindeki eli yaralı ve sertti, arkası yara izleri ve güneşten kavrulmuş saçlarla doluydu.

Juliana onun başındaki saçları okşadı, kıllı uçların parmaklarını okşaması hoşuna gitti. Juliana'nın kararına göre delikanlı şimdi, hırpalanıp onarıldıktan sonra, el değmemiş gençliğindekinden çok daha güzeldi.

Elliot başını kaldırdı, gözlerinde sıcak gri bir parıltı vardı. Bir sonraki öpücüğü onu sertçe masaya bastırdı, Elliot tam boy üzerine geldi.

Onu iyice öptü, dilinin her darbesi, dudaklarının her okşayışı kasıtlıydı, alıyordu. Juliana onun dilini kendi diliyle kovaladı, ahlaksızca ve umursamadan.

Tam adamın geri çekileceğini, belki de yukarı çıkabilmeleri için giyinmesine yardım edeceğini düşündüğü anda, Elliot onu bileklerinden tutup ayağa kaldırdı. Elleri eteğinin arkasına, onu masadan tamamen kaldırdı ve kendisine yasladı.

"Bunu çıkarmak istiyorum," dedi. "Hepsini. Bu aptal büzgüyle sana dokunamam."

Juliana korsajını eteğine, üst eteğini iç eteğine, eteklerini büstiyerine bağlayan mandallarla uğraştı.

Elliot'ın sabırsızca kancalara vurmasıyla büstiyerin kendisi gevşemişti ve Juliana onları daha sonra tekrar dikeceğini biliyordu. Tel kalıbı yere bıraktı ve Hamish'in gaydası gibi takırdayarak yere düştü.

Sırada çekmeceler vardı; düğmelerini açmak ve kolaydı. Juliana artık yemek odasında, birkaç mumun ışığında çırılçıplaktı. Hâlâ ipek jartiyerlerle bağlanmış beyaz ipek çoraplarını ve en sevdiği boncuklu terliklerini giyiyordu.

Elliot onu tekrar masanın üzerine koydu. Elini beline götürdü ve belini saran metrelerce ekoseyi çözerek kendini sert bir şekilde ortaya çıkardı.

ve alttan tamamen uzatılmış.

Ekoseyi Juliana'nın arkasındaki masaya yaydı ve onu üzerine indirdi, sonra kalçalarını masanın kenarına kaydırđı, kendini konumlandırdı ve doğrudan içine kaydđı.

Bölüm 10

Yine haklılık hissi Elliot'ı doldurdu, seksin heyecanının bile üzerine çıktı. Juliana'nın sıcaklığına ve nemine girmek ona zevk vermiyor değildi. Akılsızca öyle.

O arzu ve iyilikti ve gliserinli sabunu, biraz Fransız parfümü ve arzulayan bir kadın gibi kokuyordu. Aletinin içinde kaybolduğunu, tel tel kızıl saçlarının onun etrafında ıslandığını görmek Elliot'ın kanını ve vücudunu fokur fokur kaynattı.

Juliana'nın gözleri tutkuyla ağırlaştı, göğüsleri hızlanan nefesiyle birlikte yükseldi. Çok güzel göğüsleri vardı. Kremi ve soluk, areolaları ipek gibiydi.

Juliana parmakları ve kalçalarıyla ona sarıldı, vücutları birbirine dolandı ve kilitletti. Elliot sonunda Juliana'nın içindeki sığınağında güvende idi. Her zaman burada kalabilirse, iyi olacaktı. Geçmişte yaptığı her şey silinecek ve geriye sadece Juliana kalacaktı.

Onun içinde sallanıyor, yüzünün zevkle yumuşamasını, saçlarının masanın üzerindeki eteğine dolanmasını seviyordu. Kız onun için yayılmıştı, nefis, çıplak, onun Juliana'sı. Onu pek çok kez düşünmüş, sadece bunu yapmayı hayal etmişti ama gerçek, fanteziden yüz kat daha iyiydi.

Gerçeklik, onu etrafında hissedebileceği, teninin her dokusunu ve sıcaklığını hissedebileceği ve beynindeki her düşünceyi bastıran özleminin kokusunu alabileceği anlamına geliyordu. Onun güzel tenini, areolalarının pürüzsüz sıcaklığını tadabiliyor; yaptığı şeyden zevk aldığı anlamına gelen çıkardığı güzel sesleri duyabiliyordu.

Her duyusu farklı bir haz veriyordu ama onun bütünü hayal edebileceği her şeyden daha güzeldi.

Soğuk aniden üzerine çöktü ama bu sadece kavurucu sıcağıdaki tenindeki terdi, vücudunun derinliklerindeki titreme serbest bırakılma anlamına geliyordu.

Elliot serbest kalmak istemiyordu. , sonsuza dek Juliana'nın beşiğinde istiyordu.

Vücudunun yapmak istediği şeyi durduramayarak inledi, bittiği için duyduğu üzüntü ürpertici bir sevinçle karıştı. Tohumunu Juliana'nın içine döker dökmez onu kendine çekti ve kollarını etrafına dolayarak ona sarıldı.

"Elliot," diye fısıldadı.

Tek bir kelime, mum ışığındaki odada sessizdi ama yeterliydi.

Juliana birbirlerine ne kadar süre tutunduklarından asla emin olamadı. Başı Elliot'ın güçlü omzuna ve kalbi kulağının altında çarpıp duruyordu. Onun alt dudağının altındaki deriyi öptü, tuzun tadını aldı.

Onu titreyen ama ya da düşmesine izin vermeyen kollarıyla tuttu. Juliana bunu nasıl bildiğinden emin değildi ama biliyordu.

Mumlardan biri, yanmış fitili balmumunun içine düşerken tısladı ve dışarıda yükselen rüzgâr eski kanatları salladı.

Bunun dışında her şey sessizdi. Juliana bu eski, sahte şatoda kendini bir peri masalı prensesi gibi hissediyordu ve onu buraya getiren şövalye ona hiç bilmediği bir dünyayı gösteriyordu. Onun sarayında kilit , son iki günde hayatının ilk otuz yılında öğrendiğinden daha fazlasını öğrenmişti.

Elliot'ın vücudu bu evin temelleri kadar sağlamdı. Yine de onun kırılabilirliğini hissediyordu. Doğru yere doğru bir dokunuşla parçalanabilirdi, tıpkı bu eski yerdeki bazı duvarlar gibi. Juliana o dokunuşun hiç gelmediğinden emin olmak zorundaydı.

Yemek odasının dışındaki geçit aniden gürültüyle doldu. İnanılmaz derecede yüksek bir patlama ve cam kırılma sesi, ardından gümbür gümbür ayak sesleri, ardından Pencapça çığlık atan tiz bir ses ve bir adamın feryadı duyuldu.

Juliana telaşla başını kaldırdı. O ve Elliot çoraplarına kadar , Elliot'ın onu yatırdığı yerde bir masa örtüsü gibi yayılmıştı.

Giysileri yere saçılmıştı ve odanın sadece bir kapısı vardı. Saklanmak ya da kaçmak imkânsızdı.

McGregor'un sesi kapının hemen dışından yükseldi. "Bırak onu kadın! Bir adam kendi evinde boğulamaz."

Daha fazla küfür Komal'dan geliyordu, çünkü bu stentorian kadın seslerinin ait olabileceği tek kişi oydu. Ayak sesleri geçit boyunca hızla ilerledi, ardından Channan'ın sesi geldi, belli ki onları susturmaya çalışıyordu.

Elliot'ın kolları Juliana'nın etrafında sıkılaştı. "Merak etme," dedi saçlarına doğru. "Mahindar onları dışarıda tutacaktır. Kapının dışında nöbet tutuyor."

Juliana'nın yüzü kızardı. "Kapının dışında mı? Ama onu mutfığa geri gönderdim."

"Mahindar arkamda olduğum her kapıyı korur. Rahatsız edilirse neler olabileceğini biliyor."

"Ne ki?"

Omuz silkti "İçeri giren her kim olursa olsun canını yakabilirim. Eğer aklım başımda değilse, saldırabilirim."

Ağzı sert bir çizgi halinde inceldi, sanki deliliğiyle savaşmanın faydasız olduğuna çoktan karar vermiş gibi teslim olmuştu. Bunu kabullenmişti ve bununla yaşamak için ne gerekiyorsa yapıyordu.

Sert, yaralı Elliot'ın içinde bir yerlerde Juliana'nın yıllar önce aşık olduğu o gülün genç vardı. O hâlâ oradaydı... bir yerlerde.

Juliana'nın onu kurtaracak kadar özel ya da bilge olduğuna dair bir yanılsaması yoktu. Sadece denemesi gerektiğini biliyordu. Sessizce ona seslenen adamın da daha azına ihtiyacı yoktu.

Patlama ve çarpma seslerinin salondaki cam kapılı ön cepheye ait olduğu ortaya çıktı, şimdi yüzüstü yatıyordu ve camı kırılmıştı. Juliana hikâyeyi parça parça topladı.

McGregor, on beş yıl önce orada bıraktığına yemin ettiği puro zulasını arıyordu. Ufak tefek olduğundan üst rafları aramak için bir sandalyenin üzerine çıkmış, sonra da üst girintileri aramak için dolabın üzerine tırmanmaya karar .

Bir iş için salona giren Komal, McGregor'u konsolun tepesinde görmüş ve onu azarlamaya başlamıştı. McGregor yere atlamaya çalıştığında eteği paravanın tepesindeki bir süslemeye takılmıştı. McGregor'un ağırlığı kumaşın serbest kalmasını sağlamış ve McGregor sıçrayarak kurtulmuştu, ama parmaklığın dengesi bozulmuş ve her şey aşağı düşmüştü.

Komal, McGregor'a bağırmağa başlamıştı ve ikisi de koridorlarda birbirlerine bağırarak hışım ile ilerliyor, ikisi de diğ erinin söylediklerinden tek kelime anlamıyordu.

McGregor romatizma yüzünden kısmen bükülmüş parmağıyla havayı dürterek, "Kırk beş yıldır burada lordluk yapıyorum," dedi. "Kırk beş yıl. Kendi evimin etrafında bir sürü dinsiz, çığlık atan vahşi tarafından kovalanmayacağım."

Mahindar gücenerek, "Biz Sih'iz, sahib," dedi. "Bizim bir tanrımız var."

"O kadının çığlık atan bir vahşi olduğunu inkâr edemezsin."

"O yaşlı, sahib."

"Yaşlı mı?" Bembeyaz saçlarının ardında McGregor'un yüzü sarıya döndü. "Benden daha yaşlı değil. Benim yaşımdaki insanların deli olduğunu mu ? Söyle ve bitsin, lanet olası."

Juliana bir adım öne çıktı. "Bay McGregor..."

"Ve sakın beni yatıştırmaya çalışma, genç kadın. Kadınları kandırmanın yollarını iyi bilirim. Karım, Tanrı ruhunu şad etsin, bir erkeği tatlıya bağlamakta ustaydı. Kadınların tüm numaralarını bilirim."

"McGregor Amca." Elliot'ın güçlü sesi, gömleğini ve eteğini yeniden giymiş, paltosunu koluna asmış bir halde yemek odasından çıkarken salonda yankılandı. "Kilerde güzel bir viski zulası var. Neden gelip tadına bakmama yardım etmiyorsun?"

McGregor kendini toparladı ve sesinin tizliği azaldı. "İşte *bu* akşam duyduğum ilk mantıklı öneri."

Döndü ve koridorda sinsice ilerledi. Elliot ona yetiştiğinde McGregor sakın bir ses tonuyla, "Yemek odasında bir bacağın var, ha? Bayan McGregor ve ben, kış bahçesini tercih ederdik. Orada ay ışığı altında çok güzel bir gece geçirdik." Elliot onu kiler merdivenlerine götürüp kapıyı arkalarından kapatırken kıkırdaması kayboldu.

Onu aradıklarını biliyordu. Yeryüzünün derinliklerinde, onların bile bilmediği, savaş alanına benzeyen hapishanelerinin bir bölümünde saklanacak bir yer bulmuştu. Bir kabile bu mağaraları unutulmuş bir zamanda tepelerin derinliklerine oymuştu ve Elliot şimdi onlara sığınmıyordu. Arkasına kilitlendiği kapılar eski ve paslıydı, kilitleri kırmak kolaydı ama tünellerden çıkış yoktu ve onu tutsak edenler de bunu biliyordu. Özgürlüğe açılan tek kapı tüfekli bir muhafıza açılıyordu.

Daha önce Elliot, zavallı bir mahkûmun ışığa ve havaya doğru çırpınışını izlemiş, sadece bir tüfek sesi ve adamın boğuk çığlığını duymuştu. Kurşun onu hemen öldürmemişti. Yakıcı güneşin altında yatmış ve sonraki tüm gün boyunca yavaş yavaş kan kaybından ölmüş, su için yalvarmış ya da Tanrı aşkına gardiyanın onu tekrar vurmasını istemişti.

Elliot'ın ondan sonra haftalarca gördüğü son insan yüzü onunki olmuştu. Onu esir alanlar onu görmezden gelmiş, arada sırada ekmek ve kokuşmuş bir parça keçi eti atarak hayatta kalmasını sağlamışlardı.

Kabile reisi Elliot'ı canlı istiyordu çünkü onunla oynamak istiyordu. Baş adam tüm Avrupalılardan nefret ediyor, dağdaki tüneğinden görebildiği her türlü kaos için onları suçluyordu.

Elliot kendi tünellerinde saklanacak yerler bulmuştu, o kadar küçük ve pis delikler ki çaresizler dışında kimse orada yaşayamazdı. Onun orada olduğunu, inindeki bir tilki gibi kapana kısıldığını ve dışarı çıkamayacağını biliyorlardı. Onu istedikleri zaman avlayacaklardı ve şimdi de avlıyorlardı. Elliot onların seslendiğini duydu, saklandığı yerin üstünden geçiyorlardı, sesleri boşlukları dolduruyordu.

Çukura çömeldi, onlardan kaçarken hiçbir sevinç hissetmiyordu, sadece huzur istiyordu. Ama acı ona vurmaya devam ediyordu. İskoç eteği onu ısıtıyordu ama parmakları soğuktu, kanlı soğuk.

Zevk için tırnaklarını teker teker sökmüşlerdi. Elliot çığlık atmayı ya da ses çıkarmayı reddetmişti, bu da onları hayal kırıklığına uğratmıştı, bu yüzden onu hücreye geri attılar ve suyunu aldılar.

Susamıştı, çok susamıştı.

Sesler kesilene kadar arama yukarıda devam etti. Artık onu yalnız bırakacaklardı. Susuzluk ve açlık onu tekrar dışarı çıkarana kadar iyileşmesi için yalnız. Ama o zamana kadar Elliot'ın karanlık ve sessizlik dolu günleri olacaktı.

Ertesi sabah Mahindar ve Hamish mahzenlerden Elliot'ı bulamadan çıktıklarında Juliana'nın endişesi neredeyse paniğe dönüştü.

Sabah güzel ve adil bir şekilde doğmuştu. Elliot dün gece çok geç ve çok sarhoş bir halde Juliana'nın yanına yatmıştı, Bay McGregor'a viskinin çoğunu "tatması" için yardım etmişti. Juliana'yı viski aromalı bir öpücük için kollarının arasına almış, sonra yanına sokulmuş ve gevşek bir uykuya dalmıştı.

Kalkıp kahvaltıya indiğinde onu uyur vaziyette bırakmıştı, İskoçlar ve viskiyle ilgili yeterince tecrübesi olduğu için onun bir süre daha yatakta kalacağını biliyordu. Aynı şekilde, şükürler olsun ki Bay McGregor'dan da başka ses gelmiyordu.

Neşeli bir Mahindar tarafından getirilen yumurta ve daha fazla naan içeren kahvaltısını yerken Juliana yapacağı görüşmeleri planladı.

Hamish'e komşuları hakkında sorular sormuştu, delikanlı onlar hakkında her şeyi en ince ayrıntısına kadar biliyordu. McGregor'un bira fabrikasını satın alan İngiliz Bay Terrell ve karısının kibar insanlar olduğunu söylemişti Hamish ona, adam bir beyefendinin oğluydu. Ziyaret listesinin başında onlar olacaktı ama onların başında komşu malikânedeki İskoçyalı, Bay McGregor'un ahabası Ewan McPherson olacaktı.

Bayan Rossmoran, Terrell'lar kadar varlıklı olmasa da, Hamish'e göre ailesi herkesten uzun süredir bu bölgede olan bir İskoç kıızıydı. Juliana onu da ilk ziyaret edenlerden biri olacaktı.

Kahvaltısını bitirdiğinde tekrar Hamish'i aramaya başladı. Onu bulma şansı yoktu, ta ki kaldırım taşlı geçitten aşağı inip adını söyleyene kadar.

Mutfaktan çıktı, endişeli görünüyordu ama Hamish genelde endişeli görünürdü, bu yüzden Juliana ilk başta bir şey düşünmedi. "Hamish, lütfen inşaatçılara çok ihtiyaç duyulduğunu yay. Her tür inşaatçıya, tesisatçıya, camcıya ve perdecie. Bugün burada toplanmaya başlayabilirler ve Bay McBride onlarla konuşacak."

Hamish tüm ciddiyetiyle dinledikten sonra, "Evet. Eğer onu bulabilirsek." dedi.

Juliana durdu. "Kimi bulabilirseniz? Bay McBride'ı mı?"

"Evet." Hamish başını salladı, endişeli bakışı daha da belirginleşmişti. "O gitti leydim ve ondan hiçbir iz yok."

Bölüm 11

"Ne demek izi yok?" Juliana Hamish'e baktı, soğuk korku telefon etme ya da evi yeniden inşa etme planlarını silip süpürüyordu. "Muhtemelen yürüyüşe çıkmıştır. O ve Bay McGregor dün gece oldukça fazla içtiler ve Bay McBride'ın kafasını boşaltmaya ihtiyacı olduğuna şüphe yok."

"Hayır leydim. Bunu düşündük ama yürüyüşe çıkmadı.

Mahindar onun saklandığını söylüyor."

"Saklanmak mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Mahindar, bazen her şey ona fazla geldiğinde ortadan kaybolduğunu söylüyor. Mahindar bazen Bay McBride'ı günlerce bulamadığını söylüyor. Ama bunu uzun zamandır yapmadığını söylüyor."

"Mahindar nerede?" Juliana sordu. "Onunla konuşmak istiyorum." "Dışarıda arıyor. O ve karısı, Nandita ve küçük kız

Kendisi için her yerde avlanıyordu. Sen beni aramasaydın ben de arıyordum."

Elliot neden korkuyordu? Burası Highlands'di, onun eviydi. Güvendeydi.

Burada.

Juliana Hamish'in yanından geçip mutfağa doğru koşmaya başladı.

Evin hanımının hizmetkârların odasına asla girmemesine dair katı kurallar.

"Mahindar?"

Mahindar karanlık bir köşeden o kadar hızlı çıktı ki Juliana ciyakladı. Bir özür dilemeye başladı ama Juliana bunu yarıda kesti. "Onu buldunuz mu?"

"Hayır, memsahib. Ama biz bakıyoruz. Siz dışarı çıkın ve ziyaretlerinizi yapın. Ben onu bulacağım. Her zaman bulurum. Eninde sonunda."

"Saçmalama. Elliot'ın iyi olup olmadığını merak ederken uysalca çay yudumlayıp havadan sudan konuşmam. Yaralanmış olabilir. Onun güvende olduğunu öğrenene kadar buradan ayrılmayacağım."

Mahindar ellerini iki yana açtı. ", ama günler sürebilir."

"Günler mi?" Kalbi sıkışmıştı. "Anlamıyorum. Bunu neden yapsın ki? Burası onun evi."

Hamish omzunda belirdi. "Çünkü bir deli, değil mi?"

Juliana onun üzerine yürüdü. "Hamish McIver, bunu bir daha sakın söyleme. Eğer söylersen... bu konuyu annenle konuşurum. Bay McBride deli *değil*. Uzun süre isteği dışında tutuldu ve bu insanlar için zor, değil mi? Bu konuda hâlâ kötü rüyalar görüyor olması mantıklı."

"Ama şimdi uyandı."

Hamish'in haklı olduğu bir nokta vardı ve Juliana bunu pek anlayamıyordu. Ama Elliot'ın ona söylediği bazı şeyleri düşündü: *Kendimden geçiyorum... Bazen söylediğim ya da söylemediğim şeyleri hatırlayamıyorum...*

"Delikanlı haklı," dedi Mahindar. "Sahip şu anda biraz deli. Zavallı adam hapse girdikten sonra bir türlü kendine gelemedi."

"Dur," dedi Juliana yüksek bir sesle. "Artık delilikten bahsetmek yok. Kocam deli değil. Ama onu *bulmalıyız*."

İkisi de onun ses tonuyla irkildi ve aramaya devam etmek için koşarak uzaklaştı.

Her yerde avlandılar. Bay McGregor da onlara katıldı, bir gece önce içki içmekten kırılgan olduğu belli olmasına rağmen ilk kez tartışmadı, azarlamadı ya da bağırmadı.

Adam kemikli bir elini Juliana'nın koluna koydu. " bir yer var. Çocukken oraya giderdim, hayaletler varmış gibi davranırdım."

Hamish *hayalet* kelimesini duyunca soldu, çilleri beyaz teninde göze çarpıyordu. Cilt.

"Bu ev hayaletler için çok yeni," dedi Juliana hızlıca. McGregor onu .

"Ama eski kalenin üzerine inşa edildi," dedi McGregor. "Altı yüz yıl boyunca McGregor'un kalesiydi. Ondan önce, bu küçük vadiyi tüm gelenlere karşı koruyan bir kaleydi." Bulaşıkhanenin merdivenlerinden indi ve Nandita'yı bir önceki sabah sinmiş halde buldukları kazan dairesine giden geçit boyunca ona yol gösterdi. "Eski McGregor -en altındaki yıkık mahzenlere- ulaşmanın hâlâ bir yolu var. Ben çocukken bulmuştum."

Bay McGregor kazan dairesinin diğerk tarafına geçti ve duvardan kirli bir panel parçasını kaldırdı. Bunun arkasında süpürge dolabına benzeyen, boş ve kullanılmayan dar bir niş vardı. McGregor eline geçirdiğı mum fenerini kaldırım taşı zemine tuttu.

"Trapdoor," dedi.

"Nerede?" Juliana yere baktı ama tuzak kapısına benzeyen bir şey göremedi.

McGregor kıkırdadı. "Dadım ve öğretmenlerim de asla bulamazdı." Fenerini yere bıraktı, parmaklarını zemindeki gelişigüzel bir çatlağı benzeyen şeyin altına soktu ve çekti.

Tüm kaldırım taşı parçası kalkıp uzaklaştı ve nemli karanlığın içinde bir delik ortaya çıktı.

"," dedi McGregor neşeyle. "Derin değil. Senin gibi sağlam bir İskoçyalı genç kız hiç zorlanmayacaktır."

Delikten aşağı düştü ve beş metre kadar aşağıda, kısa boylu McGregor'un dik durmasına yetecek kadar yer olan sert toprak zemine indi. Elliot gibi uzun boylu bir adam içinse dar bir yerdi.

McGregor Juliana'nın inmesine yardım ettikten sonra tekrar fenerine uzandı.

"Ben çocukken buraları zindan sanırdım," dedi, ışığı düzensiz duvarlara tutarak, eski, eski taşlar hâlâ yukarıdaki evin sağlam temelini oluşturuyordu. "Ama onlar şarap mahzeniymiş. Bir keresinde her yerin bir planını bulmuştum."

Karanlık uçsuz bucaksızdı, birçok duvar bir labirent oluşturuyordu. Juliana McGregor'un arkasından yaklaştı ve hafızasının onu yanıltmamış olmasını umdu.

Bir ses duydu. Hareket.

McGregor da sesi duydu ve durup ışığını iki kalın duvarın tuttu. Fener parıldayan bir şeye takıldı. Gözler.

Karanlığın içinden güçlü bir şekil fırladı. McGregor'un feneri uçtu ve fener yere düşerken mum da söndü. McGregor , sonra Juliana taş a çarpan bir bedenin gümbürtüsünü duydu.

Sese doğru koştu ve kocasının sert kaslı figürünü yerde diz çökmüş, McGregor'u da altında tekmeleyip çırpırırken buldu. McGregor'un nefesi gıcırdayordu ve kurmaya çalıştığı kelimeler tutarsızdı.

"Elliot!" Juliana olabildiğince yüksek sesle bağırdı. Elliot'ın omuzlarını tuttu ve onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Elliot direndi, McGregor'ı tutmaya devam ederken onun kavrayışını gevşetmek için döndü, ama Juliana sıkıca sarıldı. Dudaklarını onun kulağına dayadı ve yalvardı, "Elliot. Dur."

Cevap vermedi. Juliana kollarını ona sardı, gözleri yaşlarla doldu, sesi hıçkırıklarla kesildi. "Lütfen." Onun saçlarının çizgisini öptü.

Elliot dondu kaldı. Tüm hareketler durdu, Elliot'ın bedeni mermer bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Altında McGregor öksürdü.

"Juliana," diye fısıldadı Elliot, şaşkın ve kararsız. "Ben buradayım."

Elliot hızla, neredeyse şiddetle döndü, elleri onun kollarını, omuzlarını, yüzünü buldu. "Juliana."

Sesini sabit tutmaya çalışarak, "Buradayım," diye tekrarladı. "Zavallı Bay McGregor'u oldukça korkuttunuz."

"Ben iyiyim." McGregor tekrar öksürdü ve boğazını temizledi. "Delikanlı, güçlü bir tutuşun var. Birkaç Highland oyunu oynayacağız ve her raundu kazanacağına dair paramı sana yatırıyorum."

Elliot onu görmezden geldi. Ellerini tekrar Juliana'nın yüzünde ve kollarında gezdirdi. Juliana da ona dokundu, bu karanlık yerdeki tek bağlantıları buydu. Yüzünü kavradı, parmakları dudaklarını buldu.

"Burada ne işim var?" diye sordu sert bir sesle. "Önemli değil," dedi kadın. "Seni bulduk."

Kollarını tamamen ona doladı. Elliot titreyerek onun içine gömüldü, vücudu çok soğuktu ve sanki hiç bırakmayacakmış gibi ona sarıldı.

Juliana o öğleden sonra Elliot olmadan aramalarını yaptı.

Tek başına gideceğini, Hamish'in onu köpek arabasıyla götüreceğini düşünüyordu ama son dakikada Bay McGregor merdivenlerden hızla inerek evden çıktı ve ona eşlik edeceğini söyledi.

McGregor'un eteği kemikli dizlerinin üzerinde sallanıyor, ceketinin yakası yarıya kadar ters dönmüştü. Komal arkasından çıktı, onu kolundan yakaladı, geri çevirdi ve yakasını düzeltirdi.

"Beni rahat bırak, işime karışan yaşlı kadın." McGregor çamurda köpek arabasına doğru ilerlerken mırıldanmaya başladı. Komal ellerini havaya kaldırdı ve evin içinde kayboldu.

Önce McPherson adındaki adamın komşu malikânesine gittiler. McGregor, McPherson'ın evinin on dördüncü yüzyıldan kalma gerçek bir kale olduğunu ve bunu kanıtlayacak tüm taslaklara sahip olduğunu söyledi. Ev, dağların arasında bir gölün kenarında duruyordu ve yol onları bir asma köprüye götürüyordu. Oraya vardıklarında asma köprü yukarıdaydı. Hamish köpek arabasını durdurdu ve Juliana başını kaldırıp yuvarlak, bodur kaleye baktı. Elliot'ı geride bıraktığı için huzursuzdu ama Mahindar ona göz kulak olacağına söz vermişti,

Elliot da gitmesi için ona hırlamıştı.

Tıpkı şimdi onları McPherson Kalesi'nin dışına kapatan koyu renkli ahşap asma köprü gibi onu da dışarıda bırakıyordu.

Siperlerde bir adam belirdi. İri yarı ve ayıya benziyordu, mavi ve kırmızı ekoselere sarınmıştı. "Dur orada McGregor!" diye bağırdı. "Fidyeyi ödeyemezsen, üzerine yirmi top yığarım."

Juliana Hamish'e baktı ama genç adam bu durumdan hiç de rahatsız olmamış gibiydi. McGregor arabanın içinde ayağa kalktı.

"Aç kapıyı, McPherson, seni aptal piç. Yeni Bayan McBride yanımda."

McPherson gözlerini gölgeleyerek onlara baktı. "Öyle mi?" Duvarın kendi tarafına baktı. "Duncan! Uyan ve köprüyü indir!"

İyi durumda olduğu anlaşılan asma köprü, yağlı zincirlerin üzerinde aşağı doğru krankladı. Hamish sorgusuz sualsiz dizginleri eline aldı ve köpek arabası köprüyü tıkırdayarak geçti.

McPherson'ın evinin içi de son derece modern ve hoştu. McPherson şatoyu, bol miktarda lambrisi, cam pencereleri, perdeleri, halıları, kitapları, yumuşak mobilyaları ve şatoyla ilgilenen yaklaşık bir düzine personeli ile rahat ve yaşanabilir bir mesken haline getirmişti. Şatoda ayrıca eski İskoç silahları, McPherson'ın atalarının resimleri ve sadece Culloden'in değil, daha uzak geçmişteki klan savaşlarının kalıntılarıyla dolu uzun bir galeri vardı.

Onları kapıda karşılayan ve Juliana'ya bu harikaları göstermeye başlayan McPherson dev gibi bir adamdı. McGregor ufak tefek ve sıırım gibiyken, McPherson uzun boylu ve tombuldu, iyi beslenmiş ve kaslıydı. Kırmızı

Saçları ve sakalları yeni yeni ağarıyordu, yüzü ise Kuzey İskoçya'nın açık tenli ve çilliydi, şimdi yaz güneşinin yanıklarıyla renklenmişti.

McPherson tarihi parçalara hayranlıkla bakarken Juliana'ya "Koleksiyon yapıyorum," dedi. "Gerçek İskoç tarihi, dükkâncıların İngiliz turistlere sattığı tartanlar ve sahte kilden miğferler değil. Burada çoğunlukla McPherson kalıntıları var ama biraz McGregor ve McBride da var."

"*Koleksiyon yapıyor,*" diye McGregor. "O böyle diyor. Onun klanı dilenci hırsızlardı, demek istediği bu. Yağmacılar. McGregor'ların sahip olduklarının yarısını çaldılar."

"Evet," dedi McPherson iyi huylu bir sesle. "Ve McGregor'lar onu geri çaldılar ve kendilerine daha fazla yardım ettiler." İçtenlikle güldü. "Onun ailesi ve benim ailem, eskiden beri hep böyleydi. Adamları kadınlarımızı çalmaya devam etti ve biz de onlarınkini çaldık, yani muhtemelen akrabayız. On bir kez falan kuzeniz."

"Bu ganimetin yarısı McGregor'a ait," dedi Bay McGregor. "Mesela şu dirsek."

Juliana onu cam kutusunda inceledi. "Senin için iyi saklıyor."

McPherson yine kahkahalarla kükredi. "Bu kızı sevdim. Senin o yıkık dökük harabende bütün bunlara ne olacak?"

"Burayı yenileyecek." McGregor'un sesi Juliana'yla yarı gurur duyar, yarı kin güder gibiydi. "Biz farkına bile varmadan gümüş tabaklarda, bembeyaz peçetelerle yemek yememizi sağlayacak."

"Çok da iyi oldu." McPherson son çantanın içindekileri incelemeyi bitiren Juliana'ya döndü. "Kocana söyle, istediği zaman atış yapmak için buraya gelebilir. Dün onu elinde silahla dolaşırken gördüm ama McGregor'un tepelerinde bir şey bulamadığını biliyorum. McGregor'un otuz yıldır avını koruyacak bir gillie'si olmadı."

McGregor, Elliot'ı savunmaya hevesliymiş gibi, "McBride kendi gillie'sini ," diye tersledi.

"Evet, ama bunu yapana kadar benim arazimde ateş edebilir. Oğlum Edinburgh'a taşındı ve kendini beğenmiş bir şehir beyefendisi oldu ve buradaki arazide ellerini kirletmeyecek. Ama onun da oğulları var," diye ekledi McPherson gözleri parlayarak. "Torunlarımı İskoçya'nın tüm geleneklerini sevmeleri için yozlaştırıyorum. Babaları bundan nefret ediyor." Bir kahkaha attı.

"Bay McBride cömertliğiniz için size minnettar olacaktır," dedi Juliana. "Aramadığı için özürlerini ilettiler ama biraz rahatsızdı."

McPherson'ın gözlerindeki parıltı kayboldu ve yerini sempati aldı. Ne olduğunu çok iyi biliyordu. Haberler kesinlikle çabuk yayılıyordu.

McGregor araya girdi. "Evet, dün gece onu McGregor maltıyla tanıştırmak için uzun zaman harcadık."

McPherson yine kahkahayı bastı. "Bunun için güçlü bir bünyeye ihtiyacın var. O iyi olacak, genç kız." Tekrar Juliana'ya baktı, sanki Elliot'ın çöküşünü çok iyi biliyormuş ama McGregor'un açıklamasını kabul etmeye hazırmış gibi.

Daha sonra tombul bir hizmetçi salona çay getirip Juliana da doldururken McPherson, "McGregor maltından bahsetmişken, sanırım Terrell'ları ziyaret edeceksiniz," dedi.

"İngiliz ailesi mi?" Juliana sordu. "Evet, yapmalıyım."

"Kötü tipler değiller," dedi McPherson. "Yeni gelenler olduklarını biliyorlar ve İskoçlardan daha İskoç olmaya çalışmıyorlar. Ama ziyaretçileri var, Hindistan'dan yeni dönmüş, sert boyunlu bir İskoç ailesi. Kocanızı tanıdıklarını söylüyorlar. Ya da kocanızın arkadaşlarını tanıyorlarmış."

Vahşi Elliot, Mahindar'ın dün gece servis ettiği gibi güzel yemekleri muhtemelen reddeden katı boyunlu, asık suratlı insanlarla tanışmış olabilir miydi? Yine de Elliot'ın gizli derinlikleri vardı. Elliot'ın ne tür insanları tanıyacağından emin olamazdı.

"Görünüşe göre bugün onları es geçmeliyiz, değil mi genç kız?" McGregor sordu.

"Hayır, kesinlikle." Juliana fincanını yeniden doldururken çayın akışını izledi,

McGregor ve McPherson'a kendi fincanlarına konyak atmaları için zaman verdi McPherson'ın şişesinden. "Gitmemiz ve katlanmamız gerekecek."

"Gördünüz mü?" Bay McGregor McPherson'a dedi ki. "İlkel ve düzgün. Yaz ortasında bir şenlik ve balo düzenlemek istiyor. Tıpkı huzur içinde Bayan McGregor'un bizimle olduğu zamanlardaki gibi."

"Senin evinde mi?" McPherson gürledi. "O zaman bir mucizeye ihtiyacı olacak."

"Mucize değil, Bay McPherson," dedi Juliana. "Dikkatli bir planlama. Organizasyonla her şey yapılabilir."

Juliana kısa bir süre sonra Bay McPherson'dan üzümlere ayrıldı. Şato, cüssesine rağmen ev gibi bir yerdi, McPherson da ona rağmen sıcaktı.

Hizmetçi Juliana'nın hafif paltosunu ve eldivenlerini giymesine yardım ettikten sonra McPherson, McGregor'un duyamayacağı bir sesle, "Korkarım işiniz başınızdan aşkın, genç kız," dedi.

"McGregor Kalesi mi?" Juliana eldivenlerini düzelterek sordu. "Evet, ama dediğim gibi, örgütlenme sorunların çoğunu çözecektir."

"Ev dediği o ucubeyi kastetmemiştim." McPherson sempati dolu bir ifade takındı. "McBride'ı kastetmiştim. Sakın gururlanmaya kalkma. Cehenneme gidip geldi ve bu insana dokunuyor. Afrika'da bazı zorlu yerlerden geçtim ve bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Hiç kimsenin zorunda kalmaması gereken bazı dehşetler var." McPherson onun omzuna geniş bir el koydu. "Eğer bu sana ya da ona fazla gelirse, onu bana gönder, güzel bir balık avı günü geçirelim. Hiçbir şey ruhu nehirde bir gün geçirmek kadar sakinleştiremez."

"Teşekkür , Bay McPherson. Çok nazıksınız."

"Gördüğüm kadarıyla gururlu bir kızsın. Ona bakmaya kararlısın. McBride şanslı bir adam. Ama unutmayın, burada hoş karşılanır. İkiniz de öylesiniz." Juliana tekrar, "Teşekkür ," dedi ve sonra McGregor bağırmaya başladı harekete gerektiğini söyledi.

Köpek arabası köprüden geçip tekrar köye doğru yola çıkarken Juliana hepsinin Elliot için endişelendiğini düşündü.

Bu fikir içini ısıttı ve aynı zamanda biraz da rahatsız etti çünkü Elliot bir yaratık değildi. O daha güçlüydü. Yaşadığı çileden sonra yatağa zincirlenmiş, ağzından salyalar akan bir deliye dönüşmemiş olması da bu gücü kanıtlıyordu. Deliliğin onu her an ele geçirebileceğini biliyordu ve bununla savaşıyordu. Bunu kimsenin unutmasına izin vermezdi.

Juliana'nın bir sonraki ziyareti Bayan Rossmoran'ın McGregor Kalesi yakınlarındaki ormanın içinde yer alan kulübesine oldu. Arduvaz çatılı, beyaz badanalı taş ev iyi durumda görünüyordu ve yanında lahana, havuç, yeşillik ve diğer sebzelerin sıralandığı temiz bir bahçe uzanıyordu. Pratik bahçenin geri kalanı arasında bir parça hercai menekşe meydan okurcasına çiçek açmıştı.

Bayan Rossmoran'ın torunu Fiona -Hamish'in kuzeni, Hamish'in yaşlarında güzel bir kız- onlara ne yazık ki Bayan Rossmoran'ın bu sabah hasta olduğunu ama aradıklarını öğrenince çok sevineceğini söyledi. Fiona Hamish'e el salladı, Hamish de ona el sallayarak karşılık verdi, sonra da arabayı döndürüp Terrell'lara doğru yöneldi.

Terrell'lar köye hakim bir tepede çok daha modern bir evde oturuyorlardı. Uzun, iki katlı ev, arduvaz çatılı, siyah boyalı panjurlu ve kare bacalı ince taştan inşa edilmişti. Bahçesi, çalılıklar, çeşmeler ve çiçek açmış yazlık çiçek tarhları ile resmîydi.

Salon geniş, havadar ve zarıftı, Juliana'ya babasının Stirling yakınlarındaki malikânesini hatırlatıyordu. Bir çay tepsisi daha, bu kez Bayan Terrell tarafından dökülüyordu. Beyler çay yerine viski içtiler, ama salonda oyalanarak erkeksi uğraşlar hakkında konuşular.

Juliana Bay ve Bayan Dalrymple'dan hoşlanmıyordu. Bu hoşnutsuzluğun nereden kaynaklandığından emin değildi, çünkü McPherson'ın onları tarif etmesine rağmen hoş konuşuyorlardı ve kibardılar.

Bayan Dalrymple oldukça sade gri bir elbise giymişti; elbisenin büstü modayı yansıtmak kadar küçüktü. Saçları griye çalan kahverengiydi ve sade bir saç kesimine sahipti; küpe ya da broş takmıyordu, tek takısı parmağındaki ince alyansıydı. Kıyafeti, Bayan Dalrymple'in ciddiye alınmadığını gösteriyordu.

Ayrıca, kocasıyla birlikte Elliot'la Pencap'ta tanıştıklarını da doğruladı.

Bayan Dalrymple, "Tabii ki çok fazla kaynaşmadık," dedi. "Bay McBride bir ekici ve bekar bir adamdı, kocamın ise ICS'de bir görevi vardı."

"Hindistan Kamu Hizmeti," diye tercüme etti Bayan Terrell.

Bayan Dalrymple kibirli bir tavırla, "Çiftlik sahiplerinin arasına pek karışmazdık," diye etti. "Bilirsiniz işte. Çiftlik sahipleri Kızılderili eşler almaya çok meyilliydiler. Bay McBride'in böyle bir eğilimi olduğunu hiç sanmıyorum," dedi hemen. "Ama sevgili dostumuz Bay Stacy ne yazık ki yenik düştü."

Bayan Terrell, "Bay Stacy'nin neden Kızılderili bir kadınla evlenmek istediğini hâlâ anlayamıyorum," dedi. "Ne kadar korkunç. Bir kâfirle aynı ortamda yaşadığınızı düşünün."

Juliana tartışıkları kadının kızı Priti'yi düşündü ve öfkesinin kabardığını hissetti. "İnsan evin her yerinde, Hindistan'da Hintlilerle birlikte yaşamış olmalı."

"Evet, *hizmetçiler*," dedi Bayan Dalrymple. "Biri *evlenmedi* onları."

"Hizmetçi miydi o zaman?" Juliana kalbi daha hızlı atarak sordu. "Bu hanımefendi mi?"

"Aman Tanrım, hiçbir fikrim yok. İnsan sormayı sevmiyor. Sanırım iyi bir Hintli aileden geliyor olabilir, ama bundan şüpheliyim. Kadınlarının purdah'ı terk etmesine asla izin vermezler, hele İskoç ailelerle evlenmelerine hiç."

"Anlıyorum." Juliana fincanını tabağına doğru tıkırdattı. "Bay'a ne oldu? Stacy?"

Bayan Dalrymple sustu. Kocası, Bay McGregor'la konuşmayı keserek odanın diğer tarafından uyanık bir şekilde geldi.

Ardından gelen sessizlikte Bayan Dalrymple şöyle dedi: "Bay Stacy öldürüldü. Bunu size söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm Bayan McBride, ama kocanızın onun katili inanıyoruz."

Bölüm 12

Juliana hareket edemiyordu. Çay fincanını tuttuğu açI yüzünden bileği acıyordu ama fincanını yere koymak için bileğini bükemiyordu.

"Öldürölmüş mü?" diye tekrarladı, dudakları kaskatı kesilmişti. "Evet, Bay Stacy'nin Hindistan'da, ama bir depremde öldüğünü duydum."

Bayan Dalrymple, "Bay McBride size böyle *söyledi*," dedi. "Şu anda bile kocanızın Bay Stacy'yi öldürdüğüne dair kanıt sunmak için adımlar atıyoruz." Fincanını tekrar kaldırdı. "İşte. Sizi uyarmıştım."

Bayan Terrell belli belirsiz utanmış görünüyordu ve Bay McGregor viski bardağını masaya çarptı. "Saçmalık! McBride iyi bir çocuktur, bir pireyi bile incitmez. Kıcıından konuşuyorsun."

Bayan Terrell'in nefesi kesildi. "Gerçekten, Bay McGregor, sizin diliniz."

"İyi bir İskoçyalı delikanlının adını ağzına alırken neden benim dilime takılıyorsun? Utanmalısın."

"Dürüst olmak gerekirse, hayatım," dedi Bay Dalrymple, karısından daha yumuşak bir ses tonuyla, "Bay Stacy'ye zarar verdiğini bilmiyoruz. Elimizde sadece söylentiler var."

McGregor viskisini kaldırdı. "İyi dedin. Senden hoşlandım Dollimple."

"Dalrymple," diye düzeltti Bay Dalrymple.

"Donuk Sivilce." McGregor viskisinin geri kalanını da içti.

Bayan Dalrymple sıkıntılı görünüyordu. Juliana ayağa kalktı. "Sanırım artık gitmeliyiz. Çay için teşekkürler, Bayan Terrell."

McGregor ayağa kalktı, eteği sallanıyordu. "Mükemmel, genç kız. Tüm bu sıvı yüzünden rahatlamam gerekiyor. Seninle tanıştığıma memnun oldum, Dall Blimple."

Juliana bir şekilde kendini odadan dışarı attı. Eşyalarını getiren İskoç hizmetçiye nazikçe teşekkür ederek evden çıktı ve kıza başka bir iş bulmasını söyleme dürtüsüne direndi.

Ama Juliana, McGregor Kalesi hazır olduğunda, köydeki herkese iş teklif edeceğini ve Terrell'larla arkadaşlarının ya İngiltere'ye geri dönmek ya da kendileri için bir şeyler getirip götürmek zorunda kalacaklarını düşündü.

Arkasından Bayan Terrell'in alçak sesle Bayan Dalrymple'ı ve Bayan Dalrymple'in tiz bir sesle, "Bay Stacy'yi o öldürdü. Hiç şüphem yok. Ve bunun için sallanmalı."

Hamish'in arkasındaki köpek arabasına tırmanırken McGregor neşeyle Juliana'ya, "Merak etme genç kız," dedi. "Onlardan intikamımızı aldım. Viski sürahisinin içine tükürdüm."

Elliot yürüdü. Mahindar'ı rahatlatmak için bu kez tüfeği getirmemişti, gerçi son seferinde tüfeği hiç doldurmamıştı. Priti de yanındaydı ve küçük kızın yaralanması riskini almak istememişti.

Bugün çalıların ve çamurun içinden geçerek, yazlık tahıllarla dolu küçük tarlaların etrafından dolaştı. Doğuda kara, gri ufuk tarafından yutulmak üzere geniş ve mavi uzanan denize doğru yuvarlanıyordu.

Mahzenden çıktıklarında Juliana'nın yüzündeki ifadeyi unutmak için yürüdü, yanakları kir ve gözyaşlarıyla kaplanmış, güzel elbisesi mahvolmuştu. Elliot'a endişeyle, hatta korkuyla bakmıştı, bir daha asla görmek istemediği bir bakıştı bu.

Elliot'ın gerçekte ne olduğunu bugün keşfetmişti. Loş şapelde birlikte oturduklarında bugün bildiklerini bilseydi, Elliot'a evlenme teklifini asla gülümseyerek yapmazdı.

Bu sabah mahzenlerdeyken Elliot kendini gerçekten o hapisaneyeye geri dönmüş sanmıştı. Tüm duyuları ona bunu söylüyordu; kabilenin lehçesini konuşan adamları duymuş, deliklerde biriken pisliği koklamış, havadaki tozu tatmıştı. Oradaydı.

Yine de Elliot kazan dairesinin altındaki tünellere neden girdiğini ya da onları nasıl bulduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. Evi mi keşfediyordu? Bir şey mi arıyordu? Hiçbir fikri yoktu.

Açık havada olmak daha güvenliydi. Bu ülkeyi kuzey Pencap ve Afganistan'daki, ufukta bıçak gibi dağların uzandığı ve denizin sadece uzak bir hayal olduğu vahşi doğayla karıştırma tehlikesi yoktu. Burada kozalaklı ağaçlar ve yapraklı ağaçlar yükseliyor, dağın kıvrımlarını kaplıyordu. Kır çiçekleriyle dolu çayırlar ve gezgin koyunlar

tepeler.

Elliot ormandan çıktığında kendini beyaz badanalı, arduvaz çatılı bir kulübede, yan bahçeyi dolduran bir sebze bahçesinde buldu. Kızıl saçlı genç bir kadın bahçeyle ilgileniyor, eldivenli elleriyle yabancı otları temizlemek için çömeliyordu. Elliot'ın adımını duydu ve sevinçle gülümseyerek ayağa kalktı.

"Bay McBride. Geldiniz. Büyükannem sizi gördüğüne çok sevinecek sen."

Genç kadın eldivenlerini çekiştirerek çıkardı ve hızla açık alana doğru ilerledi. Evin kapısı, görünüşe göre onu takip edeceğini varsayıyordu. Elliot kararını verdi ve başını alçak, kalın bir lentonun altına eğerek onun ardından içeri adım attı.

Evin içi küçük ama sıcaktı. Burası eski bir çiftçi eviydi, aslında tek bir büyük odası ve bir çatı katı vardı, ancak son yıllarda evi bölmek için iç duvarlar inşa edilmişti. Ön kapı bir mutfak ve küçük bir oturma odasına açılıyordu; oturma odasında minderli koltuklar ve geniş bir ocak halısı vardı.

Duvarlar yeni boyanmıştı, pencerelerde perdeler asılıydı ve pencerenin dışındaki çiçek kutusu yaz çiçekleriyle dolup taşıyordu. Rahat. Juliana'nın hoşuna giderdi.

İç odanın kapısı açıldı ve siyah bastonuna yaslanmış olan Bayan Rossmoran dışarı çıktı. Elliot Bayan Rossmoran'a kolunu uzattı, onu sandalyeye götürdü ve zarar görmeden yerleştiğinden emin oldu. Torunu Fiona mutfığa geçti, lavabodaki pompadan bir çaydanlık doldurdu ve çaydanlığı küçük siyah ocağın üzerine koydu.

"Teşekkür delikanlı," dedi Bayan Rossmoran. "McGregor'un akrabası olsan bile sen bir beyefendisin." Bastonuyla ikinci sandalyenin koltuğuna vurdu. "Şuraya otur da sana bir bakayım. Eşiniz ziyarete geldi ama McGregor'la birlikteydi ve ben onu görmek istemedim. Yeni Bayan McBride çok hoş bir yaratık. Bana resmi bir ziyarette bulunması da çok uygun. Annesi bir Duncan'dı." Bayan Rossmoran koltuğuna iyice gömülürken homurdandı. "Okuldaki arkadaşlarımdan birinin kızı. Karınızın annesi tam bir kuş beyinliydi. Büyüleyiciydi ama kuş beyinliydi."

Elliot'ın bu taşkınlığa verecek hiçbir cevabı yoktu. Bayan Rossmoran'a kibarca başını sallayarak itaatkâr bir şekilde koltuğa oturdu ve Bayan Rossmoran da ona eşlik etti.

"Juliana'nın annesi ilkel ve düzgün St. John'parası için evliliğe ikna etti, tamam, tereyağı gibi pürüzsüz, sonra onu görmezden geldi, herhangi bir kadının ihtiyaç daha fazla kıyafet aldı ve kızını tamamen ihmal etti. Bayan St. John hizmetçilerin canları ne isterse onu yapmalarına izin verdi ve çoğunlukla hiçbir şey yapmaktan hoşlanmadılar. Ve böylece zavallı küçük Juliana tamamen kendi haline bırakıldı. Bir çocuğun bu şekilde yalnız kalması iyi değildir. Oh, dadıları, uygun bir mürebbiyesi ve okulu vardı - babası onun eğitimini unutacak türden biri değildi- ama oyun arkadaşları uşaklar ve hizmetçiler, sırdaşları kahya ve. Bayan St. John'un edindiği her türlü cilayı, zaman ve para kaybı olduğunu düşündüğüm o güzel akademiye bir kenara bırakırsak, kendisi takmayı başardı."

Elliot, gençliğinde Ainsley ile birlikte Juliana'nın evini ziyaret ettikleri birkaç seferde, Bayan St. John'un girebileceği her odadan nasıl kovulduklarını hatırladı. Juliana aldırımıyormuş gibi davranmıştı -çocukların ebeveynleriyle pek kaynaşmaması hayatın bir gerçeğiydi- ama Elliot, annesi yollarını kesip de kızını hiç fark etmediğinde Juliana'nın nasıl incindiğini görmüştü.

"Bütün bunları bilmeme şaşırmış gibi bakma, delikanlı. Burada gömülü olabilirim, ama ülkenin bu tarafındaki ve Orkneys'e kadar her İskoç ailesini tanıyorum ve yığınla mektup alıyorum."

Fiona çay tepsisini getirdi ve masanın üzerine koydu. "Öyle, Bay McBride. Her gün mektup üstüne mektup. Ve kendisi de bir yığın gönderiyor."

"Genç eşiniz hakkında her şeyi biliyorum," dedi Bayan Rossmoran, Fiona'ya Elliot'a önce servis yapmasını işaret ederek. "Duyduğuma göre iyi bir kızmış. Bay Barclay ile evleneceğini öğrendiğimde başımı salladım. Onun için iyi bir eşleşme değil. Kendisini tavsiye edecek pek bir şeyi olmayan bir göçmen, ailesi de hendek suyu gibi sıkıcı. Tanrıya şükür kaçtı, ama her şeye rağmen, bir piyano öğretmeni! Onunla mutlu olsun."

Elliot çayını kabul etti. "Yoldan çekildiği için ben de mutluyum."

Bayan Rossmoran, Fiona'nın uzattığı fincanı iki eliyle tuttu ama titremedi. "Elbette öylesiniz. Her zaman senin ve genç Juliana'nın bir çift olabileceğinizi düşünmüşümdür. Kız kardeşinle çok iyi arkadaş olmaları ve erkek kardeşinle babasının finans işiyle uğraşmaları da buna yardımcı oluyor. Gerçi bir adamın finansla ne işi olur, bilemiyorum. Ama bugünlerde bu topraklarda

Artık dünyayı bankerler ve tüccarlar yönetiyor. Duyduğuma göre epey bir *birikiminiz* varmış."

"Biraz." Elliot çayını içti. Bayan Rossmoran'la sohbet etmek ferahlatıcı oluyordu - Elliot'ın tek kelime etmesine gerek yoktu.

"Alt kıtadan çıkmayı başardınız, değil mi? Pek çok kişi servet edinmek için oraya gidiyor ve sonunda ya yoksul düşüyor ya hastalıktan ölüyor ya da zararlı bir maddeye bağımlı hale geliyor. Ama senin başına böyle bir şey gelmedi, değil mi? Aklını başına topladın ve senden orada nasıl para kazanılacağını öğretmeni isteyen aptal İngilizlerden para kazandın." Bayan Rossmoran kıkırdadı. "Akıllıca, delikanlı. Ben küçük bir kızken, Sassenach'ların İskoç çiftçileri kovup kiracıları yakarak İskoçya'yı büyük bir koyun otlağına çevirmelerini izledim. Bizimkilerden birinin tüm o koyunların onlara kazandırdığı parayı alıp götürmesi ne kadar da uygun."

O kadar basit değildi ama Elliot onu düzeltmeye zahmet etmedi. Kadının dışavurumu onun karanlığını biraz olsun aydınlatıyordu.

"Peki ne yapacaksın, ha?" Bayan Rossmoran çayından bir yudum almak için durakladı. "Genç Hamish senin bir şapkacı kadar deli olduğunu söylüyor. Bana yeterince akli başında görünüyorsun ama Hamish bazen çılgına döndüğünü söylüyor. Büyük yeğenim abartmayı sever ama söylediklerinin özü doğru. Bu konuda bir doktora göründün mü?"

". Pek işe yaramadı." Patrick bir uzman önermiş, o da Elliot'ı dinlemiş, nabzını ölçmüş, *bol bol Hmm* demiş ve bir kür arpa suyu reçete etmişti.

Bayan Rossmoran burnunu çekti. "Doktorlar size sadece para ödediğiniz şeyleri . Bahse girerim siyah bir şişenin içinde hiç de iyi gelmeyecek pis bir şey vermiştir. Ya da tüm bunların saçmalık olduğunu ve kararlılığınızı pekiştirmeniz gerektiğini söyler. Ama doktorlar bugünlerde çok genç, okullardan vücudun içinde neler olup bittiğine dair çok süslü fikirlerle çıkıyorlar. İnsanların hayatlarının içinde neler olup bittiğine hiç dikkat etmiyorlar, değil mi?" Elliot'ın etekli dizini okşadı. "Yaptığın şey yas tutmak, delikanlı. Kendin için yas tutuyorsun. Çünkü eskiden olduğun şey artık yok, değil mi? Çok fazla şey gördün ve fazla incindin. Eskiden olduğun adam asla geri gelmeyecek."

Hepsi doğrudu. Her kelimesi doğrudu. Bayan Rossmoran'ın küçük, büzülmüş ağzından çıkan bu açık sözlü değerlendirmeyi duymak hem şaşırtıcı hem de rahatlatıcıydı.

Bayan Rossmoran, "Yine de evliliğe iyi başladın," dedi. "Ona sadık kalırsan, delikanlı, iyi olacaksın."

"Evet. Buna katılabilirim."

Bayan Rossmoran, arka dişlerinin çoğunu kaybettiğini göstererek güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Gözlerindeki pırıltıyı gördüm. İhtiyacın olan şey bu, delikanlı. Çocuklara. Birçoğuna. Eve git ve işe koyul."

Elliot kısa bir süre sonra çay ve Fiona'nın fırından sıcak olarak çıkardığı kurabiyelerle dolu olarak ayrıldı. Elliot'ın yarısını eve götürmek üzere paketlemesinden başka yapacak bir şey yoktu.

Bayan Rossmoran'ın elinde bir şeyler olabilir, diye düşündü bir tepenin yamacından tırmanırken, ağaçların altında, McGregor Kalesi'ne doğru ilerliyordu. *Bairns*.

Elliot Priti'yle birlikteyken kendini hep daha iyi hissetmişti. Juliana'yla birlikte etraflarında anneleri gibi kızıl saçlı başka minikler de olsaydı kendini ne kadar hissederdi? Priti'nin oynayabileceği ve Elliot'ın tadını çıkarabileceği koca bir çocuk odası.

O küçükleri getirmek için atması gereken adımlar kalbini hafifletti.

Yemek odasında Juliana'yı hatırlayınca vücudu ısındı, masanın üzerinde Juliana'nın vücudu onunkinin altındaydı, daha sonra onunla yatağa girmenin ve onu vücuduna yaslamanın ne kadar güzel olduğunu düşündü. McGregor'u sakinleştirmek için hatırı sayılır bir zaman harcamak zorunda kalmasaydı daha fazlasını yapabilirdi. Bu gece yapacaktı-

Orman değişmemiş, sadece sessizlik hakim olmuştu. Ama Elliot durdu, tüm sinirleri tetikteydi.

Solunda yükselen tepeyi taradı, yüksek ağaçlar o yöndeki görüş açısını kesiyordu. Ama biliyordu. Ensesindeki karıncalanma ona bunu söylüyordu.

Bu ormanda bir gözcü vardı. Ve Elliot'ı izliyordu.

Bir düşünce yükseldi -Lütfen, *yine olmasın*- ama Elliot onu bastırdı. Deliydi, evet, ama deliliği koca bir ormanı susturamazdı.

Ormanlar yaşamla dolup taşardı. Kuşlar, hayvanlar ve böcekler kendi bölgelerinde varlıklarını sürdürüyorlardı; doğuyor, büyüyor, yuvadan çıkıyor, eş buluyor, yavrularını büyütüyor ve ölüyorlardı. Tüm bu yaşam gürültü çıkarıyordu.

Sessiz bir orman, Elliot'un yaptığı gibi tüm hayvanları kadar ölümcül bir yırtıcı anlamına geliyordu. Bu yırtıcı bir ayı, bir kurt ya da bugünlerde daha büyük olasılıkla bir insan olabilirdi.

Elliot'ın gürültüsüz ağaçların altında ne kadar süre kıpırdamadan durduğundan emin değildi.

Yavaş yavaş sesler geri gelmeye başladı. Bir kızılgerdan öttü, bir diğeri meydan okudu. Çalılıklar hışırdadı; sincaplar ya da tavşanlar işlerine dönüyordu.

Elliot tepeyi tekrar taradı. Değişen bir şey yoktu. Ama Elliot'ın bildiği gibi hayvanlar da avcının gittiğini biliyordu.

Kazan dairesine neden gittiğini, kapıyı bulduğunda duyduğu heyecanı şimdi hatırlıyordu. Zihni onu ele geçirip geçmişe götürmeden önce ne aradığını hatırlıyordu.

Elliot yürümeye başladı, daha hızlı, daha hızlı, yamaçtan aşağı koşana kadar, haklı olup olmadığını keşfetmek için geri döndü.

Mahindar, Juliana'ya Terrell'ları aradıktan sonra eve geldiğinde Elliot'ın orada olmadığını söyledi ama Juliana endişelenmeye fırsat bulamadan Elliot açık ön kapıdan içeri girdi.

"Juliana, benimle gel."

Nefes nefese kalmıştı ve hızlı adımlarla yürüyordu ama gözleri kararlılıkla parlıyordu.

Juliana onu nereye götürmek istediğini sormak için ağzını açtı ama Mahindar'a kurabiye kokulu bir paket ittirip Juliana'yı elinden tutarak mutfığa doğru çekmeye başlayınca ağzını kapattı.

"En azından şapkamı çıkarabilir miyim?" diye sordu.

Elliot kaşlarını çatarak şapkanın şımarık siperliğine, tepesinde kıvrılan tüylere ve önündeki kurdeleye baktı. Juliana onun şapkayı incelemeyi, onu ele geçirmenin bir yolunu aradığını fark etti.

Parmakları iğneleri kısa sürede halletti, sonra şapkayı kaldırdı ve mutfaktan aceleyle çıkıp onlara katılan Channan'ın ellerine attı.

Elliot tekrar Juliana'nın elini tuttu ve onu mutfığa, bulaşıkhanenin arkasındaki merdivenlerden aşağıya, kilerin karanlığına ve kazan dairesinin sıcaklığına doğru çekti.

En azından kazan artık çalışıyordu. Köşedeki büyük demir yığınının kırmızı bir titreşim geliyordu, mutfak için su ısıtıyordu ve

şans ve zaman, üst kattaki banyolar. Elliot bu ışıkla iki mum fener yaktı ve birini ona uzattı.

Mahindar kapı aralığında belirdi. "Sahibim, neden yine buradasınız?"

Elliot Mahindar'a fenerini uzattı, çıkardı, kollarını sıvadı ve ağır kapıyı çekerek açtı.

"Çünkü bu sabah buraya neden geldiğimi hatırladım." Feneri Mahindar'dan geri aldı. "Sen burada kal," dedi adama. "Kapı kapanırsa ve ben açamazsam diye birinin nerede olduğumuzu bilmesini istiyorum. Bu sabah benim başıma gelen de buydu."

"Ah," dedi Mahindar, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Juliana?" Elliot sordu. "Benimle birlikte keşfetmeye istekli misin?"

Mahindar, "Belki de memsahibimiz elbisesini değiştirmek isteyecektir," dedi. "Aşağısı son derece kirli."

Juliana pas rengi ipek elbisesine baktı. Elbiseyi ilk giydiğinde beğenmişti ama şimdi Dalrymple'larla buluşmak için giydiği gerçeği yüzünden lekelenmişti. Elliot sabırsızlanıyordu ve Juliana üst kata çıkıp üstünü değiştirmek için zaman ayırmak istemiyordu.

"değil," dedi. "Ne de bir kez giydim."

Bu küstahça söz istenen etkiyi yaratmadı. Elliot hiçbir şey söylemedi ve Mahindar sıkıntılı görünüyordu. "Bekle, sana yalvarıyorum. Bir dakika bekleyin."

Koşarak gitti ve bir dakikadan kısa bir süre içinde elinde büyük, beyaz, çırpınan bir giysiyle geri geldi. Juliana'nın fenerini yere bıraktı, giysiyi topladı ve Juliana'nın başının üzerine bıraktı.

Juliana, Mahindar'ın beyaz pantolonunun üzerine giydiği uzun gömleklerden biri olduğunu fark etti. Bu temizdi ve Juliana'nın elbisesinin çoğunu örtecek kadar büyüktü.

"Bunu mahvetmek istemiyorum," dedi Juliana.

Mahindar bunu elinin tersiyle itti ve feneri tekrar eline tutuşturdu. "Bende çok var. Git hadi. Gidin."

Elliot kendini deliğe indirdi, fenerini kenara koydu ve Juliana'yı da kendisiyle birlikte aşağı çekmek için yukarı uzandı.

Aşağıdaki alçak odada eğilmek zorunda kalmıştı ama bu kez yakınlık onu endişelendirmiş gibi görünmüyordu. Juliana onun yanında sabitlenir sabitlenmez, Elliot onu ileriye doğru götürdü.

"Size söylemem gereken bir şey var," dedi Juliana, Elliot'ı eski şatonun derinliklerine kadar takip ederken. "Korkarım Bay Archibald'ı ilgilendiriyor."

Stacy."

Elliot cevap vermedi. Başını ve omuzlarını eğmek zorunda kalmasına rağmen hızlı adımlarla ilerledi ve Juliana ona yetişmek için acele etti.

"Çok sinir bozucusun, Elliot McBride," dedi. Adam uzanıp tekrar onun elini tuttu. "Biliyorum."

Güçlü tutuşu onu karanlıkta çeken bir can simidiydi. Lambaları zayıftı, mumlar sadece küçük bir alanı aydınlatıyordu. Hamish eve gazyağı getireceğine söz vermişti ama belki de teneke fenerlerin içindeki mumlar bu bilinmeyen karanlıkta biraz daha güvenliydi.

"Nereye gidiyoruz?" Juliana fısıldadı. Fısıldamaya gerek yoktu ama etraflarındaki yoğun sıcaklık bunu gerektiriyor gibiydi.

Elliot normal tonlarda cevap verdi, sesi gayet akli başında geliyordu. "Küçük bir McGregor Amca'nın kütüphanesindeki kitaplardan birinde eski kalenin planlarını bulmuştum. Kale, kuşatma durumunda kullanılmak üzere yeraltı depoları ve yaşam alanları olan devasa bir yerd. McGregor Amca beni buraya getirip biraz gezdirdi ve ben de burayı satın aldıktan sonra tekrar keşfetmeye başladım."

"Burada insanlar mı yaşıyordu?" Juliana ürperdi. Böyle bir labirent, çatı çok alçaktı. Korkunç derecede karanlık olmalıydı, buranın sakinleri Elliot'la birlikte taşıdıkları iyi mumlara bile sahip değillerdi.

"Mecbur kaldıklarında burada yaşıyorlarmış," dedi Elliot. "McGregor Amca, McPherson'ların o günlerde sık sık baskın yaptıklarını ve McGregor'ların kadınları, çocukları ve değerli olan her şeyi burada söylüyor."

"Bay McPherson akıncıların soyundan geldiği için oldukça cana yakın görünüyor. Bu arada, arazisinde dilediğiniz zaman balık tutabileceğiniz ya da ateş edebileceğiniz mesajını gönderdi."

"Altı yüz yıl önce McPhersonlar acımasız savaşçılardı, McGregorlar da öyle. Bu uzun bir kan davasıydı. Zaman değişir; insanlar değişmez."

Bunun ne anlama geldiğini açıklamadı.

"Elliot," dedi Juliana, adam onu karanlığın içinde ilerletirken. "İtaatkâr bir eş olmam gerektiğini biliyorum, kaderime sorgusuz sualsiz kocamın karar vermesine izin vermeliyim. Ama korkarım hayatımda itaatkâr eşler konusunda hiç iyi örneklerle sahip olmadım. Annem canı ne isterse onu yapardı. Üvey annem başkalarının isteklerine karşı biraz daha düşünceli ama Gemma fikirlerini gizlemiyor. Bu yüzden size sormak zorundayım; hayatınızın geri kalanında McGregor Kalesi'nde yaşamaya, eski kaleyi keşfetmeye ve Highlands'de dolaşmaya niyetli misiniz? Yoksa bir noktada medeniyete geri dönebilir miyiz? Sadece bir süreliğine de olsa

Kısa bir ara mı? Bu hızla devam gardırobum yakında tükenecek."

Elliot aniden doğruldu ve Juliana tavanı Elliot'un boyunu aşacak kadar yüksek bir odaya girdiklerini fark etti. Juliana'nın mum ışığı tavana ulaşmıyordu ama bulundukları yerin genişliğini, bir yerlerden temiz hava geldiğini gösteren serin hava akımını hissediyordu.

"Edinburgh'a henüz dönmeyeceğiz," dedi Elliot dalgın dalgın, fenerinin etrafında dönerek.

Juliana, "Çok fazla insanın aynı anda seni rahatsız etmesini anlıyorum," dedi. "Misafir ağırlama alışkanlığınız yok ve insanlar sizin hakkınızda fısıldaşmaya meyilli. Bunu biliyorum. Aslında Edinburgh'a gelmenize çok şaşırdım, ama sizi düğün günümde gizlenirken bulduğum için çok şanslıyım."

"Tabii ki Edinburgh'a gittim."

Sesi keskin bir notaya ve Juliana onun dikkatinin kendisine sabitlenmiş olduğunu gördü, gri gözleri mum ışığında gümüş gibi parlıyordu.

"Düğünüme katılmak için mi?" Juliana ona sordu, sesi zayıftı. "Ne kadar kibarsınız."

Rona'ya *McBride Ailesi*'ni davet eden bir davetiye göndermişti. Juliana kendi kendine mektubu bu şekilde yazdığını çünkü üç genç erkek McBride'in bu vesileyle ülkede olup olmayacaklarını bilmesinin mümkün olmadığını söylemişti.

Ama Juliana Elliot'a özel bir davetiye yazamayacağını biliyordu. İsteği genel tutarak Elliot'ın adını yazmaktan kaçınmıştı.

Elliot'ın eli hâlâ onunkinin üzerindeydi ve daha sıkı kavradı. "Edinburgh'a senin lanet olası düğününe katılmak için gitmedim. Bunu durdurmak için gittim."

Juliana gözlerini kırptırdı. "Durdurmak için...?"

Gri bakışları o kadar keskindi ki kesiyordu. "Elbette durdurmak için, genç kız. Benden başka birinin Juliana'mla evlenmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Bölüm 13

"Ama..." Juliana'nın ağızı kurudu. Bakışları sıcak bir kararlılıkla doluydu, uzak bir ülkede kendine bir yer edinmiş ve neredeyse bir yıllık hapis cezasının onu öldürmesine izin vermemiş olan Elliot. "Madem Grant'le evlenmemi istemiyordun, neden konuşmak için düşün gününe kadar bekledin?"

"Çünkü seni kazanmak için en iyi şansın kilisede ayağa kalkıp tüm dünyaya senin Barclay'le birleşmene izin vermemek için nedenlerim olduğunu söylersem olacağını biliyordum."

"Hangi nedenle?" diye sordu, zar zor duyuluyordu. Bir kişi, taraflardan birinin zaten başka biriyle evli olduğunu ya da söz konusu ikilinin çok yakın akraba olduğunu veya evliliğin zorla yapıldığını kanıtlayabilirse düşünüyordur - Juliana ve Grant'in durumunda bunların hiçbirisi geçerli değildi.

"Juliana'nın benim kızım olduğunu, her zaman benim olduğunu söyledim. Bir başkası için kenara çekilmeyeceğimi."

Gözlerinde kelimelerle ifade ettiğinden çok daha fazlası vardı; grinin ardındaki saf acı, sonsuza dek yalnız kalacağını düşünen bir adamın yalnızlığı.

"Neden bana söylemedin?" Juliana sordu, sesi hâlâ yumuşaktı ama duygu yüklüydü. "Onunla evlenmeyi beklerken, sana sahip olamayacağımı bildiğim halde neden bana söylemedin?"

Elliot kızın elini bıraktı ve fenerini tekrar yaktı. "Çünkü Hindistan'dan eve döndüğümde sana sürünerek gelseydin ne görürdün? Kırık dökük bir adam, karanlıktan korkan ve ışıktan da aynı derecede korkan biri. Ben bir hiçtim." Sesi şiddetliydi. "Hâlâ ne yaptığımı gördün. Benim gibi bir koca istemezdin ya da benimle evlenmek için

Acıdım ve buna dayanamadım. Sana verecek bir şeyim olsun istedim. Bir ev, çoğu gün dik yürüyebilen bir koca..."

Juliana kıpırdayamadan öylece durdu. Nefesi keskin bir şekilde geliyor, korsesinin sıkı bağcıkları tarafından kesiliyordu. Diğerleri arasında tek bir düşünce öne çıkıyordu: Elliot'ın kendisi hakkında ne hissettiğini bilmiyordu. Bunca yıldır onu düşündüğünde, onunla birlikte olmayı arzuladığında, onun ulaşamayacağı bir yerde, koca dünyada dolaştığını bildiğinde, Elliot onu düşünüyordu.

"Bana söylemeliydin," diye fısıldadı.

Elliot yüz ifadesini değiştirmede ama Elliot'ın ruhuna açılan pencerelerin yeniden ona kapandığını gördü. "Artık biliyorsun."

Arkasını döndü ve karanlığa doğru ilerledi.

Juliana kalbi küt küt atarak onun peşinden koştu. Sevinç ve öfke, şaşkınlık ve çılgın mutluluk arasında gidip geldi. Elliot, yakışıklı Elliot, uzaktan sevdiği delikanlı, bunca zamandır onu istiyordu. Onun uçurtmayı almak için ağaca tırmanışını izlemiş, hiç ilgilenmiyormuş gibi yaparken gizliden gizliye uzuvlarının ne kadar atletik hareket ettiğine hayran kalmıştı. Onu ödüllendiren öpücüğü verdiğinde yanağının dudaklarının altındaki sertliği haftalar sonra düşüncelerine kazınmıştı. İlk balosunda dans ettiklerinde çaldığı öpücük yıllarca aklından çıkmamıştı.

Ayakları suya çarparak dönen düşüncelerini bozdu. "Şimdi neredeyiz?" diye sordu nemli eteklerini yukarı çekerek.

Elliot elindeki feneri etrafa tuttu. "Eğer yanılmıyorsam, McGregor'larla Rossmoran'lar arasındaki tepenin yamacında bir mağara var." Elini tekrar tuttu, parmakları sıcaktı.

"Neden ıslak?"

"Tünel nehir boyunca uzanıyor. Nehir onu kesiyor bile olabilir."

Elliot onu daha yavaş bir tempoda ilerletti, fenerini yukarı kaldırdı ve Juliana'nın onunla birlikte ilerlemesine izin vermeden önce zemini inceledi. Mağaranın zemini aşağıya doğru eğimliydi, suyun parıltısı alttan damlıyordu.

Kendinden emin bir şekilde hareket etti ve Juliana, Elliot'ın dönüş yolunu bilmeyeceğinden endişelenmesi gerektiğini fark etti. Ama endişelenmedi. Planları incelemişti, tünelleri daha önce keşfetmişti ve Hindistan'daki insanlar onu tam da bu tür şeyler için kiralamışlardı -keşfetmek, bir şeyler keşfetmek, başkaları için yol bulmak için.

Bu Elliot yetenekli, sessiz bir yetkinlik yayıyordu. Birkaç dakika önce ona bakıp, bir günlüğüne

Edinburgh düğününü bozmak için gitmişti.

Elliot onu pürüzsüz taş zemin boyunca yokuşun daha yüksek ucuna götürdü, sol taraflarında su sesi vardı. Juliana'nın daha önce hissettiği hava akımı güçlendi, tünellerin nemli sıcaklığından sonra solunan hava ferahlatıcıydı.

Elliot onu hatasız bir şekilde dış dünyaya açılan bir deliğe götürdü. Elliot'ın baş hizasındaki açıklık sık çalılarla kaplıydı, çalılar tam üzerinde büyümüşü. Elliot fenerindeki mumu söndürdü, Juliana'ya uzattı ve dalları kırmak için delikten içeri uzandı.

Çalıların ince parçalarının çoğunu kolayca kopardı ama iki çalının gövdesi deliğin üzerine yayılmıştı. Bu şekilde tırmanmak mümkündü ama cızırtılı ve dar bir geçiş olacaktı.

Elliot iki feneri de Juliana'dan geri aldı, kendi fenerindeki mumu da söndürdü ve fenerleri delikten dışarıdaki toprağa fırlattı. Kendini delikten biraz dışarı çıkardı, sonra yarı tırmanıp yarı kaldırarak çalıların kalan kısmına ulaştı. İğneli dallar eteğine takıldı ve o ilerlerken eteğini kalçalarının üzerine kaldırdı.

"Elliot," dedi Juliana kısık bir sesle. "Bunun altına hiçbir şey giymediğini biliyorsun."

Gergin kalçaları ve güçlü kalçaları, tüm vücudu kaybolmadan önce Elliot'ı delikten çıkarmak için çalıştı. Juliana endişeyle açıklığa doğru adım attı, tam o sırada Elliot günah dolu gülümsemesiyle ona baktı.

"Ben bir İskoçyalıyım," dedi.

Haince sırtıtmaya devam ederek delikten daha fazla dal temizledi ve ona doğru uzandı.

Juliana tekmeleyerek ve kıvranarak dışarı çıkarken ona yapıştı, Mahindar'ın gömleği artık yırtılmış ve kirle lekelenmişti.

Delik bir tepenin dik yamacına açılıyordu. Elliot neredeyse dikey olan yamaca yaslandı ve Juliana'nın ayaklarının altından kaymayacak tutamaklar, ot kümeleri bulmasına yardım etti.

Delğin üzerinde yetişenlere benzer kayalar ve çalılarla dolu ağaçsız bir fundalığa çıkmışlardı. Üzerinde durdukları yamaç dik bir şekilde aşağıda akan nehre doğru iniyordu; yanlış bir adım onu nehre sürükleyebilirdi.

Elliot onun gitmesine izin vermeyecekti. Juliana'yı kıpırdayamaz bir güçle tuttu ve onu derme çatma patikaları boyunca yönlendirdi.

tepenin kenarına oyulmuş gerçek bir patika. Uzaktan gelen koyun meleme sesleri bu patikanın ne için açılmış olabileceğini gösteriyordu.

Elliot Juliana'yı bir zamanlar dikili bir taş olabilecek büyük bir kayanın üzerine oturttu, ayakları sağlam bir zemindeydi, sonra tepeye geri tırmandı. Juliana onun çukuru kapatmasını, dalları değiştirmesini ve toprağı düzeltmesini izledi.

Attığı fenerleri geri aldı ve aşağıya, kızın yanına indi, sırt boyunca patikaya doğru emin adımlarla yürüdü, asla yanlış bir adım atmadı. Elliot'ın fark ettiği kadarıyla geniş, asfalt bir yolda yürüyor olabilirdi.

Juliana'nın kayasına döndü ve onun yanına yaslandı. "Bu vadi McGregor'ların McPherson'lardan kaçmak için gelebilecekleri iyi bir yer olabilirdi," dedi. "McGregorlar nehri geçebilir ve kimse farkına varmadan ilerideki çayırlarda saklanabilirdi."

"Ama o zaman da kaleyi rakip klana terk etmiş olurlardı," dedi Juliana, onun bakışlarını nehir boyunca takip ederek. "Sence McGregor'un vahşi atalarından herhangi biri bunu yapar mıydı?"

"Hayır, ama kadınları ve küçük çocukları gönderirlerdi. Aileler sıcak aylarda o vadideki topraklarda uzun süre yaşayabilirdi."

Juliana manzaranın güzelliğini, altlarında akan nehri, köprüden geçerken Nandita'yı o kadar korkutmuş olan nehri seyretti. Bay McGregor ve Hamish nehrin balıklarla dolu olduğunu ve vadinin kıvrımlarında eski McGregor kadınları ve çocuklarının böğürtlen ve diğer bulduklarını iddia ediyorlardı. Barışçıl zamanlarda, tepeler arasında uzanan vadiyi keşfederler ve savaş geldiğinde nereye saklanacaklarını çok iyi bilirdi.

Juliana ağzı sulanmaya başlayarak, "Bahse girerim aşağıda çileklerle dolu çalılar vardır," dedi. "Ne dersin, Elliot? Bir kova dolusu getirip Mahindar'a ahududu aptalının nasıl yapıldığını öğretelim mi?"

"Kovamız yok."

Juliana beyaz gömleği kaldırdı ve bir kâse yaptı. "Babamın malikanesinde küçük bir kızken bunu yapardım. Eve bir sürü parlak kırmızı çilek getirirdim, yarısını yolda yedim. Mürebbiyemi çılgına çevirirdim."

Elliot ona bakmadı ama yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Benim tanıdığım Juliana'nın önlüğü her zaman düzgün ve temizdi. Saçının bir teli bile yerinde değildi, tüm kurallara uyardı."

"Şirkete gösterdiğim Juliana buydu. Ormanda yalnızken biraz daha umursamazdım. Beni görecekt kimse yoktu."

"Ben şirket değildim. Arkadaşınızın asi kardeşiydim."

"Belki, ama Ainsley bir ziyarette bulunduğunda ya da ben onu aradığımda, işlerin düzgün yapılması gerekiyordu. Adab-ı muaşeret konusundaki ısrarlarıma gülüyordu, ama bana ayak uydurdu."

Elliot, "Ainsley'yi kurallara uygun davranmaya ikna etmiş olman bile bir mucize," dedi, bir ağabeyin kız kardeşine duyduğu sevgiyle.

"Okuldayken kileri yağmalamaktan oldukça hoşlandığını hatırlıyorum. Onun cüretkar olduğunu düşünürdüm, ama ganimeti paylaşmaktan hiç çekinmezdi. Ama iyi biri oldu, değil mi? Şimdi mutlu bir evliliği var, kendi çocuğu var ve bir diğeri de yolda."

"Çocuk istiyorum."

Elliot'ın açık sözlü ifadesi onu durdurdu. Güneş sağ taraflarındaki tepelerin arkasına doğru alçalıyor, aşağıdaki nehrin üzerine gölgeler düşürüyordu. Elliot kayaya yaslanarak tepeden aşağıya, kaynayan suya baktı. Güneş, sivri dağdan eğilerek yüzünü keskinleştiriyor ve vücudunu belli belirsiz bir parıltıyla çiziyordu.

Juliana'ya tekrar baktığında, sıvı ışık şakağından saçlarına doğru uzanan yara izlerinin ince ağını fırçaladı. "Birçok çocuk," dedi.

"Anlıyorum." Juliana'nın kalbi küt küt atmaya başladı. "*Bu* yüzden mi düğünümü durdurmak ve gelini çalmak için Edinburgh'a koştun?"

"Hayır, seni o ahmak Barclay'den uzaklaştırmak için. Şansına kaçmıştı da onu öldürmek zorunda kalmadım."

"Onu öldürmek mi?"

"Onun iyiliği için, umarım piyanistini İngiltere'ye geri götürmüştür. Seni utandırdı ve ben onu bu konuda affetmeyeceğim." Elliot yine uzaklara baktı. "O zamanlar daha fazla çocuk istediğimi fark etmemiştim."

"Ama şimdi anladın mı?"

"Bayan Rossmoran'ın bugün bana söylediği bir şey bunu aklıma getirdi."

"Bayan Rossmoran..." Juliana gözlerini kırptırdı. "Bugün onunla konuştun mu? Durduğumda torunu kötü olduğunu söyledi. O iyi mi?"

"Bayan Rossmoran Highlands'in en dayanıklı kadınıdır. McGregor Amca'yı görmek istemediği için torununa yalan söyledi."

"Ah." Juliana çelimsiz yaşlı Highland gülü hakkındaki fikirlerini yeniden düzenledi. "Bir sonraki aramamı yalnız ya da seninle yapmayı unutmayacağım. Görünüşe göre

seni görmeyi umursamıyor."

"Bugün . Bir dahaki sefere farklı olabilir."

Juliana bıkkınlıkla ellerini salladı. "*Her neyse*, Bayan Rossmoran'ı görmediğim için doğruca Terrell'lara gittik ve orada neler olduğunu size anlatmam gerekiyor. Terrell'ların Dalrymple adında bazı arkadaşları var ve korkarım Bay Stacy'yi sizin öldürdüğünüze inanıyorlar."

Ona bakmadı. Elliot'ın onu duyduğuna dair tek belirti kaşlarının hafifçe seğirmesi idi.

"Elliot?"

"Kim bilir?" dedi yavaşça. "."

Juliana bunun saçma olduğu konusunda onunla aynı fikirde olmak için ağzını açmıştı ki kelimeler birbirine karıştı. "Biliyorum... yapamazdı... *Ne?* Ama çiftliğinize döndüğünüzde Bay Stacy'nin ortadan kaybolduğunu ve onu bir daha hiç görmediğinizi kendiniz söylediniz."

"Hatırladığım kadarıyla onu bir daha hiç görmedim," diye düzeltti. "Mahindar bana Lahor'da öldüğünün bildirildiğini söyledi ama o zaman çok hastaydım ve o sırada yaptığım hiçbir şeyi hatırlamıyorum."

"Ama Mahindar bilirdi," dedi Juliana. "Seni o emzirdi, değil mi? Her şeyde seninle birlikte oldu. Belki de sana tam olarak ne olduğunu bana anlatmalısın."

Elliot durakladı, ama Juliana onun bütün hikâyeyi anlatmaya başlayacağını düşünürken, sadece, "Mahindar . O daha tutarlı olacaktır."

"Ama böyle korkunç bir şey yapmış olsaydın, hatırlamıyor olsan bile Mahindar bunu bilirdi. Ve sana söylerdi."

Elliot başını salladı. "Mahindar bunu benden saklamış olabilir. Herkesten."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Beni korumak için. Eğer ne yaptığımı bilmiyorsam, dışarı çıkıp polise teslim olmam."

Bu konuda çok ama çok sakindi. "Buna inanmayı reddediyorum," dedi Juliana. "Bay Stacy'yi öldürmek için ne gibi bir nedeniniz olabilir?"

Elliot'ın omuzları küçük bir omuz silkmeye kalktı. "Belki de ondan intikamımı alıyordum."

"Bunların hepsi saçmalık. Mahindar'dan bana gerçeği söylemesini isteyeceğim." "Benim için çok iyi yalan söylüyor. Ve bana."

Juliana çenesini kaldırdı. "Benim için değil, yapmayacak. Ama Dalrymple'lar hakkında bir şeyler yapmalıyız. Polisin sizi tutuklamak için buraya koşturmasına izin veremeyiz."

Elliot sonunda Juliana'ya tam olarak bakarken gözleri kısıldı. "Katılıyorum. Bu Dalrymple'ları hiç duymadım."

"Hindistan'da yaşadıklarını ve Bay Stacy'nin çok iyi arkadaşı olduklarını iddia ediyorlar.

Ve seninle en az bir kez tanıştıklarını."

"Stacy onlardan hiç bahsetmedi. Ben de onlarla hiç tanışmadım."

"İlginç." Juliana dudağına vurdu. "Onlar hakkında daha fazla şey öğrenmemiz gerektiğine inanıyorum ve kime soracağımı da biliyorum. Şimdi, beni mağaralara sürüklemekten önce, bu sabah neden mağaralara indiğini hatırladığını söylemiştin. Ne demek istedin?"

"Şu anda emin değilim. Bir fikrim vardı ama..."

Juliana ellerini kavuşturdu. "Tüm mağaralara tırmandığım, kirlendiğim ve çizildiğim için öğrenmek çok ilgimi çekti."

Elliot dönüp doğruca ona baktı, Bay Stacy'ye, Dalrymple'lara ve onların korkunç suçlamalarına olan tüm ilgisi kaybolmuştu. "Ama çocuklar hakkında konuşmaya geri dönmeyi tercih ederim." Odak noktası yine tamamen kızın üzerindeydi, Juliana'nın kaldırmış olabileceği her türlü engeli aşıyor, her türlü başıboş düşüncüyü atlıyordu. "Çocuk istiyorum ve onları seninle istiyorum. Sen de benimle istiyor musun?"

Bakışı kalp durdurucuydu. Juliana'nın vücudu ısındı, gölgelerdeki esinti hiçbir şeye dönüşmedi.

"Evet," dedi. ""

Bölüm 14

Cevap verirken yüzünde beliren yarı nazlı, yarı masum gülümseme adamın kanını tutuşturdu.

Juliana'nın geçmişine karışmasını, ona dokunmasını istemiyordu. Juliana onun şimdisiydi, geleceğiydi.

Kadın kayaya yaslanmışken Elliot ona doğru döndü, dizlerinden biri kadının bacaklarının arasına girdi, eğildi ve onu öptü.

Toz ve akşamüstü rüzgârının tadını alıyordu. Teni terden nemlenmişti, yanakları kir içindeydi. Acı verecek kadar güzeldi.

Elliot hava çok sıcak olduğu için eteğinin altına pantolon giyme zahmetine katlanmamıştı. Juliana'nın onun tartanın altındaki çıplak haliyle ilgili yorumu içini ısıtmıştı. Ona bakmaktan hoşlanıyordu, kocasının çıplak vücudundan hiç utanmıyordu. Onun buharlı bir bayan olmadığını her zaman biliyordu ve şimdi onu bunun için seviyordu. Aleti ekosesinin içinden Juliana'nın eteğine çarpıyor, onun içinde olmak istiyor, bu sessiz, vahşi tepede yerde çıplak olmalarını istiyordu.

Tehlikeliydi. Ama gözcünün gittiğini, kırsaldaki seslerin normal olduğunu biliyordu. Kuşlar çalılar arasında uçuşuyor ve tavşanlar hışırdıyordu, Elliot ve Juliana için endişelenmiyorlardı.

Juliana'nın ağzında sıcaklık vardı, dudakları artık onu öpmekte daha becerikliydi. Dudaklarını Elliot'inkilere göre şekillendirdi ve Elliot'ın ikna etmesine gerek kalmadan dili Elliot'inkilerin üzerinde gezindi.

Aleti daha da sertleşti. Onun dilini üzerinde istiyordu, ellerini saçlarının arasında gezdirirken dudakları onun etrafında kapansın ve

yavaşça ağzına soktu. Ama bu bir becerisiydi. Elliot bunu ona öğretecekti ama burada değil, henüz değil.

Elliot öpüşmeyi kesti, Juliana'nın ellerini boynunun arkasında kenetlemiş, gözleri yarı kapalı, sanki onu bırakmak istemiyormuş gibi durması hoşuna gitmişti. Ağız nemli ve kırmızıydı ve Elliot onu tekrar öptü.

Sonra yavaşça kadının elini çözdü ve diz çökmek için eğildi. Elliot, etekleri artık nemli ve çamurlu olan kızın eteğini avuçlarının arasına aldı ve yukarı doğru itti.

Juliana . "Elliot, nesen sen...?"

Elliot eteğini ve kombinezonunu kalçalarına kadar kaldırdı. Bugün giydiği büstiyer, akşam giydiğinden daha küçüktü; sert şekillendirici, eteğini arkadan dolgunlaştırırken, ön tarafta yumuşak keten bir panel vardı.

Kancaları çözdü ve büstiyeri kadının üzerinden çekti. Yalnız kalacaklarını bildiği zamanlarda ona hiç büstiyer giymemesini dikte etmeye başlamak zorunda kalacaktı.

Elliot daha sonra çim çekmecelerinin ipini çözdü ve onları aşağı çekti.

Onun belli belirsiz protesto sesini zar zor duydu. Sıcak kokulu Juliana'yı inceledi, kalçalarının arasındaki saçlar ateş kırmızısıydı, bukleler çoktan nemlenmişti. Öne doğru eğildi ve onu öptü, nefesini içine çekti. "Benim için ıslanmışsın."

İnce bir parmak şakağında gezindi. "değil gibi görünüyor."

"Benim için ıslak olmanı seviyorum." Elliot dilini kızın yarığının dikişinden aşağı doğru çekti. "Seni tatmayı seviyorum."

Parmakları adamın saçlarında daha az kontrollü hareket ediyordu. "Biri gelebilir." "Uyar beni."

Elliot'ın umurunda değildi. Bırakın bu Highland halkı onu dizlerinin üzerinde karısını severken görsün. Onun kendisine ait olduğunu, ona herhangi bir şekilde zarar verirlerse peşlerinden gideceğini bileceklerdi.

Elliot kızın eteklerini elleriyle tutuyordu. Ona doğru eğildiğinde pürüzsüz pamuk yüzünü okşadı, dili kızın açıklığı boyunca dans etti.

Juliana o sormadan ayaklarını birbirinden ayırdı. Bal, tuz ve kendi nektarı kokuyordu. Elliot diline biraz çekti ve tadını çıkarmak için durakladı.

Adam üzerine nefes aldıkça küçük meyvesi sertleşti. Elliot, elleri kumaşla doluydu, dilini onun üzerinde kaydırdı, daha fazlasına ulaşmak için ağzını açtı. Bacakları daha da ayrılmıştı ve işte onun için yaratılmış tatlı nemi oradaydı.

"Sırılsıklam," diye mırıldandı. Kadının hızlı nefes alışları adamın içini sızlattı.

Ağzını onun üzerine dayadı ve içti. Onu içine çekerken dili hareket etti, boğazı çalıştı. Bu kadın her şeyiyle güzeldi; sıcaklık, seks, masumiyet.

Onunla gençken ve Elliot kadınların inanılmaz erotizminin ilk kez farkına vardığında, onun hakkında fanteziler kurmuştu. İkisi de on altı yaşındayken ağaçtaki uçurtma için ona yardım ettiği ve kızın parmak uçlarında yükselip yanağından öptüğü gün, ona sadece aşık olmakla kalmamış, onu en temel, en ilkel şekilde istemişti.

Ağırbaşlı bakışı, öpücükten uzaklaşırken kızarması... O kadar masumdu ki. Korsesinin beline kadar inmesini, meme uçlarının pembeliğini ortaya , eteklerini yukarı itip şu anda yaptığını yaparken kızarıklığının derinleşmesini istemişti. Onu o çayırda yatırmak ve ona kadın ve erkek olmalarının ne anlama geldiğini göstermek istemişti.

Elliot onun kaçışını, eğlendirdiği çocukların yanına dönüşünü izlemişti. Ama zihninde, çalılıkların arkasında saklı kalmışlardı, Elliot ona sertçe sokulmuş, onu sahiplenmiş, onu işaretlemiş, onu kendisinin yapmıştı.

"Benim," diye fısıldadı şimdi. Kendine engel olamadı.

Onu yaladı ve ısırdı ve Juliana kadınsı ve tatlı, keskin küçük sesler çıkardı. Elliot'ın siki güm güm atıyordu ama Juliana'nın tadına varmak için bunu görmezden geldi.

Parmak uçlarında yükseldi, elleri hâlâ onun saçlarındaydı, küçük parmakları kenetlenmişti. Elliot çekiştirmeleri zar zor hissediyordu; onun tarafından kuşatılmıştı ve onun içinde boğuluyordu. Kalçaları yüzüne sıcak bir şekilde çarpıyordu ve zorlukla nefes alabiliyordu ama umurunda değildi.

Gözleri kapalıyken sadece karanlık ve Juliana'nın kokusu ve tadı, en yüksek hazzını bulma sesi vardı.

Ağzını istediğini belli ederek ona doğru eğildi. Elliot onu ödüllendirdi, sıvısının daha fazlası içine akana kadar dilini içinde gezdirdi.

"... Yapamam..."

Elliot onu içerken eteklerinin kumaşını vücuduna doğru tuttu, sıkıca önünden çekti.

Juliana kayaya yaslandı, bacakları büküldü. Sallanıyor, düşmemek için ellerini Elliot'ın omuzlarına koyuyordu.

Elliot sonunda ona merhamet etti. eteğinin bir kıvrımına sildi ve ayağa kalkarak kızın eteklerinin düşmesine izin verdi ve ağzını onunkinin üzerine daldırdı. Kadın da onu kalbini sızlatan bir güçle öptü.

"İçeriye girmemiz gerekiyor," dedi Elliot. Onun saçlarını, yüzünü ve dudaklarını tekrar öptü. Onun içinde olmaya ihtiyacı vardı, şimdi buna ihtiyacı vardı.

"Yürümek zorundayız," dedi Juliana. "Tünellerden sürünerek geçebileceğimi sanmıyorum."

"O zaman yürürüz."

Elliot büstiyerini kaptı, onu dirseğinden sıkıca ve eve dönmek için en kısa yolu aramak üzere onunla birlikte uzaklaştı.

Yaz güneşi saat onu geçene kadar batmamıştı. Juliana, Elliot'la birlikte büyük yatakta çırılçıplak yatıyor, günün son ışıkları Elliot'ın vücudunun uzun düzlemlerini okşuyordu.

Elliot uyumuyordu. Parmak uçlarını kızın nemli yan tarafına ve göğsüne doğru kaydırdı, başparmağı göğüs ucunu bulup okşadı.

Onu buraya getirmiş, kıyafetlerini ve kendi kıyafetlerini çıkarmış, yatağa ve iki saat boyunca onunla sevişmişti.

Şimdi yan yatmış, yarım ereksiyonu kadının kalçasına dayanmıştı. Elliot'ın gri gözleri ışığın altında yumuşacıktı ama yorgun görünmüyordu.

Juliana usulca, "Bana evlilik yatağında neler olduğu anlatıldığında, üvey annem bunların hiçbirinden bahsetmedi," dedi.

Elliot göğsünün ağırlığını kaldırarak meme ucunun gerginliğini okşadı. "Neyin hiçbirisi?" Başı yastığın üzerindeydi, örtüler uzun zaman önce atılmıştı.

"Bugün yaptıklarımızın hiçbirisi. Bana sessizce sırtüstü yatmam ve gerektiği gibi ayarlamana izin vermem söylendi ve sonra üstüme geleceksin." Aklındaki sorulara gülümsedi: "*Bu ve tohumlarını döktüğü zaman arasındaki sürede ne yapacağım?* Tüm bu tartışma uzun zaman önce yaşanmış ve masum görünüyordu. "Sen bu eylemden zevk alırdın ama muhtemelen ben . Serbest kaldığında seni tutacak ve rahatlatacaktım, çünkü o anda bir erkek hayatında ilk kez bir kadından daha güçsüzdü."

Elliot güldü, derin sesli, erkeksi bir kahkaha. "Bu bir kitapta mı yazıyordu?"

"Sanırım öyle." Düşünecek olursa, Gemma'nın bu kadar uysalca arkasına yaslandığını hayal bile edemiyordu ve Ainsley gözlerinin içi parlayarak evlilik yatağının güzel bir yer olabileceğini söylemişti. "Ama kimse yemek masalarından ya da bugün dışarıda yaptıklarınızdan ya da benim sizi pek çok farklı şekilde kucaklamak istememden bahsetmedi."

"Mmm. Ne tür farklı yollar?"

Juliana elini onun omzunda gezdirdi. "Kocama dokunmam gerekeceğini hiç düşünmezdim. Ama sen çok dokunulabilir birisin." Juliana parmak uçlarını adamın düğümlemiş omuzlarında gezdirdi ve omuzlarını kaplayan yara izlerini takip etti. "Seni incitmelerinden hoşlanmıyorum."

"Artık acımıyor."

Ama bu onu incitmişti. Hem de çok. "Artık güvendesin," dedi Juliana. "Burada, bu evde, benimle güvendesin."

"Bunu biliyorum."

"Ama bu sabah hapishaneye geri döndüğünüzü sandınız."

Elliot elini onunkinin içinden geçirerek dokunuşunu sakinleştirdi. "Olur böyle şeyler." "Oldukça sık mı?"

Elliot'ın gözleri, parmaklarını öptükten sonra bırakırken sıcaklığını kaybetti. "Artık o kadar değil."

Juliana dokunuşunu adamın pazusundaki dövmenin üzerinde gezdirdikten sonra düz meme uçlarına doğru ilerledi, adamın tel tel saçları güneşin son ışıklarını yakalıyordu. "İyi olmanı istiyorum."

"Seninleyken iyiyim, Juliana."

"Benimle değilken bile iyi olmanı istiyorum."

Elliot elini onun bileğine doladı ve kalbini durduran bir gülümseme verdi. "O zaman hep benimle kalmak zorundasın."

"Elbette. Seninle evlendim. Ama cidden Elliot, biliyorsun ki bazı günler seni yalnız bırakmam gerekecek, seni de beni de."

Bileğini okşadı ama bırakmadı. "Senin istediğin kadar iyileşip iyileşemeyeceğimi bilmiyorum."

"Belki de bunun hakkında konuşursanız..."

"Hayır." Sesi sertleşti. "Hatırlamak, konuşmak ya da üzerinde durmak istemiyorum. Şimdi ve burada olmak istiyorum. Seni asla bilmediler. Seni benden asla alamazlar."

Juliana onun bu son sözüyle ne demek istediğinden pek emin değildi ama evde olmanın verdiği güven ve huzurun tadını çıkarmak için kötü anıları bir kenara itmek istemesi ona mantıklı geliyordu. Ama aynı zamanda aralarında hissettiği mesafenin

Kendisi ve Elliot, ona ne olduğunu anlayana kadar azalmayacaktı.

Ya da belki çok fazla şey bekliyordu. Birçok karı kocanın arasında hiç kapanmayan bir mesafe vardı. Adam işinde ya da kulübünde kalırdı; kadın ise telefonlarını açar ve sosyal faaliyetlerini planlardı. Bir toplantıya ev sahipliği yaptıklarında ya da birlikte katıldıklarında bir araya geliyorlardı, ama sadece kısa bir süreliğine. Juliana'nın kocalarıyla neredeyse hiç iletişim kurmayan arkadaşları vardı. Bu adamlardan çocuk sahibi olmuşlardı ama onları neredeyse hiç tanımıyorlardı.

Elliot daha fazla çocuk istediğini söyledi. Bu arzusunu açıkladığında Juliana onun gözlerindeki açlığı görmüştü.

Elini Elliot'ın göğsünden sıkı karnına doğru kaydırıp ve göbeğinin girintisine dokundu. Elliot onun bileğini serbest bırakırken, kadın Elliot'ın karnının altından, daha çeyrek saat önce onunla seviştiği zamanki kadar sert olan organına doğru ilerledi.

Elliot ellerini başının arkasında birleştirdi ve sırtüstü dönerek kadının vücuduna tam erişim sağlamasına izin verdi.

"Demek bana dokunmak , öyle mi?" diye sordu, gözlerinde günahkâr sıcaklık vardı.

Juliana onu içinde harika bir şekilde hissetmişti, sertliğini karanlık ve güzel görmüştü ama şimdiye kadar ona dokunmamıştı. Elini cesurca onun sıcak taşaklarına daldırdı ve taşaklar avucuna sıkıca yapıştı.

Elliot kendini hareketsiz kalmaya zorluyormuş gibi kaskatı yatıyordu, elleri başının arkasında sıkıca kenetlenmişti. Juliana parmaklarını şaftının her iki yanında gezdirirken zevkten bir ses çıkardı, teninin saten pürüzsüzlüğünden hoşlanıyordu. Sönmekte olan ışıktaki, Juliana'nın elinde ağırlaşan, arzuyla kararmış bir hali vardı.

Parmaklarını onun etrafında kapatıp sıkı ve Elliot'ın dudaklarından daha yüksek bir inilti kaçı. Elini ona doğru götürdüğünde ucu kızardı. Baş şafttan farklıydı, onu izlerken daha verici olduğunu fark etti, ama aynı zamanda sert ve sıcaktı.

Juliana onun tadının neye benzediğini merak etti. Aklına Elliot'ın ormandaki patikada onu yalayıp içmesi geldi. Hayatında hiç böyle bir şey hissetmemişti. Ağzının sıcaklığı, dilinin sürtünmesi... hatırlamak için kıvrandı.

Eğildi ve onun ucunu yaladı.

"Tanrım, Juliana, beni öldüreceksin." Kelimeler yumuşak ve .

Juliana dilini tekrar onun üzerinde gezdirdi, teninin ılık tuz tadını sevdi. Onun çeşitli dokularından da hoşlanıyordu, ucun hafif süngerimsi yapısı, başın kenarı, şaftın düz kenarları. Dipteki kaba kıllar dilini gıdıkladı, taşakları sıcak kadife gibiydi.

Elliot'ın karnı nefesiyle inip kalkıyordu ve kadın göbeğini yalamak için yukarı doğru hareket etmekten kendini alamadı. Saçları öne doğru düşerek adamın etrafında toplandı.

Nefesi hırıltılı bir iç çekişle dışarı çıktı. Bir eli saçlarını buldu ve avucunun içinde topladı. "Hayır, seni benden alamazlar."

Kelimeler o kadar yumuşaktı ki Juliana onları duyduğundan emin değildi. Diliyle göbeğinin etrafında daireler çizdikten sonra اساسına kadar uzanan saç çizgisini takip etti.

Tekrar onun tadına bakmaya başladı, dilini şaftının kenarlarında aşağı yukarı hareket ettirdi, ucuna kadar küçük öpücükler bıraktı. Sonra başını kaldırdı ve ne kadar aptal olduğuna güleceğini düşünerek ona gülümsedi.

Elliot'ın yüzündeki ifade onu durdurdu. Gözlerinde saf bir şehvet, çığ bir ihtiyaç vardı. Güzel bir adamdı, sırtüstü çıplaktı, bronzlaşmış vücudu çarşafların üzerinde onun için yayılmıştı.

Elliot onu kollarının altından yakalayıp vücuduna doğru sürüklemeyi önce sadece lezzetli bir bakış için zamanı vardı. Ağzı onunkinin üzerinde açıldı ve elleri bacaklarını ayırdı.

Elliot kalçalarını biraz kaldırdı, sonra onu üzerine yatırdı, sertliği ona girdi ve içinde yükseldi. Juliana'nın nefesi kesildi, pozisyon onu açtı, daha fazlası içine girdikçe vücudu kamburlaştı.

O sırada Elliot'ın kalçaları hareket ediyordu, elleri Juliana'nın belinde güçlüydü. Juliana içinde neşe biriktiğini hissetti, içindeki Elliot ve kalbindeki duygulardan başka hiçbir şeyin gerçek olmadığı o sıkı sarmal.

Çıgıllıklar dudaklarından kaçarken, Elliot onu ters çevirdi, yatak çatırdadı ve içine girdi. Vücutları bir araya gelirken gözleri kararlı, neredeyse çılgın bir ışıkla sabitlenmişti.

Juliana önce ağladığını, sonra Elliot'ın bağırdığını, sonra da ikisinin de serin çarşafların üzerine yığıldığını hatırlıyordu.

Elliot yanına indi ve onu tekrar kucağına çekti. Halsizlik ve huzur onu etkisi altına aldı ve Juliana bir uyku çukuruna düştü.

Elliot sıçrayarak uyandı.

Hiçbir şey hareket etmemişti. Hiçbir şey değişmemişti. Ve yine de...

Ay ışığı pencerenin dışında kalan alacakaranlıkla karışarak karanlığı uzakta tutuyordu. Yarı aydınlık Juliana'nın zaten solgun olan tenini mermer gibi bembeyaz yapıyordu.

Sessiz nefes alışları onu uyandırmamıştı. Koridordaki herhangi bir bağırtı da -ne McGregor ve Komal İngilizce-Punjabi tartışmalarından birindeydi ne de Hamish koridorda bir şeyler haykırıyordu. Ev sessizdi, dışarıdaki kurbağalar, cırcır böcekleri ve gece kuşları alacakaranlığı huzur verici bir müzikle dolduruyordu.

Juliana'nın temizlenmesi, kurulması ve ayarlanması için ısrar ettiği salondaki saat on iki kez çaldı. Gece yarısı. Büyülü bir saat.

Elliot yataktan sessizce kalktı. Bir hayalet gibi hareket edebiliyordu, bir iz sürücü ve avcı olarak öğrendiği beceriler, düşünmesine gerek kalmadan üzerine yerleşmişti.

Juliana rahatsız edilmeden uyumaya devam etti. Elliot gömleğini giydi, eteğini beline sardı, çizmelerini aldı ve salona gitti.

Merdivenlerin dibinde botlarını giydi ve kaldırım taşları boyunca sessizce yürüyerek mutfığa gitti. Mahindar'ın uşağın kilerine sakladığı tüfeği ve mutfak dolabının üstündeki çekmecede fişekleri buldu.

Mahindar görünürlerde yoktu, aile hak ettiği uykuyu alıyordu. Elliot'ın karşılaşabileceği en muhtemel kişi, bazen geceleri evde dolaşan McGregor'du ama o bile yukarıda ve sessiz kalıyordu.

Arka kapıdan çıktığında Elliot'ı serin bir esinti karşıladı ama palto almaya zahmet etmedi. Gerekirse kiltine sarınabilirdi.

Uzaktan bir tilki seslendi, ardından küçük hayvanların saklanmak için kaçışmaları duyuldu. Bahçenin sonunda, kapının hemen dışında Elliot durdu ve silahı doldurdu, yedek fişekleri sporranına yerleştirdi, fişeklerin yanındaki dolapta bulunduğu bisküvi kutusunu da yanına aldı. Silahı koluna asarak açık tuttu.

Kendisini nehrin üzerinden Rossmoran topraklarına götüren yaya köprüsüne götürecek patikadan ilerlemeye başladı. O ve Juliana o akşam eve dönmek için bu yolu kullanmışlardı.

Elliot yürürken, Juliana ile birlikte olmanın dokunsal hislerini yeniden yaşadı

-Erkek onun içinde, kadın farkında olmadan sıkıyor, yastık

göğüslerini göğsüne yasladığını hatırladı. Ayrıca dilinin sikinin üzerinde bıraktığı o lezzetli hissi de hatırlıyordu. Tereddütlü küçük yalamaları ve öpücükleri, her geçen saniye daha da cesaretleniyor, onu neredeyse ihtiyaçtan çıldırtıyordu.

Adamın onunla yapmak istediği şeyler için henüz çok masumdu. İyi niyetli üvey annesi ona bir erkeğin karısıyla tek bir pozisyonda işini çabucak bitirdiğini ve kulübüne ve metreslerine geri döndüğünü öğretmişti. Elliot'ın ona bunun böyle olmadığını öğretmesi gerekecekti. Ayrıca, ne boğucu bir kulüpte kendini gizleyen erkeklerle günler geçirmeye ne de bir metres edinmeye niyeti vardı. Juliana varken hangi aptal bunu yapar ki?

Elliot yaya köprüsüne ve Juliana'yla birlikte tünellerden tırmandıkları dik tepeye giden patikaya ulaştı. Ay ışığı sayesinde fenere ihtiyaç duymadan yoluna devam etti.

Tepe vadinin kıvrımına doğru kıvrılıyor, ötesinde başka bir tepe yükseliyordu. Elliot tünellere daha fazla giriş olması gerektiğini biliyordu; eski McGregor'lar, düşmanları bir tünel bulup kapatırsa kendilerini içeride hapsedmelerine izin vermezlerdi. Etrafında ağaçların yeniden yükselmeye başladığı bir sonraki tepeye doğru yürüdü.

Orman sessizleşti, gözcü geri döndü.

Elliot tüfeği kapatıp horozunu indirdi. "Dışarı çık ve benimle yüzleş," dedi, sesi durgun havada gür çıkıyordu. "Söylediklerin hoşuma giderse seni vurmaya bilirim."

Bölüm 15

Sessizlik. Çok çok uzaklarda bir baykuş öttü.

Elliot'ın deneyimlerinde sadece bir kişi onu bu şekilde izleyebilmişti. Ama o ölmüştü, gitmişti, gömülmüştü, dünya tarafından unutulmuştu. Unutulması haksızlıktı, çünkü yaptığı işte inanılmaz derecede iyiydi, ama dünya böyleydi.

Stacy ölmüş olmalıydı. Mahindar Elliot'a adamın ölümünden bahsettiğinde, Elliot hikâyeyi makul bulmuştu çünkü Stacy değişken biriydi ve insanları kışkırtmaya meyilliydi.

Stacy'nin Elliot'ı kışkırtmış ve Elliot'ın da onu boğazlamış olması da aynı derecede akla yatkındı. Mahindar, Elliot'ı kurtarmak için Stacy'nin Lahor'da öldüğü hikâyesini uydurmuş olabilirdi -Mahindar sürekli Elliot'ı kurtarmaya çalışıyordu.

Elliot'ın Stacy'yi öldürdüğüne dair hiçbir şey hatırlamıyor olması hiçbir şey ifade etmiyordu. Pek çok şeyi hatırlamıyordu ve Elliot öldürme konusunda uzman olmayı çok iyi öğrenmişti.

Gözcü, Elliot'a çok tanıdık gelen beceriler sergiliyordu; bunların çoğunu Stacy'ye o öğretmişti.

Elliot ölü bir adam tarafından takip ediliyordu. Ya da ölmüş olması gereken ama ölmemiş olan bir adam. Elliot hâlâ bazı günlerini kafa karışıklığı içinde geçiriyordu ama aylarca süren hayvani varoluşunun içgüdüleri ona mantığının kavrayamadığı gerçekleri söylüyordu.

"Eğer haklıysam," dedi Elliot geceye, "o zaman arkadaşlarına seni benim öldürmediğimi söyle. Onları benden ve karımdan uzak tut."

Rüzgâr ağaçların arasından esiyor, geçen yılın yaprakları toprağa karışıyordu. Hava artık kuruydu, günlerdir yağmur yağmamıştı.

Elliot tekrar konuştu, sesini düz tutuyordu, bağırıyordu. "Eğer çocuğu almaya çalışıyorsan, sana gitmesine izin vermeyeceğim. Priti benim ve benimle kalacak."

Sessizlik. Gözcünün konuşmaya niyeti olmadığı anlaşılıyordu.

Elliot tünellerin bir sonraki açıklığının olduğunu düşündüğü noktaya yürüdü ve bisküvi kutusunu bir kayanın üzerine koydu. "Eğer topraktan geçinmeye çalışırsan, birisi seni kaçak avcı olarak polise ihbar eder. Delikanlıma sana biraz yiyecek getirmesini söyleyeceğim."

Hâlâ bir şey yoktu. Rüzgâr tekrar iç çekti ve bir sonraki anda Elliot gözcünün gittiğini anladı.

Ne bir dalın kımıldadığını, ne de bir dalın kırıldığını duymuştu. Stacy neredeyse Elliot kadar iyi bir iz sürücüydü. Başlarda dostluklarının temeli buydu.

Elliot bundan sonra uzun bir süre bekledi. Ormandan gelen sesler tekrar normale dönmüştü ama ay batıdaki tepelerin ardına geçene kadar Elliot silahını çekip geldiği yoldan geri dönmedi.

Ertesi sabah Juliana yatak odasında yıkanıp giyindikten sonra alt salonun iş isteyen erkeklerle dolu olduğunu gördü.

Hamish haberi büyük bir intikam duygusuyla yaymıştı. Highforth köyünden ve civardaki çiftliklerden, okulda olması gereken gürbüz delikanlılardan, her konuda kararlı görüşlerini bildirmeye gelen kamburu çıkmış yaşlı bir adama kadar her yaştan, şekilden ve boyuttan adam gelmişti. McGregor'un evini düzeltmek için gelmişlerdi.

Mahindar hepsini nasıl doyuracağını bilemiyordu ama Juliana Hamish'e köye gidip ne bulabileceğine bakmasını söyledi. Sadece bu da değil, çiftçiler ve çiftlik sahipleri yanlarında bir şeyler getirmişlerdi -tavuklar, yumurtalar, bir dadı keçi, peynir, ekmek, bira- yeni laird ve hanımı için hediyeler.

Priti, Channan'ın güzel ipek eşarplarından birini hemen bulup yemesine rağmen keçiyi sevdi. Hayvan, ağzının kenarından çıkan çivit ipeği parçasına rağmen, keşif yapıldığında oldukça masum görünüyordu.

Mahindar ve Channan mutfakta koşuştururken, Nandita yabancı adamlardan saklanmaya çalışırken ve Priti yeni arkadaşı keçiyle oynarken McGregor dışarıda yaşlı adamla oturup sohbet etti ve onunla pipo içti.

Bir gün önce Juliana yapılması gerekenlerin listesini çıkarmaya başlamıştı ama telefon görüşmeleri, ardından Elliot'la tünellere tırmanıp bütün akşam sevişmeleri bu listeyi bitirmesini engellemişti. Mahindar'ın sesi geçitte düzeni sağlamaya çalışırken duyuluyordu ve Komal insanları takip etmekle ve kimsenin anlamadığı emirler vermekle meşguldü.

Juliana ilk olarak ne yapmaları gerektiğine karar vermeye çalışırken, Elliot sakince içeri girdi ve kontrolü ele aldı.

Adamları çatıyı onarmaya, bazılarını pencereleri tamir etmeye, bazılarını an sisteminin tellerini ve makaralarını bulmaya ve bazılarını da sadece temizliğe verdi. Emirlerini açıkça ve telaşsız bir şekilde veriyor, her işi en iyi kimin yapabileceğini soruyordu.

Kuşluk vakti McGregor Kalesi bir kovan gibi uğulduyor, işçiler toz kaldırıyor, çekiçle vuruyor, eski şeyleri kırıp yenilerini yerleştiriyordu. Mutfak yemekle dolup taşıyor, Mahindar, Channan, Nandita, Hamish ve Bayan Rossmoran'ın torunu Fiona bir yandan yemek pişirirken bir yandan da Priti'yi izliyorlardı. Dadı keçi, kendisine yaklaşan Mahindar'a endişeyle baktı ama Mahindar sadece biraz süt istiyordu.

Juliana yemek masasının bir bölümüne el koymuş, orada mektuplar yazıyor, listeler yapıyor ve büfenin çekmecesinde yuvarlanırken bulduğu bir el ziliyle zaman zaman Hamish'i çağırıyordu.

Pencereleri denize doğru eğimli araziye bakan zemin kattaki küçük odalardan biri, sabahları güneşli olacak ve yazı odası olarak mükemmel olacaktı. Onun yanındaki geniş ve havadar oda ise kahvaltı salonu olacaktı. Sabahları Elliot'la orada olmayı dört gözle bekliyordu; o gazetelerini okuyor, kendisi de yazışmalarını okuyup cevaplıyordu.

Rahat, yerli, sıcak.

Kendi kendine, ev bir bütün olduğunda Elliot'ın artık kötü rüyalar görmeyeceğini ve geçmişle ilgili hayaller kurmayacağını söyledi. O doğal bir liderdi.

-Evde alışan adamlarla ilgilenme şekli ona bunu söylüyordu. Yine kendisi olacaktı. Yaz şenliklerini, Ağustos'taki atışları, Noell'i ve Yeni Yıl'ı geçirecekler ve sonra Edinburgh'a ya da Londra'ya döneceklerdi-

ailesi ve onun ailesi sezonun sosyal turları için nereye gitmeye karar verdiyse.

Mahindar hepsine öğle yemeği yedirdi, çoğunlukla ekmek, et ve peynir - muhtemelen Fiona Rossmoran'ın önerisiydi, ancak Mahindar Juliana'ya keçi sütü mercimek ve tavuk yahnisi getirdi, mükemmel bir şekilde terbiye edilmişti.

Adamlar öğleden sonra boyunca çalıştılar, gürültüleri ve bağırışları bir şekilde rahatlatıcıydı. Eski ev çok uzun zamandır sessizdi. Şimdi hayat doluydu.

McGregor bile heyecanlanmıştı. Yıllardır burayı onarmak istediğini söylüyordu ama parası yoktu ve kiracılarını para almadan çalışmaya zorlayacak türden bir laird değildi.

İş günü sona erip erkekler aileleriyle birlikte evlerine dönerken Mahindar Juliana'nın yemek odasının köşesine geldi ve boğazını temizledi. Juliana malzeme listesinden başını kaldırıp baktığında Mahindar'ın büyük ellerini gerginlikle kıvrıp açtığını gördü.

"Ne oldu Mahindar?" diye sordu telaşla. "Yine Bay McBrideunwell mi?"

"Hayır, hayır, sahibimiz iyi," dedi Mahindar hızla. "Hayır, size söylemek zorunda kalmak istemediğim şey bir hırsızımız olduğu."

"Hırsız mı?" Juliana yemek odasına yığılmış, adamların diğer odaları parçalayabilmeleri için oraya konmuş karmakarışık mobilyalara baktı. "Bir şeylerin eksik olduğunu nasıl anlayabilirsin? Ya da başta neyin eksik olduğunu?"

"Yani mutfaktan," dedi Mahindar. "Yemekten."

Juliana'nın telaşı dağıldı. "Bugün birçok yemek pişirdiniz. Yiyecekler girip çıkıyordu. O kadar çok kişi yemek getirdi ki, çaldıklarından şüpheliyim."

"Hocam, lütfen açıklamama izin verin."

Haklıydı. Juliana ağzını kapattı ve devam etmesini işaret etti.

Devam etmemesi dışında. Mahindar kıpırdamadan durdu, parmakları tekrar kıvrıldı, sıkıntısı açıktı.

Juliana, "Sizi temin ederim ki bana söyleyeceğiniz hiçbir şey bu odadan dışarı çıkmayacak. Bay McBride'a bile söylememi istemiyorsanız, söylemem."

Mahindar içini çekti. "Bu konuda yanılmış olmayı dilerdim. Bunu çok istiyorum. Onu seviyorum, bazen sakarlık yapsa da çok hevesli. Ama büyük bir tabak jambon ve Channan'ın az önce tezgahından aldığı altı naan aldı.

ve arka kapıdan kaçtı. Kendini sinsi sanıyordu ve öyleydi de, çünkü onu sadece annem görmüştü. Bana annem söyledi."

Juliana gülümsemek zorunda kaldı. "Eğer Hamish'ten bahsediyorsanız, belki de sadece acıkmıştır. Çok çalışıyordu."

Mahindar başını salladı. "Hayır, memsahib. Zaten iyi yemek yemişti. Bunları paketledi ve onlarla birlikte ortadan kayboldu, kısa süre sonra da masum görünmeye çalışarak geri geldi."

Hamish mi? Juliana onun böyle bir şey yapacağını düşünmezdi. Hamish ona annesi, kız kardeşi ve amcasıyla birlikte küçük bir çiftlikte yaşadığını, babasının birkaç yıl önce öldüğünü söylemişti. Juliana, McIver ailesinin özellikle fakir olduğunu duymamıştı ama Highlands'de zor zamanlar yaşanabiliyordu. Çiftçilik eskisi kadar kazandırmıyordu, koyunlar genellikle büyük toprak sahiplerine aitti ve birçok çiftlik sahibi düzenli ücret bulmak için Glasgow ve İngiltere'nin kuzeyindeki fabrikalara akın etmeye devam ediyordu.

"Teşekkür ederim Mahindar," dedi Juliana. "Hamish'le konuşup bu işi halledeceğim." Hokkasının kapağını kapattı, kalemini ve listelerini bir kenara bıraktı. "Bunu ona ya da Bay McBride'a söylemene gerek yok."

Mahindar aynı anda hem rahatlamış hem de mutsuz görünüyordu. "Çocuktan hoşlanıyorum. Bana gençliğimi hatırlatıyor. Memnun etmeye çok hevesliydi ve biliyorum ki ben her zaman memnun edici değildim."

"Bunu onunla konuşacağım. Sen şimdi git ve dinlen. Bugün çok şey yaptın."

Şaşırmış görünüyordu. "Hayır, gerçekten de yapılacak daha çok şey var. Çok daha fazlası. Teşekkür ederim, memsahib."

Juliana Mahindar gidene kadar bekledikten sonra Hamish'i aramaya koyuldu. "Juliana."

Hamish'i aramak için oraya doğru yürürken Elliot'ın sesi ana salon mutfak arasındaki dar geçitte gürledi. Bir dakika sonra Elliot Juliana'nın yanındaydı ve onu duvara doğru itiyordu.

Vücudunu onunkinin üzerinde kavislendirdi, sıcaklık onu çevreledi. Elliot onunla konuşmak, belki de nereye gittiğini sormak yerine yumruğunu çenesinin altına koydu, başını geriye yatırdı ve onu öptü.

Juliana'yı gücüyle hapsederek duvara yasladı ve dilini dudaklarının arasına soktu. Ağzı çaldı, emretti, onu nefessiz bıraktı.

Elliot öpüşmenin başladığı gibi aniden sona ermesini kolaylaştırdı. Bir an kıza baktı, sonra onu serbest bıraktı ve öpücüğünü kızın yüzünün köşesine bıraktı.

ağzını kapattı ve tek kelime etmeden koridorda gözden kayboldu. İskoç eteği sırtında hareket ediyor, etekleri adımlarıyla birlikte sallanıyordu.

Juliana duvara yaslanmış, dizlerinin bağı çözülmüş, elleriyle soğuk taşa bastırarak onun gidişini izlerken dik durmaya çalışıyordu.

Hamish her zamanki yarım koşusuyla geçitten aşağı indiğinde hâlâ nefes almakta zorlanıyordu.

"Hamish." Kendini dik durmaya zorladı. "Hamish, dur."

Hamish itaatkâr bir şekilde durdu, coşkulu adımlarından nefes nefese kalmıştı. "Evet leydim? Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" Sesi mutluydu, hiç de suçluluk duygusuna kapılmış gibi değildi.

Juliana konuyu nazikçe açmanın bir yolunu aradı ama en iyisinin doğrudan sormak olduğuna karar verdi. "Kaybolan jambon ve ekmek hakkında ne biliyorsun?"

Hamish şaşkınlıkla ona baktı. Burada fazla ışık yoktu ama Juliana onun mavi gözlerinin kurnaz olmadığını görebiliyordu. "Kaybolan bir şey yok leydim."

"Korkarım büyük bir tabak jambon ve taze pişmiş naan ile dışarı çıkarken görüldünüz." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Yoksa Komal yanıldı da keçi mi yedi onları?"

Hamish daha da şaşkın görünüyordu. "Keçi değil. Mutfak bahçesine bağlanmıştı ve ben de o yiyecekleri ondan çok uzağa taşıdım. Hayır, keçinin hiçbir şey aldığını sanmıyorum."

Juliana ona göz kırptı. "Yani onu aldığını kabul ediyorsun?"

"Evet." Hamish endişeli görünmüyordu.

"Peki onunla ne yaptın?"

"Büyük teyzemin kulübesinin üstündeki tepeye giden yaya köprüsü yolundan dolandım. Kalenin etrafından dolaşın ve yol nehre ulaşmadan sola dönün..." Kaslı koluyla pasajın aşağısını, Bayan Rossmoran'ın kulübesinin genel yönünü işaret etti.

Elliot ve Juliana'nın dün öğleden sonra eve dönmek için yürüdükleri yolu tarif ediyordu. "Yiyecekleri Bayan Rossmoran'a mı götürüyordunuz? Bana sormalıydınız, bir sepet hazırlatırdım."

Hamish yine şaşkın şaşkın baktı. "Benim için değildi büyük teyze. Bana söylediği gibi yola bıraktım."

"Kimin söylediği gibi?"

"Kendisi."

Juliana bakakaldı. "Seni anladığımdan emin olmama izin ver, Hamish. *Bay McBride* sana bu yiyecekleri patikaya götürüp orada bırakmanı mı söyledi? Ne için?"

Hamish ona, lairlerin yöntemlerinin onun için anlaşılmaz olduğunu söyleyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bilmem. Büyükanнем küçükler için dışarıya bir kase süt bırakırdı. Anlarsın ya, sen yaparsan başka bir şey çalmasıdır diye. Sabahları kaseler hep boş olurdu."

"Hiç şüphesiz," dedi Juliana. "Ama bir tabak jambon ve bir yığın tereyağlı Hint ekmeği, bir kase süttten biraz farklıdır."

"Evet." Hamish'in kaşları tekrar aşağı indi. "Ama ben sormadım. Laird'in işi beni ilgilendirmez."

"Boş ver Hamish," dedi Juliana. "Ben icabına bakarım. Ama Bay McBride bir daha küçükler için dışarıya yemek bırakmanı isterse, gelip bana söyle."

"Benden yapmamamı istedi leydim. Siz beni zorlamasaydınız şimdi yapmazdım."

"Yine de yapacaksın."

Hamish met onu bakışlar, tartım İTAAT için ve
Laird Hanımefendiye itaate karşı. İçini çekti. "Evet leydim."

"Güzel. Teşekkür , Hamish."

Hamish'in sırtışı genişledi. Kaba bir selamla alnına dokundu, döndü ve mutfağa doğru dörtнала ilerledi.

Juliana kuşkularını bastırdı ve Elliot'ı aramaya koyuldu.

McGregor Amca, Elliot'ı zemin kattaki kanadın sonunda bulunan eski bilardo odasına sürüklemişti. Burada birkaç bilardo masası duruyordu ama sadece bir tanesi açıktaydı. Diğerleri devasa toz tabakalarıyla örtülmüştü ve üzerlerinde de toz tabakaları vardı.

"Karınız balo salonu ve resepsiyon odaları hakkında endişelenmekle meşgulken, kocaların sığınağını unutmayalım, değil mi?" McGregor dedi ki. "Büyük şenliğini düzenlediğinde, klan üyelerinin inzivaya çekilecekleri bir yere ihtiyaçları olacak."

Elliot isteka sopalarını bulmak için dolapları açtı. Alayıyla birlikte katıldığı sıkıcı balolardan biliyordu ki çoğu kocanın

Kendi eşleriyle dans etmek şöyle dursun, hanımların çok sevdiği toplantılara bile ilgi duymuyorlardı. McGregor'un da dediği gibi, beyler kaçıış kâğıt ve bilardoda arıyordu.

Zavallı piçler. Elliot'ın istediği son şey Juliana'dan kaçmaktı. Onunla istediği kadar dans edebilirdi. Onun kollarında kendini bütün ve güçlü hissediyordu -buna sahip olma şansını neden kaçırsındı ki? Onu daha önce pasajda gördüğünde, bir öpücük çalmak için durmaktan kendini alamamıştı. Neden anlamsız bir *İyi günler. Nasılsın?* Baş döndürücü bir öpücük çok daha tatmin ediciyken? Elliot'ın Juliana'yı istediği zaman *öpebileceği* gerçeği kutlanmaya değer bir şeydi.

McGregor sesinde hüzünlü bir tonla, "Çoğu gece burada üniversite arkadaşlarımla vakit geçirirdim," diyordu. "O zamanlar McPherson'dan nefret ederdim, onu kapıdan içeri almazdım. Komik, şimdi geriye bir tek o kaldı. Hanımım vefat ettiğinde ve para bittiğinde yanımda duran tek kişi..."

Elliot ıstakalarla birlikte tahta bir kutu bilardo topu buldu ve onları masaya taşıdı. "Eski dostlarım ya öldüler ya da bir daha ortaya çıkmamak üzere kendilerini alaya gömdüler."

"Evet." McGregor kutudan topları alıp masanın üzerine yuvarlarken başını salladı. "Gençken bunun sonsuza dek süreceğini düşünürüz." Elliot henüz karamsar ve nostaljik olmaya hazır değildi. Bilardo salonunda anılarını tazelemeden önce Juliana'yla daha uzun yıllar geçirmek istiyordu.

bir sonraki nesil ile oda.

Juliana'nın gözleri ışıltı ışıltı, yanakları tozla lekelenmiş bir halde içeri girmesi, hatırlamayla planladığı şeylerden biriydi.

"Bay McBride," dedi. "Sizinle konuşabilir miyim?"

Bay McBride. Çok resmi. Elliot arkasındaki bilardo masasını düşündü, Juliana'yı masanın kenarına oturttuğunu, eteklerini kalçalarına kadar sıyırdığını hayal etti. Gözlerinde arzuyla ona gülümserken ona istediği kadar *Bay McBride* diyebilirdi.

McGregor kıkırdadı. "Sana söyledim, kış bahçesine yemin ederim. Kuytu köşeler ve rahat banklar."

Juliana ona şaşkın bir bakış gönderdi. "Kış bahçesi bir süre kimse için hazır olmayacak. Birçok yeni sera bitkisi getirttim. Sizi temin ederim, yaz ortası şenliğine kadar çok güzel bir yer olacak."

McGregor sırtıtmaya devam etti. "Pratik kadınları severim." Son topları da masanın üzerine yuvarladı ve odadan çıkmaya başladı. "Siz sohbetinizi edin.

Bilardo masasının üzerindeki örtüyü yırtma. Sağlam tuttuğum tek şey o." Gitti ve kapıyı arkasından kapattı, kıkırdamaları da onu takip ediyordu.

Juliana'nın pas rengi ve kahverengi elbisesi, çenesine kadar düğmeli olsa bile kızıl saçlarını ve mavi gözlerini ortaya çıkarıyordu. Tüm kurallara uyan Juliana akşam yemeği için gece elbisesini, belki de omzu açık, parıldayan mavi elbisesini giyecekti. Elliot yemeğini yerken Juliana'nın göğüslerine bir topak daha viski döktüğünü hayal edebilirdi.

Elliot ona doğru gitmekten kendini alamadı, onu odanın ortasında karşıladı, dökülen bir tutam saç geri taramaktan kendini alamadı. Geçitte aldığı iddia ettiği öpücük kanını ateşlemişti ve henüz soğumamıştı.

"Elliot, beni duydun mu?" "Hayır.

Ne dedin aşkım?"

"Hamish'in bana olağanüstü bir şey anlattığını söyledim. Ona bir tabak jambonu ormana götürüp orada bıraktırdığını söyledi. Yanında da biraz naan."

"Evet." Elliot başını sallayarak kızın saçlarından bir tutamı daha geriye doğru taradı. "Güzel. Hatırlamasına sevindim."

"Ama ne için? Sakın bana bir sonraki orman gezintinizde acıkırsınız diye koyduğunuzu söylemeyin."

O kadar kızgın görünüyordu ki Elliot gülümsemek zorunda kaldı. "Bu benim için değil." "Kim o zaman? Hem Hamish'e bıraktırırsan hayvanlar alır. yolun yanında."

"Onu paketledi ve bir ağaca astı. Ben de ona öyle yapmasını söyledim. yap."

Juliana'nın bakışları onun sisini delmeye, gerçek Elliot'a giden yolu bulmaya çalıştı.

Bunu istediğini biliyordu ama gerçek Elliot uzun zaman önce kaybolmuştu. "Lütfen bana ne için olduğunu söyle. Bir sürtük mü?"

"Archibald Stacy için," dedi Elliot. Yalan söylemenin ya da Juliana'ya güzel hikâyeler anlatmanın faydası yoktu. "Benim için geldi."

Bölüm 16

Juliana ona baktı, güzel gözlerinde endişe vardı. Ona inanıp inanmayacağına karar vermeye çalışıyordu. Juliana Elliot'a inansa da inanmasa da fark etmezdi, Stacy oradaydı.

"Bay Stacy öldü," dedi. "Bana öyle demiştiniz. Bayan Dalrymple bana öyle."

"Evinden kaybolduğu için öldüğünü düşündüğümü söyledim, Mahindar da onun Lahor'da öldüğüne dair bir hikaye duymuş. Belli ki hikaye yanlış."

"Peki ya Bayan Dalrymple? Onu öldürdüğünüz konusunda çok kararlı." "Bayan Dalrymple her şeyi biliyor," diye homurdandı Elliot.

Elliot, Juliana'nın dönen duygularını yakalamaya ve pratik doğasının bu yeni gelişmeyle başa çıkmasını sağlamaya çalışmasını izledi. Bu onu, duygularının istediği her şeyi yapmasına izin veren Elliot'ın tam tersi yapıyordu. Onları bastırmaya çalışmak onu sadece daha da delirtiyordu.

Juliana'nın duygularının açığa çıkmasından hiç hoşlanmadığını görmüştü. Düzen istiyordu, kaos değil. Elliot bir gün ona biraz kaosun o kadar da kötü bir şey olmadığını göstermek zorunda kalacaktı.

"Pekâlâ," dedi Juliana. "Eğer Bay Stacy hayattaysa ve İskoçya'ya geldiyse, o zaman onu Bayan Dalrymple'a göstermeliyiz ki onu öldürdüğünüz gibi saçma bir hikâyeyi ortaya atmaktan vazgeçsin."

"O kadar basit olmayabilir."

"Neden olmasın? Herhalde Bay Stacy açtır, yoksa ona yiyecek bırakmazdınız. Onu yemek için eve davet edeceğiz."

Ona inanmadı ya da en azından tehlikeye inanmadı. "Stacy beni öldürmeye geldi. Beni avlamak için. Henüz bana yüzünü göstermedi ama o olduğunu biliyorum."

"Ama onu görmediyseniz, nasıl emin olabiliyorsunuz?"

Elliot döndü. Kendini bilardo masasında buldu ve eliyle beyaz bir topu yuvarlayarak hatasız bir şekilde kırmızıya vurdu. "Açıklaması zor, aşkım. Stacy ve ben orduda iz sürücü ve keskin nişancıydık. Her iz sürücünün bir tarzı vardır ve ben onunkini tanırım. Bildiklerinin çoğunu ona ben öğrettim." "Yani bir avcının çalılarının arasında hangi hayvanın olduğunu spoor?"

Bilardo masasına bakarak gülümsedi. "Evet, ama sporunu kontrol etmek zorunda kalmamayı tercih ederim."

"Elliot." Juliana arkasından yaklaştı, eteği yumuşak yapraklar gibi hışırdıyordu. "Emin misin?"

"Çok eminim, aşkım." Elliot döndü ve ellerini kadının korseli beline koydu. "Keşke olmasaydım."

"Eğer onun burada olduğu konusunda haklıysan, en azından bu onu öldürmediğin anlamına gelir."

"Henüz. Yapmak zorunda kalabilirim."

"Hayır, polis memurunu ve yargıcı çağırmalısınız. Eğer Bay'a inanıyorsanız. Stacy size zarar vermeye geldi, yakalanmalı ve tutuklanmalı."

"Hayır," dedi Elliot sert bir sesle. "Polis memuru Hamish'ten daha yaşlı olmayan bir delikanlı ve Stacy onun işini kısa sürede bitirir. Eğer bir insan avı başlatırsam, Stacy ya ağdan kaçır ya da yoluna çıkanlara zarar verir. Onun yüzünden burada kimsenin tehlikede olmasını istemiyorum. Bunu kendi yöntemimle yapmama izin verin."

"Ona yiyecek bırakarak mı?"

Elliot ona karşı sabırlı olması gerektiğini biliyordu. Juliana anlamıyordu ve onu anlamaya zorlayamazdı. "Bana güvenmek zorunda kalacaksın." Ellerini Juliana'nın göğüslerinin altında gezdirdi. "Kimseye zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ne yapacağımı biliyorum ve onu nasıl ikna edeceğimi de biliyorum."

Juliana dudaklarını ıslattı. Elliot onun içinde debelendiği düşünceleri biliyordu. Hapishaneden kaçtığından beri konuştuğu herkesin gözlerinde görmüştü bunu, Mahindar da dâhil. Acı veren şüphe, soru - Elliot gerçekten deli miydi?

Elliot deliydi; bunu biliyordu. Yoksa rüyaları, geri dönüşleri, bunca zaman sonra bile hâlâ hücrede mahsur kaldığına dair kesin paniği olmazdı. En çok korktuğu şeyin ne olduğunu açıklayamıyordu.

Bir sabah uyandığında *bunun* -şimdi sahip olduğu *şeyin*- bir rüya olduğunu keşfedecekti.

Kızgındı, evet. Ama bu konuda değil.

"Elliot?" Juliana'nın sesinde bir belirsizlik notası vardı. Elliot kıpırdamadan durduğunu, Juliana'nın yanından geçip hiçbir şeye bakmadığını fark etti.

"McGregor ve ben bugün aşağıdaki tünellerden eve tüm girişleri bulduk ve onları kapattık" dedi. Bazı durumlarda kereste yeterli olmuş, bazılarında ise adamlarına demir levhaları vidalatmıştı.

"Stacy eve girmeyecek," diye devam etti. "Onunla gereken her şeyi halledeceğiz. Ama senin içeride kalman ve bensiz dışarı çıkmaman gerekiyor."

Gözleri büyüdü. "Sevgili Elliot, eve hapsolup kalamam. Yapacak çok işim var. Şölen için bir şeyler almak üzere köye ya da belki Aberdeen'e gitmem gerekecek."

Elliot başını salladı. "Bu sorun çözülene kadar Hamish'i ya da diğer adamlardan birini talimatlarla birlikte gönderin."

"Peki her şey ne zaman çözüme kavuşabilir?"

"Bilemem. Stacy'yi bulmam ve onunla yüzleşmem ne kadar sürerse sürsün."

Juliana yine ona değerlendirici bakışlarını yöneltti, duygularını ve belirsizliklerini pratiklikle örtmeye çalışıyordu. "Bu durumda, lütfen ona bunu şenliğimden ve balomdan önce çözmesini söyleyin. McGregor Kalesi'ndeki ilk etkinliğimi mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Elliot parmaklarını kızın çenesine dokundurdu ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Ona söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Juliana sabırsız bakışlarını yumuşatarak gülümsedi ve arkasını dönüp odadan çıkmak istedi. Elliot koluna sertçe dokunarak onu durdurdu.

"Kendini keşfetmek için dışarı çıkma, Juliana."

Elliot onun gözlerindeki suçluluk parıltısından Juliana'nın tam da bunu yapmaya niyetli olduğunu anladı. Kısa bir süre için evlilik töreninde kadının kocasına itaat edeceğine dair söz verme zahmetine neden katlandığını merak etti - henüz buna uyan bir kadınla karşılaşmamıştı.

"Bana inanıyormuş gibi yap ve içeride güvende kal," dedi. Mahindar'a Priti'yi yakından izlemesini ve arka kapıdan tek başına çıkmasına izin vermemesini söylemişti.

Juliana onu inceledi, mavi gözleri onu içine çekti ve sonunda, "Pekâlâ," dedi.

Tabii ki, o yumuşak ses tonuyla yaptığı hazır teslimiyet onun şüphelerini uyandırdı. "Ciddiyim, genç kız. Deli olduğuma inansan da inanmasan da, güvende istiyorum."

Juliana'nın çenesi yukarı kalktı. "Benden sana inanmamı istedin. Şimdi ben de senden *bana* inanmanı istiyorum. İhtiyatlı davranmak kötü bir şey değil. Her halükarda bu topraklarda tek başıma dolaşmazdım. Ya bir bataklığa düşersem?"

Elliot bir ürpertiye bastırdı, bu endişenin diğer her şeyle birlikte gitmesine gerek yoktu. Stacy'nin ona yapacaklarından o kadar korkmuyordu ama Juliana'ya bir şey olursa...

Juliana'nın zarar görmesine izin vermektense korkunç karanlık hücrelerine ve oradaki işkencelere geri dönmeyi tercih ederdi.

Elliot bu düşünce karşısında durdu. Böyle bir şeyi ilk kez düşünüyordu. Bedeni ve zihni kırılmıştı ama birdenbire, Juliana'ya bir şey olursa kalbine olabileceklerin yanında fiziksel acısının hiçbir şey olmayacağını fark etti.

Juliana'ya doğru eğildi ve onu tekrar öptü, vücudunun uzunluğuna karşı onun sıcaklığının tadını çıkardı. Eğer Elliot onu kaybederse, eğer o incinirse...

Ölürdü.

Elliot onu kendine çekti ve öpücüğü derinleştirirken ensesindeki gerginliği okşadı.

Gitmesine asla izin vermedi, onu asla kaybetmedi. Onu ondan alamamışlardı. Şimdi de hiçbir şeyin onu almasına izin vermeyecekti.

Elliot onu serbest bırakmak zorunda kaldı. Juliana'nın organizasyonuna geri dönmek istediğini biliyordu. Elliot'ın viskiye ve ona sığındığı gibi o da listelerine ve programlarına sığınyordu.

Ayrıca, onu burada tutmak ve fantezilerini gerçekleştirmek için bilardo masasının üzerindeki örtüyü yırtmak gerekecekti, buna hiç şüphe yoktu.

Elliot onun yanağına son bir öpücük kondurduktan sonra yanından uzaklaşmasını izledi, giderken küçük telaşı sallanıyordu. Juliana'yı her ne pahasına olursa olsun korumak için hissettiği itici ihtiyaç ona birkaç derece güç verdi.

Uzun bir süre kadının geçip gittiği kapıya baktı, bu yeni duyguyu inceledi, karanlığın içinde yavaşça hayata üflenen bir kor gibi büyüyen kırılğan umut kıvılcımını izledi.

Elliot o gece yatağa gelmedi. Juliana tek başına yatağa yüzüstü uzanmış, üstündeki tavan kirişlerini düşünüyordu. Aberdeen'den bir perdecinin getirdiği kumaş parçalarına bakıyor, fareleri taşınmaya ikna edebildiğinde yatağa ne asacağına karar vermeye çalışıyordu. Ancak şimdilik yatak direkleri yapraksız ağaçlar gibi çıplaktı.

Güneş battı, ay doğdu ama Elliot hâlâ gelmedi.

Onu en son McGregor'un da katıldığı akşam yemeğinde görmüştü. McGregor, Mahindar'ın getirdiği yemeğe şüpheyle bakmış, mercimek ve körili tavuğun insanı zayıflattığını söylemişti. McGregor her lokmayı yerken bunu birkaç kez tekrarlamıştı.

Elliot ve McGregor yemek boyunca atıcılık üzerine konuşmuş, yemekten sonra Elliot McGregor'a birkaç yıl önce Amerika'dan sipariş ettiği Winchester tüfeğini göstermeyi teklif etmişti. Juliana onları konuşmalarıyla baş başa bırakmış, kendisi de ev, şenlik, balo ve hayatının geri kalanıyla ilgili listelerini hazırlamaya devam etmişti.

Şimdi ellerini göğsünde birleştirdi ve Elliot'ın ona Bay Stacy hakkında anlattıklarını düşündü.

Juliana iki seçenek üzerinde düşündü. Birincisi, Bay Stacy ya da bir başkası olsun, birinin gerçekten de evin doğusunda, nehrin yukarısındaki ormanda saklandığına inanmak. Ya da ikincisi, Elliot'ın pek de akıllı başında olmadığına inanmak.

Elliot'ın tarif ettiği gözetmene dair hiçbir kanıt görmemişti ve Elliot da ona dışarı çıkıp kanıt aramayacağına dair söz verdirmişti. Juliana'nın düşüncesine göre bu, başkalarını kendisi için kanıt aramaya gönderemeyeceği anlamına gelmiyordu. Ama o zaman, eğer Bay Stacy Elliot'ın iddia ettiği kadar tehlikeliyse, Hamish ya da Mahindar'ı tehlikeye atma riski vardı.

Juliana Hamish'e yemekten sonra büyük teyzesini görmeye indiğinde, ağaca astığı yiyecekleri kimsenin alıp almadığını fark edip etmediğini sormuştu. Hamish ona torbanın hâlâ orada olduğunu, ağır ağır sallandığını ve hiç dokunulmadığını söylemişti. Bay McBride'in söylediği gibi, tilkilerin ulaşamayacağı bir yere astığını gururla anlatmıştı.

İşte buradaydı. Elliot ormana yiyecek bırakıyordu ve kimsenin onu almak için orada olduğuna dair bir işaret yoktu.

Juliana, Elliot'ın Afgan dağlarında yakalandığı sırada ne çektiğini ya da şimdi ne çektiğini ya da ne derecede çektiğini tam olarak bilmiyordu. Elliot'ın uyandırılmadığı bir sersemliğe gömüldüğünü görmüştü, iki kez kendisini esir alanların yanına döndüğüne inandığını ve onlarla savaşıyor olduğunu görmüştü.

Şimdi Elliot geçmişinden bir adamın onu takip etmek için ölümden döndüğüne inanıyordu.

Yine de bu inanç biraz farklıydı. Elliot, Juliana'nın önünde durmuş, gözleri berrak, şimdi ve burada olduğunun tamamen farkında olarak ona şüphelerini anlatmıştı. Ormandaki adamın Hindistan'da tanıdığı bir İskoç olduğuna inanıyordu, kendisini esir alan kabile üyelerinden biri değil. Elliot onu kendisine, Hamish'e ve diğerlerine yönelik tehlike konusunda uyarmıştı, ama kendisine yönelik tehlikeye odaklanmamıştı.

Juliana düşüncelerini lehte ve aleyhte olmak üzere düzgün listeler halinde sıraladı. Listenin birinde kocası haklıydı; diğerinde ise geçmişte yaşadığı dehşetin zihnini yönlendirmesine izin veriyordu.

Juliana tavana bakıp seçimini yaparken gözyaşları gözlerinden keten yastık kılıfına doğru kayıyordu.

Elliot seçtiği ağaca yerleşti ve beklemeye başladı. İş eteğini ve sert botlarını, Hindistan'da bazen giydiği koyu ipek giysiler ve tırmanış için en iyisi olan yumuşak deri ayakkabılarla değiştirmişti.

Ağaç genişti ve bulduğu üç dallı beşik onu rahatça destekliyordu. Özenle seçmişti.

Kucağında, ordudan ilk ayrıldığında satın aldığı Winchester Model 1876 levyeli tüfeğini tutuyordu. Daha sonraki yıllarda üretmeye başladıkları 40-60'lık daha küçük bir delik sipariş etmişti ama adı hâlâ 1876'ydı. Elliot ordudan ayrıldıktan sonra atıcılığını büyük av hayvanları yerine av hayvanları ve hedef atışlarıyla sınırlamıştı - kaplanlar ve filler vahşi doğada çok güzeldi ve ona ne yapmışlardı ki? Hindistan'daki İngilizler gökyüzünden cam topları ya da tabakları vurmaktan hoşlanırlardı. İskoç eteği giymiş bir keskin nişancı olan Elliot en sevilen eğlencelerden biriydi.

Tüfek haznesinde beş mermi taşıyordu, manivela hareketi sayesinde her atıştan sonra tetik mekanizmasını pompalayarak fişegi dışarı atabiliyor ve bir sonraki mermiyi hazneye yerleştirebiliyordu. Beş mermiyi de çok hızlı bir şekilde ateşleyebiliyordu.

Stacy elbette bu tüfeği biliyordu ve kendisinde de bir benzeri vardı. Stacy'nin bilmediği şey, Elliot'ın sipariş ettiği teleskopik cihazdı.

Hindistan'a ikinci kez gitmeden önce. Amerikan İç Savaşı'ndaki keskin nişancılar, avlarını -geyik ya da ayıdan ziyade düşman subaylarını- görüş alanına sokmak için bu tür cihazlar kullanmışlardı.

Elliot evden çıkmadan önce dürbünü tüfeğe takmıştı. McGregor buna hayran kalmış, Elliot'tan bir dahaki sefere McPherson'a gittiklerinde yanında getireceğine dair söz almıştı. McGregor neşeyle, McPherson'ın kıskançlıktan yeşile döneceğini söyledi.

Elliot tüfeği kaldırdı ve dürbünden nişan aldı, parlak ay ışığı asılı duran yiyecek torbasını net bir şekilde ortaya çıkardı.

Hâlâ Hamish'in bıraktığı yerde asılı duruyordu, dolu ve dokunulmamıştı. Yarına kadar bırakırsa sincaplar ve kuşlar alırdı ama bu gece, gecenin köründe Stacy onu almaya gelebilirdi.

Rüzgâr ağaçların arasında uğulduyor ve bulut parçaları tepemizde sürükleniyordu. Burada, denize bu kadar yakın bir yerde hava sürekli değişiyordu. McGregor'un malikânesinin birkaç mil kuzeyinde kara kıvrılıp İskoçya'nın en kuzeyine ve Orkneys'e doğru uzanan sulara yöneldi.

Juliana Orkneys'e bir yaz yolculuğu yapmak, adaların üzerinde nöbet tutan Hoy'un Yaşlı Adamı'nın yanından geçerken teknedeki onu izlemek istiyordu. Elliot onu teknenin güvertesinde, rüzgârın kızgın saçlarını okşadığını, uzun kaya yığınının bakarken gözlerinin merakla dolduğunu hayal etti.

Dünyada çok fazla harikalar vardı. Elliot hepsini Juliana'ya göstermek istedi.

Tünediği yer soğuktu ama rüzgârı memnuniyetle karşıladı. Hindistan'ın boğucu sıcaklığını beyninden siliyordu, Pencap'ın kışın kemik kadar soğuk değil.

Archibald Stacy. Adam genç İskoç karısıyla birlikte servetine servet katmak için Pencap'a geldiğinde, Elliot'la orduda başladıkları dostluğa devam etmişlerdi. Bayan Stacy kısa süre sonra tifodan öldüğünde, Elliot Stacy'nin acısını hafifletmek için ona bakıcılık yapmıştı.

Sonra yerli eyaletlerden birinin prensinin akrabası olan Jaya ile tanışmışlardı. Elliot ona Stacy gibi aşık olmamıştı ama Elliot genç, yalnız ve erkeksiydi ve o zamanlar bir daha asla İskoçya ve Juliana'yı görecektik kadar para kazanamayacağını düşünüyordu.

Sonra Jaya, Stacy'yi Elliot'ı kendisine tercih ettiğine inandırmak için oyununu oynadığında, Stacy öfkeden deliye dönmüştü. Elliot şaşırılmıştı. Stacy Jaya'dan her zaman kayıtsızlıkla söz etmişti.

karısını seviyordu. Stacy, ilk Bayan Stacy'nin yerini almak için acele ettiğine dair hiçbir işaret vermemişti ve bu yüzden Elliot adamın gerçek duygularını fark etmemişti.

Kavga etmişler ve Elliot Jaya'yı onunla evlenmeye söz veren Stacy'ye geri vermişti. Elliot meselenin çözüldüğünü düşünmüştü.

Bundan kısa bir süre sonra, Elliot ve Stacy birlikte kuzeydeki tepelerde gezinirken, Afgan topraklarına giden geçitlerde bir kabile çatışmasının başladığını asla bilmiyorlardı. Elliot, Stacy'nin hâlâ kin beslediğini ve bunu intikam hırsıyla sürdürdüğünü orada fark etmişti.

Yayla ayı dağların ardında battı, kuzey yazlarında çok erken başlayan ılık tarafından yutuldu.

Bu enlemlerde güneşin bu kadar uzun süre yukarıda kalmasına rağmen havanın serin kalması, tropik bölgelerde ise güneşin hızla batmasına rağmen sıcaklığın gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürmesi garip.

Karanlık devam ettiği sürece Stacy hiç ortaya çıkmadı ve yiyecek torbası hâlâ dokunulmadan asılı duruyordu.

Judas keçimden hoşlanmıyor. Elliot kendi kendine içten içe gülümsedi.
Judas jambonum.

Güneş denizden yükselirken Elliot tüfeğini kaldırdı, nişan aldı ve bir el ateş etti. Çantayı tutan ip koptu ve çanta gümbür gümbür yola düştü.

Elliot ağaçtan indi, çantayı aldı ve içindekileri McPherson'ın minnettar köpeklerine vermek için birkaç mil yürüyerek McPherson'ın evine gitti.

Juliana elindeki sepetle mutfak bahçesine çıktı, dün gözüne kestirdiği kuru fasulyelerle doldurmaya kararlıydı. İlk avucu topladıktan sonra başını kaldırdığında, kısa çivit rengi bir ceket ve bacaklarına yapışan koyu renk bir pantolon giymiş olan kocasının batıdaki tepelerden yukarı doğru yürüdüğünü gördü.

Başı açıktı, tüfeğini omzunda taşıyordu ve onu uzun tüylü kızıl bir seter takip ediyordu.

Bölüm 17

Juliana Elliot'ın gelişini izledi, duyguları öfke ve rahatlamanın bir karışımıydı. Şafakta onu uyandıran silah sesi onu dehşete düşürmüştü. Mahindar ve Hamish araştırmaya gitmişler ve hiçbir şey bulamadıklarını söyleyerek geri dönmüşlerdi. Elliot yoktu, davetsiz misafir yoktu, yiyecek torbası yoktu, hiçbir şey yoktu.

Juliana kan dökülmesinden ve Elliot'ın sonsuza dek gitmesinden korktuğu için bir daha uyuyamamıştı. Şimdi gözleri kumraldı ve Elliot'ın hiçbir sorun yokmuş gibi bahçe kapısından rahatça geçip gitmesine biraz sinirlenmişti.

Elliot ona yaklaşırken, Juliana öfkesine rağmen yabancı giysiler içinde Elliot'ın oldukça hoş göründüğünü kabul etti. Bronz teni ona egzotik bir hava veriyor, ayak bileklerine kadar saran pantolonu bacak ve kalçalarındaki tüm kasları ortaya çıkarıyordu. Kısa ceket, bronzlaşmış göğsüne tam oturan ince beyaz gömleğin üzerinden açıkta kalıyordu.

Juliana boğazını temizledi. "Günaydın, Elliot."

Elliot tüfeği indirdi ve dipçiğini yere dayadı. "Erken çıktın."

"Erken uyandım. Bir kurşunla."

Başını salladı. "O bendim. Ama tek kayıp bir parça sicimdi." Juliana gözlerini kapadı, bastırıldığı nefesini dışarı verdi. "Elliot."

Elliot yanağına dokundu ve kız gözlerini açtığında onu gri gözleri sıcacık bir şekilde kendisine bakarken buldu. "Endişelenmene gerek yok, genç kız. Kendi başımın çaresine bakmakta çok iyiyimdir."

"Bu doğru olabilir, ama..." "Seni yatakta bulacağımı umuyordum."

Juliana'nın kalbi yerinden , sonra aceleyle atmaya başladı. Omuz silkmeye çalıştı. "Bu bahçede hâlâ sebze yetiştiriyor. Biraz vahşileştiler ama buradalar. Biraz toplayabileceğimi düşündüm. Mahindar'ın herkese yemek yapmasına yardımcı olmak için."

Gevezelik etmek işe yaradı ama adamın gergin kalçalarına ve pantolonun saklamaya zahmet etmediği kalın şişkinliğe bakmaktan kendini alamıyordu.

Elliot, o aşağı inene kadar bekledi. "Priti nerede?"

"Mahindar'la birlikte. Keçiye taşımasına yardım ediyor."

"Gece gündüz her an onun ya da ailesinin yanında kaldığından emin olun. Hamish burada mı?"

"Bulaşıkhanede takılıyor. Hiç uyuduğunu sanmıyorum."

"O bir ." Elliot altın rengi bıyıkların bolca çenesini ovuşturdu. "Ama ben kendi banyomu kendim yaparım. Boş ver."

Ancak Elliot içeri girmek için hiçbir hamle yapmadı. Elleri tüfeğinin namlusunda, patikada kalmaya devam etti.

"Elliot, seni takip eden bir köpek olduğunu , değil mi?"

Kırmızı seter Elliot'ın birkaç adım gerisine oturmuştu. Juliana'nın ona baktığını görünce kuyruğunu patikaya vurdu.

Elliot ona baktı ve kuyruğu iki kez gümlledi. "McPherson'ınkilerden biri. Daha fazla jambon peşinde olmalı."

"Yine mi jambon? Bu konuda oldukça takıntılı olmaya başladın." "Aynı jambon. McPherson'ın köpeklerine yedirdim." "Demek bu kadar erken gittiğin yer orası? Getirmeye mi?"

"Kimin aldığını görmek için izliyordum. Ama kimse almadı. Köpeklerin de bundan zevk alabileceğine karar verdim."

"O zaman Bay Stacy konusunda yanıldınız," dedi Juliana. "O burada değil."

Elliot başını salladı. ". Yaptığım deney bunu kanıtladı. Ben."

"Ama yemek için gelmediyse..."

"Eğer ormanda gizlenen adam bir serseri ya da Roman olsaydı yemek için gelmişlerdir. Stacy daha iyi bilir."

"Ah." Juliana'nın sinirleri yeniden gerildi. "Yani onu görmeyerek, orada olduğunu biliyorsun."

"Evet."

Tabii ki. Çok mantıklı.

Elliot ona doğru eğildi, tüfeği yolundan çekti. Vücut ısısı kıyafetlerinin arasından ona değdi, kumaş onun tarafından ısıtıldı. Onu öptü, tıraş edilmemiş bıyıkları dudaklarında sertleşti, teni rüzgâr, soğuk ve ipek kokuyordu.

"Sebzelerini toplamayı bitir," dedi. Onu alnından öptü, silahını kaldırdı ve eve doğru yürüdü.

Juliana onun gidişini izledi, ipek pantolon Tanrı'nın yarattığı en güzel erkek yapışmıştı.

Elliot, eski teneke küvette dizlerini göğsüne çekerek pirinç kaseye su doldurdu ve başından aşağı döktü. Ilık su boynundan ve sırtından aşağı yağarak kirleri ve köpükleri temizledi.

Su sesinden kapının açıldığını duymamış olmasına rağmen cereyanı hissetti. Başını dizlerinin üzerine eğmişti ve başını kaldırıp bakmadı. Daha fazla su aldı, suyu sırtından aşağı dökerken teni ısınıyordu.

"İçeri gel, Juliana."

Kapı kapandı, hava akımı kayboldu. "Ben olduğumu nasıl anladın?"

Onu her yerde, her zaman tanıyabilirdi. "Adımlarını tanıyorum. Herkesin sesinin nasıl olduğunu bilirim."

"Kabul ediyorum, Hamish'i yanlış tanımak mümkün değil."

Hayır, o kesinlikle Hamish değildi. Elliot onun odaya girdiğini duyar duymaz, tatlı kokusu taslakta ona ulaşır ulaşmaz, ereksiyonu yukarı tırmanmış ve orada kalmıştı.

Lanet olası Stacy. Elliot ağaçta oturup adamı aramak yerine bütün geceyi Juliana'ya sarılarak geçirebilirdi.

Elliot'ın gözleri uykusuzluktan yorgun düşmüştü ve parmakları sudan büzüşmeye başlamıştı ama siki oldukça uyanıktı.

Elini sudan kaldırdı ve damlacıkların Mahindar'ın banyonun etrafına serdiği kilimlerin üzerine düşmesine izin verdi. Elliot Juliana'nın elini tuttu ve yanağına koydu.

"Tıraş oldum," dedi. "Artık o kadar da barbar değilim." Kızın

yanakları pembeleşti. "Barbar olmanı seviyorum."

Elliot'ın vücudu gerildi ve siki sudan dışarı çıkma tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. Juliana onun elmacık kemiğini izledi, sonra parmağını dudaklarına götürdü. Elliot ağzını açtı ve kadının parmak ucunu nazikçe ısırıldı.

Juliana bağıladı ama çekilmedi. Elliot'ın dudaklarını parmağının etrafına kapatıp emmesini izledi.

"Lütfen anlat bana," dedi, gözleri hâlâ onun ağzındaydı, "Hindistan'da sana ne oldu? Anlamak istiyorum."

Elliot'ın damarlarındaki güzel ısı damlları çekilmeye başladı. Parmağını serbest bıraktı. "Şimdi olmaz."

"Bu benim bir hevesim değil. Buraya sana sormak için geldim."

Elliot elini küvetin kenarına götürdü ve gözlerini kapattı. "Oraya geri dönmek istemiyorum. Burada olmak istiyorum. Seninle birlikte."

"Sizin için çok üzücü olan hiçbir ayrıntıda ısrar etmeyeceğim. Ama özünü bilmek . Lütfen kocacığım. Anlamama izin ver."

Koca kelimesi sıcaklığın geri dönmesine neden oldu. Ama Elliot'ın parmakları teneke banyoyu ısırıldı, kasları gerildi. "Mahindar..."

"Mahindar'a sormak istemiyorum. Bana *senin* söylemeni istiyorum."

Elliot gözlerini zorla açtı ama başını küvetin arkasına yaslamak için aşağı kaydıldı. "Neden?"

"Çünkü Mahindar sadece senin anlattığın hikâyeyi biliyor. Bazı şeyleri atladığınıza eminim."

"Mmm. Muhtemelen."

Juliana elini göğsüne, kalbinin üzerine koydu. Islak eli mavi elbisesine nemli bir el izi bıraktı. "Yaşadığınız şeyin korkunç olduğunu biliyorum. Karınla böyle şeyler hakkında konuşmanın gururunu inciteceğini biliyorum..."

Elliot güldü ve gözlerinin tekrar kapanmasına izin verdi. "Gurur mu? Gurur uzun zaman önce benden sökülüp alındı. Gururun hiçbir değeri yoktur. Hiçbir şey..."

Sözcük dağların soğuşunu, silah seslerini, hükümetler tarafından çizilen sınırları - kendilerinininki ya da İngiliz Raj'ıninki- umursamayan insanlar arasındaki bitmek çatışmaları ona doğru döndürdü. Elliot kayalıktaki bir yarığa, Stacy'nin yanına saklandı, iki adam da endişelenmiyordu. Karanlıkta sıvışıp tepelerden aşağıya, daha güvenli bir yere inebileceklerdi. Önce yerel dedikoduları kontrol etmedikleri için haklılardı.

Bir de aileler vardı. İki aptal İngiliz ve çocuklarını ve birkaç Hindu hizmetçiyi de yanlarında getirmişlerdi.

Büyük İskender'in yolları keşfetmeleri için.

Derilerinin renginin ve milliyetlerinin onları kurtaracağını düşünen aptal İngilizler. Geçitte geri çekilmeleri engellenmiş, milliyetleri umurlarında bile olmayan kabilelerden biri tarafından hedef alınmışlardı. Kabile erkekleri yüzyıllardır tepelerdeki kaya kalelerinde yaşamışlardı; yazılı tarihin en büyük generallerinden biri İskender bile onlardan geri dönmüştü.

Elliot korkuyu, kadınların çığlıklarını, çocukların ağlamalarını hatırlıyordu. O ve Stacy saklandıkları yerden çıkmış ve geçitten aşağı inen yolu açmışlardı. Aptallara koşmalarını söylemişti; yavaş, çok yavaş.

Silah sesleri yükselmiş ve kadınlardan biri vurulmuştu. Tanrı'nın lütfuyla sadece yaralanmıştı ama dehşet içindeki çığlıkları uzun süre Elliot'ın kulaklarını çınlatacaktı.

O ve Stacy aceleyle konuşmuş, stratejilerine karar vermişlerdi. Kaçmak için sert davranmak zorundaydılar. Stacy İngiliz aileleri tepeden aşağı sürerken, Elliot da Winchester'ıyla kabile üyelerini bastıracaktı. Güvenli bir yere ulaştıklarında Stacy geri dönecek ve Elliot'ın geri çekilmesini sağlayacaktı.

Sadece Stacy asla geri dönmemişti. Elliot kabile üyelerini uzun süre oyalamış, onlar da çılgın nişancıyı geçitte yakalamaya karar vermişlerdi. Ama sonunda Elliot'ın cephanesi tükenmiş ve kabile üyeleri onu alt etmişti.

Tüfeği çekip aldıklarında Elliot'ın elleri tekrar yandı. Ona tükürdüler ve korkak dediler, sonra ölen yoldaşlarının kanını üzerine sildiler ve onu tekmeleyerek öldürmeye çalıştılar. Stacy gitmişti ve kurtarma gelmeyecekti.

Elliot darbeler, ayaklar ve sopalar, kendi tüfeğinin dipçığı inerken irkildi.

Onun çırpınışları yere su sıçrattı ve Juliana'nın elleri onun omuzlarında durdu. "Elliot."

Gözlerini İskoç güneşine, ılık banyo suyuna, Juliana'nın kollarını arkasından ona dolmasına açtı.

Juliana neden kavga etmeye başladığını sormadı ya da ondan ne hatırladığını söylemesini talep etmedi. Sadece ona sarıldı, kollarının ıslanmasına, mavi çuhasının suyla kararmasına aldırmadı.

Elliot başını çevirdi ve onun yanağını öptü, nefesinin nemli teninde yarattığı serinlik hoşuna gitmişti. Çığlıklar, silah sesleri ve adamların öfkeli bağırışları azaldı,

yerini dudaklarının onunkiler üzerindeki sessiz sesine bıraktı.

Islak elini kadının korsajının düğmelerini çözmek için uzattı ama parmakları çok kaygandı. "Çıkar şunu," dedi bir düğmeyi çekiştirerek.

Gözleri büyüdü. "Şu anda mı?"

"Ben banyodayken buraya hücum ettin." Elliot ondan uzaklaşamıyordu. "Ne yapacağımı sandın?"

Parmağını kapalı ceketinin yakasından aşağı doğru çekerek elini bastırdığı nemli noktayı buldu. Omzu da başını dayadığı yerden gelen suyla kararmıştı.

"Oldukça , değil mi?"

Juliana korsajın ilk iki düğmesini çözdü ve Elliot'ın ereksiyonu her zamankinden daha sert bir şekilde geri döndü.

"Ayağa kalk," dedi. "Kendini benim için çıplak bırak. Seni izlemek istiyorum."

Juliana'nın yüzüne renk gelmişti ama parmakları hâlâ düğmelerinin üzerinde, ayağa kalktı. "Sadece çok kötü bir kadın böyle bir şey yapar."

"Sadece adam kocası değilse kötüdür." Elliot parmaklarını başının arkasında birleştirdi, kanındaki sıcaklık şimdi sudan daha sıcaktı. "Ama sen kötüsün, genç kız. Bir şapelde bir adamın kucağına oturdun ve ona seninle evlenmesini söyledin."

"Tam olarak böyle olmadı."

Ben böyle hatırlıyorum, aşkım. Devam et. Düğmelerini aç."

Elliot ellerini tekrar küvetin kenarlarına dayadı ama bu sefer parmakları rahat ve sıcaktı.

Juliana biraz tereddüt ettikten sonra korsesinin bir düğmesini daha açtı. Altındaki keten korse kılıfının yakasında bir fiyonk vardı, çok çekiciydi. Elliot onun hafifçe titreyen parmaklarının korsenin düğmelerini sonuna kadar açmasını izledi.

"şunu," dedi.

Juliana korseyi vücudundan sıyırdı ve bir sandalyenin üzerine örttü. Kolları çıplaktı, korse göğüslerini ve belini sarıyordu.

" et," dedi Elliot.

Juliana kızardı, pembe yanaklarından boynuna doğru yayıldı. Burnundaki on çilek olarak, çiller boğazından göğsüne doğru iniyor ve göğüslerinin arasında bir nokta oluşturuyordu. Allık bunu vurguluyordu.

Korse kılıfının kancasını çıkardı ve korsenin bağını çözmek için arkasına uzandı. Korse çıkınca -rahat bir nefes aldı- küçük üst kısmı ortaya çıktı.

kombinasyonlar.

"Eteği de mi?" diye sordu korseyi bir kenara bırakarak.

"Ve kombinezonlar ve altına giydiğin her neyse." "Bununla birlikte en azından küçük bir büstiyer giymek zorundayım, yoksa elbise sarkacak."

Juliana eteğini belinden çözdü ve çekti. Kombinezonun yanı sıra büstiyerin de bağlarını çözdü ve dışarı çıktı.

Kombinleri, çorapları ve alçak topuklu ayakkabıları dışında çıplak duruyordu. Eli kombinasyonunun bağcıklarına gitti. "Bunu da çıkarayım mı?"

Elliot'ın anıları, acı verici derecede genç olduğu ve kısa bir iznin ardından Hindistan'a geri döndüğü bir zamana geri döndü. O ve arkadaşları kendilerini Marsilya'da bir kabarede bulmuşlardı; genç kadınlar sahnede iç çamaşırlarıyla zıplıyor ve "Şimdi ne çıkaralım, baylar?" diye sesleniyorlardı.

Bu açık günahın bir anlık görüntüsü, Juliana'nın kombinasyonlarında utangaç bir şekilde, "*Bunu da çıkarayım mı?*" diye sorması kadar erotik olmamıştı.

"Ayakkabılar ve çoraplar," dedi Elliot. Bir mayıs direği kadar sert olan siki dışında tüm vücudu huzur içindeydi. Ama sonuçta bir mayıs direği neyi temsil ediyordu?

"Oh evet." Juliana sağlam iş günü ayakkabılarını çıkardı ve çoraplarını sıyırdı.

"Bu kadar yeter," dedi Elliot kız sözlerini bitirdiğinde. "Buraya gel."

Juliana tereddütle küvete doğru yürüdü. Bir adım, iki, üç...

Elliot uzandı, kolunu kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti.

Islandığında ciyaklamak yok. Juliana güldü.

Gülüşü onun için çok değerliydi. Onunla birlikte güldüğü gerçeği, daha da iyiydi.

Elliot onu küvetin içine, sertleşmiş ereksiyonuyla birlikte kucağına çekti, kollarını onun etrafına doladı ve onu kendine yakın tuttu.

Juliana ona yaslandı ve Elliot'ın ıslaklığının muhteşem bir manzara olduğuna karar verdi. Kirpikleri suyla boncuk boncuk olmuş, saçları suyla daha koyu altın rengini almıştı. Kirpiklerinin arkasından açık gri gözleri neredeyse gümüş rengindeydi, bakışları serin suyun içinde bile onu ısıtıyordu.

Su damlacıkları omuzlarında parıldadı ve boğazının çukurunda boncuklanarak dövmesinin çizgileri üzerinde kaymaya başladı. Su göğsündeki saçları kıvrarak altın rengi telleri koyulaştırdı.

Elliot büyük elleriyle onu ıslak kombinasyonlarının arasından okşadı, belini, sırtını, göğüslerinin altını şekillendirdi. Gözleri uykusuzluktan ağırlaşmıştı ama dokunuşu emin ve güçlüydü.

Onu ellerinin arasına aldı, başparmakları çenesinde gezinerek başını geriye doğru eğdi. Dudaklarını öptü, dili dudaklardaki suyu aldı.

Juliana onun elmacık kemiğini yaladı, dokunuşunun bronz tenine renk vermesinden hoşlandı. Juliana'nın ağzını tekrar kendi ağzıyla yakaladı, öpücüğü daha derin, daha az şakacı bir hal aldı.

Sırılsıklamdı, kombinasyonları vücuduna yapışmıştı, ince çimenler hiçbir şeyi saklamıyordu.

Elliot ellerini onun üzerinde gezdirerek göğüslerini avuçladı, göğüs uçları avuçlarına sıkıca yapışmıştı. Rahatlamak isteyen bir adam gibi onu yavaşça öptü.

Uyarılmıştı, sikinin küt sertliği sert bir çizgiye dönüşmüştü. Juliana ona karşı kıpırdandı, verdiği his hoşuna gitmişti.

"Kötü kız," diye fısıldadı Elliot.

Ellerini kadının belinden aşağı kaydırды, çekiştirerek çekmecelerini açtı ve vücudundan sıyırdı. Çekmeceler ıslak bir sıçramayla küvetin dışına düştü.

Elliot'ın burada onunla sevişmesi için yer yoktu. Onu tekrar öptü, dudaklarındaki suyu yaladı, ağzının içine doğru okşadı. Juliana kaygan omuzlarını sırtına sürttü ve daha sert bir öpücük için onu kendine çekti.

Elliot'ın elleri her yere gitti; kalçalarına, kalçalarına, beline, göğüslerine. Onu özlemle öptü, dudakları önce okşadı sonra emretti.

Onu kaldırıyor, kaldırıyor, onunla birlikte küvetten çıkıyordu. Su vücutlarından küvete ve zemine geri akıyordu. Elliot Juliana'nın kaşkorsesini yukarı ve aşağı iterek çıplak, ıslak bedenini kendi bedenine doğru çekti.

Daha fazla öpücük, Elliot onu kendine doğru kaldırdı, bir koluyla kalçalarını kavrarken, ağızla ağzını aldı. Bacaklarını onun etrafına kilitledi, uyarılmışlığının çıkıntısı uyluğuna yaslandı ve küvetten çıktı.

Bölüm 18

Yatak iki adım ötedeydi. Juliana yavaşça sırt üstü yattı, sonra Elliot onu sıcak ve ıslak bir şekilde örttü.

Onu öpmeyi hiç bırakmadı. Bacaklarını ayırdı, nasırlı elleri tenini törpüledi ve içine girdi.

Adam kadının içinde hareket ettikçe çarşaf lar hızla sıırıslıklam oldu, onu öptüğü kadar aç bir şekilde severken gözleri karardı.

Elliot küçük sarsıntılarla boşaldı, Juliana'nın çığlıkları yürekten geliyordu. Elliot onu sevmeye devam etti, gözleri ağırlaştı, bitene kadar Juliana'yı kendine doğru çekti ve hareketsiz bir uykuya daldı.

Juliana uyanıp aşağıya indiğinde ev yine köyden gelen adamlarla doluydu, McGregor Kalesi'ni düzeltmek için başka bir gün için geri dönüyorlardı. Juliana, Elliot'a yaslanmış yatarken geldiklerini duymuştu, bu yüzden aynanın önünde saçlarının mükemmel bir şekilde doğru olduğundan emin olmak için özel bir özen göstermişti, giydiğı temiz elbise zemini kaplayan suyun yakınında değildi.

Elliot yatakta arkasına yaslandı ve çarşaf lar kalçalarından aşağı sarkarken onu izledi. Günahkâr olduğu her halinden belli olan yarım bir gülümsemeyle ona baktı.

"et," dedi kadın oyalandığında. "Listelerinize geri dönün."

Juliana ona gülümsedi, bedeni mutluydu ve kendini gitmeye zorladı.

Mahindar aşağı inerken onun yanından geçti ve Elliot'a doğru ilerledi. Adam Elliot'ın ona tam olarak ne zaman ihtiyağı olacağını biliyor gibiydi.

Juliana onu sahanlıkta durdurdu. "Mahindar," dedi. "Teşekkür . Yaptığın her şey için."

Mahindar gözlerini kırptırdı. "Daha yeni başladım, memsahib. Bugün daha yapacak çok şey var."

"Elliot'ı kastetmiştim. Ona baktığın için. Onunla ilgilendiğin için. Buna gerek yoktu."

Mahindar başını salladı. "Bakıma ihtiyağı vardı. Hâlâ da bakıma ihtiyağı var. Sahib'i bulduğumuzda evinden kilometrelerce uzakta dolaşıyordu, susuzluktan ve maruz kalmaktan yarı ölü haldeydi. Onu eve getirdik. Ölmesine izin veremezdik."

"Herkes bu kadar nazik olamaz."

"Ben her zaman talihsizlere yardım etmek üzere yetiştirildim. Ve Sahip, bir keresinde bana iyi bir hizmette bulundu. Bana utanç verici davranan bir adamın elinden beni aldı." Mahindar gülümsedi. "Hatta o adamın suratına bir yumruk attı. Karımın hoşuna gitti bu. Ama ne olursa olsun Sahib'e yardım ederdik. O, gerđek anlamda iyi bir adam."

"Ben de hep öyle düşünmüşümdür." Juliana durakladı. "Bulunduğu o korkunç yerden nasıl kađtđını bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, memsahib. Bana hikayenin tamamını hiç anlatmadı. Sadece parça parça anlattı."

Juliana elinde rulo yapılmış bir halıyla geçmeyi bekleyen iki adam için kenara çekildi ve onlara ilerlemelerini işaret etti. şimdi Elliot'ın geçmişini sormanın zamanı değildi ve ayrıca Juliana Elliot'ın kendisine anlatmasını istiyordu.

"Teşekkür ederim Mahindar," dedi yine içtenlikle ve aşağıya, listelerine ve mektuplarına geri döndü.

Juliana, o yukarıda Elliot'la birlikteyken Hamish'in ailesinden gelen her türlü haber ve notu iğerden postayı getirdiğini görünce memnun oldu. Juliana postayı alıp yemek odasına götürdü ve kendini şımartmak için .

Ainsley, sadece Ainsley'nin yazabileceği uzun ve hoş bir mektup yazdı. Mektupta Juliana'nın neden bir süre uzak kalmalarını istediğini anladığını söylüyordu.

ama tüm Mackenzie ailesiyle birlikte yaz ortası şenliği için geri döneceklerini söyledi. Ayrıca Juliana ve Elliot'ın gönderdikleri hediyelerin kendilerinde kalmasından son derece mutlu olan kişilerin gönderdikleri hariç, düğün hediyelerinin geri gittiği konusunda Juliana'ya güvence verdi. O hediyeler de hafta içinde kuryeyle McGregor Kalesi'ne ulaşacaktı.

Ainsley sözlerini, Juliana'nın sorunlu kardeşiyle evlenmesinden duyduğu minnettarlığı ve Juliana'nın kardeşi üzerinde iyi bir etki bırakacağından emin olduğunu söyleyerek bitirdi.

Elliot'ın erkek kardeşi Sinclair hem ona hem de Elliot'a mektup yazarak olayların bu şekilde gelişmesinden memnun bildirdi. Elliot'tan iki yaş büyük olan Sinclair, yaz ortası şenliklerine katılmaya çalışacağını söyledi ama Londra'da sadece mahkemeye değil, iki çocuğuyla ilgilenmekle de meşguldü. Her hafta yeni bir mürebbiye değiştiriyorlardı. Sinclair nazik davranıp çocukları yaz boyunca Elliot ve Juliana'ya bırakma isteğine direnecekti -Elliot ve yeni gelininin, McBride ailesinin kutsal dehşeti üzerlerine çökmeden önce birbirlerini tanımak için zamana ihtiyaçları vardı. Sinclair bunun yerine çocukları Ainsley'nin üzerine yıkmaya karar verdi.

Juliana mektubu bitirirken gülümsedi. Sinclair her zaman iyi huylu biri olmuştu ve çok genç yaşta elinden alınan karısını çok sevmiş, ona tek başına büyütmesi gereken iki çocuk bırakmıştı.

Juliana'nın babası o abartısız üslubuyla Juliana'nın mutlu görünmesinden memnun olduğunu yazmıştı. Mektupta, Juliana'nın *mutsuz* olduğu ortaya çıkarsa, hiçbir soru sorulmadan eve dönebileceği sözü de vardı. Bay St. John böyle bir durumda onun adına en iyi yasal yardımı bile alacaktı.

Başka biri bu mektubu havalı bulabilirdi ama Juliana babasını tanıyordu. Derin duyguları olan bir adamdı, ama bu derin duygularla kimseyi rahatsız etmemeye uzun zaman önce karar vermişti. Sakin ve sert bir İskoç'un timsaliydi, en kötüsünü bekler ama en iyisi gelirse de sessizce kabullenirdi.

Gemma'nın mektubu en uzun olanıydı. Juliana Gemma'nın kimsenin iyiliği için hiçbir şeyi gizli tutmaya inanmamasını seviyordu. Açık sözlü ve dürüsttü ve diğerleri onun fikirlerini çok ani bulsalar bile, en azından onunla nerede durduklarını her zaman biliyorlardı. Kibar yalanlar Gemma St. John'a göre değildi. İyi ya da kötü, yalın gerçeğe inanırdı.

Edinburgh'a döndüğünüzde hazırlıklı olmanız için size insanların neler söylediğini anlatmalıyım. Dünyadaki herkes buna inanmıyor ama Elliot'la evlenmeyi bu kadar çabuk seçmenizin annenizden hiçbir farkınız olmadığını gösterdiğini duydum. Hayatınız boyunca onun gibi olmadığınızı kanıtlamak için yaptığınız tüm çalışmalar, Leydi Gascogne ve Bayan Bassington-Smith gibi kötü niyetli dedikoducular ve benzer düşüncedeki hanımlar için hiçbir şey ifade etmiyor.

Ben, ben olduğum için, bunun geçmesine izin veremezdim. Bayan Bassington-Smith'e annenizin gerçekten de dağınık bir beyin olduğunu ve bunu hepimizin bildiğini, ama sizin ona bir çiçeğin peynire benzemediği kadar benzemediğinizi söyledim. Bay McBride'ın zamanında yaptığı teklifi kabul ederek akıllıca davrandığınızı, artık kendinize ait bir kocanız ve eviniz olduğunu, her şeyin iyi bittiğini söyledim.

Tahmin edebileceğiniz gibi onu susturdum, ama bu fikri benim duyamayacağım şekilde prova ettiklerini biliyorum. Böyle aşağılayıcıların olmadığı bir toplum olamaz, biliyorum ama sizi uyarmak istedim. Bununla birlikte, ben de dahil olmak üzere, Bay Barclay'den şanslı bir şekilde kurtulduğunuza inanan destekçileriniz var. Bay McBride hakkındaki görüşlere gelince, herkes onun ne kadar iyi bir adam olduğunu söyleyebilir ve hiç kimse onun son derece saygın bir aileden geldiğini inkar edemez.

Tabii ki, onun deli olmasının üzücü olduğunu da ekliyorlar...

Juliana mektubu yarı huzursuz, yarı rahatlamış bir halde bitirdi. Bir yüksek mahkeme yargıcının karısı olan oldukça güzel Bayan Bassington-Smith'i hayal etti, siyah saçları mükemmel lüleler halindeydi, dalgalanan yelpazesinin üzerinden Juliana'nın annesinden daha iyi olmadığını ilan ediyordu.

Juliana'nın öfkesi kabardı. Gerçekten de Elliot'la neden evlendiği ya da nasıl geçindikleri kimseyi ilgilendirmiyordu. Bayan Bassington-Smith Juliana'nın yaz ortası balosu için hazırladığı davetli listesinde yoktu ve Juliana bu kadının bundan sonra başka hiçbir listeye eklenmeyeceğine karar verdi.

Ve Elliot kızgın değildi. Aslında değildi. Yaşadığı korkunç şeyler yüzünden rahatsız olmuştu ve iyileşmeye çalışıyordu.

Juliana mektupları yanıtlamak için öfkesini bastırdı, önce en çok sevdiği kişilere yazarak sinirini yatıştırdı. Aberdeen ve Edinburgh'daki tüccarlara da yazarak ev, şenlik ve balo için malzeme siparişi verdi.

Elliot ona Mahindar aracılığıyla, ucu açık bir hesapla istediği ya da ihtiyaç duyduğu her şeyi satın alabileceğini söylemişti. Juliana, tutumluluğuyla

ve kızlığından beri öğrenmeye çalıştığı verimlilik, en iyi fiyata alabileceği en iyi şeyleri aradı.

Yazışmalarını bitirip Hamish'e köye taşımak için dışarı çıktığında öğle yemeği vakti gelmişti ve Priti ile gayri resmi bir şekilde yemek yedi. Priti'ye sofrada adabı öğretilmişti, Juliana çatalını ve kaşığı düzgün tuttuğunu, ekmeğini sadece parmaklarıyla yediğini gördü.

Juliana'nın kalbi onu izlerken ısındı. Yabancı siyah saçları ve muzip gülümsemesiyle, İngilizce ve Pencapça karışımı geveze konuşmasıyla bu çocuğu kim sevmeydi ki? Gözleri koyu kahverengiydi ama Elliot'un bakışlarına sahipti. Büyüdüğüne çok güzel olacaktı ve Juliana ona her adımında göz kulak olacağına yemin etti.

Öğle yemeğinden sonra Channan, Priti'yi mutfaka geri götürmek için geldi. Priti gitmekten, sadece keçiyle değil, Bay McPherson'ın evine dönmeye hiç niyeti yokmuş gibi görünen diğer yeni arkadaşıyla da yeniden oynamaktan memnundu.

Priti Juliana'nın kucağına tırmanıp yanağına bir öpücük kondurdu ve Juliana da ona sarıldı. Elliot onu Hindistan'dan buraya, güvende olabileceği bir yere getirdiği için mutluydu.

Priti Juliana'ya yapışkan bir öpücük daha verdi, aşağı indi, Channan'ın elini tuttu ve yaşlı kadını çekti.

Mahindar yemek odasına girdiğinde otuz saniye bile geçmemişti, sıkıntılı görünüyordu.

"Memsahib, arayanlar var."

"Arayanlar?" Juliana ayağa kalktı, Priti'nin ballı öpücüğünü bıraktığı yeri mendiliyle sildi. "Aman Tanrım, biz böyle altılı yedili oynarken kim arar ki?"

Mahindar büyük elleriyle tuttuğu gümüş tabağı uzattı. İki kartta Bayan Terrell ve Bayan Dalrymple'in isimleri yazılıydı.

Bölüm 19

"Tanrım." Juliana hararetle dua etti. "Onlara evin ziyaretçiler için uygun olmadığını ve şenliğe kadar da olmayacağını söylediğimi çok net hatırlıyorum. Onları nereye koyacağım?"

"Kendinizi üzmeyin, memsahib. Sabah odası için istediğinizi söylediğiniz oda temiz ve düzenli. Size orada küçük keklerle çay getirebilirim. Bayan Rossmoran, Channan'a nasıl küçük kekler yapılacağını öğretiyor."

"Mükemmel, Mahindar. Sen bir harikasin. Evet, onları oraya koy ve hemen geleceğimi söyle."

Mahindar hızla ve sessizce ayrıldı.

Juliana aynanın karşısında saçlarını düzeltti. Fazla süslemesiz, kahverengi poplin bir iş elbisesi giymişti, ancak Edinburgh'lu tarzı, duruma uygun olmasa bile elbiselerini her zaman güzelleştirmeyi başarmıştı.

Bulduklarını almak zorundalar, diye düşündü Juliana sinirli bir şekilde evin karmaşası içinde sabah odasına doğru yürürken.

Juliana içeri girdiğinde Bayan Terrell ve Bayan Dalrymple ayağa kalktılar. Juliana'nın elbisesini incelediler, birbirlerine baktılar ve yüz ifadelerini sabit tuttular.

"Toz ve gürültü için özür dilerim," dedi Juliana, yüzü kızararak. "Gördüğünüz gibi inşaatçılar geldi."

Hanımlar oturdular ve tabii ki hiçbir şey beklemediklerini, sabah odasının çok güzel olduğunu, en iyi manzaraya sahip olduğunu ve bittiğinde muhteşem olacağını haykırdılar. Onlar konuşurken Mahindar içeri süzüldü ve

Ainsley'nin Juliana'ya verdiği çay takımlarını, ayrıca küçük kekler ve petit fours ile dolu üç katmanlı bir tepsiyi aşağı indirdi.

Juliana ayı doldurdu.

Bayan Dalrymple bir fincan alıp Mahindar'ın elindeki tepside bir kek alırken, "Kocanızın Hintli hizmetçilerini eve getirmesine şaşıyorum," dedi. "Hindistan'da onlara katlanmak gerekiyordu elbette, ama ben artık sade İskoç hizmetçileri seviyorum. Hintliler çok srnyorlar ve çoğu bariz hırsızlar. Sinir bozucu."

Juliana yüzünü tamamen boş tutan Mahindar'a baktı. "Mahindar ve ailesi hırsız değil," dedi. "Onlar gayet iyi insanlar."

Bayan Dalrymple elindeki küçük pastayı sallayarak, "Sözlerimi bir kenara yazın, onlara güvenilmez," dedi. "Bay McBride'ın aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum. Hindular pırzola pişirmeyi tuhaf buluyorlar, düşünebiliyor musunuz Bayan Terrell? Kendileri hiç et yemezler."

"Mahindar Hindu değil," dedi Juliana. "O bir Sih."

Bayan Dalrymple rperdi. "Daha da kötüsü. Çok kana susamışlar."

"Mahindar'ın en ufak bir kana susamışlığını görmedim," dedi Juliana. "Dahası, mükemmel İngilizce konuşuyor." Bayan Dalrymple'a sert bir bakış attı.

Bayan Dalrymple pastasından bir ısırık almakla meşgul olduğundan hiç oralı olmadı. Bir süre iğnedikten sonra yüzü tuhaf bir ifade aldı ve öksürmeye başladı. "Aman Tanrım, bize yardım edin. Bizi zehirledi!"

Mahindar'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Pencereden dışarı bakmakta olan ve hiç dikkat etmeyen Bayan Terrell sarsıldı. Juliana hızla Bayan Dalrymple'a bir peçete uzattı ve çiğnenmiş keki tkrdğnde yüzünü buruşturmamaya çalıştı.

"Zehir," diye homurdandı Bayan Dalrymple. "Derhal polis memurunu ağırmalısınız."

"Saçmalık." Juliana tepside bir kek kaptı ve bir ısırık aldı. Tatlar beklenmedikti ama şimdi tanıdığı tatlardı. "Tarçın, kakule ve biraz da karabiber, hepsi bu. Ne kadar hoş. Lütfen eşinize selamlarımı iletin Mahindar." Gülümsedi ve Mahindar'a akıl sağlığına değer veriyorsa hemen odadan kaçması gerektiğini anlatmaya çalıştı.

Mahindar kibar bir selam verdi. "Teşekkür ederim, memsahib." Asaletini bozmadan döndü ve sessizce oradan ayrıldı.

"Sürünmeleri konusunda ne demek istediğimi anladınız mı?" Bayan Dalrymple dedi ki. "Ve bir pastanın içine biber koymak? Ne kadar cahilce. Ne kadar aptalca. Sade yemek pişirmek onları aşar."

"Bayan Dalrymple," dedi Juliana, artık öfkesini kontrol altında tutma zahmetine. "Eğer buraya hizmetçilerime hakaret etmek ve aşağılamak için geldiyseniz, sizden gitmenizi istemek zorundayım."

"Bugün buraya neden geldiğimi çok iyi biliyorsunuz," dedi Bayan Dalrymple.

Bayan Terrell başıyla onayladı. "Sizi bir kez daha uyarmaya geldik, hepsi bu, sevgili Bayan McBride."

Bayan Terrell otuz beş yaşlarındaydı ama elli yaşında da olabilirdi, yuvarlak yüzlüydü, saçları ağarmaya başlamıştı, ağarmış ipleri örtmek için kurnazlığa tenezzül etmektense ölmeyi tercih edecek bir kadındı. Pahalı kumaşlardan iyi yapılmış giysiler giyyordu, ama bunlar acı verici, neredeyse övünülecek kadar sadeydi. Tüm varlığı, *"Kocamın parası var ama ben tutumlu biriyim ve onu asla utandırmayacağım"* diye bağırıyordu... *misafir kabul etmek için donuk poplin elbiseler giyen bazı eşlerin aksine.*

"Bir uyarı daha," dedi Juliana. "Lütfen bana ne demek istediğinizi söyleyin."

"Bayan Dalrymple Scotland Yard'a telgraf çekti ve bir soruşturma başladı. Cinayet çok ciddi bir suçtur Bayan McBride."

"Gerçekten de öyle," dedi Juliana buz gibi bir sesle. "O kadar ciddi ki, bunu şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamak gerekiyor. Bu hafife alınacak bir suçlama değil."

Bayan Dalrymple, "Ve bunu hafife alarak söylemiyorum," dedi. "Archibald iyi bir gençti. Kocam için neredeyse bir oğul gibiydi." Açık mavi gözlerini hızla kırıştırdı ama Juliana gözyaşı görmedi. "Bay Stacy bir gün kocanızı çiftliğinde ziyaret edeceğini söyledi, çileden sonra nasıl olduğunu görmek için ve bildiğimiz sonraki şey, Bay Stacy'nin kayıp olduğu ve öldüğü varsayılıyor. Bir tanık ikisini birlikte görmüş ve sonra Bay Stacy gitmiş."

"Hangi tanık bu?" Juliana sordu. "Onunla konuşmak istiyorum." Bayan Dalrymple ona bilgece bir bakış attı. "İsmi kendime saklayacağım. Bize tavsiye edildi."

Juliana soğuk bir ürperti hissetti ama ses tonunu kendinden emin bir şekilde korudu. "Araştırmaya devam edin, Bayan Dalrymple. Ancak Bay McBride, Bay Stacy'nin hâlâ hayatta olduğuna inanıyor."

Bayan Dalrymple yerinden sıçradı ve çaydan bir parça tabağa döküldü. "Hâlâ hayatta mı? O zaman onu üretebilir mi?"

Juliana tereddüt etti. "Bir parmak şıklatmasıyla olmaz, hayır."

"İşte, gördünüz mü?" Bayan Dalrymple dedi ki. "Kocanız size Bay Stacy'yi Hindistan'da canlı bıraktığını söyledi ve Bay Dalrymple ile ben bunu kanıtlayacağız."

yapmadı."

Bayan Terrell Juliana'ya, "Çok kararlı, canım," dedi.

Juliana kıpırdamadan oturuyor ve öfkeyle yanıyordu. Dün gece yatakta tek başına yatarken Elliot'a güvenmeye karar vermişti. Evet, bazen bir deli gibi davranabilirdi ama bu onun yanıldığı anlamına gelmezdi.

Bayan Dalrymple karşısında duyduğu doğal korku, Elliot'ın yanılıyor olması ve ormanda gizlendiğini düşündüğü kişinin Bay Stacy olmamasıydı.

Ama hayır, Juliana sonuca varmadan önce kafasındaki tüm argümanları tartmıştı. Elliot'ın yanında duracaktı. Juliana'nın babasını fırsat buldukça herkese ve her şeye kötüleyen annesi gibi olmayacaktı. Juliana'nın güzel bir kadın olan annesi, kendi ailesi tarafından umutsuzca şımartılmış ve St. John evinin sessiz nezaketinden rahatsız olmuştu.

Juliana, Bayan Dalrymple'a elinden gelenin en kötüsünü yapmasını söylemek için nefesini tutmuştu ki Elliot odaya girdi.

Juliana neredeyse çayında boğuluyordu. Elliot'ın üzerinde yırtık pırtık bir İskoç eteği, yara bere içinde botlar ve keten bir gömlek vardı, her tarafı toz ve sıva içindeydi çünkü adamlara testereyle kesme, çekiçe vurma ve enkazı kaldırma işlerinde yardım ediyordu. Saçları da yüzü gibi tozla kaplıydı ve bu dağınıklık içinde gri gözleri vahşi bir ışıkla parlıyordu.

"Juliana," dedi Elliot, sonra o kadar geniş bir İskoç aksanıyla konuşmaya başladı ki Juliana'nın kendisi bile anlamakta güçlük çekti. "Bir arkadaşın olduğunu duydum. Bunlar küçük kızlar mı?"

Juliana boğazını temizledi. "Bayan Terrell, komşumuz , ve Mrs. Dalrymple, Glasgow'dan arkadaşı."

"Och, evet," dedi Elliot. Sonra da "*Gae nae leaver due gran doch blochen*" gibi bir dizi kelime döktü. Anlamsız saçmalıklar.

Juliana her kelimeyi anlamış gibi yaparak, "Oldukça," dedi.

"Sorun nedir, genç kız?" Elliot Bayan Dalrymple'a sordu. "Kendi İskoççanı bilmiyor musun?"

"Sade İngilizce konuşmayı uzun zaman önce öğrendim," dedi Bayan Dalrymple. "Günümüz dünyası böyle Bay McBride."

"O zaman bu aptalca bir dünya." Elliot, Juliana'nın *gerçekten* anlamadığı başka bir konuşmaya başladı. Yumuşak sessiz harfler ve uzun sesli harfler bildiği bir dile ait değildi ve Pencap lehçesine de benzemiyordu

Mahindar ve ailesi konuştu. Ancak, hiçbir şey olağandışı değilmiş gibi çayını yudumlamaya devam etti.

Elliot kapıyı açık bırakmıştı. Geçitte Komal'ın sesi Punjabi dilinde yükseldi ve McGregor'un bağırışlarını duydular. "Onları geri getir, seni aptal kadın! Bir erkeğin yatağının altında bir iki şişe bulundurmaya hakkı vardır. Bu tek malt. Beni anlıyor musun? Şimdi de o keçiye içeri aldın."

Bir meleme sesi duyuldu, ardından toynakların kaldırım taşları üzerindeki gürültüsü, ürkmüş keçinin olgun kokusu ve Priti'nin onu koridorda kovalarken çıkardığı kahkaha dolu ses eşlik etti.

"Haklıymışım," dedi Bayan Dalrymple. "Burası tam bir tımarhane."

Juliana ayağa kalktı. "O halde oradan ayrılmak size acı vermeyecek. Uyarınız için teşekkür ederim hanımlar. Kocam ve ben bunu dikkate alacağız."

"Bundan çok daha fazlasını yapacaksın." Bayan Dalrymple çay fincanını kapatıp ayağa fırladı, Bayan Terrell daha kibarca ayağa kalktı. "Bay Dalrymple sizinle konuşacak, Bay McBride."

Elliot öyle ya da böyle umurunda değilmiş gibi sessizce başını salladı. McGregor iki elinde birer şişe viskiyle odaya daldı, Komal bir tanesini ondan almaya çalışıyordu.

"Lassie, bu kadına adamı rahat bırakmasını söyle. Ah." McGregor durdu, canlı gözleri ziyarete gelen iki hanımın şok olmuş yüzlerini inceliyordu. "Bayan Dull Pimple. İzninizi alıyordunuz, değil mi? İyi günler o zaman."

Onları selamlarken Komal, McGregor'un elinden bir şişe aldı ve zaferle havaya kaldırdı. Sonra eşarbını yüzüne çekti ve kadın davetliler yanından geçerken dönüp duvara baktı.

"Gel bakalım Prunella," dedi Bayan Dalrymple. "Yataklarını yaptılar ve içinde yatmaları gerekiyor." Komal'ın renkli sırtına baktı. "Onları kayışla bağlamak zorundasın. Uslu durmayı öğrenmelerinin tek yolu bu."

McGregor öfkeyle canlandı. "Ona elini sürmeyi aklından bile geçirirsen seni vurup öldürürüm. Buranın lordu benim ve bunu sakın unutma."

Juliana şişeyi tehlikeli bir şekilde sallayan Bay McGregor'un yanından aceleyle geçti. "Çabuk gitseniz iyi olur," dedi Bayan Terrell'a, iki kadını yarı iterek salona soktu. "Öfkelendiğinde ne yapacağı belli olmaz."

Bayan Dalrymple telaşla ön kapıya doğru koşarken, elinde taş bloklarla içeri giren iki işçiyi kıl payı kaçırdı. "Çekilin yolumdan, lütfen," diye bağırdı. "Arka kapıyı kullanmalısınız. *Arka kapıyı.*"

Dışarı fırladı. Bir meleme ve çığlık sesi duyuldu, Priti'nin sesi uyarıcıydı.

Juliana, Bayan Dalrymple'ı keçiyle çekişirken bulmak için endişeli Bayan Terrell'in peşinden aceleyle dışarı çıktı. Hayvan, Bayan Dalrymple'ın yanından geçerken ipek şalının saçaklarını kapmıştı ve şimdi Bayan Dalrymple şalı hayvanın ağzından çıkarmak için uğraşırken keçi meşgul bir şekilde çiğniyordu.

Priti parmağını keçiye doğru sallayarak, "Hayır, hayır," diye bağırdı. "Kötü keçi."

"Kafir çocuk." Bayan Dalrymple elini Priti'ye doğru kaldırdı ve Tokat.

Juliana'nın içinde öfke parladı ve Bayan Dalrymple'ın bileğini yakaladı. sıkı bir kavrama. "Ona vurmaya *cüret* etme. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?"

Bayan Dalrymple kendini uzaklaştırmaya çalıştı ama Juliana çok güçlüydü. Keçi, tiksintiyle mi yoksa kendine özgü nedenlerle mi bilinmez, şalı tükürdü.

Juliana onu aldı ve Bayan Dalrymple'a doğru itti. "Bir daha asla ama asla bu eve ."

Bayan Dalrymple'ın şalın mahvolduğunu haykırmasını ya da fiyatını talep etmesini bekliyordu ama kadın Juliana'ya sadece öfkeli bir bakış daha atıp arkasını döndü. Ama kadının öfkesine ve korkusuna rağmen bakışlarında bir kurnazlık parıltısı vardı, sanki Bayan Dalrymple Juliana'nın bilmediği bir şey biliyordu.

Juliana bu bakıştan hoşlanmamıştı ama anda bunu dert edemeyecek kadar öfkeliydi.

"Bayan Terrell," dedi Juliana, sesini kasıtlı olarak sakın tutarak. "Korkarım Bayan Dalrymple sizinle kaldığı sürece sizi burada kabul edemem."

Bayan Terrell soğukkanlılığını korudu. "Bunu duyduğuma üzüldüm Bayan McBride." Eldivenlerini düzeltti. "Bu vadideki hanımlar sosyal liderlik için bana bakıyorlar. Korkarım ki onlar da benim yolumdan gidecek ve sizi kabul etmeyecekler. Bugün kendinizi mahvettiğinizi söylemekten üzüntü duyuyorum."

Topuklarının üzerinde döndü -yazlık şalının keçiye yaklaşmamasına dikkat ederek- ve Bayan Dalrymple'ı açık bir landau'nun beklediği kapıya kadar takip etti.

"Oh, gerçekten mi?" Juliana havaya doğru konuştu. "Peki, *bunu* göreceğiz." Hâlâ elindeki şal parçasını çiğnemekte olan keçiye baktı.

yırtmayı başardı. Juliana keçinin başını okşadı. "İyi keçi," dedi, sonra Priti'nin elini tuttu ve onu eve geri götürdü.

McGregor'u geniş koridorda zıplaya zıplaya yürürken buldu. Kolunu gülümseyen Komal'ın koluna doladı ve onu bir yöne doğru dans ettirdi, sonra kollarını değiştirip diğer yöne gitti. Viski şişelerinden biri hâlâ Komal'ın elindeydi ve Bay McGregor diğerini de elinde tutuyor, dans ederken elden ele dolaştırıyordu.

Elliot gülüyordu.

"Hiç komik değil," dedi Juliana acımasız bir kararlılıkla. "O kadın iğrenç biri. Ama Elliot, seni araştırması için birini görevlendirdiğini söyledi. Senin suçlanmanı istiyor."

"Hâlâ hayatta olan birini öldürmekle suçlanamam."

"Keşke Bay Stacy işleri bizim için kolaylaştırırsa ve kendini gösterse.

Bunu yapmaması oldukça inatçı."

Elliot omuz silkti. "Nasıl isterse öyle yapar. Kendini hiç belli etmeden geldiği yere geri dönebilir."

"Pek yardımcı olmadı."

Elliot bakışlarını ondan McGregor'a doğru kaldırdı. McGregor dans etmeyi bırakmış, Komal'ın omzunu sıvazlıyordu.

"Merak etme genç kız," dedi McGregor. "O iğrenç kadının seni incitmesine asla izin vermeyeceğim."

Komal aslında ona gülümsedi. Hatta gülümsedi. McGregor kıpkırmızı oldu ve kekeleye başladı. Komal onun elinden ikinci viski şişesini kaptı ve mutfığa doğru koştu.

"Lanet olsun sana, kadın!" McGregor peşinden fırladı, Priti de mutlulukla onu takip etti. Mutfığa giden yankılı geçitte iki farklı dilde yükselen sesler duyular.

"Zavallı ihtiyar şeytan," dedi Juliana gülümsemesine engel olamayarak.

rahatça empire kanepenin arkasına yaslanmış olan Elliot'a döndü, eteği kalçalarını ortaya çıkarıyordu.

Juliana'yla kendisi için önemli olan şeyler hakkında hiç konuşmasa bile, Juliana ona bakmaktan kesinlikle zevk alabilirdi. Ve ona dokunmaktan. Banyonun ıslak sıcaklığı bütün gün onu terk etmemişti.

"Ama gerçekten de Dalrymple'lar hakkında bir şeyler yapmalıyız," dedi Juliana. "Sizin için tehlikeli olabilirler."

Elliot omuz silkti. "Bayan Dalrymple ne iddia ederse etsin İskoç değil. Ona söylediğim tek bir kelimeyi bile anlamadı."

"Sevgili Elliot, ben de öyle."

Gülümsedi. "Her halükarda, ortada ne ceset, ne mezar, ne de bir işaret varken cinayetten yargılanamam."

"Kayıp olmaya devam ederse, hiç değilse onun *kaybolmasına* neden olduğundan şüphelenilen adam olarak yargılanabilirsiniz."

"Büyük İngiliz hukuk sistemi onları bunu kanıtlamak zorunda bırakıyor." Elliot sessizleşti. "Ama bizim Bayan Dalrymple haksız değil, genç kız. Ben bir katilim."

"Değilsin," dedi Juliana sert bir sesle. "Bay Stacy hayattaysa değil."

"Öyle." Elliot'ın elleri kanepenin arkasında sıkılaştı, parmak eklemleri bronz teninde beyazlaştı. "Ondan bahsetmiyorum. Diğer erkeklerden bahsediyorum."

"Orduda demek istiyorsun. Savaşlarda."

Sanki düşünmek istemediği düşünceleri toparlıyormuş gibi tekrar durakladı. "Hayır. Esir olduğum zamanları kastediyorum. Beni esir alanlar çıplak ellerimle nasıl öldüreceğimi öğrettiler ve sonra da bunu onlar için yapmamı istediler."

Bölüm 20

Juliana ona o çok iyi yaptığı şaşkınlıkla, anlattığı dehşete inanmak istemeyen bir ifadeyle baktı. Mavi gözleri bir an için biraz daha genişledi. Elliot ortaya çıkardığı her şeyle Juliana'nın masumiyetinin daha parçalanmasından nefret ediyordu.

Elliot ellerini kaldırdı ve onlara baktı, nasırlı ve yıpranmışlardı, parmak uçları kesildikleri yerde yara izi bırakmıştı, tırnakları ise sökülüp tekrar uzatıldıkları için şaşırtıcı derecede sağlamdı.

"Bana ellerimi bir adamın boğazına nasıl dolayacağımı öğrettiler" dedi. "Nefes borusunu ezmek için başparmaklarımı nasıl kullanacağımı. Parmaklarımı göz çukurlarına nasıl bastıracağımı ve elmacık kemiklerini yüzünden nasıl çekeceğimi. Bir adam ölmek üzereyken yaşamak için o kadar mücadele eder ki..."

Juliana'nın eli kendi boğazına gitti, tatlı bir çil tozuyla inceydi. "İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin," dedi.

"Rakip kabilelerindeki adamları öldürmelerine yardım ettim. Beni bir hayvana dönüştürdüler ve düşmanları benim ellerimde öldüğünde güldüler."

"Oh, Elliot."

En azından Bayan Dalrymple ya da Bayan Terrell'in üstünlüğüyle, öldürdüğü adamların sadece dinsiz olduklarını ve önemli olmadıklarını söylemedi. Onlar hayatları ve evleri olan, çocukları ve eşleri olan, geri dönmediklerinde keder içinde feryat eden adamlardı.

"Bittiğinde beni tekrar içeri tıkarlardı."

Juliana yavaş adımlarla ona doğru geldi, bakışları yüzünü hiç terk etmiyordu. Ellerini onunkilerin üzerinde birleştirdi, her birini kaldırdı ve yaralı parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

"Başka seçeneğin olmadığını biliyorum," dedi. "Bunu yapmasaydın seni öldüreceklerdi."

"Ama reddetmeliydim. Onlara itaat etmek beni çoğu standarda göre bir korkak yapar. Onların işini yapmadan önce ölümüne bile olsa direnmeliydim."

Ilık gözyaşları elinin arkasına damladı. "Başka seçeneğin yoktu," diye tekrarladı fısıltıyla.

Gecenin o hızlı, sessiz savaşları, Elliot'ın zincirlenip kampı rakiplerine karşı savunmak zorunda bırakılması gerçek gibi görünmüyordu. Soğuk karanlığın içinde, Elliot kendisine bıçak saplamaya çalışan adamlarla dövüşmüştü, korkusu ve saplantılı ihtiyacı onu harekete geçirmişti. Onlarla savaştı çünkü pes etmeyi ve ölmeyi reddetti.

"Yaşamak zorundaydım," dedi. "Ne pahasına olursa olsun yaşamaya kararlıyım." Kadının ellerini bıraktı ve saçlarından bir tutamı geriye doğru taradı. "Seni tekrar görmek için."

Juliana dudaklarını ona baktı.

"Beni yaşamaya iten şey buydu genç kız, günün ya da gecenin her dakikası. Seni tekrar görmek için. Sesini duymak için. Sana dokunmak için..." Elliot parmağını kızın yanağında gezdirdi. "Direncimi merak ettiler. Bana iblis ya da yürüyen ölü dediler, çünkü yatıp ölmedim. Ama yapamadım. Ta ki seni tekrar görene kadar."

Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü. Elliot parmağıyla bir tanesini sildi.

"Benim için ne ifade ettiğini kendim de anlamamıştım," dedi, "ta ki yüzünü ya da tatlı gülümsemeni bir daha görememe tehlikesiyle karşı karşıya kalana kadar. O zaman anladım. Sen benim genç kızımdın, Juliana. Her zaman öyleydin."

"Ama sen eve geldin." Juliana bir adım geri çekildi, kolundan mendilini çıkardı ve gözlerini sildi. "Eve geldin ve bana tek kelime bile etmedin."

"İyileşene kadar beni görmeni istemedim. Ben kırık bir adamdım. Ama Hindistan'a dönüp ne olduğumla, başıma neler geldiğiyle yüzleşene kadar asla iyileşemeyeceğimi fark . Ayrıca, Priti Hindistan'daydı. Babasız büyümesi için onu orada bırakmaya niyetim yoktu. İskoçya'ya sonsuza dek dönmeden önce her şeyi ilk ve son kez halletmek için geri döndüm."

"Ama bu arada Grant'le evlenmiş olabilirim," dedi Juliana. Burnunu çekti, burnunu temizledi ve mendili cebine soktu. "Teklifini kabul ettim çünkü seni bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm. Çok geç kalmış olabilirdin."

Elliot zihnindeki ürpertici dehşetin arasından neşenin süzülmesine izin verdi. "Bundan korkmana gerek yok. Ainsley'e sana göz kulak olmasını ve yaptığın her şeyi bana anlatmasını söyledim."

"Ama..." Juliana şaşkın görünüyordu. "Ainsley senin casusun olmak için ne zaman vakit buldu?"

"Kız kardeşim inanılmaz derecede beceriklidir. Ve kurnazdır. Eğer sizinle kendisi konuşamazsa, başka birini işe alırdı. Ve her şeyi bana rapor ederdi. Neyin olduğumu tam olarak bilmiyordu ve ondan seni sorduğumu sana söylememesini ve bana güvenmesini istedim. O da güvendi, Tanrı onu korusun. Grant Barclay ile tam olarak ne zaman evleneceğini ve İskoçya'ya dönüp seni almak için ne kadar zamanım olduğunu biliyordum. Düğün tarihini asla değiştirmeyeceğini biliyordum -hayatını dakikası dakikasına planlar ve ona harfiyen uyarsın."

Kızgınlık şaşkınlığını bastırdı. "Öyle bile olsa, bir şeyler söyleyebilirdin. Yakalandığın zaman, öldüğünü düşündüğümüz zaman... Hayatımın en korkunç aylarıydı. Hiçbir şey kıyaslanamaz. Ainsley'den bulunduğu ve iyi olduğuna dair telgrafi aldığımda bütün gün rahatlayarak ağladım. Ve sonra hiç yazmadın, beni hiç aramadın, benimle hiç konuşmadın, mesaj göndermedin."

"Her şeyi yanlış yaptığımı biliyorum," dedi Elliot. "Ainsley sonuçta benim sadece bir erkek olduğumu söylerdi. Yaptığım şeyi yaptım çünkü sana hayır deme şansını vermek istemedim."

"Yani düğünüme beni mihraptan kaçırmaya mı geldin?"

"Ben bir Highland barbarıyım. Karılarımızı çalarız, bilmiyor muydun?"

"Korkunçsun."

"Her zaman öyleydim." Sırıtmayı başardı. "Bunu biliyordun."

Juliana ellerini yüzüne bastırdı. "Elliot, seninle ne yapacağım ben?"

Ondan daha uzak kalamazdı. Elliot onun ellerini tuttu, kendine doğru çekti ve kollarını ona doladı. Yanağını onun güzel kokulu saçlarına yasladı ve sıcaklığının vücuduna işlemesine izin verdi.

Juliana bir iç çekişle rahatladı ve Elliot gözlerini kapatarak sadece Juliana'nın ona karşı olan sıcaklığına, elbisesinin sert kumaşı altındaki yumuşaklığına odaklandı.

Juliana bir süre sonra, "Elliot," diye mırıldandı.

Elliot cevap vermedi. Onun saçlarını öptü.

"Dalrymple'lar konusunda ne yapacağız?"

Zavallı Juliana. Önemsiz şeyler için çok endişeleniyordu. Elliot onun başını geriye yatırdı ve dudaklarını kısaca öptü. "Yardımcı olabilecek birini tanıyor olabilirim."

"Kim?"

"Bir arkadaşın arkadaşı." Juliana'yı tekrar öptü, dudaklarındaki çayın ve ısırdığı kekin tarçın ve biberinin tadını aldı.

Geçmişin lekesi bir kez daha kayıp gitti. Karanlık hâlâ oradaydı, dışarı akmaya ve onu ağına düşürmeye hazırdı ama şimdilik kapıyı kapatıp kilitlemek ve ardından Juliana'nın elbisesinin düğmelerini açmak onu rahatlatıyordu.

Elliot sonunda yazı masasındaki sandalyeye oturdu, kadın onun kucağına oturdu, adam ona sarılarak yavaş yavaş sevişti.

O sessiz coşku içinde Elliot tekrar iyileşebileceğine inanmaya başladı. Belki uzun zaman alacaktı ve belki de anıları asla tamamen yok olmayacaktı ama yaşayacaktı. Tek yapması gereken Juliana'yla sevişmekti, şimdi ve her zaman için ve bir daha hiçbir şeyden korkmayacaktı.

Evdeki çalışmalar öğleden sonra ve akşama kadar devam etti. Elliot, Hamish'i Londra' telgraf çekmesi için köye gönderdi, sonra da tüfeğini alıp Stacy'yi aramaya çıktı.

Kırmızı setter onu takip ediyor, McPherson'a dönmek istediğine dair hiçbir işaret göstermiyordu. Elliot köpeğin zarar görmesini istemiyordu ama Stacy'yi tanıyordu. Adamın hayvanlara karşı zaafı vardı ve onu öfkeliendiren birine ulaşmak için bir tanesine bile zarar vermezdi. Elliot'ın ölmesini istiyorsa, gözlerini Elliot'la sınırlardı.

Ancak Elliot o gün Stacy'den hiçbir iz bulamadı. Belki de adam pes etmiş ve geri çekilmişti.

Elliot bölgede kalan yabancılardan haber almak için kulaklarını dört açmıştı ama son zamanlarda kendisinden başka sıradışı birinin geldiğini duymamıştı. Stacy'nin işçi olma bahanesiyle eve girmeye çalışabileceği ihtimalini düşünmüştü ama McGregor ve Hamish kilometrelerce ötedeki her adamı simaen tanıyordu ve Mahindar da Stacy'yi simaen tanıyordu. Adamlardan hiçbiri Stacy değildi.

İşçiler akşam yemeği ve yatmak için evlerine gittiklerinde, Elliot şatonun kapılarını dev anahtarlarla kilitledi ve ardından sürgüledi. Daha sonra yatağına çöktü ve kollarını Juliana'ya dolayarak derin bir uykuya daldı.

Sabahın erken saatlerinde McGregor onu balık tutmak için uyandırdı.

Elliot sırtıklarının yanı sıra tüfeğini de yanına aldı. Bu fırsatı tekrar aramak için kullanacaktı.

McGregor onu nehir boyunca batıya, sarp tepeleri yarıp McPherson'ın arazisindeki daha yavaş, daha sakin havuzlara ulaştığı yere götürdü. McPherson onları burada karşıladı.

Elliot'ı takip eden setter kuyruğunu salladı ve McPherson'ı kokladı, sonra tekrar Elliot'ın etrafını sardı.

"Sanırım köpeğinizi çalmışım," dedi Elliot. "Ya da o beni çaldı. Hangisi olduğundan emin değilim."

McPherson gür sesiyle, "Onu bağışlayabilirim," dedi. "Eğer seni seviyorsa, neden olmasın? O büyük evinizde bir köpeğe ihtiyacınız var."

Av köpeği Elliot'ı, oltasını sessizce attığı derin gölgeli noktaya kadar takip etti. Elliot oradan nehrin yukarısını, aşağısını ve bir avcının Elliot'inkine benzer bir tüfekle oturabileceği tepeleri görebiliyordu. Av köpeği kıyıda birkaç kelebeği kovaladıktan sonra uykulu gözlerle balık avını izlemek üzere yerleşti.

Vadinin sessizliği mükemmeldi. Nehir havuzlara dönüşüyor, balıklar takla atıyor, yüzüyor ve memnuniyetle yemi yutuyorlardı. McPherson ve McGregor çabucak birkaç balık yakaladı ama Elliot hiç yakalayamadı.

Elliot'ın umurunda değildi. Uzun zaman önce balık tutmanın amacının dizlerine kadar gelen soğuk suda beklemek ve anaförlerin girdap oluşturmalarını, oltanın sallanmasını ve gölgelerin hareket edip dans etmesini izlemek olduğuna karar vermişti. Balık tutmak, bir arkadaşla birlikte sessizlik içinde durmak ve hiçbir şey söylememek demekti.

Hiçbir işaret görmedi ve ormanda bir gözcü olduğuna dair hiçbir his hissetmedi. Stacy orada değildi. Belki de pes etmiş ve gitmişti. Ya da belki Elliot yanıyordu ve Stacy zaten hiç orada olmamıştı.

Elliot öyle olduğunu biliyordu.

"Bu da kim?" McPherson'ın sesi suyun üzerinde çınladı ve balıklar saklanmak için fırladı.

McPherson yoğun sabah güneşine karşı gözlerini kapatarak tepeden aşağı kendilerine doğru yürüyen bir adamı izliyordu. Ziyaretçinin üzerinde frak, pantolon ve soba borusu şapka vardı; İskoçya'nın vahşi doğasında gezinmekten çok bir şehir parkında dolaşmaya uygun bir kostümdü bu.

"Yüce Tanrım," dedi McGregor. "Bu o Donuk Sivilceli adam. Onlardan bıkmadık mı?"

McPherson, "Onu *ben* davet etmedim," dedi.

"Yaptığımı düşünmüyorsun, değil mi? Al bakalım." McGregor ellerini ağzına götürdü ve nehrin ötesine doğru bağırdı. "Git buradan. Balıkları üzüyorsun."

McGregor'a aldırmayan Bay Dalrymple kayarak kıyıya indi ve bir ağaç kümesinin etrafından dolanarak Elliot'a doğru ilerledi.

"Bay McBride?" diye sordu adam. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum. George Dalrymple. Oğlunuz sizi burada bulabileceğimi söyledi."

Hamish. Şey, delikanlı bilmemeliydi.

Dalrymple, "Sizinle konuşmam gereken bir konu var," dedi.

Adamın İskoç bir adı vardı ama sanki İskoç olan her şeyi silmek için çok uğraşmış gibiydi. Elliot espri olsun diye onunla Galce konuşma isteğine karşı koydu ama yine de İskoç aksanının yaygınlaşmasına izin verdi.

"Şimdi mi?"

"Evet ve sanırım ikimiz de ne olduğunu biliyoruz." "Ne olduğunu düşünemiyorum."

McGregor ve McPherson nehrin karşısından, yan yana durarak onları izliyordu ama Elliot onlara oldukları yerde kalmalarını işaret etti. Dalrymple'ı ya evine gönderecek ya da suya itecekti, hangisini yapacağına henüz karar vermemişti.

Dalrymple Elliot'a acı dolu bir gülümseme verdi. "Karım bana oldukça basit bir adama benzediğinizi söyledi. Ve bu arada, dün için onu mazur görmelisiniz. Oldukça üzgündü. İkimiz de Bay Stacy'ye çok düşkündük, biliyorsunuz."

"Senden hiç bahsetmedi," dedi Elliot. "Demek ki *senden* hoşlanmıyordu."

"Sen... ah... ortadan kaybolduğunda ona daha çok bağlandık. Sizin için oldukça endişelendi." Bay Dalrymple'ın gülümsemesi devam ediyordu ama gözleri sertti. "Stacy'nin ölümüyle ilgili hiçbir şey hatırlamadığınızı iddia ettiğinizin farkındayım ama polise onu sizin öldürdüğünüzü söylemeye hazırız."

"Haklısın. Hatırlamıyorum."

"Yine de olayın bu şekilde gerçekleştiğini tespit ettik. Eşimin söz verdiği gibi bir soruşturma başlattık."

Elliot oltasını tekrar suya attı, bileğini hafifçe sağa doğru salladı... tam sağa. Balık görünürde yoktu.

Dalrymple'a, "Çok ," dedi.

"Anlıyorum, elbette, sevgili dostum. O zamanlar aklın başında değildi. Çok daha iyi görünsen de hala iyi olmadığına dair spekülasyonlar var."

"Teşekkür ."

"Ve tüm bunlar Edinburgh'un en saygın ailelerinden birine mensup olan eşiniz için üzücü olmalı, duyduğuma göre."

"Öyle, evet."

"Onu gereksiz yere istemediğinizi biliyorum."

Elliot bakışlarını hafifçe sallanan çizgiden ayırdı ve tamamen Dalrymple'a baktı. Adamın solgun yüzü güneş ışığında terden boncuk boncuk olmuştu, yüz hatları bu iklim için fazla mükemmel ve narindi. Eğer iddia ettiği gibi Hindistan'da bulunduyorsa, zaman oradaki güneş ışığının yarattığı etkileri silmişti.

"Ne söylediğin konusunda açık ol," dedi Elliot. "İlgileniyorum."

Dalrymple gülümsedi. "İkimiz de dünya adamıyız, Bay McBride. Yokluk gördük, zenginlik gördük, her ikisinin de en uç noktalarını gördük, değil mi?"

"Evet."

"Kendinize... epeyce bir servet *edindiğinizi* biliyorum. Bu nedenle Highlands'de bir mülk satın aldınız."

"Evet." Elliot servetini yıpratıcı bir işten başka bir şeyle elde ettiğinin ima edilmesinden hoşlanmamıştı ama buna . Zahmete değmezdi.

"Eğer açık olmamı istiyorsanız, o zaman olurum." Dalrymple nehrin karşısındaki McPherson ve McGregor'a bir bakış attı ve sesini alçalttı. "Siz iyi , karınız da güzel ve oldukça saygın bir kadın. Üzerinde anlaşılabileceğimiz bir meblağ karşılığında Bay Stacy'nin ölümüyle ilgili soruşturmanın hiçbir yere varamayacağından ya da tamamen geri çekilebileceğinden eminim."

Bölüm 21

Elliot bir an Dalrymple'a baktı, sonra oltasını geri çekti misinayı tekrar nehre gönderdi.

"Hayır," dedi.

Dalrymple gözlerini kırıştırdı. "Pardon?"

"Hayır dedim. Bir kuruş bile alamayacaksın."

Dalrymple birkaç kez daha gözlerini kırıştırdı, sanki Elliot'ın adama hemen tüm parasını alıp kendisini rahat bırakması için yalvarmadığına şaşırılmış gibiydi.

Dalrymple ince dudaklarını ıslattı. "Bay McBride, durumunuz tehlikeli. Bir adamı öldürdünüz ve buraya güvenli bir yere kaçtınız. Kızını kaçırdınız ve yanınızda getirdiniz. Bay Stacy'nin sert bir adam olabileceğini ve kızının Hindistan'da tek başına açlıktan öleceğini kabul ediyorum ama bu hikâyenin ortaya çıkmasını isteyeceğinizden şüpheliyim."

Elliot sakince, "O onun kızı değil," dedi. "O benim kızım."

Dalrymple bakakaldı. "mi? Tanrı aşkına dostum, bu durumda bir tür anlaşılmaya varsak iyi olur. Eğer karın ve ailesi bu olayı öğrenirlerse, sadece şok olup üzülmele kalmazlar, sana karşı dava açabilirler, sence de öyle değil mi?"

"Karıma kızdan bahsettim bile." "Söyledin mi?"

Oh."

Elliot balık tutmaya devam etti. Yanındaki Dalrymple boğazını temizledi, konuşmaya başladı, sözünü kesti ve tekrar boğazını temizledi.

Adam bir süre sonra, "Asıl amacıma dönmeme izin verin," dedi. "Bay Stacy'yi öldürdünüz ve bunun için darağacına gitmek istemiyorsanız, benimle bir anlaşma yapacaksınız."

"Stacy ölmedi."

"Pardon?" Daha fazla göz kırpmı.

"Dedim ki, Archie Stacy ölmedi. O hayatta ve iyi durumda."

Dalrymple gerçekten de gülümsedi. "Ah, işte burada farklı düşünmeliyiz. Ölüm belgesi bende."

Ceketinin iç cebinden bir kâğıt parçası çıkardı, açtı ve Elliot'ın baskıyı ve resmi mührü görebilmesi için havaya kaldırdı.

Bang! Etraftaki ağaçlardan kuşlar havalandı. Sıcak kan Elliot'ın gömleğinin üzerine sıçradı ve Elliot şaşkınlık içinde keten üzerindeki kırmızı lekeye baktı. Hiç acı hissetmedi ve Dalrymple'in çığlığını duydu. Ölüm belgesi rüzgâra kapıldı ve usulca nehre doğru uçtu.

Elliot bütün bunları bir saniye içinde şaşkınlıkla izledi, sonra oltasını yere attı, derin bir gölgeye girdi ve tüfeğini yanına aldı.

Dalrymple olduğu yerde kaldı, sağ elini tutuyor ve çığlık atıyordu. McGregor ve McPherson da gölgelerin arasında kaybolmuştu, sadece Dalrymple acıdan kendini ateş hattından çıkaramayacak kadar bitkin düşmüştü.

Elliot ağaçların arasından sıyrılarak hızla ve sessizce ateş edilen yöne doğru ilerledi. Tepeye doğru koştu, nemli hava teninde damlacıklar oluşturdu.

Etrafında yürüyen uzun İskoç ağaçlarına rağmen senaryo ürkütücü derecede tanıdıktı. Zihninin onu geçmişe götürme dürtüsüyle savaştı ve koşturmayı devam ettirdi.

Elliot ağaçların arasından, çıplak bir kaya parçasının bulunduğu oldukça düz bir açıklığa çıktı. Bu kayanın tepesinden nehri, havuzu ve Dalrymple'in hâlâ durduğu yeri mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

Elliot tüfeğini sırtından çıkardı ve dürbünüyle nişan aldı. Dalrymple güneş ışığında net bir şekilde ortaya çıktı, acı içinde küfrederken ağzı hareket ediyordu. Dalrymple Elliot'a doğru bakıyordu, tepenin bu açısına göre ikisi de profilden görünüyordu.

Stacy Dalrymple'i yanlışlıkla vurmamıştı. Adam iyi bir nişancıydı, en iyilerden biriydi. Rüzgâr burada kuvvetliydi ama Stacy buna uyum sağlayabilirdi.

Dalrymple'a ateş etmişti, Elliot'a değil. Tek atış. bir fişek kayanın dibinde parlıyordu.

Elliot fişegi aldı ve etrafındaki tepeyi tararken yerleştirdi. Hiçbir yerde kaçan bir adam ya da

çalılar ve fidanlar onun geçişini göstermek için hareket ediyordu. Kayanın etrafındaki otların hepsi keçeleşmiş ve düzleşmişti. Stacy geri çekilirken bıraktığı izleri örtmek için ateş etmeden önce otları çiğnemiş olmalıydı.

Elliot tüfeğini tekrar sırtına astı ve ellerini ağzının etrafında birleştirdi. "Stacy!"

Bu kelime tepelerde çınladı. Aşağıdaki adamlar yukarı baktı.

Yankılar kayboldu ve sessizlik ona geri geldi. Eğer Stacy oradaysa, en yüksek tepelerden aşağı süzülen soluk sisin içinde kaybolmuştu.

Elliot kayadan indi ve onu aramaya başladı.

Juliana sabahı yaz ortası şenliği için hazırlıklarla ve erkeklerin evin en önemli alanlarında çalışmasını sağlamakla geçirdi.

İşçiler geldiğinde Elliot McGregor'la balık tutmaya gittiği için Juliana'nın gözü Priti'nin üzerindeydi. Küçük kızın keçiyle oynamak için tek başına evden dışarı fırladığı anı fark etti ve sabah güneşini yüzünde karşılayarak onun peşinden dışarı fırladı.

Juliana, Priti'yi mutfak bahçesinde bulur bulmaz rahatladı -Priti, fasulyelerin ulaşamayacağı bir yere bağlanmış keçiyle konuşuyor ve onu yulafli keklerle besliyordu.

Çocuğu izlediği bir anın tadını çıkardı. Priti tatlı huyluydu ama yine de babasının hınzır kararlılığına sahipti. Evindeki kargaşaya alışmış, McGregor Kalesi'ni keşfetmekten hoşlanmış ve Hamish'i takip etmekten, dikkatini çekmek istediğinde delikanlının eteğini çekiştirmekten zevk almıştı.

Bahçenin dibindeki çalılıkların arasından bir adam çıkınca bu sakin an bozuldu. İşçiler gibi giyinmişti: İskoç eteği, çizmeleri ve gömlek kolları vardı; yüzü oldukça karışık, kızıl ve altın sarısı bir sakalla kaplıydı.

Aynı zamanda diğer adamlara da benzemiyordu. Juliana'nın tam olarak çıkaramadığı bir şey onu diğerlerinden ayırıyordu.

Adam kısa bir süre Juliana'ya baktı, sonra bakışları Priti'ye gitti ve orada kaldı.

Juliana durdu. Hamish için bir çığlık boğazına kadar geldi ama adamı ürkütürse ne olacağından korkarak ısırđı. Adam hiçbir şey yapmadı, sadece Priti'ye baktı.

Sonunda yavaşça Juliana'ya döndü, onun bakışlarıyla doğrudan karşılaştı, sonra döndü ve uzaklaştı.

Juliana ilerlemeye başladı. "Bay Stacy?"

Adam cevap vermedi. Juliana onu takip etti, adam patikadan bahçenin dibine doğru düzenli bir şekilde yürürken arkasında kaldı. Kapıdan geçti, sonra ormana doğru adım attı ve gözden kayboldu.

Juliana aceleyle kapıdan çıkıp adamın kaybolduğu yere gitti ama ne kadar etrafına baksa da adamın hangi yöne gittiğini anlayamadı.

Bay McGregor ve Bay McPherson nehir yönünden nefes nefese ve telaşlı bir şekilde geldiklerinde o hâlâ patikadaydı.

"Yanınızdan geçen bir adam gördünüz mü?" diye sordu onlara, sonra yüzlerine baktı. "Sorun nedir?"

"Ben McBride," diye nefes nefese kaldı McGregor. "Kocan, genç kız, tepelerde başıboş dolaşıyor."

"Çılgınca koşmak değil," diye düzeltti McPherson. "Birini kovalıyorum. Sanırım bir kaçak avcı. Kazara vurulmuş."

"Vuruldu mu?" Juliana boğazına dokundu. "Elliot vuruldu

mu?" "Hayır, hayır, genç kız," dedi McPherson hızla.

"Dull Pimple'ı vurdu." McGregor kahkahalara boğuldu. "Elinden.

Muhteşem bir manzaraydı. Adam dans ediyor, ölüm perisi gibi çığlık atıyordu." "O iyi mi?" Juliana telaşla sordu.

McGregor kıkırdamaya devam ederken McPherson cevap verdi. "İyi kalpliliğin seni onurlandırıyor, genç kız. Dalrymple iyi. Kurşun onu sıyırmış, şanslı piç. Hizmetim onunla ilgileniyor, iyi bir hemşiredir ama sürekli şikâyet ediyor. Bana karşı dava açmak istiyor." Güldü.

"Peki ya Elliot? O nereye gitti?"

McGregor, "Kaçak avcıyı kovalıyorum," dedi. "Peşinden koştum, onu rahat bırakması için bağırdım ama gitti. McBride hiçbir şey söylemedi, sadece bir kayanın arkasına saklanıp gözden kayboldu."

"Onu bulmamız gerek. Elliot'ı yani. Hayır, de."

"Endişelenme genç kız," dedi McPherson. "Bu toprakların her karışını bilirim ve kocan sadece bir kaçak avcının peşinde, muhtemelen de

Avlanmanın o kadar da iyi olmadığı bir yer. Tepelerde pek bir şey bulamıyorlar ve ben de onlara bir iki tavşanı çok görmüyorum."

"O bir kaçak avcı değil," dedi Juliana. "Elliot'ın peşinde olduğu adam tehlikeli. Onu gördüm."

İki adam da durdu. "Kimi gördün?" McPherson sordu.

"Elliot'ın Hindistan'da tanıdığı bir adamı."

McPherson ve McGregor bakiştılar. "Lass," dedi McGregor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama kocan biraz garip davranıyor. Öyle olduğunu biliyorsun. Bu tepelerde ikimizden daha tehlikeli kimse yok. Ve ondan."

"Ama onu *gördüm*. Priti-buradaki adamı gördün, değil ?"

Priti başını kaldırıp keçiye tombul bir baş lahana yedirdi. Başıyla onayladıktan sonra dikkatini daha ilginç olan arkadaşına çevirdi.

"Neye benziyordu?" McPherson onunla dalga geçen birinin ses tonuyla sordu.

"Bir İskoçyalı gibi," dedi Juliana sabırsızlıkla. "İskoç eteği ve çizmeleriyle, işçilerden biri gibi. Ama farklı. Elliot gibi."

Onu etkileyen de buydu; buradaki erkekler yazın açık havada çalışmaktan pembe güneş yanığı olmuşken, Bay Stacy'nin teni Elliot'inki gibi koyu kahverengi . Her iki adam da güneş ışığının kuzey İskoçya'dakinden çok daha güçlü olduğu bir ülkede uzun süre yaşamışlardı.

"Onu bulmamız gerek," diye tekrarladi.

Yaşlı adamlar ona şüpheyile bakmaya devam edince, bıkkınlık içinde geri çekildi. "Peki, o zaman bana yardım *edecek* birini bulurum. Hamish!"

Eve doğru geri koştu. Orada köyden ve çiftliklerinden kurtulabilen bir sürü adam vardı, hepsi de fazladan ücret kazanmaktan mutluydu.

Juliana merdivenin tepesine koştu ve hepsine bağırdı. "Beyler. Beyler. Durun!"

Birer birer çekiçle vurmaya bıraktılar ve evin hanımının ne diye bağırdığını görmek için merakla etraflarına baktılar. Hamish elinde çekiçle üst kattaki odalardan birinden çıktı.

Juliana onlara ne yapmalarını istediğini hemen söyledi. "Kocamı bulan adama fazladan bir kavanoz bira."

Aletler yere düştü ve çizmeli ayaklar merdivenlere ve kaldırım taşı zemine vurdu. Adamlar hevesle kapıdan dışarı fırladılar, koşarken dağıldılar

güneşin ve rüzgarın içine.

Juliana, McGregor ve McPherson gibi onların da Elliot için pek endişelenmediklerini biliyordu ama neden güzel bir bira için bu kolay fırsatı kaçırsındı ki? Onları aşağıya kadar takip etti ama küçük kız onlarla gitmek isteyince Priti'yi kollarına aldı.

"Hayır, Priti, sen benimle kal."

Priti ona hayal kırıklığı dolu bir bakış attıktan sonra kollarını Juliana'nın boynuna doladı ve yanağından öptü.

Mahindar dışarı çıktı, ardından üç kadın Juliana'yı buldu. "Akıllıca davranmışsınız, memsahib. Sahip artık tehlikede olmayacak, otuz adam tepelerde onu ararken değil."

"Ona inanıyor musun, Mahindar? Bay Stacy'nin onu buraya kadar takip ettiğine?"

Mahindar sıkıntılı görünüyordu. "Bilmiyorum. Sahip daha önce de uyanıkken imgelemler görmüştü. Takip edildiğinden ya da avlandığından emindi. Eve ilk geldiğinde çok hastaydı."

"Bay Stacy neye benziyor? Kızıl saçları var mı? Çok açık kızıl mı?"

"Evet," dedi Mahindar ihtiyatla. "Ama burada çalışan neredeyse herkes de öyle."

. İskoç bir adamın Hindistan'da güneş yanığı olması onun Bay Stacy olduğu anlamına gelmiyordu. İngiltere'den ya da İskoçya'dan pek çok beyefendi Raj'a gitmişti; orduda, kamu hizmetinde ya da kendi başlarına hayatlarını kazanmaya çalışıyorlardı.

Yine de Juliana neye inanacağına karar vermişti ve buna sadık kalacaktı.

Priti'yi Mahindar ve ailesiyle birlikte arama ekiplerinin dönüşünü beklemek üzere içeri taşıdı.

Adamlar gün batımında geri döndüler, Elliot da yanlarındaydı. Hamish kendini biranın galibi ilan etti. Elliot hariç diğerleri iyi huylu bir şekilde bunu tartıştılar.

Juliana Elliot'ı daha önce hiç öfkeli görmemişti. Onu gençlik yıllarında tanıdığından en güler yüzlü ve çekici halini görmüştü, evlendiklerinden beri ise sessiz, baştan çıkarıcı ya da sessizce içine kapanıktı.

Şimdi gri gözleri öfkeyle parlıyordu ve kurtarıcılarının yanından hışımla geçip Juliana'yı kolundan tutarak yemek odasına sürükledi ve meraklı gözlerin üzerine kapıyı kapattı. Onu takip eden setter kapının dışını tırmaladı ve sızlandı.

Elliot tüfeğindeki mermileri öfkeli bir sessizlik içinde boşalttı. "Özür dilerim," dedi Juliana o daha konuşmadan. "Elliot hakkında endişeliydim.

Sen. Bay McGregor ve Bay McPherson, görünüşe göre insanları vurmaktan çekinmeyen bir adamın peşinden tepelere doğru koştuğunuzu söylediler."

Elliot boş tüfeği masaya çarptı. "Ve peşimden gönderdiğiniz adamların her biri öldürülmüş olabilir. Hamish olabilir. McGregor da. Ya onlardan birini yanlışlıkla vurmuş olsaydım? Ya da Stacy?"

"O kadar çok gürültü yaparlardı ki, siz onları görmeden çok önce varlıklarını duyururlardı. Bay Stacy kaçacaktı ve sen de öfkelenip onlarla birlikte eve dönecektin. Ki öyle de yaptınız."

"Lanet , Juliana. Stacy'nin *tehlikeli* olduğunu söylerken ne demek istediğimi sanıyordun? Peşimden gönderdiğiniz aptallardan herhangi birini ya da hepsini vurabilirdi ve onlar da neye uğradıklarını anlamadan düşerlerdi. O eğitilmiş bir keskin nişancı. Onu ben eğittim."

Juliana çenesini kaldırdı. "Bay Stacy'nin saklanmayı daha uygun bulacağı teorime geri dönüyorum. Ve haklıydım."

"Ama haklı olmayabilirsin, canım. McGregor kaçak bir avcının serseri bir atış yaptığında ısrar ediyor. Ama değildi. Buralarda hiçbir kaçak avcı böyle mermiler kullanmaz." Sporranına uzandı ve masanın üzerine bir metal parçası bıraktı. "Bu benimki gibi özel bir tüfek için fişek, sıradan bir av tüfeği için değil."

Juliana'ya çoğu mermi kovanı birbirine benziyordu ama başıyla onayladı. "Evet?"

"Dalkavukların etrafımı sardılar ve onlarla birlikte geri gelmemi istediler. bir sürü bakıcı."

Juliana hâlâ mermi kovanını incelerken, "Ne düşündüklerine yardım edemem," dedi. "Ve üzgünüm. Ama bana kızgın bir şekilde eve yürüdüğünü görmeyi, yaralı ve belki de ölü bir şekilde eve taşınmana tercih ederim."

Elliot'ın sessizliği başını kaldırmasına neden oldu. Yüzünde kasvetli bir ifade vardı, öfkesi yorgunluğa dönüşüyordu. "Bana inanmıyorsun, değil mi genç kız? Sen de onlar gibi kocanın bir deli olduğunu düşünüyorsun. McPherson beni süngerli odaya atmaya hazır."

"Hayır, ben..."

Dudakları gerildi. "Numara yapma, Juliana."

"Numara yapmıyorum. Sana inanıyorum. Şimdi senin de *bana* inanman gerekiyor." Elliot durdu, yüz ifadesi hâlâ asıktı.

"Bu kolay bir karar değildi," dedi Juliana. "Bu konuda bana da inanabilirsiniz. Ama tüm olasılıkları kendi gözlemlerime göre tarttım ve senin deli olmadığını sonucuna vardım. En azından bu konuda."

Gözleri parlıyordu. "Bir liste yaptın mı?"

"Kafamda. Evet, yaptım."

"*de bu konuda değil mi?*" diye tekrarladı.

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsunuz. Benimle ne zaman Mr. Stacy, sesin oldukça akli başında geliyor. Bay Dalrymple'ı gerçekten vurdu mu?"

"Elinde. Muhteşem bir atıştı." Elliot elini cebine attı. "Ama sanırım bundan kurtulmak istiyordu."

Masanın üzerine bir kâğıt parçası bıraktı. Kağıt nemliydi, mürekkep bulanık ve okunaksızdı.

"Bu da ne?"

"Ölüm belgesi. Dalrymple öyle olduğunu iddia ediyor. Sahte olmalı ama şu anda bunu söylemek zor."

Juliana ona dokundu. "Bay Dalrymple'da bu mu vardı?"

"Bay Dalrymple küçük bir şantajcı. Stacy'yi öldürdüğümü saklamak için benden para istiyor. Yaptığım hiçbir şeyi hatırlamayacak kadar deli olduğum üzerine kumar oynuyor."

"Şey, bu saçmalık. Bay Stacy hayatta ve burada. Onu gördüm."

"Ne?"

"Bahçede." Juliana ona karşılaşmayı ve adamın Hindistan'da olduğu sonucuna vardığını anlattı.

"*Lanet* olsun."

"Aynı anda her yerde olamazsın," dedi Juliana. "Ayrıca, o hiçbir şey yapmadı. Priti'ye baktı, sonra bana baktı, sonra da ona ismiyle seslendiğimde kaçtı."

"*Lanet* olsun," dedi Elliot duygusallıkla. Beyefendilerin kadınların önünde asla kullanmaması gereken birkaç küfür daha ekledi ve kadının bilmediği dillere geçiş yaptı.

"Hiçbir şey yapmadı. Bana ve Priti'ye tuhaf tuhaf baktı ama ne bir şey yaptı ne de bir şey söyledi."

"çocuğu..." Daha fazla küfür. Elliot yanına geldi. "Ona yaklaşma. Evden ayrılmayın. Ben onu bulana kadar suarenizden vazgeçin."

"Yaz ortası şenliği ve balosu," diye düzeltti Juliana. "O da gelecek hafta. Ve hayır, bundan vazgeçmeyeceğim."

"Onu bulana kadar, dedim."

"Elliot," dedi Juliana sabırla, her ne kadar ona yakınlığı dikkatini dağıtsa da. "Malzemeler geliyor. Ev -en azından kamusal alanlar- hazır olacak. Davetiyeler gönderildi ve cevaplar alındı. Köylüler şenlik için heyecanlı. Şu anda her şeyi iptal etmem mümkün değil."

Elliot çenesi gerilmiş bir halde, "Ertelemekten ," dedi.

"Her şey aynı kapıya çıkıyor. Düğün davetlilerime durum değişikliği açıklayan ve bir adamla evleneceğimi söyleyip aynı gün başka biriyle evlendiğim için özür dileyen mektupları göndermeyi daha yeni bitirdim. Bu nedenle, çılgın bir İskoç'un - Bay Stacy'den bahsediyorum, sizden değil - çok üzgün olduğumu, ancak yeni evimde ev sahipliği yapacağım ilk etkinliğin *ertelenmesi* gerektiğini açıklayan *daha fazla* mektup göndermeme neden olmasına izin vermeyi reddediyorum. Bunu yapmayacağım. Bay Stacy'nin beni buna zorlamasına izin vermeyeceğim. *Sizin* de beni buna zorlamanıza izin vermeyeceğim."

"Yüce Tanrım, bana kanlı bir şenliğin ormanda saklanan bir keskin nişancıdan daha önemli olduğunu mu söylüyorsun?"

Juliana gözlerini kocaman açtı. "Evet. Bu hayatımızın önemli noktası. Eğer Bay Stacy gibi beyefendilerin -ve Bay Dalrymple'ın da- bizim ve evliliğimiz için hayati önem taşıyan olayları gerçekleştirmemize engel olmalarına izin verseydik, o zaman nerede olurduk?"

Bölüm 22

Beni parmağında nasıl oynatıyorsun, Juliana McBride? Gözleri kararlılık ve inatçılıkla parlıyordu, dudakları sert açıklamasından dolayı titriyordu.

Aldığım her nefeste seni seviyorum.

Elliot onun yanağını okşadı, sonra eğildi ve bütün gün tatmak için can attığı yumuşak dudakları öptü.

"O zaman önce onu bulmam gerekecek," dedi, dudakları onunkilerden bir nefes .
"Bu sefer köyün yarısını peşimden gönderme."

İnatçılığı endişeye dönüştü ve bu endişe onun kalbine dokundu. "Dikkatli ol."

"Her zaman, aşkım." Onu tekrar öptü, sonra tüfeğini almak için isteksizce bıraktı.

Juliana ona inanmıştı. Odadan çıkarken Elliot'ın kalbi bunu söylüyordu; köpek de dâhil olmak üzere tüm ev halkı yemek odasının dışındaki koridorda toplanmıştı. O dışarı çıktığında hep birlikte başka bir şey yapıyormuş gibi davranmaya çalıştılar ama Elliot görmeden yanlarından geçip gitti.

Ona inanmıştı. Dünyanın geri kalanı Elliot'ın geri dönüşü olmayan bir şekilde deli olduğunu düşünüyordu ama Juliana onun sözüne güvenmeye karar vermişti.

Az önce hayatında aldığı en güzel hediyeği vermişti.

Yaz ortası şenliğinin yapılacağı gün yeterince umut verici bir şekilde doğmuştu. Hava sakindi, gökyüzü masmaviydi ve sadece birkaç beyaz bulut yüksek tepelerin üzerinden süzülüyordu.

Juliana güzel havaya şöyle bir baktı, yağmur durduğu için rahatlamıştı. İki gece üst üste yağan yağmurlar, şiddetli rüzgârlar ve şimşekler evi kasıp kavurmuştu. Hamish yine bir hayalet gördüğüne ikna olmuş ve Juliana'nın tüm çabalarına rağmen mutfaktan çıkmayı reddetmişti.

Elliot da Bay Stacy'yi avlamıştı. Elliot kötü havada bile tepelerde dolaşmaya çıkmıştı ama avının izine hiç rastlamamıştı. Bay Stacy ya ortadan kaybolmuş ya da bölgeyi tamamen terk etmişti.

Juliana, Bay Stacy'nin öylece çekip gitmeyeceğini biliyordu -ve Elliot'ın da bildiğini biliyordu. Bir sebep için gelmişti ve bu sebep henüz net olmasa da, eğer Bay Stacy Elliot gibi biriyse, amacına sadık kalacaktı.

Evin misafirlerle dolmaya başlaması da Stacy'nin yokluğunu tetiklemiş olabilir. İlk gelenler Sinclair McBride ve iki çocuğu, Andrew ve Caitriona oldu. Altı yaşındaki Andrew hemen Priti ve keşisini severken, ağırbaşlı sekiz yaşındaki Caitriona salonda oturup Juliana'nın kadın dergilerine bakmayı tercih etti.

Juliana onların yalnız çocuklar olduğunu hissetmişti ama Sinclair'in onlara neden zaptedilemez dehşet dediğini de çok geçmeden öğrenmişti. Geldikleri gün, Andrew keçiyi üst kata çekmeyi ve Komal'ın işgal ettiği küçük odaya saklamayı başardı. Çığlıklar ve azarlamalar saatlerce sürmüş, keçi çılgınca meleyerek kaçtığı için mutlu olmuştu. Tüm bunlar olurken Caitriona salonda sakince oturuyor, elinde altın saçlı büyük bebeğiyle sessizce derginin sayfalarını çeviriyor, tüm bu olanlarla ilgilenmiyordu -her şeyle ilgilenmiyordu.

Sırada Ainsley ve Cameron ile bebekleri Gavina vardı. Hemen ardından daha fazla Mackenzie - Lord Ian ve eşi Beth, çocuklarıyla birlikte, Ainsley'nin yetişkin üvey oğlu Daniel Mackenzie de onlara eşlik etti.

Bay Fellows adında bir beyefendi ertesi gün Juliana'yı şaşırtacak şekilde sessizce ve yalnız geldi. Juliana onu davet etmişti ama adam Londra'dan gelemeyeceğini posta yoluyla bildirmişti.

"Her şeye rağmen gelebildiğinize çok sevindim, Bay Fellows," dedi Juliana, onu karşılamak için ön salona gelirken. "Vaka yükünüz azaldı mı?"

"Hayır," dedi Juliana'nın alışkanlıkla kullandığını öğreneceği o kuru ses tonuyla. "Pek sayılmaz."

Scotland Yard'da dedektif müfettiş olan Lloyd Fellows, Mackenzie'lerin üvey kardeşiydi ve onların görünüşünü paylaşıyordu - kızıl dokunuşlu koyu renk sa lar, altın parıltılı ela gözler. Adamın duruşu, sessiz hareketleri ve onu dinlemek için başını eğişi, aklına güçlü bir şekilde Lord Cameron'ı getirmişti.

Juliana, Bay Fellows'un oldukça iyi bir dedektif olduğunu duymuştu ama onunla daha önce sadece bir kez, Hart Mackenzie'nin düğününde karşılaşmıştı ve o da sadece kısa bir selamlaşma içindi.

"Bay ve Bayan McBride olarak ilk etkinliğimiz için g revlerinizden zaman ayırmanıza sevindim," dedi.

"Korkarım zevk için gelmedim, Bayan McBride. Kocanızın telgrafına cevap vermek için geldim."

"Telgraf mı?"

Bay Fellows'un telgrafta ne yazdığını açıklamaya niyeti olmadığı belliydi. Salonun yeni temizlenmiş taşlarına, cilalanmış ve onarılmış ahşaplarına baktı. "McGregor'ların evinin harap bir enkaz olduğunu duymuştum. Hesapların yanlış olduğunu gördüğüme sevindim."

"Buraya taşındığımızdan beri epeyce iş yaptık, bu kesin. şimdi, eğer kocamı arıyorsanız, onu Lord Ian ile birlikte nehirde bulacağınıza inanıyorum. Balık tutuyorlar. Görünüşe göre ikisinin de hoşlandığı bir eğlence."

"Teşekkür ederim." Bay Fellows ona k  k bir selam verdi. "Kendimi oraya götüreceğim."

Başka bir şey söylemeden geri çekildi. Çok kibardı, evet, diye düşündü Juliana, ama kibar olmayı kendine hatırlatması gerektiğini söyleyen bir sertliği vardı.

Arkadaşlar gitti ve Juliana diğer misafirlerine ve devam eden hazırlıklara geri döndü.

Elliot, Lord Ian Mackenzie'yi tanıdığı en canlandırıcı adamlardan biri olarak görüyordu.

Elliot, Mackenzie ailesinden sadece kız kardeşinin kocası Cameron'la uzun uzun konuşmuştu ama Cameron'ı kendisinden çok farklı bulduğu için onunla hemen bir dostluk kuramamıştı. Cameron'la atlar hakkında konuşabiliyorlardı ama Cameron pahalı şampiyonlarla yarışırken, Elliot

At sahipliğini yararlı çiftlik hayvanlarıyla sınırlamıştı. İkisi de dünyayı gezmişti ama Cameron her zaman en iyi otellerde lüks içinde yaşarken, Elliot ya ordudan aldığı maaşla ya da kendi başına, sürüngenler ve büyük böceklerle paylaştığı barakalarda yaşamıştı.

Öte yandan Ian Mackenzie'yle birlikte olmak kolaydı. Bir kere, adam *konuşma* ihtiyacı hissetmiyordu.

Ian balık tutmanın ne demek olduğunu da biliyordu. Bir adam kıyıda durur ve oltasını atar, sonra sessizce beklerdi. Balıkçı arkadaşına yardım eder ve işi bittiğinde sessizce kendi oltasına dönerdi.

Elliot'ın tanıştığı diğer herkes ondan havadan sudan konuşmasını istiyordu. McPherson ve McGregor bile, her ikisi de iyi huylu olmalarına rağmen, Elliot'ın konuşmalara katkıda bulunmasını bekliyor ve bunu yapmadığında ona şaşkın bir sabırla bakıyorlardı.

Ian ise sadece balık tuttu. Ve çenesini kapattı.

Elliot o sabah Ian'ı McGregor Şatosu'nun arka salonunda oltaları incelerken bulduğundan beri iki adam birbirlerine tek kelime etmemişti. Elliot, "Balık tutar mısın?" diye sormuş, Ian da parmaklarını özellikle iyi bir oltanın üzerinde gezdirerek başını sallamıştı. "Hadi o zaman," demişti Elliot.

İki adam sırtları ve ağırları seçip nehre inmişler ve o zamandan beri sessizlik içinde durmuşlardı. Elliot, Stacy ve evine gelmek üzere olan insan kalabalığıyla ilgili düşünceleri bir kenara itti. Kancaların suya sessizce vuruşundan, sineklerin hafif uğultusundan, yeme giden bir balığın dalgalanmasından başka hiçbir şey yoktu.

Elliot iki, Ian üç balık yakalamıştı ki, açık yaylalardan çok Londra'nın pis sokaklarında giyilen koyu renk takım elbiseli bir figür patikadan nehrin düz kıyısına doğru yürüdü.

"Bay McBride." Adam elini uzattı. Elliot elinin balık kokan ıslaklığını eteğine sildi ve sıktı. Adam Ian'a başıyla selam verdi, o da balık tutmaya geri dönmeden önce onu sadece bir bakışla onayladı. "Ben Müfettiş Fellows."

Elliot, "Ben de o kadarını anladım," dedi.

"Benden istediğiniz konuları araştırdım," dedi Fellows. "Size burada anlatabilirim ya da biz..." Ağaçların arasından tepesindeki kuleleri görünen McGregor Kalesi'ni işaret etti.

Elliot, "İşte, sakıncası yoksa," dedi. "Eğer eve dönersek, kermes için bir şeyler toplamak üzere işe alınabiliriz."

Fellows bunu yarım bir gülümsemeye onayladı. "Ian kendi başının çaresine bakabilir," dedi ve tartışmalarından çok nehirle Ian'a bir kez daha baktı.

"Archibald Stacy," dedi Fellows. "1874'te alayınıza katıldı ve Hindistan'a gitti. Asteğmendi."

"Benden iki yaş küçük," dedi Elliot. "O zamanlar teğmendim. Zaten iyi bir nişancıydı, bu yüzden onu keskin nişancı olarak eğitmek için bana yardım ettirdiler. Çabuk öğrendi."

"Dört yıl sonra alaydan ayrıldı ve Hindistan'da sivil hayatta şansını denemeye karar verdi. Ama bunu siz de biliyorsunuz."

"Eski bir dosta yardım etmekte hiç zorlanmadım."

Fellows'un ifadesi değişmedi. İşini yapan bir adamdı, sağlam bilgilere ulaşma konusunda bir uzmandı. Ama Elliot gözlerinde, adamın sadece gerçekleri not alan birinden daha fazla bağlantı kurmasına yol açacak bir merak sezdi.

"Bay Stacy'nin Lahor'da, ne yazık ki pek çok can alan bir depremin ardından öldüğü bildirildi," diye devam etti Fellows. "Siz İskoçya'ya dönmeden hemen önce."

"Ondan önce evden gitmişti," dedi Elliot. "O yılın Ekim ayında kaçtıktan sonra çiftliğime döndüğümde Stacy çoktan gitmişti. Uşağım bana öyle söyledi. O zamana dair pek bir şey hatırlamıyorum."

"Stacy'nin Lahor'a gitmiş olması ilginç," dedi Fellows. "Tarlalarınız Pathankot'a, doğudaki Chamba eyaletine yakındı, doğru mu? Haritaya baktım," diye ekledi Fellows o kuru ses tonuyla, Elliot hafif bir şaşkınlık hissederken. Pek çok İngiliz için Hindistan tek bir yerdi, nereye gidilirse gidilsin aynıydı. İklim, hava, bitki örtüsü, hayvanlar ve insanlar arasındaki büyük farklılıklardan haberleri yoktu. İngilizler Bengal gibi bir yerden kuzey Pencap'a seyahat ettiklerinde gördükleri değişim karşısında hâlâ şok oluyorlardı.

"Bana neden Lahor'a gittiğini soruyorsanız," dedi Elliot, "hiçbir fikrim yok. Rawalpindi'de ticari çıkarları vardı ama bildiğim kadarıyla Lahor'da yoktu. Dediğim gibi, döndüğümde pek tutarlı değildim ve tabii ki neredeyse bir yıldır yoktum."

Fellows bunu başıyla onayladı. Elliot'ın tutsaklık dönemiyle ilgili veciz ifadesine sempatiyle karşılık vermedi ve bu Elliot'ın hoşuna gitti.

Fellows, "Stacy depremde sonra kaybolduğunda elbette bir soruşturma yürütüldü," dedi. "Yerel İngiliz yetkililer tarafından. Depremde önce orada görüldüğü çok açıktı ama depremden sonra görülmemiştir. Yıkılan bir binadan cesetler çıkarıldı, ancak teşhis edilemeyecek kadar hırpalanmışlardı ve tanıklar Stacy'nin o gün o bölgede olduğunu söyledi. Bir ölüm belgesi düzenlendi ve dosya kapandı."

"Soruşturma ne kadar kapsamlı yürütüldü?"

Fellows omuz silkti. "Okuduğum rapora ve telgraflara verilen cevaplara bakılırsa, çok kapsamlı olmadığını söyleyebilirim. Ama onları suçlayamam, her şey kaos içinde olmalı. Ama Stacy hayatta kaldığını açıklamak için hiç ortaya çıkmadı."

Ian oltasını tekrar suya atarken, "Bir adam öldüğünün varsayıldığından emin olabilir," dedi. "Eğer herkesin öyle olduğunu düşünmesini istiyorsa."

Fellows şaşkınlıkla Ian'a baktı. "Bu konuda deneyiminiz var mı?"

Ian oltasını çekip tekrar attı, bekledikleri süre boyunca tek ses sessiz bir şıprı oldu. Elliot, Ian'ın cevap vermeyeceğini düşündü ama sonra şöyle dedi: "Akıl hastanesindeki bir adam, onu öldürmeye çalışan amcasından kurtulmak için kendini deli ilan ettirmiş. Amca onun mirasını istiyordu."

"O zaman amca aldı," dedi Fellows. "Eğer bu adam deli ilan edilirse, suçu işlediği anda para amcaya geçecekti."

"Umurunda değildi. Hayatta kalmak istiyordu."

"Bunu yapmak için harika bir yol," dedi Fellows. "Bay Stacy de benzer bir şey yapabiliirdi - depremden sonraki karmaşadan gizlenebilirdi. Eğer bölgeyi, insanları ve ortama nasıl karışacağını biliyorsa, kimse onun sıvıştığını fark etmeyebilirdi. Resmi olarak kayıp ya da ölü olduğuna dair bir rapor hazırlanırdı. Mesele biter."

Elliot, "Yine de Stacy'nin neden öldüğünün düşünülmesini istediğini anlamıyorum," dedi. Oltasını ucuna dayadı ve küçük bir misina düğümünü çözmeye çalıştı. "Ya da neden beni izlemek için buraya geldiğini."

"Bunu bilmiyorum. Daha fazlasını duymak ister misiniz?"

Fellows'un sesi sabırlı geliyordu ama Elliot topladığı bilgileri bir araya getirmenin adamın çok zamanını ve zahmetini aldığını biliyordu.

". Bunun için size teşekkür ederim."

"Bu benim işim. Ve kız kardeşiniz bir şeyin yapılmasını istediğinde çok ikna edici olabiliyor. Kendisini Bay Stacy olarak tanıtan ve bu tanıma uyan bir adam birkaç ay önce Londra'da bir pansiyonda oda tutmuş. Ev sahibesine hiç sorun çıkarmadığını söylüyor. Sonra bir gün dışarı çıkmış."

ve eşyalarını geride bırakarak geri dönmedi. Ama birkaç ay daha önceden ödeme yaptığı için ev sahibesi endişelenmedi."

"Onu Londra'dan ayrılırken gören oldu mu? İskoçya'ya giderken?"

"Tabii ki hayır. Sadece kurguda dedektif, burası ile Londra arasındaki her trene binen ve inen herkesi hatırlayan yardımsever hamalı bulur."

Elliot, "Başka bir deyişle, yere düştü," dedi.

"Seni tekrar avlamadan önce karının şenliğinin bitmesini mi bekliyorsun?" Fellows sordu. "Çok nazik bir adam."

"Eminim şenlikte saldırmayı planlıyordur. Yabancılar etrafta dolaşıyor, herkes hoş karşılanıyor, mükemmel bir fırsat."

"Sanırım karınız bunu iptal etmeye ikna edilemez." Elliot gülümsemekten kendini alamadı. "Karım çok kararlıdır."

Sudan, Ian güldü. Sıcak bir ama başını kaldırıp bakmadı. "Benim Beth'im de böyledir." Sesindeki sevgi daha net olamazdı.

Elliot ve Fellows, eteği rüzgârda hareket ederek kıyıdan biraz aşağıda başka bir balık tutma yeri bulmak için dönene kadar Ian'ı izlediler.

Fellows alçak bir sesle, "O farklı bir adam," dedi. "Evlendiğinden beri."

Elliot da kendisi için aynı şeyi söyleyebilirdi. Karısıyla korkunç iki hafta içinde vücudundaki gerginlik gevşemeye başlamıştı. Kâbuslar hâlâ geliyordu ama onlardan Juliana'nın yatıştırıcı eliyle, sesiyle, öpücüğüyle uyanıyordu...

Fellows parmaklarını Elliot'ın yüzünün önünde şıklattı. "Hâlâ benimle misin McBride?"

Elliot bir nefes aldı ve sinirli bir kaplan gibi adamın elini yolundan çekmemek için kendini zorladı. "Eşleri düşünüyorum."

"Hmm." Fellows'un kaşları kalktı ve sanki o da birini düşünüyormuş gibi gözlerini kaçırdı. "Şu Dalrymple hakkında bilgi edinmek ister misin?"

"Evet. Ne ?"

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Emily Dalrymple ile evli bir George Dalrymple'in var olduğuna dair hiçbir kanıt bulamadım."

"O zaman kim bu şeytan?"

"Kim bilir? Eğer size şantaj yapmaya çalıştıysa, o zaman o bir dolandırıcı ya da güven dolandırıcısıdır ve bu tür insanlar genellikle sahte isimler alırlar."

"Dalrymple bir şekilde Stacy'nin öldüğünü bildiren ölüm belgesinin bir kopyasını almış, ama bana veremedi Stacy onu vurmuş." Elliot, Stacy'nin Elliot'ın kâğıdı görmesini istemediğini ya da Dalrymple'a kızgın olup olmadığını merak etti. Dalrymple'ın eline nişan almıştı, başka bir şey değil. "Dalrymple'lar olaydan bu yana kendilerini tutuyorlar, fark ettim."

"Yine de ona bir bakacağım," dedi Fellows. "Onu tanıyabilirim. İyi bir hafızam var."

Ian bankın aşağısından yine güldü, bu seferki kısa ve muhtemelen ironikti.

"Başka bir şey var mı?" Elliot sordu.

"Şimdiye kadar keşfettiklerim bu kadar."

"Bu çok fazla." Elliot sözlerini tamamlamaya başladı. "Teşekkür ederim." Fellows onu şaşkınlıkla izledi. "Eve geri mi dönüyorsunuz? ne olacak?"

"Kısa bir süredir evliyim," dedi Elliot. "Ama hanımefendiyi mutlu etmenin önemini öğrendim."

Fellows kaşlarını kaldırarak başını salladı ve Ian'ın kahkahası bir kez daha onlara döndü.

Fellows oltasını omuzlayıp eve giden yolu ararken Elliot'a ayak uydurdu ama Ian diğerlerinin gidişine aldırmadan sessizce balık tutmaya devam etti.

Elliot ve müfettiş döndüğünde bahçe insanlarla doluydu. Hamish, fırtınalar dindiği için saklandığı yerden çıkmış, etrafta dolaşmak ve herkese ters ters bakmakla meşguldü. Elliot, Hamish'e şenlikte tanımadığı *birini* görürse koşup Elliot'ı bulması gerektiğini vurgulamıştı.

Elliot ona yaklaşırken Hamish, "Sıra dışı biri değil," dedi. "Daha önce hiç görmediğim biri değil."

"İyi çocuk. İzlemeye devam et."

"Evet, efendim. Bayan McBride sizi arıyor. Biraz üzgün."

Elliot Hamish'e oltasını uzattı ve delikanlının Juliana'yı işaret eden parmağını takip etti. Gerçekten de telaşlı görünüyordu, saçlarının dalları

saçları, etekleri bir o yana bir bu yana dönerek yönlendiriyor, işaret ediyor, açıklıyor, tartışıyordu.

Elliot bir süre onu izledi, kızarmış yanaklarını ve heyecanlı gözlerini görmekten zevk alıyordu. Hamish onun endişeli olduğunu söyleyebilirdi ama Elliot en sevdiği şeyi yapan bir kadın görüyordu.

"*İşte buradasın*, Elliot." Juliana yaklaşırken ona doğru döndü. "Karışık satış masasına bakmanı istiyorum. Bayan Rossmoran kendini hasta hissediyor."

"O iyi mi?" Elliot endişeyle sordu, sonra kaşlarını birbirine çattı. "Bayan Rossmoran'dan kermes masasını yönetmesini mi istediniz?"

Juliana'nın bakışı Elliot'ın umutsuz bir ahmak olduğunu gösteriyordu. "Hayır, ona *ben* bakacaktım. Ama Fiona şimdi evde kalıp büyükannesine bakmak zorunda. Hasta, ayağım. Bayan Rossmoran şenlikleri sevmez ve Fiona gelirken tek başına kalmak istemedi. Her neyse, Fiona falcı olacaktı ve şimdi bunu ben yapmak zorundayım, ama masaya bakacak birine ihtiyacım var. Merak etmeyin. Kermes çok basittir. Masanın arkasında durun, parayı kutuya koyun ve kimsenin eşyaları alıp gitmesine izin vermeyin." Juliana eve doğru ilerledi ve omzunun üzerinden, "Ve bir şeyler satmaya çalışın. Para kilisenin çatısı için. Çok çekicisin. Onları büyüleyin." Ve gitti.

Bölüm 23

Kermes masasının başında durmak Elliot'a araziye ve içindeki insanları güzel bir şekilde görme imkânı veriyordu. Juliana ve acemileri evin altındaki düz alanı stantlar, tenteler, masalar, midilliler, çocuklar, erkekler, kadınlar, köpekler ve bir keçiden oluşan bir panayıra dönüştürmüşlerdi.

Masa, arazinin bir ucundaki küçük bir yükseltinin üzerine yerleştirilmişti ve Elliot oradan etrafta dolaşan, oyun oynayan, çay ve gerçek İskoç çöreği alan ya da çadırlar arasındaki gölgelere dalan herkesi izleyebiliyordu. Bu gölgelerden birinde Hamish'i gördü, ama delikanlı Nandita'ya bir şeyler işaret , sesi yüksek, kelimeleri yavaştı ve ona şenliği anlatıyordu.

Falcının parlak kırmızı kumaşla tamamen kapatılmış çadırı kermes masasının birkaç metre sağında duruyordu. İnsanlar çadırın dışında sıraya girmiş, Juliana'ya bir peni karşılığında avuç içlerini okutmak için teker teker içeri dalıyorlardı.

Bu çadır iyi bir fikirdi. Elliot içeri girip perdeleri dünyaya karşı çekmekten, kendisi ve güzel karısı dışında herkesi dışarıda bırakmaktan daha iyi bir şey istemezdi.

Avucuna soğuk ve ıslak bir şey dokundu. Elliot kuyruğunu sallayan ve ona umutla sırıtan kırmızı setere baktı.

"Burada çörek yok," dedi. "Üzgünüm."

Onun başını kaşdı. McPherson köpeği ona vermek ya da en azından bir süreliğine onlarla yaşamasına izin vermek konusunda cömert davranmıştı. Elliot ona Rosie adını vermeye karar vermişti.

"Domuz ne kadar?" diye sordu küçük bir ses.

Elliot yere bakınca, kızıl saçları Rosie'ninkiler kadar parlak olan bir kız çocuğunun iri gözlerini dikmiş, kendisinden uzun boylu olan Elliot'a baktığını gördü.

Ne görmeliydi? Kırpılmış açık renk saçları, sert yüzü ve kış buzu gibi gözleri olan kocaman bir adam. Bir çocuk için pek hoş bir şey olamazdı. Priti Elliot'a aldırımıyordu ama Priti ona alışkındı ve kızı endişe verici derecede korkusuzdu.

Elliot masanın etrafından dolandı ve kızın göz hizasına gelmek için çömeldi. Devler yüz yüze oldukları kadar korkutucu değillerdi.

Elliot masadaki küçük porselen domuzu kaldırdı. "Bu mu? Senin için, hiçbir şey. Bayan McBride'dan bir hediye olarak düşün."

Küçük kız kararlı bir şekilde başını salladı. "Hayır, annem bunu benim ödemem gerektiğini söylüyor. Kilisenin çatısı için."

Elliot onun gözlerindeki Highland gücünü fark etti; uzun boylu McBride Elliot' korkuyordu ama domuzuna sahip olacak ve yoluna çıkan her şeyi lanetleyerek kilisenin çatısına katkıda bulunacaktı.

"Ne kadar paran var?" Elliot ona sordu.

Kız, üzerinde iki madeni para bulunan oldukça kirli bir avuç açtı. Elliot bir tanesini aldı.

"Bir domuz için bir farthing. Mükemmel bir fiyat."

Domuzu kızın ellerine bıraktı. Memnun olan kız ona kocaman bir gülümseme verdi, arkasını döndü ve koşarak annesine geri döndü.

Bir erkek sesi, "dokunuş var," dedi.

Elliot ayağa kalktı ve kız kardeşinin üvey oğlu Daniel Mackenzie'nin sırtışıyla karşılaştı.

Daniel on sekiz yaşındaydı, babası gibi geniş ve uzun boyluydu ama henüz Lord Cameron gibi iri yarı bir adam . Daniel'in vücudu hâlâ biraz sırık gibiydi ama birkaç yıl içinde oğlu babasına çok benzeyecekti.

Elliot, "*Eskiden* dokunuşum vardı," diye düzeltti onu. Domuzun bulunduğu boşluğu doldurmak için masanın üzerindeki birkaç şeyi yeniden düzenledi.

"Hâlâ öyle olduğunu söyleyebilirim. İşe alındın o zaman?"

"Komutandım. Orduda buna alıştım."

"Yine de hiçbir general bizim hanımlarımızla yarışamaz, değil mi?"

"Bunu yapabilecek biriyle hiç karşılaşmadım."

Daniel'in sırtışı genişledi. Babasına benziyordu, evet, ama viski rengi gözlerinde Cameron'ın bir zamanlar sahip olduğu karanlık yoktu, bir karanlık

Ainsley tarafından uzaklaştırılmıştı. Elliot hâlâ Cameron'daki gölgeleri görüyordu ama Daniel'daki gölgeleri görmüyordu.

Ama Daniel gençti ve hayat ona henüz trajediler yaşatmamıştı.

Elliot da on sekiz yaşında hemen hemen aynıydı.

Daniel örme kalem silecekleri, kareli örtüler, tuhaf porselen heykelcikler, çalışmayan bir saat, ciltleri olmayan kitaplar ve insanların tavan aralarında bulup katkıda bulundukları diğer şeylerden oluşan koleksiyona baktı.

Daniel saati kaldırdı ve pratik bir gözle ona baktı. "Senin için biçilmiş kaftan."

"Bayan McBride hepsinin gitmesini isteyecektir."

"Her bunu elinden alacağım." Daniel saatin içine . "Yedek parçalara her zaman ihtiyacım olur."

"Saatler için mi?"

"Bir araya getirmeye çalıştığım her türlü alet için. Ben bir mucidim. Tramvaylar için yeni bir makara sistemi üzerine patentim var."

Keskin bir zekâ. Elliot'ın on sekiz yaşındaki zihni alayda zafer kazanma, bir ulusu fethetme, işini bitirdiğinde güzel bir kadının övgüsünü alma hayalleriyle doluydu.

"Bunun için beş şilin," dedi Daniel, cebini karıştırıp bozuk paraları para kutusuna atarken. Savurganlığı karşısında omuz silkti. "Bana kilisenin çatısı için olduğu söylendi."

"Size teşekkür ederim," dedi Elliot ciddiyetle. "Karım size teşekkür ediyor. Kilisenin çatısı size teşekkür ediyor."

Daniel kıkırdadı ve Elliot' saate gösterdiği dikkatle baktı. "Evlilik hayatı nasıl gidiyor? Ainsley sana bakacak biri olduğu için rahatladığını söyledi."

"Öyle mi? Ama kız kardeşim bakıcılık oynamaktan hoşlanıyor."

"Evet, öyle. O artık benim annem ve bu konuda çok iyi. İnsanların önünde ona anne demeyi seviyorum. Bu onu çıldırtıyor."

Ainsley Daniel'dan sadece on bir yaş büyüktü. Elliot onunla bir sırıtış .

Köyden gelen delikanlıların güzel Juliana'nın parmaklarını avuçlarında gezdirmesini bekledikleri falcı çadırına bir kez daha baktı ve sırıtışı kayboldu.

"Daniel," dedi. "Şunları taşımama yardım et."

Daniel onun bakışlarını çadıra doğru takip etti. "Evet, Bayan McBride orada iyi iş çıkarıyor. Bana her türlü zenginlik ve güzel kadın sözü verdi. Dokunuşu da var."

"Bu lanet masadaki her şeyi satacağız," dedi Elliot. "Bakan mutluluktan ölecek." Ve sonra Elliot falcının çadırına girip hevesli çiftçi oğullarını dışarı atabilirdi.

"Güzel Juliana bizi öpebilir," dedi Daniel. "Beni yanağımdan, tabii ki, iyi bir teyze gibi."

"Kapa çeneni ve bir şeyler sat," diye Elliot.

Daniel masanın arkasında ona katıldı. Sonraki bir saat boyunca ikisi de ellerinde nesneler tutarak Covent Garden'daki en iyi işportacılar gibi insanları gelip onları satın almaları için kandırdılar. Daniel bu işte iyiydi ve Elliot hapse girdiğinden beri insanlardan uzak durma eğilimini kaybetmiş, genç ve atılgan olmanın ne demek olduğunu hatırlamıştı.

"Bir kalem sileceği, sevgili bayan," dedi Daniel, kolunda sepeti olan bir kadına yuvarlak bir örgü parçası uzatarak. "Neden iki ya da üç tane değil? Birden fazla kaleminiz vardır herhalde."

"Cam bir vazo, delikanlı," dedi Elliot genç bir adama. "Hanımın için kır çiçekleri koymak için. Buradaki çatlağı zar zor görebiliyorsun. Bunu çayırdan topladığın çiçeklerle doldur, o da sana hemen yulaflı kek pişirsin."

Masa kısa sürede popüler oldu, köylüler Daniel ve Elliot'ın çirkin tarzından etkilendi. Özellikle de kadınlar Daniel'in açık flörtleri karşısında kızarak onlara akın etti.

İçindekiler azaldı ve paranın konulduğu teneke kutu doldu. Elliot ve Daniel son iki ya da üç eşyaya kaldıklarında açık artırma yapmaya karar verdiler. Eski bir boneyi otuz şiline, çok kötü bir şekilde çatlamış porselen vazoyu yirmi şiline ve bir çift şekilsiz antimacassarı bir gineye sattılar. Daniel sonunda ellerini kaldırdı.

"bitti hanımlar, teşekkürler! Bakan da size teşekkür ediyor."

"Evet, çok iyi iş çıkardın canım kardeşim." Ainsley kalabalığın arasından çıktı, küçük kızı Gavina kolundaydı. Elliot'ın yanağından öptü. "Juliana çok memnun olacak."

"Umduğu şey bu." Daniel kıkırdadı.

Elliot bozuk para kutusunun kapağını kapattı ve Ainsley'ye uzattı. "Köylüler çok cömertti."

"Tabii ki öyleydiler. İskoç eteği giymiş iki yakışıklı İskoçyalı, kadınlara paralarını vermeleri için yalvarıyor. Karşı koyamadılar. Sen bile

eşyaları onlara vermek zorunda kaldım. Bu arada, onlar da gelecek yılki kermese katkıda bulunmak için bunları geri getirecekler."

"Och," dedi Daniel dehşet içinde. "Onun yerine Amerika'ya gidebilirim."

Elliot, "Eğer ben işe alındıysam, sen de alındın, delikanlı," diye uyardı. Daniel'in omzuna bir şaplak attı, masadan kalktı ve falcının çadırına doğru ilerledi.

Şu anda dışarıda bekleyen kimse yoktu; köylülerin hepsi kermes masasında toplanmıştı ve henüz çadıra geri dönmemişlerdi.

Elliot kapağı kaldırdı, içeri girdi ve Archibald Stacy'yi karısının önünde bir sandalyede otururken buldu.

Juliana, Elliot'ın kendisiyle oylanmak için içeri girdiği belli olan kocasından buzdan soğuk bir varlığa dönüşmesini izledi. Sıcak gülümsemesi kayboldu ve bakışları sabitleşti, içindeki tüm sıcaklık ölüyordu.

Stacy'nin oraya nasıl geldiğini sormadı -Elliot, Juliana başka bir köylüyü dışarı çıkarmakla meşgulken Stacy'nin çadırın arkasına bir kazık çakıp içeri saklandığını anlayacaktı.

Juliana, köyden bir gencin kendisinden hoşlandığını öğrendiği için mutlu olan genç kadını dışarı çıkardıktan sonra çadıra dönmüştü -tahmin etmek zor değildi, çünkü Hamish söz konusu delikanlıyla arkadaştı- ve Bay Stacy'yi masada otururken bulmuştu. "Falıma bakar mısınız, Bayan McBride?" dedi ve boş elini uzattı.

Stacy şimdi, "Beni vuracak mısın, McBride? Eğer öyleyse, bitir şu işi. Bunun için çok yaşıyorum."

"Yanımda silahım yok," dedi Elliot, Juliana'nın daha önce ondan hiç duymadığı soğuk ve ölü bir sesle. "Ama ihtiyacım da yok."

"Hayır, seni bir vahşi , değil mi?"

İki adam birbirlerine baktı, Stacy oturduğu yerden kalkmadı.

Stacy de Elliot kadar uzun boyluydu ama kızıl altın sarısı saçları omuzlarına değiyordu ve dışarıdaki yaşamı nedeniyle biraz asi olan kısa bir sakalı vardı. Gözleri soluk maviydi ama yumuşak değildi; Elliot'ın kiler gibi serindi. Burnu bir kez kırılmıştı ve sol elinin parmakları da kırılmıştı, hepsi iyileşmişti ama hâlâ biraz çarpıktı.

Stacy bakışlarını Elliot'a kilitledi ve Elliot da ona baktı. "Bana ilginç şeyler anlatıyor," dedi Juliana.

Stacy, "Buraya seni öldürmeye gelmedim," dedi.

Elliot ikisine de cevap vermedi. Kıpırdamadan durdu, elleri iki yanında, bakışları Stacy'nin üzerindeydi.

"Buraya seninle konuşmaya geldim," dedi Stacy.

Elliot sonunda konuştu, sesi soğuktu. "Konuşacaksın, öyle mi? Beni öldürmek istiyormuş gibi çok iyi bir rol yaptın."

"Hayır, seni izliyordum. Sana nasıl yaklaşacağıma karar vermeye çalışıyordum. Çünkü sana kendimi gösterdiğim anda *beni* öldürmeye çalışacağını biliyordum."

"Yapmamam için bir sebep söyle."

"Benim yok."

Juliana elleri masanın üzerinde birbirine dolanmış bir halde onları izliyordu. Bir şekilde müdahale etmek, oturup konuşurlarsa her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu. Ama bunların çok tehlikeli iki adam olduğunu da hissediyordu ve şu an için sessizlik en iyisiydi. Arazinin yapısını şimdi keşfetmeli, tavsiyelerini daha sonra vermeliydi.

"Eğer Priti'ye dokunursan..." Elliot homurdandı.

"Çocuk için gelmedim. Senin olduğunu biliyorum."

Stacy'nin gözleri büyük bir hüzne bürünmüştü. Juliana, Priti'nin kendisinden olduğunu ummuştı ama şimdi öyle olmadığını biliyordu. O gün mutfak bahçesinde onu Priti'ye bakarken yakaladığında, onda Elliot'ı görmüş ve fark etmiş olmalıydı.

"O zaman ne için geldin?" Elliot talep etti.

"Uzlaşmak için," dedi Stacy. "Ya da denemek için. Ve senden yardım istemek için."

Bölüm 24

"Beni ölüme terk ettin." Elliot'ın sesi yumuşak ama netti.

Stacy'nin yüzü sakalının arkasından renklendi. "Biliyorum. Bundan ne kadar pişman olduğumu sana asla açıklayamam."

"Ne kadar pişman olduğumu anlatamam."

Stacy sessizleşti. Juliana gözlerindeki korku ve suçluluk duygusunu gördü ama ağzını kapattı, sakalının arkasında ince bir çizgi vardı.

"Bayan McBride," dedi Elliot. "Bu adama servetini söyleyecek misiniz?"

Juliana sessiz kaldı, Elliot'ın öfkesi nemli bir yaz gecesi gibi üzerine çökmüştü. Çadırın dışında çocuklar bağırıyor, erkekler gülüyor, kadınlar birbirlerine sesleniyor ve köpekler havlıyordu - her yönüyle sıradan bir hayat. Çadırın içinde ise eski ve yeni bir öfke ve korku balonu vardı.

Juliana, Channan'dan ödünç aldığı ipek eşarplar ve Nandita'dan aldığı bileziklerle bir sahne Romanyası gibi giyinmişti. Cılız ahşap masanın üzerine renkli ipek bir örtü sermiş ve dirseğinin dibine insanların içine bozuk para attığı pirinç bir kâse koymuştu.

Stacy önce ona, sonra da Elliot'a baktı. Elliot . Hâlâ Elliot'a bakan Stacy yavaşça elini uzattı ve avuç içi yukarı bakacak şekilde bezin üzerine koydu.

"Ona yanlış yaptığı birinin eliyle öleceğini söyle," dedi Elliot. "Elliot..."

Juliana başladı.

"Söyle ona."

Juliana ayağa kalktı, bilezikleri şıngırdıyordu. "Bence Elliot, onu dinlemelisin."

"Bana onları güvenli bir yere götüreceğini ve savaşmama yardım etmek için geri geleceğini söyledi. Birlikte kaçabilirdik. Tek başıma hiç şansım yoktu." Elliot parmağını şakağına bastırdı. "Onun yüzünden karanlıkta yaşıyorum. Her gün beni bekliyor, gitmeme izin vermek istemiyor. Onun yüzünden."

Stacy, "İnan bana, sana ne yapacakları hakkında hiçbir fikrim yoktu," dedi.

"Ne *yaptıkları* hakkında hiçbir fikrin yok. Ben açlıktan çığlık atarken, kendi etimden parçalar kestiler ve bana zorla yedirmeye çalıştılar. Bunun *komik* olduğunu düşündüler. Ayrıca beni günlerce küçücük bir deliğe tıkip kendi pisliğimin üzerinde uyutmanın da komik olduğunu düşündüler."

"Özür dilerim," dedi Bay Stacy boş bir sesle.

Elliot'ın gözleri parladı ama ses tonunu değiştirmede. "Lahor'da öldüğünüz bildirildi."

"Bunu biliyorum. Orada neredeyse ölene kadar dövülüyordum. Arka sokaklardaki bir delikte iyileşmeye çalışırken, bir gazetede depremde ölenler arasında adımın geçtiğini okudum. İtiraz etmemeye karar verdim ve bunun resmi olmasına izin verdim."

Elliot bakışlarını eski dostunun yüzünde gezdirerek kırık burnu ve bükülmüş parmakları inceledi. "Kim yaptı bunu?"

"Jaya'nın kardeşleri."

Jaya, dedi Juliana sessizce. *Priti'nin annesi*.

"Ve siz Lahor'a... için mi gittiniz?"

Stacy başıyla onayladı. "Jaya'nın kardeşlerinden saklan. O öldükten sonra kiralık serserilerle çiftliğime geldiler ve onlara onu kirleten kişiyi öldürmek istediler. Kaçtım, Lahor'u seçtim çünkü o şehre için çok az sebebim vardı. Ama beni orada buldular ve zorbaları öldürüp ölüme terk ettiler. Gazetede öldüğüm yazıldığında, cesedimin bulunduğunu ve depremde kaybolan diğer arasına karıştığını düşüneceklerini umuyordum. İyileştiğimde Pencap'tan ayrıldım ve bir daha geri dönmedim. Sahip olduğum her şeyi terk etmek zorunda kaldım."

"Neden buradasın?" Elliot sordu. "Şimdi de yardımımı mı istiyorsun?"

"Beni izlediler. Jaya'nın kardeşleri çok inatçı, bir Hint prensini asla kızdırmazlar. Çalıştığım bir tekneyi buldular ve hala hayatta olduğumu ve nereye gittiğimi öğrendiler. İngiltere'ye gittim. Orada evliliğinizi okudum ve bu evi satın aldığınızı öğrendim. Saklanmama yardım etmenizi istemek için buraya geldim."

"Ama neden saklanmak zorundasın ki?" Juliana araya girdi. "Seni Hindistan'dan buraya kadar kovalayacak değiller ya?"

Stacy ona alaycı bir gülümseme verdi. "Şaşıracaksınız Bayan McBride. Jaya yerli eyaletlerden birinden geldi. İngiliz Hindistan'ıyla çevrili küçük prenslikler," diye açıkladı Juliana'nın şaşkın bakışlarını yakaladığında. "Ailesi hükümdar prensle akrabaydı. Asiydi ve evden kaçtı, bu da onu sonsuza dek mahvetti. Onunla evlendiğimde, onu İngiliz yasalarının koruması altına aldım, ama ailesi onu asla affetmedi - ya da beni, onu mahveden alçağı. Öldükten sonra kendilerini onun intikamını almaya adamaya karar verdiler. Onun ölümü için de beni suçladılar. Ama aslında beni buraya kadar takip etmek zorunda değiller. Bu işi onlar adına yapmaları için burada ajanlar tutabilirler."

Elliot'ın sesi soğuktu. "Demek bana ve aileme suikastçılar getirdin."

"Tam olarak değil. Edinburgh'da takipten kurtulmayı başardım. Ne yapacağıma karar verene kadar buraya sığınmak istiyorum. Arkadaşlarına benim Ullapool'dan ya da başka bir yerden uzaktan kuzenin olduğumu söyleyebilirsin."

"Hayır."

Bu kelime Elliot'ın gözleri kadar sert ve buz gibiydi. Juliana masadan destek alarak tekrar ayağa kalktı. "Elliot..."

"Hayır." Elliot'ın gergin bakışları Juliana'ya kaydı. "Hayatımı mahveden adamı barındırmak için karımı ve kızımı, ailemi ve arkadaşlarımı tehlikeye atmayacağım."

"Seni suçlamıyorum," dedi Stacy. Parmaklarını kıvrarak kapattı. "Seni hiç suçlamıyorum."

"Kalk ve git. Yarına kadar kilometrelerce uzağa gitmeni istiyorum. Ormanımda, evimin altında ya da nehrin üstünde saklanmayın. Sana yiyecek, su ve para vereceğim, sen de yürüyerek, atla, tekneyle ya da ne istersen onunla uzaklaşacaksın. Okyanusu geçip Almanya'ya git, Orkneys'de saklan, umurumda değil. Sadece benden ve benimkilerden uzak dur."

Juliana tartışmamak için ellerini birbirine bastırmak zorunda kaldı. Kesin bir fikri vardı ama bunu şimdi söylerse Elliot'ın hışımla uzaklaşacağını ve onu dinlemeyeceğini biliyordu.

"Juliana, eve geri dön," dedi Elliot. "Şölene..."

Hayır, gelemem. Şölen..."

"Buraya nasıl girdin, Stacy? Arka duvardan mı? O zaman biz de öyle çıkacağız."

Elliot Stacy'yi yakaladı ve çadırın gevşek kapağına doğru itti. Stacy çırpınarak içeri girerken, Elliot Juliana'ya baktı, gözleri bir

Kış fırtınası. "Eve gitmeyeceksen burada kal. Ben dönene kadar kımıldama."

Stacy'yi dışarı kadar takip etti, sonra çadır duvarı tekrar sessizliğe gömüldü.

Juliana yine aceleyle oturdu, nefesi kesilmişti. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu, burada mı kalmalıydı? Peşlerinden mi gitmeli? Elliot'la konuşmaya mı çalışacaktı? Konuşmalı mıydı?

Bununla başa çıkmasına yardımcı olacak listeleri ya da düzenli defterleri yoktu. Bay Stacy'nin birdenbire ortaya çıkmasından duyduğu korkuyu atlattıktan sonra, Elliot'la konuşacaklarını, barışacaklarını ve yeniden arkadaş olacaklarını düşünmüştü. Priti'nin annesiyle olanlar yıllar önceydi ve Juliana bunların geçmişte kalmasından hoşlanıyordu. Artık birbirlerine kızgın olmalarına gerek yoktu.

Ama sonra Elliot, Bay Stacy'nin Elliot'ın yakalanmasından sorumlu olduğunu ortaya çıkardı. Tanrım, eğer bu doğruysa, Juliana Bay Stacy'yi kendisi vurmak istedi.

Elliot'a nasıl yardım etmemiş olabilirdi? Kabile üyelerinin Elliot'a ne yapacağını tam olarak bilmese de, Bay Stacy'nin *genel olarak bir* fikri olmalıydı. Ve kabile üyeleri Elliot'ı oracıkta öldürebilirdi.

Ama sonra Bay Stacy pişmanlık duymuş ve onu bulmak için geri dönmüştü. En azından öyle demişti.

Bir şey kristal berraklığında parlıyordu. Elliot kara bir öfke içindeydi ve ne yapabileceğini kimse bilemezdi. Juliana onunla aynı yatağı paylaşıyordu ve baştan çıkarma gücü inanılmazdı ama izleyeceği yolu tahmin edemiyordu.

Juliana kararını verdi. Ayağa kalktı ve hışımla çadırın girişine yöneldi, kapağı kaldırdığında taze yüzlü bir kızın kapağa uzandığını gördü.

"Bayan McBride, falıma bakmaz mısınız?" Genç kadının arkasında sırttan birkaç arkadaşı vardı. "Hepimiz mi? Uzun boylu, yakışıklı kocalara hasretiz."

Juliana endişesini ve öfkesini gizlemeye çalışarak gülümsemeyi başardı. "Korkarım Madam McBride'ın başı çok ağrıyor hanımlar. Falcının çadırı şimdilik kapanmak zorunda."

"Evet, Bay McBride'ın seni ziyarete geldiğini gördük. Bu kadar yorgun görünmene şaşmamalı."

"Ben fal bakarım." Channan'ın kontralto sesi kızların kıkırdamalarını kesti. "Nasıl yapıldığını biliyorum. Gelin."

Karanlık bir eliyle işaret etti, eşarplarını boynuna doladı ve çadırın içine girdi. Juliana ona sessizce teşekkür etti ve eve hızla uzaklaştı.

Mahindar'ı çimlerin ortasında, çocuklara şişeleri devirmek için topları nasıl atacaklarını gösterirken buldu. "Priti nerede?" diye sordu.

Mahindar, "Leydi Cameron'la birlikte," dedi.

Juliana onun işaret ettiği yeri takip etti ve Priti'nin Ainsley'nin kendisine uzattığı bebeğe baktığını gördü. Cameron ve Daniel Mackenzie'nin uzun boyları arkalarında nöbet tutuyordu.

"Mahindar, lütfen Leydi Cameron'a ya Lord Cameron'ın ya da Bay Daniel'in Priti'nin yanında olmasını istediğimi söyle. Onlara Priti'nin tehlikede olabileceğini söyle."

"Tehlikede." Mahindar'ın gözleri büyüdü. "Kim tarafından tehlikede?"

"Bilmiyorum, sorun olmayabilir ama lütfen onlara söyleyin."

"Hemen, memsahib." Mahindar topu bıraktı ve çimlerin üzerinden küçük kümeye doğru koştu.

Juliana elbisesinin altından sarkan eşarpları kaldırdı ve aceleyle eve ilerledi. Komal'ı mutfakta sebze doğrarken, ocaktaki tencereler kaynarken, toprak fırının altındaki ateş yükselirken buldu.

"Bay McBride nerede?"

Komal hâlâ pek İngilizce bilmiyordu ama Juliana'nın sorusunun özünü anlamıştı. Elindeki bıçakla bahçe kapısını işaret etti ve Pencapça bir şeyler söyledi. Juliana başıyla onayladı ve hızla bahçeye çıkıp patikadan aşağı indi.

Kapıya vardığında, tüfeğini omzuna asmış Elliot'ın patikadan geri döndüğünü gördü. Elliot Juliana'yı görünce durakladı, sonra yoluna devam .

"Sana çadırda kalmanı söylediğimi hatırlıyorum," dedi.

", değil mi? Bay Stacy'ye ne yaptınız?"

"Sana yapacağımı söylediğim şeyi. Ona erzak ve para verdim ve yoluna gönderdim."

"Ona daha fazla yardım edemez miydik? Gerçekten üzgün görünüyordu."

"Hayır." Bu kelime çadırda olduğu kadar sertti. "Belanın onu buraya kadar takip etmesine izin verdi. Sana, Priti'ye, Mahindar'a ya da *McGregor*'a, hiç kimseye bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Eğer bu Stacy'yi kurtların önüne atmam anlamına geliyorsa, o zaman onu atarım."

"Artık çok geç olabilir, biliyorsunuz. Dalrymple'lara Bay Stacy'nin hayatta olduğu konusunda ısrar ediyorduk. Bay ya da Bayan Dalrymple'ı suikastçı olarak düşünemesem de, bir suikastçıya bilgi aktarabilirler."

"Muhtemelen. Müfettiş Fellows bana sahte isimler kullandıklarını söyledi." "İşte. Gördünüz mü?"

"Dalrymple'larla ben ilgilenirim."

"Mesele şu ki, Bay Stacy'yi arayan biri çoktan burada olabilir." " zaman onu yoluna göndermem iyi oldu." Elliot tüfeğini

Mutfığa girdiklerinde omzuna ve boşaltmak için açtı. "Priti nerede?"

"Mahindar'a Daniel ya da Cameron'ın onunla kalmasını söyledim."

"Güzel." Elliot ona onaylayan bir bakış attı. "Ya onlarla ya da benimle kalacak."

Tüfeği dolabına koydu, kilitledi ve şenliğe dönmeye hazırmış gibi mutfaktan .

Juliana onun önüne geçti. "Elliot."

Elliot durdu, sabırsızdı. "Ben yapacağımı yaptım, aşkım. Bu iş burada ."

Arkasında Komal sebze doğramaya devam ediyor, sessiz bir şekilde onu izliyordu. Juliana kadının sessiz değerlendirmesinden güç topladı ve çenesini kaldırdı.

"Bana gelen her şeyi anlatmanı istiyorum, Elliot. Ne zaman yakalandığını, ne yaptıklarını ve nasıl kaçtığını. Her şeyi bilmem gerek. Lütfen."

Kızıl saçlarını saran çivit rengi eşarp, omuzlarından aşağıya inen mavi ve altın rengi ipekler ile ne kadar güzel olduğunu tahmin bile edemezdi. Başörtüsü, kül rengi yüzünde irileşmiş olan gözlerinin mavisini ortaya çıkarıyordu.

"Ben..."

Bu konuda konuşmak istemiyorum sözleri Elliot'ın dudaklarından o kadar kolay döküldü ki. Ailesi, arkadaşları ve hatta Mahindar tarafından yöneltilecek iyi niyetli soruları o kadar kolay susturdular ki.

Ama Juliana onun Stacy'ye neler söylediğini, içinde kabaran ıstırapı çoktan duymuştu. Daha kötüsünün ortaya çıkmasına izin vermeden önce kendini durdurmuştu - bir sürü hayvanı olarak nasıl kullanıldığını, sadece sonuçları gözlemlemek için üzerinde denedikleri çeşitli işkence biçimlerini.

Belki de en kötüsünü engelleyebilirdi. Elliot, Juliana'nın tüm dehşeti fark ettiğinde gözlerinin değişmesini izlemek istemiyordu. İlk balosunda gülümsediği delikanlının öldüğünü doğrulamak istemiyordu.

ve gitti. Juliana onu öpüşmeye ikna eden genç adamla evlenmeyi istemişti, onu mihraba sürükleyen enkaz adamla değil.

Ama ona bunun bir kısmını anlatacaktı. Juliana evlendiği yabancı hakkında bir şeyler bilmeyi hak ediyordu ve neden Stacy'yi ve onun yardım talebini bir kenara atmayı gerekli bulmuştu.

Elliot Juliana'ya başıyla onay verdi, elini tuttu ve onu merdivenlerden yatak odalarına götürüp kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi.

Bölüm 25

Elliot ona anlattı. Jaya'dan ve ilk başta neredeyse bir üçlü ménage à trois olduğu gerçeğinden başladı - o ve Stacy gençtiler ve aynı kadınla sevgili olmayı heyecan verici buluyorlardı. Jaya Stacy'yi tercih etmişti ve Stacy onun kendisine karşı olan duygularını kabul etmekte yavaş davranınca Elliot'a gelmişti.

Stacy bir iş gezisinden döndüğünde Jaya'nın ona bir ültimatom verdiğini görmüştü: Ya onunla evlenecek ya da Elliot'la kalacaktı. Kadını sevdiğini anlayan Stacy, Jaya'yı çalmaya çalıştığını düşünerek Elliot'a kızmış, ardından Elliot kenara çekilerek Jaya'nın onunla gitmesine izin vermişti.

Elliot bunun meselenin sonu olduğunu düşünmüştü. O ve Stacy kuzeye, Rawalpindi'ye, oradan da Afganistan sınırlarına gitmişler ve Hindikuş'a, oradan da Semerkant'a kadar uzanan bir tüccarla buluşmuşlardı. Elliot Juliana'ya İngiliz ailelere yapılan saldırıyı, onları güvenli bir yere götürme planını ve Stacy'nin Elliot'ı kaderine terk edişini anlattı.

Elliot konuştukça, unutmak için çok uğraştığı her şey aklına geldi. Dayaklar, ellerini bir masaya sıkıştırdıkları ve sakın bir şekilde tırnaklarını teker teker söktükleri gece. Çığlıklarını durduramayana kadar onu metal çubuklarla nasıl dövdüklerini.

Bazen onu tünellerin derinliklerindeki hücrelerinden çıkarıp onunla konuşuyorlardı. Elliot onları biraz anlıyordu; lehçeleri kuzey Pencap'takilere . Onu İngiliz casusu sanmışlar ve askerlerin ne zaman geleceğini . Elliot hiçbir şey bilmediğini söylediğinde ona inanmamışlardı, Elliot'ın da umurunda değildi.

İşkence, dönüşümlü açlık ve yarım yamalak beslenme, uzun süre bilinçsiz kalmaya yol açan uykusuzluk neredeyse öldürüyordu.

Elliot. Onu esir alanların her an ölebileceğini düşündüklerini, hatta cesedini atacakları çukuru bile gösterdiklerini söylediler. Vahşi hayvanlar onu orada bulacak ve parçalayacaktı. Ölmeden önce bile onu çukura atmakla tehdit etmişler.

Elliot monoton bir ses tonuyla konuşuyor, dehşet üstüne dehşet anlatıyor, dudakları kıpırdarken gözleri kapanıyordu. Artık odayı görmüyor, dışarıdaki kahkahaları duymuyor ya da altındaki zeminin sağlamlığını hissetmiyordu.

Sözlerinin sessizliğe sürüklendiğini fark etmemişti. Gözleri kapalı kaldı, kapakları açılmayacak kadar ağırdı.

Sonra Juliana'nın çok sevdiği gülsuyu sabununu kokladı, onun tenine değdiğini hissetti. Kadının sıcaklığı vücudunda geziniyordu ama yine de gözlerini açamıyor ya da ona ulaşamıyordu.

"Onlara senden hiç bahsetmedim," dedi, dudakları kaskatı kesilmişti. "Beni sorguladılar ve bana işkence ettiler ama bir kez bile adını söylemedim. Sen benimdin, benim sırrımdın. Benden asla alamayacakları tek şey."

Parmaklarını kolunun gevşek kolunun altından geçirdi. "Kendimi buna layık hissetmiyorum."

"Sen ışık ve hayattın. Sen sıcaksın ve ben çok üşüyorum."

Elliot gözlerini açtı. Juliana ondan kıl payı uzaktaydı, güzel kokusu ve sıcaklığıyla onu çevreliyordu. O hayattı ve eviydi.

"Onlardan nasıl kaçtın?" diye sordu, sesinde hafif bir titreme vardı.

"Bana öldürmeyi öğretiler. Düşmanlarından bazılarının öldürülmesine yardım ettiğimde, liderleri bana daha iyi davranmaya başladı. Sonra adamlardan biri beni kışkandı, bir başkasını öldürdü ve suçu benim üzerime attı."

"Ah." Juliana'nın elleri göğsünde durdu, parmakları gömleğinin içinden sıcaklığını hissettiriyordu.

"Benim için hemen geleceklerini biliyordum. Karanlıkta saklandım. Beni almak için sadece bir adam gönderdiler, çünkü benden yeterince korkmuyorlardı. Ses çıkaramadan onu öldürmek zorunda kaldım. Onun kıyafetlerini giydim. Karanlıkta, silahları sakladıkları tünele girdim ve Winchester'ımı ve cephaneden geriye kalanları çaldım.

"Biri beni gördü. Ona ateş ettim ve kaçtım. O tepelerde öyle hızlı kayboldum ki arkama bile bakmadım. O koşunun çoğunu hatırlamıyorum ama peşimdeydiler."

Gülümsemeye başladığını hissetti. "Ama ben iyiydim. Hep öyleydim. Onlardan bir hayvan gibi kaçtım, yanlış izler bıraktım ve nehirleri geçtim ve dua ettim.

bir kobraya basıp her şeyi bitirmedim. Eve dönmek zorundaydım. Yani İskoçya'ya. ." Juliana'nın saçlarını geriye doğru taradı. "Eve, sana dönmek zorundaydım."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Kaybolduğun her dakika çok korkuyordum. Her gün, her saat seni düşündüm."

"Sanırım bunu biliyordum. En kötü karanlıkta bile seni çok net görebiliyordum."

"Çiftliğinize geri dönmeyi nasıl başardınız?"

"En ufak bir fikrim bile yok, aşkım. Bir noktada sınırı geçip Pencap'a geri döndüm ve dolaşmaya devam ettim. Sanırım evimin yolunu biliyordum. Mahindar beni tarlamdan yaklaşık on mil uzakta, sürünürken ve enfeksiyondan yarı kör halde bulduğunu söylüyor. Ama ben olduğumu biliyordum."

Mahindar dizlerinin üzerine çöktü ve pis ve haşarat istilasına uğramış Elliot'u kendine doğru çekti ve ona sıkıca sarıldı. Adam ağlıyor, ileri geri sallanıyor ve tekrar tekrar, *Sahibim, seni buldum*, diyordu. *Seni buldum*.

Elliot hayal meyal çiftlik evinin mutfakını, Komal ve Channan'ın haykırışlarını ve ağlamalarını, üçünün su, yiyecek, giyecek, kafasındaki ve yüzündeki keçeleşmiş saçları temizlemek için bir ustura bulmak için acele ettiklerini hatırlıyordu. İki aylık bile olmayan Priti'yi ona gösterdiklerini ve Jaya'nın öldüğünü açıkladıklarını hatırlıyordu. Stacy çocuğu terk etmiş ve Priti'yi Mahindar'a bırakarak kim bilir nereye gitmişti.

O zamandan Elliot'ın İskoçya'daki ilk nekahat dönemine kadar geçen haftalar bulanıktı. Elliot rüyada olduğundan emin, sersemlemiş bir halde hareket ediyordu.

Bir gün Patrick'in Edinburgh'daki evinde, o yatak odasında sonsuza kadar kalamayacağını fark etmişti. Kendini hayata döndürmek için bir plan yaptı.

Juliana başını göğsüne yasladı, elleri gömleğinin içinde yumuşacıktı ve Elliot yanağını onun saçlarının üzerindeki eşarba yasladı. Juliana onun olmadığı her şeydi; bütün ve güzel, nazik ve mantıklı. Bugün iddia ettiği gibi bir zamanlar çekici olabilirdi ama aynı zamanda kibirli ve dünyayı karşısına alıp kazanabileceğine inanan . Elliot, Afgan tepelerinde çok fazla dolaşan o aptal İngilizler kadar zayıf olduğunu çok geç öğrenmişti, onlara güvenli bir yere gitmeleri için yardım ederken bile hor gördüğü insanlar.

"Eskiden olduğum kişi değilim," diye bitirdi. "Bazen bunun için Tanrı'ya şükrediyorum. Bir mahkum olarak o mağaralarda kendimi kaybettim. Kim olduğundan emin değilim

ortaya çıktı."

"Sen Elliot'sın," dedi Juliana. "Benim 'ım."

"Alacağını düşündüğün şey bu değildi, değil mi genç kız?"

Başını kaldırdı, gözleri hâlâ ıslaktı. "Kendine çok yükleniyorsun.

Sen tam olarak istediğim şeysin."

"Bu eve gelip seninle evlenirsem iyileşeceğimi düşündüm." Elliot gerisini kesinlikle biliyordu. "Ama asla iyileşemeyebilirim."

"Yapacaksın," dedi Juliana inançla. "Yapacağını biliyorum."

Elliot onun güvenini paylaşmıyordu. Ona hikâyeyi anlatmak onu tüketmişti ve geleceğe dair hiçbir umudu kalmamıştı. Yarın tekrar umut edebilirdi. Bu gece...

Bu gece malikânenin lordu olmalı ve düzinelerce insanın evine girip ne yaptığını görmesine izin vermeliydi. Bu gece karısıyla dans edecek ve yakaladığı kadını tüm dünyaya gösterecekti.

Juliana'nın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi ve onu öptü.

Juliana parmak uçlarında yükselip öpüşmeye başladı, onu arıyor, ona ihtiyaç duyuyordu. Elliot'ın ona söylediği her şey kara bir sis gibi üzerine çökmüştü. Bir adamın bu kadar şeye nasıl katlanabildiğini, sakinliğe, gündelik hayata nasıl geri dönebildiğini kavrayamıyordu.

Eğer her şeyi ondan temizleyebilseydi, temizlerdi. Juliana onun dudaklarını öptü ve ellerini geniş omuzlarında gezdirdi. Böylesine güçlü bir adamın herhangi bir sorunu olmasına hayret etti. İyileşmesi ve işlerini yoluna koyması için geçen süre içinde tamamen sağlığına kavuşmuştu. Onu asla zayıf hayal edemezdi.

Zaten ancak Elliot kadar güçlü bir adam bu çileden sağ çıkabilirdi. Mahkûm olarak geçirdiği on ay gençliğini elinden almış ama onu tamamen kıramamıştı.

Juliana anlamadığı bir açlıkla onu arıyordu. Kanı onun için yanıyordu ama ona verebileceği zevk için değil. Ona vermek, onu iyileştirmek istiyordu. Buna *ihtiyacı vardı*.

Öpücükleri şiddetlenirken Juliana onun içindeki çaresizliği, acıyı ve açlığı tattı. Çok uzun zamandır karanlıkta yalnızdı.

Elliot ipek eşarbtan başından , sonra da şal gibi taktığı eşarbtan. Hafif kumaş yere doğru süzülür ve giderken kollarını okşadı.

Sonra onu soydu, her seferinde bir katman, elbisesini, kombinezonunu, korsesini sıyrırken çıplak bıraktıklarını öptü. Diz çökerken dudakları boynuna, omuzlarına, bileklerinin iç kısmına, göğüslerine, karnına dokundu.

kombinasyonlarının üstünü gevşetmek için. Elliot donunu üzerinden çıkardığında ona doğru eğildi ve bacaklarının birleştiği yeri öptü.

Juliana'nın belli belirsiz hayal kırıklığına uğramasına rağmen onu keşfetmeye devam etmeden ayağa kalktı ve ipek eşarpları süpürdü. Juliana onun kendisini yatağa taşımasını bekliyordu, ama bunun yerine ipeği çıplak kalçalarına ve sırtına sürttü.

Serin kumaş tenine fısıldadı, tüyleri diken diken oldu. Elliot ipeği göğüslerinden aşağı çekti, meme uçları sertleşip sivrileşirken bakışları onlara kaydı.

geriye, yatağa doğru yönlendirdi, sonra yatağın üzerine çıkardı ve sırt üstü yatırdı. İpeği teninde gezdirmeye devam etti, meme uçlarını, karnını, bacaklarının arasındaki kıvrım kıvrım saçlarını okşadı.

İpeği dudaklarına götürdü ve öptü, sonra giysilerini çıkarırken ipeği kadının vücudunun üzerine serdi.

Gömlek ve botlar çabucak çıktı ve Juliana onun üzerinde eteğinden başka bir şey olmadan yatağa yaklaşmasını takdirle izledi. İpi çözdü ve kıvrımların düşmesine izin verdi, sonra ekoseyi ipekle karışması için yatağın üzerine attı.

Elliot onu öpmek için aşağı indi. Juliana ona doğru uzandı ama Elliot ondan kaçtı, boynunu ve boğazını öptü, ellerini başının üzerinde kenetleyerek ağzını vücudundan aşağıya indirdi. Bir meme ucunu yaladı ve dişleri ve dudaklarıyla alay ederek ağzına çekti. Aynı şeyi diğerine de yaptı, onunla daha fazla zaman geçirdi. Bir kez daha yalamak için serbest bırakmadan önce meme ucunu uzun süre çekiştirerek kemirmek için oyalandı.

Elliot tekrar bacaklarının arasını öpmek için aşağı indi ama Juliana'nın kalçaları kalkıp daha fazlasını istemeye başlayınca Elliot onu şaşırtarak ters çevirdi ve elleri ve dizleri üzerine yatırdı. Elleri ve ayak parmakları yataktaki ipek ve yüne battı, sonra Elliot arkasına geldi, dizlerini açtı, eli onu açtı, ihtiyacını karıştırdı.

Juliana onun sertliğini girişine karşı hissetti, güçlü ve kör, ona hafifçe dokunuyordu. Gerildi, kararsızdı, sonra Elliot onu içine ittiğinde keskin bir nefes aldı.

Acı değil ama imkânsız bir sevinç hissetti. Onu açtı, sertliği kalın ve uzundu, inanılmaz bir his. Juliana bir çığlık attı, doruk noktası onu çoktan ele geçirmişti ve Elliot hareket etmeye bile başlamamıştı.

Bir an içinde durdu, dolgunluğa, bu pozisyonadaki yoğun hissine alışmasına izin verdi, sonra içeri ve dışarı hareket etmeye başladı.

Tutarlı düşünceler onu terk etti. Juliana, Elliot'un hızlı ve şiddetli bir şekilde ittiğini, kalçalarının kalçalarına doğru pompalandığını, parmaklarının kalçalarında sertleştiğini hissederek süzüldü. Altında, hem eteğin sertliği hem de ipeğin inceliği dizlerine sürtünüyordu.

Daha fazla his -sırtına damlayan teri, bacaklarına değen yoğun sıcaklığı, ağzından çıkan sesler. Kelimeler değil, sadece sesler, kendinden geçmiş bir adam.

Juliana'nın boğazı acımişti ve bunun kendi çığlıklarından kaynaklandığını fark etti. tekrar ona doğru itti, onu istiyordu ve ona yalvardığını duydu. "Lütfen, lütfen, lütfen!"

Elliot gittikçe , ta ki Juliana öleceğini düşünene kadar. Durmak zorundaydı... Hiç durmamasını umuyordu.

Elliot'ın sesleri iniltiye dönüştüğünde vücutları terden kayganlaşmıştı. Yatak gıcırdadı, Elliot'ın vücudu Juliana'ninkine karşı sertleşti ve Juliana uzun, ürpertici soluklarla nefes aldı.

Bu sevişmede nazik ya da yumuşak ve yavaş hiçbir şey yoktu. Bu çiğ, acımasız bir tutkuydu.

"Tanrım, *Juliana*." Elliot'ın son hamlesi Juliana'nın içine girerken, Juliana'nın vücudu da Elliot'inkine sıkıştı. Anlamadığı güzel, müzikal kelimelerle konuşmaya devam etti.

Sonra bir kez sertçe ürperdi.

Juliana dizleri yanarak yatağa yığıldı. Elliot ondan uzaklaşıp yanına çöktü ve titreyen elleriyle onu kendine doğru çekti.

Saçlarını kızarmış yüzünden topladı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Adamın çarpan kalbini sırtında hissetti ve kolları bacaklarına dolanarak onu ısıttı.

Pencereden gelen esinti vücutlarını okşuyor, şenliğin sesleri onlara doğru sürükleniyordu.

Juliana uykuya daldı, kısa süren sevişme onu bitkin bırakmıştı. Daha önce hiçbir şey onu bu kadar yoğun bir şekilde sarmamış ve sonra bu kadar hızlı serbest bırakmamıştı.

"Ne diyordun?" diye sordu. "Kelimeler mi?" Bayan Dalrymple'a laf attığında da aynı dili kullanmıştı.

Elliot'ın sesi alaycı bir İskoççaya dönüştü. "Och, lassie, atalarının dilini musun? Bu Galce."

"Öyle mi?" Ona sadece İngilizce öğretilmiş, bir İngiliz okuluna gönderilmiş ve paranın ve başarının dili olan İngilizceden başka bir şey konuşmayı hayal bile etmeyen insanlarla bir araya getirilmişti.

"Evet. Öyle."

Juliana kolunu karnının üzerinde gezdirerek dövmeye dokundu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Pek çok dil biliyorum. Galce, Fransızca, Almanca, Urduca, Hintçe, Pencapça. Ne konuşmam gerektiğini hiç bilmiyordum."

"Bana ne diyordun?"

Elliot onun şakağına bir öpücük kondurdu, dudakları ılık ve sessizdi. "Çok güzeldin. Ve beni daha önce hissetmediğim kadar ısıttın. *An toir thu dhomh pòg?*"

Juliana gülümsedi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Beni öpecek misin?"

Gülümsemesi genişledi. "Evet."

Yastığın üzerinde döndü, adamın gözlerinin yarı kapalı ve rahatlamış olması hoşuna gitti, tıpkı dinlenmekte olan bir hayvan gibi. Elliot onu usulca öptü, dudakları yine sıcak bir samimiyetle ayrılmıştı.

"*Tha gaol agam ort,*" diye fısıldadı.

Onun yanağını çizdi. "Bu ne?"

Elliot nasırlı elini onunkinin üzerine kapatıp parmaklarını dudaklarına götürdü. "Bir gün sana anlatacağım," dedi.

Yaz ortası balosu, Bay McGregor kılıç dansı yapması için ısrar edene kadar iyi geçti.

Juliana'nın konukları Edinburgh kadar uzaklardan gelmişlerdi; Mackenzie klanının geri kalanı ve Gemma, hatta Kilmorgan Dükü ve yeni gelini Leydi Eleanor bile vardı. Hepsi evde kalmıyordu, çünkü henüz sadece birkaç misafir odası oturulabilir durumdaydı, ama McPherson çoğunu dev şatosunda ağırlamaya gönüllü olmuştu.

Balo tam bir İskoç partisiydi, tüm İskoçlar büyük kiltler giymişti. Highforth'tan ve komşu köyden kavalcılar ve kemancılar gelmişti; köyün erkekleri ve kadınları Mahindar ve ailesine yemek pişirmek, yiyecek ve içecekleri yenilemek için gönüllü olarak yardım etmişlerdi; ve birçoğu uzun alacakaranlıkta dışarıdaki çimenlikte dansa katıldı.

Elliot sonunda aşağı indiğinde çok daha iyi görünüyordu. Büyük İskoç eteğini giymiş, ekose kumaşını omzuna dolamıştı. Mackenzie'nin aksine

Kardeşler, paltosuzdu ve eski bir dağlı barbarına benziyordu.

McBride'ları selamlamak için sabırsızlanan konuklar, Elliot'ı McGregor ailesinin bir parçası olarak karşıladı. Dansın başlaması uzun sürmedi.

Gerçek Highland toplantılarında Juliana'nın kalbini her zaman kabartan şey, kimsenin dans etmek ve iyi vakit geçirmek için dürtölmeye ihtiyaç duymamasıydı. Eşler belirlenir, çemberler oluşturulur ve dans başlardı.

Yeni evli çift olarak Juliana ve Elliot ilk makarayı yönetti. Juliana Elliot'la sadece bir kez dans etmişti; Edinburgh'daki ilk dansında Strauss'un ezgileri eşliğinde görkemli bir vals yapmışlardı. şimdi Elliot gerçek zarafetini gösteriyordu. Tek bir adım bile atlamadan makaranın adımları boyunca ilerledi, Juliana'yı döndürdü ve bir ölçü bile kaybetmeden onu tekrar kaldırdı.

Konuklar gülüp alkışlayarak etraflarında dans ettiler. En coşkulu olan Daniel Mackenzie'ydi, gençliği sayesinde daha yükseğe zıplıyor ve eşlerine daha düşkün olan amcalarına kıyasla kadınları daha sert sallıyordu. Sadece Ian Mackenzie dans etmedi, karısı ve çocuklarıyla oturmayı ya da oğlu müzik eşliğinde dans etmek istediğinde oğlunun küçük ellerini tutmayı tercih etti.

Mac Mackenzie yeğeni Daniel'a coşkuyla katılırken, karısı Isabella da ona gülüyordu, rengi atmış ve gözleri parlıyordu. Dük Hart daha sessizdi ama Eleanor'a bakışı o kadar sevgi doluydu ki Juliana'nın gözleri nemlendi.

Mackenzie kardeşler ve eşlerinin sahip olduğu şeye Elliot'la birlikte sahip olmak istiyordu. Onlarda tam bir güven, itimat ve sevgi vardı. Birlikte olmaktan ve birbirlerini izlemekten zevk alıyorlardı. Yine de hiçbir şey kaybetmiyorlardı, her birinin kendi istekleri, kendi zevkleri vardı. Ama birlikte, her çift parçalarının toplamından daha güçlü görünüyordu.

Belki zamanla o ve Elliot bunu da bulabilirlerdi.

Pencerelerinde perde ya da duvarlarında resim bulunmayan, hâlâ biraz çorak olan balo salonu enerjiyle yankılanıyordu. Müzik, dansçıların kahkahalarının yankılandığı bir ses duvarıyla doldurdu. McPherson tüm bayanlarla birlikte dans ederek Daniel'ın coşkusuna ortak oldu.

McGregor, viskinin etkisiyle, "Kılıçları getirin!" diye bağırdı.

Hamish onları kim bilir nereden bulup getirmişti, geleneksel bir claymore ve kınını balo salonunun temizlenmiş köşesine mükemmel bir ha şeklinde yerleştirmişti. Elliot iki kardeşinden ve Gemma'dan ayrılarak odanın diğer ucuna doğru ilerledi. Ona ulaşmadan McGregor borucuların almasını işaret etti.

Yeterince iyi başlamıştı. Bay McGregor, çok yükseğe zıplayamasa da adımları biliyordu ve ayaklarını çapraz kılıç ve kının oluşturduğu karelere hızlı ve emin bir şekilde dokundurdu. Ama sonra kemancılar hızlandı ve kavalcılar da onları takip ederek daha hızlı, daha hızlı çalmaya başladılar.

McGregor ayak uydurmaya çalışırken kükrüyor, kılıcın iki yanına vuruyor, daha yükseğe zıplıyor, İskoç başlığındaki kurdeleyi dalgalandırıyor. Konuklar alkışlarıyla onayladılar.

Sonra ayağı yanlış yere bastı, kılıç savruldu, McGregor'un bacakları ayrıldı ve bir homurtuyla sırt üstü yere düştü.

Juliana ona doğru koştu ama Elliot onun önündeydi. McGregor ayağa kalkmasına yardım edilmesine izin verdikten sonra Elliot'ı üzerinden attı. "Beni rahat bırak, yeğenim. Ben iyiyim."

Ama Juliananın onu balo salonundan çıkarmasına izin verdi ve koridora ulaştığında topallamaya başladı. "Lanet kılıç. Benim zamanımda hareket etmeyecek şekilde yapırlardı."

Komal gölgelerin arasından çıkıp McGregor'un diğer kolunu tuttu. Hemen hem Pencapça hem İngilizce öğrendiği birkaç kelimeyle azarlamaya başladı.

Juliana onu bıraktı. McGregor, Juliana onu koridordan mutfığa doğru götürürken Komal'a yaslanmayı pek umursamıyor gibiydi.

Juliana kapı aralığından onu izleyen Elliot'a döndü ve o da kolunu Juliana'ya dolayarak onu tekrar odanın aydınlığına ve kaosa çekti.

Bir sonraki kılıç dansını kimin deneyeceği konusunda tartışmalar başlamıştı. "Elliot," diye yükseldi ağabeyi Patrick'in sesi. "Eskiden bunu yapardın, hem de çok iyi yapardın."

"Bir düzine yıl önce," diye karşılık verdi Elliot, ama kalabalık davayı sahiplendi.

", McBride!" Mac Mackenzie bağırırdı ve Daniel da ona eşlik etti.

Alkışlar ve bağırışlar onu teşvik .

"Pekâlâ." Elliot ellerini uzatarak durmalarını işaret etti. Kavalcıya, "Yavaş çal," dedi.

Kavalcı torbaya üfleyerek odayı sesle doldurdu. Müzisyenler hazır olduğunda, Elliot selam verdi ve sonra başladı.

Bu dansı yıllardır yapmamıştı ama aklına gelmişti. Önce sola, sonra sağa sıçradı, kolu denge için yukarı kalktı. Kılıcın ve kınının dört bir yanını dolaştı, önce haçın dışında, sola sonra sağa, sıçrayışları yüksek, kilt hareket ediyordu. Sonra haçın içinde, ayak parmağı ve topuk, düz ayak damgası ve ayak parmağı. İçeri ve dışarı, öne ve arkaya, sola ve sağa.

Konuklar alkışladı ve erkekler cesaretlendirmek için bağırdı. Elliot, ayakları işi yaparken kendini müziğin yastığına bıraktı.

Zihin tuhaf bir yerdi. Bunu yıllardır yapmamıştı ama yine de hepsi geri geldi, uzun zaman önce dikkatsiz bir gençken öğrendiği adımlar. Tüm geçmişi oradaydı ve onu tekrar bulmasını bekliyordu.

Kavalcı ve kemancı hızlandı. Elliot da alkışlar ve tezahüratlar eşliğinde hızlandı.

Sonra kavalcı tekrar hızlandı. Elliot bağırdı ve gülerek ve nefes nefese kılıçlardan geriye doğru dans etti. "Yeter!"

Juliana geri onu yakaladı; Juliana'nın yumuşaklığına teslim olmak ne kadar güzel bir duyguuydu. Daniel öne doğru itildi, onlara neler yapabileceğini göstermesi söylendi.

Daniel selamını verdi, kadınlara göz kırptı ve devam etti. Elliot'ın yaptığı gibi dansa başladı, önce haçın dışında, sonra kılıçla kının arasında, ayakları bir ileri bir geri gidip geliyordu. Müzik hızlandığında Daniel da hızlandı ve Elliot da kalabalığa katılarak onu teşvik etti.

Kavalcı olabildiğince hızlı çalarken ve Daniel'in ayakları karmaşık jigde hassas bir şekilde hareket ederken Juliana Elliot'ın kulağına, "Daniel iyi iş çıkarıyor," dedi.

"O on sekiz yaşında," dedi Elliot. "Ben otuz yaşımdayım." "Elinden geleni yaptın."

Elliot onun sinsi gülümsemesine ve ışıldayan gözlerine baktı ve onu öptü. Konuklar çılgık attı. Aynı anda Daniel dansı bitirdi, eğildi ve odadaki her genç bayana sırtarak baktı.

Juliana Elliot'ın koluna dokundu. "Kalpleri kıracak. Tıpkı senin yaptığın gibi."

"Benim için sadece bir kız vardı," dedi Elliot. Köşesini öptü ve merakla izleyen konuklar tekrar alkışladılar.

Elliot gecenin ilerleyen saatlerinde, konuklar McPherson'a ya da köye döndüklerinde ve Mahindar bile yatmaya ikna edildiğinde söylediklerini tekrar düşündü.

Elliot onunla sevişirken Juliana uykulu bir şekilde ona gülümsedi, ihtiyacı çok büyüktü. Onun etrafında hissettiği erotik duygu diğer tüm düşünceleri uzaklaştırdı. Zevkten, kadının sıklığından, kokusundan ve vücutlarının sıcaklığından başka hiçbir şey yoktu.

Benim için sadece bir kız var, diye fısıldadı kendi kendine, kızın içinden çıkıp yanına çöktüğünde ve uyumak için ona sokulduğunda.

Elliot, Juliana kadar dirençli tek bir kadınla tanışmıştı -kız kardeşi Ainsley- ve Ainsley bile Elliot'ın sessiz bir odaya kapatılması ve yulaf lapasıyla beslenmesi gerektiğini düşünüyordu. Juliana, Elliot'ın karşısına çıkardığı her şeyle başı dik ve şikâyet etmeden yüzleşmiş, her şeyi sineye çekmişti. Güçlü, güzel ve onun kızıydı. O uyudu.

Şafaktan önce bir yerde, Elliot tekrar uyandı. Gece durgun, kurbağalar sessiz, oda karanlıktı.

Elliot yorganın üstüne uzandı, Juliana şimdi ona sırtını dönmüştü. Yaz gecesinde ihtiyacı olan tek şey onun sıcaklığıydı.

O ışıktı. Ve hayat. Uzun bir tırmanış geçirmişti ve hâlâ kat etmesi gereken bir yol vardı. Ama Juliana'ya sarıldığında, tüm karanlıklar yok oluyor, galip gelemiyordu.

Stacy'yi o karanlığa göndermişti.

Rage cevap verdi. *Beni işkenceye, korkuya ve açlığa katlanmaya terk etti.*

Ve Juliana'ya tehlike getirdi. Stacy kaderi ne olursa hak etmişti.

Elliot adama öğretmenlik yapmış, onunla arkadaş olmuş, üzülduğünde onunla birlikte üzülüyordu. Stacy, karısı hastalanıp öldükten sonra bir daha asla eskisi gibi olamadı. Hindistan'da hastalık çok hızlı gelebilirdi, sonra enfeksiyon ve hızla ölüm.

Elliot, Stacy'nin karısının son nefesini verdiği geceyi, henüz yirmi üç yaşında bir delikanlı olan Stacy'nin Elliot'a sarılıp nasıl ağladığını hatırladı.

Stacy'nin kederi öfkeye dönüşmüştü ama savaşmak için görebileceği bir düşmanı yoktu. Elliot ona öfkesini nasıl yeteneklerini geliştirmeye dönüştürebileceğini öğretmişti. Stacy'ye çiftliği nasıl işleteceğini öğretmişti ki bu da genç Bayan Stacy'yi gururlandırırdı.

Pek çok geceyi sessiz bir dostluk içinde geçirmişler, ellerine geçen mayalı içeceklerle sarhoş olmuşlar ya da karanlıkta verandada oturmuşlardı. Konuşurlar ya da sessiz kalırlardı, her ikisi de arkadaşça olurdu. Birbirlerinin ne düşündüğünü daha söylemeden bilen arkadaşlardı onlar.

Sonra Jaya geldi ve her şeyi değiştirdi.

Bunu yapmak istememişti, Elliot artık biliyordu. Ama o ve Stacy genç, aptal ve kibirliydi ve buna izin vermişlerdi.

Şimdi Stacy gece dışarıdaydı, öldürmek isteyen insanlar tarafından takip ediliyordu.

Onu.

Elliot uzun bir nefes verdi. "Kahretsin," diye fısıldadı. Yataktan kalktı ve giyinmeye başladı.

Bölüm 26

Elliot koridorda botlarını giydikten sonra usulca sonuna kadar yürüdü ve bir kapıya vurdu.

Fellows hemen açtı, üzerindeki sabahlığa rağmen hiç uyumamış gibi görünüyordu.

"Benimle insan avına gelir misiniz, Müfettiş?" Elliot sordu.

Fellows sessizce başını salladı, kapıyı kapattı ve Elliot Winchester'ıyla mutfaktan dönmeden önce giyinmiş olarak tekrar dışarı çıktı. İki adam arka kapıdan sessizce çıktılar, Elliot gıcırdamaması için kapıyı dikkatle hareket ettirdi.

Yolun aşağısına, nehrin gürültüsüne doğru ilerlediklerinde, Fellows nihayet konuştu. "Kimi arıyoruz?"

"Stacy. Ve onun ölmesini isteyen kiralık katiller."

"Sessiz olmamız gerekmediğinde, bana bunu neden bildiğini ve benim bilmediğimi açıklayacaksın."

"Stacy bana kendisi söyledi," dedi Elliot. "Onu ölüme göndermeden önce."

Fellows ela gözleriyle ona bir bakış fırlattı ama hiçbir şey söylemedi. Adım adım ilerlediler, Elliot onları Bayan Rossmoran'ın evine götüren nehir boyunca ilerledi.

Kulübenin penceresindeki bir ışık Elliot'a Bayan Rossmoran'ın ya da torununun uyanık olduğunu söylüyordu. Bayan Rossmoran uyuyan bir evde mum ya da gazyağı israf etmezdi.

Elliot kapıyı çaldı, yaşlı kadının telaşlanma ihtimaline karşı çok yüksek sesle değil. Hamish kapıyı açtı, yüzü gök gürültüsü gibiydi.

"Bununla ne demek istiyorsun?" Hamish hırlayarak sordu. "O adamı buraya göndermek."

"O zaman burada mıydı?" Elliot küçük kulübeye baktı, Fiona mutfakta kararsızca duruyordu, Bayan Rossmoran soğuk şöminenin yanında keskin bir ifadeyle oturuyordu.

"Öyleydi," dedi Bayan Rossmoran. "Kiracımlı kastettiğinizi biliyorum. Evet, buradaydı ama artık yok."

Elliot, Stacy'nin aç kalmadan saklanabileceği yerleri mantıklı bir şekilde gözden geçirdiğinde böyle düşünmüştü. Kaçak avlanma ya da avlanma bir iz bırakıyordu ama o hiçbir iz bulamamıştı.

Elliot Fellows'a tüfeğini verdi ve Bayan Rossmoran'ın yanına oturdu. "Neden bana burada olduğunu söylemedin?"

"Hiç sormadın. Ve sana söylememem için bana yalvardı. Onu öldüreceğinizden ya da tutuklatacağınızdan korkuyordu. Bu yüzden kaçtı. İyi bir adama benziyordu. Ve sen, Elliot McBride, biraz duygulandın."

"Bu doğru." Elliot, Fellows'la bakıştı. "Bayan Rossmoran, sizin ve Fiona'nın McGregor Kalesi'ne gelmenizi istiyorum. Orada daha güvende olursunuz."

"Hayır, gerçekten genç adam. McGregor ve ben hiçbir zaman göze gelmedik. Karısı benim kız kardeşimdi, biliyorsun."

Elliot bunu bilmiyordu. "McPherson'ın o zaman. Stacy büyük bir tehlike altında ve onun peşindeki insanların senin üzerine gelmesini istemiyorum."

Bayan Rossmoran bastonunu dikti. "Burası benim evim. Ben dışarıdayken insanlar buraya gelirse, buraya zarar verebilirler. Sahip olduğum tek şey bu."

Fiona mutfaktan endişeyle izledi. "Lütfen büyükanne."

"Hamish sen yokken onu korumaları için cesur adamlar gönderecek." Elliot onun yıpranmış elini tuttu. "Lütfen. Güvende olmana ihtiyacım var."

Bayan Rossmoran kurnaz mavi gözleriyle onu izledi. ", delikanlı. McPherson'a gideceğim. Ama evime göz kulak olması için buraya koyduğun adam ellerini şeker fiçisinden uzak tutsa iyi olur. Şeker topraktan yetişmiyor, biliyorsun."

"Aslında, büyük teyze..." Hamish başladı.

Bayan Rossmoran bastonunu ona doğru salladı. "Orada ağzın açık durmayı bırak ve kalkmama yardım et. Bütün şallarımı getir, Fiona. McPherson'ın bana yetecek kadar yatak örtüsü olduğuna güvenmiyorum."

Fellows evin etrafını kolaçan ederken, Elliot dışarıda onların gelmesini bekledi. Hamish dışarı çıktığında, Elliot onu omzundan yakaladı.

"Büyük teyzenin neden hiçbir şey söylemediğini biliyorum. İstedğini yapar. Neden *yaptın*?"

"Bilmiyordum." Hamish eve ters ters baktı, öfkesi o kadar belirgindi ki Elliot ona inandı. "Sana hemen söyledim. Büyük teyzem çok inatçı olabiliyor."

Elliot'ın hiç şüphesi yoktu. Müfettiş Fellows geri döndü ve evin yakınlarında olağandışı bir şey bulamadığını söyledi; avcılara ya da davetsiz misafirlere dair bir iz yoktu. Hamish ve küçük ekibini McPherson'ın evine gönderdiler ve ormana doğru yola çıktılar.

Juliana sabah erkenden uyandığında kendini yalnız buldu. Telaşlanmamıştı.

-Elliot, evdeki erkeklerle birlikte çalışmaya başlamak için genellikle ondan önce kalkardı.

Abdestini aldı ve merdivenlerden indi. Devasa avize hâlâ yerinde duruyordu. Mumları değiştirmek için onu indirecek mekanizmayı tamir etmeye çalışmışlardı ama pas yüzünden donmuştu. Juliana balo için acele etmenin felaketle sonuçlanabileceğine karar vermişti, bu yüzden her gün bir adamı merdivene çıkarıp yapabildiği kadarını temizletiyor ve yağlatıyordu.

Alt salona ulaştığında, ön kapının çalındığını duydu. Bir hanımefendi kendi evinin kapısını asla açmazdı. Uşak ,
ya da uşak bir hizmetçi.

Ama ne Hamish ne de Mahindar görünürde yoktu. Mahindar'a göre, Mahindar'ın ailesinin hanımlarının cevap vermesine izin verilmiyordu, çünkü cevap vermelerine izin vermek Mahindar'ın davetsiz misafirlerden korumadığı anlamına gelecekti.

Juliana resmiyeti elinin tersiyle iterek kapıya doğru ilerledi. Hizmetkârları olmayan biri törenlere . Ziyaretçi McPherson'dan dönen konuklardan biri olabilirdi.

Ancak o daha antreye varmadan Mahindar bir kumaş telaşı ve yumuşak adımlarla ileri atıldı. "Memsahib," dedi dehşet içinde. "Hayır. Bana bırak."

Juliana geri adım atarak onun önünden geçip antreye gitmesine izin verdi. Juliana'nın görmek istediği son kişiye kapıyı açtı. Bayan Dalrymple.

"Günaydın aşkım," dedi. "Sakıncası yoksa seninle konuşmam gerek."

Boynu bükük duruşu, oldukça üstün aksanı gitmişti. Bayan Dalrymple gri pamuklu, iyi dikilmiş bir sabahlık giymiş olsa da, artık Hindistan'da yaşarken Hintli olan her şeyi görmezden gelmeye çalışan orta sınıf kadınına benzemiyordu.

Yumuşak çizgili yüzü daha çok pazara kolunda bir sepetle giden zararsız, orta yaşlı bir kadına benziyordu. Ayrıca gergin ve düzgün aksanı da gitmiş, sanki Glasgow'un arka sokaklarından gelmiş gibi konuşmaya başlamıştı.

"İçeri gel," dedi Juliana.

Mahindar mutsuz görünüyordu ama Juliana kadının söyleyeceklerini duymak istiyordu. Bayan Dalrymple'ı sabah odasına götürdü ve Mahindar'a onlara çay getirmesini söyledi.

"Fazla kalmayacağım," dedi Bayan Dalrymple, bir hafta önce oturduğu sandalyeye oturarak. "Sadece seni uyarmaya geldim. O değil," dedi Juliana'nın kaşları aşağı inerken hızla. "Görüyorsun ya, genç kız, bize takla attığını biliyorum. Kocam Lahor'da kamu hizmetinde çalışırken Bay Stacy'nin ölüm belgesine rastladı. Kocanız kaybolduktan sonra bir deli gibi ortaya çıktığını duymuş. George da çaldı. Glasgow'a döndüğümüzde kocam Elliot McBride'ın Highforth'ta bir ev satın aldığını sordu ve öğrendi. Orayı hiç duymamıştım ama George gideceğimizi söyledi. Kocanız aklını kaçırdıysa, belki George sizi ya da ailesini Stacy'yi öldürdüğüne inandırabilir ve sizden biraz para alabilir diye düşündü."

"Ama Bayan Terrell sizi bir arkadaş olarak tanımladı," dedi Juliana, öfkesini güçlkle kontrol altında tutarak. "Onu tanıyor muydunuz?"

"Bayan Terrell." Bayan Dalrymple elini sallayarak onu başından savdı. "O basit biri. Onu annesiyle benim çok iyi arkadaş olduğumuza ikna ettim. Postanede oyalanırken ve bölgedeki muhtemel hanımların mektuplarını çalmayı başarırken bunu yapmak kolaydı. Böylece Bay ve Bayan Dalrymple kalmaları için davet edildi."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığımız için üzgünüm," dedi Juliana sert bir sesle. "Ne ben ne de kocam size şantajınızın hiçbirini ödemeye istekli değildik."

Bayan Dalrymple yüzünü buruşturdu. "O kelimeyi sevmiyorum, aşkım. Kulağa çok iğrenç geliyor. Bay Dalrymple ve ben bir hizmet veriyoruz. Girdikleri her evden bir şeyler çalan zengin hanımlar, bir yandan da biraz para kazanan düzgün kocalar, kasadan para aşırın namuslu memurlar ve bankacılar. Yaptıkları yanlarına kâr kalıyor; hırsızlık, zina, zimmete para geçirme,

ve şimdi de cinayeti düşündük. Kanun bu insanlara dokunamıyor ama biz onlara bedel ödetiyoruz. Doğru olan da bu - ne de olsa suç işlediler."

Juliana şantajın da bir suç olduğunu belirtmekten kaçındı. Her halükarda, Dalrymple'lar ya da gerçek adları her neyse, yapılan yanlışların kanıtlarını hiçbir zaman polise götürmediler.

Kadın sabırsızlandı. "Neden bugün beni görmeye geldin?"

"Öncelikle özürlerimi sunmak istiyorum. Bay Stacy'nin hayatta olduğunu ve kocanızın tamamen masum olduğunu bilmiyorduk. Bunu öğrendiğimize çok sevindik. 'Emily,' dedi Bay Dalrymple bana, 'Bay McBride hakkında yanlışlığımıza çok sevindim. O iyi bir Highland beyefendisi.'"

"Bu uyarı da ne?" Juliana sert bir sesle sordu.

"Ölüm belgesini çaldığımız ve buraya gelirken Bay Stacy ve Bay McBride hakkında sorular sorduğumuz için, korkarım ki istemeden de olsa bazı kötü adamların nerede olduklarını öğrenmelerine yol açtık. Ama bilmenizi isterim ki Bay Dalrymple ve benim bununla hiçbir ilgimiz yok. İnsanlardan yaptıkları yanlışlar için özür dilemek amacıyla bağışta bulunmalarını isteyebiliriz, ama asla kimseye zarar vermeyiz. Scotland Yard'dan bir adamın sizinle kaldığını biliyorum ama Bay Stacy ya da kocanızın başına bir şey gelirse bunun bizimle bir ilgisi yok. Bu yüzden sizi uyarmak, gardınızı almanızı sağlamak istiyorum. Sizin tatlı, saygıdeğer bir hanımefendi olduğunuzu söyleyebilirim ve siz ve kocanız dikkatli olmalısınız."

Bunun için çok geçti. Hamish arka koridordan geldi ve avazı çıktığı kadar bağırdı: "Mahindar! Hanımefendi! Bay McGregor! Bay McBride ormanda haydut kovalamaya gitti!"

"İşte, gördünüz mü?" Bayan Dalrymple ayağa kalktı. "Ben görevimi yaptım. Ben ve adamım arasında bir şey yok, unutma. Ben gidip sizi yalnız bırakayım."

"Hayır," dedi Juliana. Keskinliği Bayan Dalrymple'ın sıçramasına neden oldu. Juliana sandalyeyi işaret etti. "*Oturacak* ve bana bu çok kötü adamlar hakkında bildiğin her ayrıntıyı anlatacaksın ve kocamla Bay Stacy eve sağ salim dönene kadar orada kalacaksın. Hamish McPherson'a koş ve ona her şeyi anlat."

"Az önce geldim. Buraya geliyor. Ve tüm Mackenzie'ler."

"Güzel. O zaman bu evdeki herkesi uyandır ve gelip benimle konuşmalarını söyle. Kocamı ve bu suikastçıları bulacağız ve bu işi sonsuza dek bitireceğiz."

Hamish'in gözleri yuvarlaklaştı. "Evet leydim." Onun emrini yerine getirmek için ortadan kayboldu.

Elliot ve Fellows, Elliot'ın izleri takip ederek arazide hızla ve sessizce ilerlediler. Elliot'ın iz sürme yeteneği, kılıç dansının adımları gibi aklına gelmişti. Müfettiş Fellows yıllardır Londra'da suçluları avlıyordu ve Elliot kadar hızlı ve sessiz hareket edebiliyordu.

Patika onları tepeler boyunca kuzeye ve bir sonraki vadiye götürüyordu. Okyanus doğularındaydı, arazi dağlık alanlardan çiftliklere ve deniz kenarındaki düz arazilere doğru eğimliydi.

Eğer Elliot bir yargıç , Stacy onları bu tarafa yönlendirir ve sonra geri dönerdi. Yükselen güneş denizin üzerine yayılıyor, doğuya yönelen herkes büyük ışık topuna doğru yürüyordu.

Elliot, Stacy'nin tam olarak nereye gideceğini biliyordu. İçini bir korku sardı ama Elliot, Fellows'a kendisini tepelere doğru takip etmesini işaret etti.

Ağaçlar tekrar etraflarını sarmış, ekili alanların ve kulübelerin görüntüsünü kesmiş, medeniyet yok olmuştu. Afganistan'dan Pencap'a uzanan geçitler de böyleydi, her iki taraftaki sarp kayalıklardan başka her şeyin görüntüsünü maskeleyen kara bıçakları.

Ancak bu yollar sarp dağlardan çıkıp inanılmaz güzellikteki nehir vadilerine ulaşıyordu. Elliot yaralı bir hayvan gibi eve dönerken, gömüldüğü tünellerin dışında var olan ihtişam karşısında hayrete düşmüştü. Kötülük bu kadar güzelliğın içinde var olmamalıydı.

Orada da hava soğuktu. Elliot esir tutulduğu zamanki mevsimler hakkında sadece belirsiz fikirlere sahipti ama haftalarca süren buz gibi soğuk rüzgârı hatırlıyordu.

Burada yaz havayı yumuşatırdı ama ağaçların altında serin bir sis toplanırdı. Yine de Elliot'ın iz sürerkenki uyanıklık hissi aynıydı; sakın bir temkinlilik, sırtındaki ılık ter, uzun mesafeleri yorulmadan yürümesini sağlayan kontrollü nefes.

Kuru, soğuk dağlar yerine İskoçya'da nemli yapraklar arasında yürüyor olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Her kaya ve ağaç ya bir gizlenme yeri ya da gizli bir tehlikeydi; her biri değerlendirilmesi, aşılması ve sonra izlenmesi gereken birer engeldi. Hepsi de olabildiğince hızlı ve kapsamlı bir şekilde.

Elliot tepelerin kenarına en yakın tünellerin girişine doğru ilerledi. Stacy'nin onları siper olarak kullandığını ve muhtemelen şimdi de orada olduğunu biliyordu.

Fellows'la ne yapmak istediğine dair fısıltıyla bir konuşma yaptı ve ilk tünele temkinli bir şekilde yaklaştı. Giriş zorlukla görülebiliyordu; çalılar, yabancı otlar ve devrilmiş bir ağaç dalıyla kaplıydı.

Ama Elliot son birkaç hafta içinde arazide yaptığı birçok yürüyüşte buraları keşfetmiş, McGregor Kalesi'ne olası her girişi not etmişti. Hiçbirini kaçırmadığını biliyordu.

Birinin o yoldan geçtiğine dair ilk işaret tünelin girişinde görüldü. Çalılıklar tünelin üzerini kaplamıştı ama birisi doğal çalılıkları kesip özenle yerine koymuştu.

Elliot dalları olabildiğince sessizce hareket ettirirken, Fellows gözcülük yapıyordu. Elliot bir boşluk açtığı anda hızlı bir hareketle içeri daldı ve dışarıdaki ışıktan görünmemek için açıklığın yanına çömeldi.

Fellows onun hareketlerini taklit ederek takip etti. Elliot gözleri karanlığa alışana kadar bekledi, sonra ileri doğru yürüdü.

Nemli mağaralarda ilerlerken, Elliot içindeki karanlığın zihninin bir köşesine çöreklendiğini ve saldırmak için beklediğini hissetti.

Kalp atışları hızlandı ve sırtına yapışan ter omurgasından aşağı süzölmeye başladı. Terin ıslaklığı nemli ve soğuktu; nabızı şakaklarına vuruyor ve başını ağrıyordu.

Şimdi değil. Şu anda Stacy'yi bulması gerekiyordu. Stacy'yi bulmalı ve onu kovalayan haydutları tutuklatmalıydı. Stacy ile aralarında her ne varsa, bunu halletmeleri gerekecekti ama önce adamı kurtarması gerekiyordu.

Elliot bu labirent gibi tünellerin her bir parçasını keşfetme fırsatı bulamamıştı. Bu kısmın tavanı alçaktı ve o ve Fellows yarı eğik yürümek . Elliot'ın tüfeğı burada işe yaramazdı, duvarlar yakından ateş etmek için çok dardı ama bir bıçağı vardı ve Fellows'un da iyi bir Webley tabancası vardı.

Elliot aşağıda onlarla birlikte adamların olduğunu biliyordu. Hiçbir iz bulamadı, tıpkı ormanda Stacy'nin izini hiç görmediğı gibi, ama biliyordu.

Zihnindeki karanlık ona güldü. Oradaydı ve durumun ne kadar vahim olduğunu umurunda değildi. Uyanıkken gördüğü görüntüler ya da nefesini kesen ani baş dönmesi her an ortaya çıkabilir, hayvani panik dışında her şeyi silip süpürebilirdi.

Elliot uzun bir nefes aldı ve bunu çalıştı. Katiller evin altındaysa, bu evdeki herkesin tehlikede olduğunu anlamına geliyordu. Elliot eski kalenin tüm girişlerini yukarıdan kapatmaya çalışmıştı ama bu daha önceydi.

profesyonellerin buraya Stacy'yi öldürmek için geldiklerini biliyordu. Stacy Bayan Rossmoran'ın evinde saklanırken ve Elliot Juliana'nın şenliğine yardım ederken onlar da bu yerleri açmaya çalışıyor olabilirlerdi.

Juliana'nın tehlikede olduğunu ve Priti'nin de onunla birlikte olduğunu düşünmek, içindeki alaycı sesi bastırmasına yardımcı oldu. Kimsenin onlara dokunmasına asla izin vermeyecekti. Asla.

Tünellerden birinden hafif bir ses geldi. Elliot durdu, karanlıkta Fellows'a doğru uzanarak onu durdurdu.

Elliot tekrar duydu, bir ayak sesi. Sadece bir tane, muhtemelen yanlış yerde. Elliot Fellows'a olduğu yerde kalmasını işaret etti ve neredeyse yere kadar çömelerek ilerledi.

Tüfeğini çevirip namluyu büyük odanın kaba yontulmuş girişine doğrulttu.

Elliot onları gördü ya da en azından fenerlerinin titreşimini gördü. Işığın üzerlerine düşmemesine dikkat ediyorlardı.

Onların ötesinde bir hareket gördü, bu Stacy olabilirdi. Elliot, Stacy'ye düşmanı açık alana çekecek kadar hareket etme numarasını öğretmişti, Afgan dağlarında İngiliz aileyi kurtardıklarında da böyle yapmışlardı.

Stacy onları dar bir alana çekerek pusu kurmaya hazırlanıyordu. Bu plandaki sorun Stacy'den sadece bir tane olmasıydı. Teoride, doğru türden bir yer avantajına sahipse tek bir adam bir müfrezeyi oyalayabilirdi, ama pratikte, bir müfrezeye karşı çok kişi her zaman daha iyi bir orandı.

Elliot tekrar odaya baktı. O ve Fellows yanlara doğru hareket ederlerse iki adamı da etkisiz hale getirebilirlerdi ve Stacy güvende olurdu. Elliot eve dönüp Hamish'in hazırladığı yulaf lapası ya da Mahindar'ın mercimek ve baharatlarıyla ziyafet çekebilirdi, mutfağa ilk kim ulaşmayı başarırsa.

Planını anlatmak için Fellows'a geri dönmeye hazırlanırken tünellerin derinliklerinden biri bağırdı. İki suikastçı bir anda ilerleyerek kazan dairesine giden tünelde kayboldular.

Elliot aceleyle Fellows'un yanına dönerken sessizce küfretti. Fellows'u ileriye doğru götürürken alçak sesle, "Aptal Stacy onları bir tuzağa çekmeye çalışıyor," dedi. "Onun yerine onu öldürecekler."

"O zaman oraya gidelim," dedi Fellows.

Elliot Fellows'u tünelden geçirip büyük odaya götürdü, diğer adam da hemen arkasından geliyordu.

Elliot'ın aklına mağaralardaki son gecesi geldi, tünellerden aşağı umutsuzca koşuşu, tüfeğinin bulunduğu mağaraya açılan çatlaktan sürünerek geçmeye cesaret ettiğinde midesindeki çalkantı. an durdurulup vurulabilir, boğulabilir ya da tekrar dövülebilirdi. Eğer onu yakalarlarsa, kaçmak için bir daha asla şansı olmayacaktı.

Dönüşümlü olarak bir hayvan gibi karnının üzerinde sürünüyor ve bir tavşan gibi koşuyordu. Her an, sırtına saplanan bir kurşunun hayatını acı içinde durdurmasını bekliyordu.

Elliot'ın nefesi hızlandı. Yavaşlamazsa, kendini sakinleştirmezse, bir panik patlamasıyla koşacak ve Stacy'nin ölümüne neden olacaktı.

Silah sesini gördü. Bağrıışmaları duydu. Elliot'ın düşünceleri dağıldı ve ileri doğru koştu.

Stacy. Ölmüş müydü yoksa yaşıyor muydu?

Birkaç el daha ateş edildi, sonra sessizlik oldu.

Elliot ilerledi, Fellows da arkasındaydı. Her iki adam da silah seslerinin duyulduğu yere doğru sessizce ilerledi.

Tabancalar bir kez daha parladı. Patlama sesleri tünellerde yankılandı ve duymayı imkânsız hale . Fellows ellerini kulaklarına kapattı ama tüfeğine tutunmaya çalışan Elliot'ın böyle bir şansı yoktu. Kulakları çınladı ve duman onu boğdu.

Kurşun yağmuru kesildi ve Elliot sessizce ilerledi.

Sonunda eski dostu Stacy'yi tünelin sonunda bir sandığın arkasında gördü, yerde duran bir fener onun yerini ele veriyordu. Gölgelelerin arasından iki adam çıktı, tabancalarını çekmişlerdi ve Stacy'ye ateş açtılar.

Bölüm 27

Işık sönerek karanlığa gömüldü. Elliot, Stacy'nin ayağa kalktığını, bir tabancanın parıltısıyla silahını tekinsiz bir isabetle doğrulttuğunu ve suikastçısını kalbinden vurduğunu görmek yerine hissetti.

Sadece silahın flaşının küçük ışığı ona yol gösterirken harika bir atıştı, ama sorun şuydu ki, suikastçının silahından çıkan kurşun Stacy'ye isabet etmişti. Stacy homurdandı, sonra sessizleşti.

Elliot ne görebiliyor ne de duyabiliyordu. Tünelin sonuna doğru sürünerek ilerledi, işe yaramaz tüfeğini tekrar omuzladı ve tamamen sessiz kalmaya çalıştı.

Birden duvara doğru itildi, terden sıırılsıklam olmuş, kan ve duman kokan bir vücut onu iterek geçti. Başka bir tünelden kaçan ikinci suikastçı.

Elliot diğer adamın koşan adımlarındaki endişeyi, büyüyen dehşeti duydu. Suikastçı nerede olduğunu bilmiyordu ve arkadaşı ölmüştü. Yalnızdı. Karanlıkta. Toprağın altında.

Elliot şimdilik gitmesine izin verdi. Sandığa ve fenere döndü, cebinden kibrit çıkardı, birini çaktı ve feneri yaktı.

Stacy duvara yaslanmıştı, her tarafı kan içindeydi. Yanında başka bir adam yüzükoyun uzanmış, kıpırdamadan yatıyordu.

Stacy bakışlarını Elliot'a kaldırdı, gözleri teslim olmuştu. "Üzgünüm, eski dostum. Çok üzgünüm."

"Kapa çeneni," dedi Elliot. "Kahraman olarak ölmeye mi çalışıyorsun?" "En iyi yol."

"Sen bir aptalsın. ."

Fellows başını sallayarak ışığa geldi. "Onu duydum, takip çalıştım. Onu kaybettim."

"Boş ," dedi Elliot. "Buralarda ne yapacağını bilmiyorsun. Stacy ile kal. Ben avlanacağım."

Fellows başını salladığında Elliot'ın kalbi küt küt atıyor, teni ısınıyordu.

"McBride," dedi Stacy.

Elliot arkasına baktı. Stacy'nin yüzü asıktı, ağzının kan damlıyordu.

"Yakalayın şu piçi."

Elliot niyetlendi.

Elliot istediğinde duman gibi ya da gecenin içindeki bir hayalet gibi hareket edebiliyordu. Diğer suikastçıyı sessizlik ve karanlıkta takip etti.

Önündeki adamın ayak sesleri önce hızla, sonra tereddütle, sonra yine hızla ilerledi.

Burası Elliot'ın bölgesiydi ve o da buranın efendisiydi. Hapishanesinin tünellerinde kendi başına dolaşmayı , bazen günlerce orada saklanmıştı. Onu tutsak edenler ne zaman onu bulsalar dövüyorlardı ama onları atlatmak Elliot'a küçük de olsa bir zafer kazandırmıştı. *Kendisini* esir alanların *onu* avlamasını sağlamıştı. Durumu tersine çevirmiş ve onları öfkelenmişti.

Karanlıktaki meçhul adam, Hintli bir prensin kız kardeşini kirlettiği için Stacy'yi öldürmeye çalışıyordu. Prensın Jaya'yı kilitli kapılar ardında tuttuğunu, pencereden dışarı bakmasına bile izin vermediğini boş verin. Kardeşleri kadar dik başlı olan Jaya kaçmıştı. Jaya konuşma ve zeka konusunda yetenekliydi, lüks evinde gizlenmiş, ağabeylerinin kendi güçlerini artırmak için onu yaşlı ve zengin bir adamla evlendirmesini beklerken harcanmıştı.

Juliana'nın başka koşullarda Jaya'dan hoşlanacağını ve onun adına öfkeleneceğini düşünmeden edemiyordu.

Adam şimdi yavaşlıyordu, kararsızdı. Önce bir yöne, sonra diğer yöne gitti. Elliot onu takip etti, diğer adamın ondan kaçması için ayak seslerinin ara sıra duyulmasına izin verdi.

Yine alçak tavanlı bir tünelden yukarı çıktı. Sonunda zayıf bir ışık parladı ve adam aceleyle ilerledi.

Işık gün ışığı değildi. Kazan dairesine açılan kapağın etrafındaki çatlaklardan geliyordu. Elliot'ın avı tereddüt etti, sonra duvara sabitlenmiş merdivenden yukarı çıktı.

Onlar ya da Stacy girişi daha önce bulmuş ve kapı üzerinde çalışmış olmalıydılar, çünkü adam kapıyı hızla iterek açtı ve içeri tırmandı. Elliot bağırarak ona doğru koştu.

Suikastçı arkasını döndü ve bir el ateş etti ama Elliot bunu bekliyordu. Kendini yolun dışına attı, kurşun onu ıskaladı ve duvara çarptı. Suikastçı umutsuzca evin içine tırmandı, Elliot da peşinden.

Suikastçı kazan dairesinden dışarı fırladı ve ana mahzenlerden geçerek mutfığa girdi. Çığlıklar duyuldu ve Elliot peşinden koşarken boğazı düğümlendi. Mahindar'ın ailesi Priti'yle birlikte yukarıda olmalıydı.

Elliot adamın peşinden ayrılmıyordu. Tabancası vardı ama suikastçı Channan ve Nandita'yı kalkan olarak kullanmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Öte yandan Komal uzun bir bıçak aldı ve ona doğru ilerledi.

Adam Nandita'yı düşürdü, Nandita çığlıklar atarak Hamish'in yanına giderken, delikanlı da mutfığa daldı.

Ama suikastçı hâlâ kaçıyordu. Juliana'nın bulunduğu evin ana bölümüne doğru fırladı. Tek başına.

İşte oradaydı, girişte durmuş, koridorda yaklaşan adama korku dolu gözlerle bakıyordu. Priti görünürde yoktu, mutfakta da yoktu. Güvende miydi?

Suikastçı merdiven holüne doğru koştu. Elliot durdu, tabancasını kaldırdı ve nişan aldı.

"Bay McGregor!" Juliana bağırdı. "Şimdi!"

McGregor üstlerindeki sahanlıkta tüfeğini tavana doğrultup iki namluyu birden ateşlediğinde salonu sağır edici bir uğultu doldurdu. Atışlar büyük avizenin etrafındaki sıva ve taş isabet etti; avize sallandı, inledi ve taş, çivi ve paslı metalden oluşan bir gürültüyle tavandan koptu.

Suikastçı çığlık attı. Tabancasını yere fırlatarak sıçradı ve korkunç demir şey aşağıdaki zemine düşerken yuvarlandı.

Yeterince hızlı hareket edemedi. Avize, kırılan metalin gürültüsüyle yere düştü. Juliana yüzünü siper ederek ön kapıdan kaçtı. Suikastçı

Gövdesini avizenin önünden çekmeyi başardı ama bacakları sıkışmıştı. Çırpındı, sonra düştü, yüzü kül rengi olmuştu. Yenilmişti.

Elliot nefesini bıraktı. Tabancasını adama doğrulttu, enkazın etrafında geniş bir alan açtı ve suikastçının yanına diz çöktü.

Suikastçı sıradan görünümlü bir adamdı, siyah saçlı ve kahverengi gözlüydü, takım elbisesi o kadar sadeydi ki kimse ona iki kez bakmazdı. Ağzını açtı ve Elliot'a bir dizi küfür savurdu, aksanı saf Cockney aksanıydı.

Elliot elini tabancaya sardı -parmaklarını açmak acı veriyordu- ve tabancayı, ailesi ve Hamish' ardından salona koşan Mahindar'a doğru itti. Elliot hepsine sırtını döndü ve evin loş enkazından çıkıp ışığa ve Juliana'ya doğru yürüdü.

Elliot yanına gelip onu kollarının arasına aldığı anda Juliana'nın her yeri titriyordu. Juliana ona sımsıkı sarıldı, tabancaların keskin dumanını ve mahzenlerin nemli havasını kokladı. Elliot'un uzun bir an boyunca onu sıkıca tutması, Bay Stacy ve katillerini karanlıkta avlamanın ona neye mal olduğunun tek göstergesiydi.

Elliot ürpertici bir nefes aldı ve tekrar verdi. "Aşağı inmek zorundayım," dedi. "Stacy yaralandı. Vuruldu. Fellows onunla birlikte ama nasıl çıkacağını bilmiyor."

"Evet, tabii ki. Gidin."

Elliot alnını onunkine dokundurdu ve bir nefes daha çekti. Sonra onu öptü, serbest bıraktı ve Mahindar ile Hamish'i yardıma çağırarak uzaklaştı.

Juliana onun onlarla birlikte uzaklaşmasını izledi, dizlerinin bağı çözülmüştü ama kalbi hâlâ hızla atıyordu. O iyiydi. Suikastçılardan çok daha fazlasına karşı savaşmış ve kazanmıştı.

Ama yapılacak çok şey vardı. Juliana aceleyle eve girdi. Yaralı Bay Stacy için bir yatak odası hazırlaması gerekiyordu ve bir doktor ya da cerrah çağırmaları . Bir de koridorda yatan bir suikastçı meselesi vardı.

Ana merdiven holüne girdiğinde avize yere saçılmış, dev tekerleği kaldırım taşında küçük bir çukur açmıştı.

Cameron ve Daniel Mackenzie ile bazı işçiler zavallı adamın üzerinden kaldırmaya çalışıyorlardı.

Avizenin halkası yeterince hareket eder etmez Cameron adamı kollarının altından yakaladı ve dışarı çekti. Adam inliyordu, bacakları kan , yüzü solgundu.

"Juliana, Bay Fellows'u beklemesi için onu sabah odasına koymanız gerekecek," dedi. Orada kal ve Bayan Dalrymple'ın gitmesine izin verme."

Daniel neşeyle, "hanımefendi," diye cevap verdi.

Juliana avizenin ve tehlikeli suçlunun yanından geçerek Channan ve ailesini Bay Stacy için bir oda hazırlamalarına yardım etmeleri için çağırmak üzere mutfağa gitti. Priti, Hamish'in Elliot'ın suikastçıları avladığını bağırarak duyurmasının ardından Gemma ve Mackenzie ailesinin hanımları tarafından izlenmek üzere McPherson'lara götürülmüştü.

Bay McGregor çoktan mutfağa girmişti. Boş tüfeği gururla Komal'a gösteriyordu. "Çok iyi bir atıştı, genç kız," dedi yüksek sesle. "Bum! Sonra da o büyük çirkinlik yıkılıyor. Parçala!"

Komal gülümseyerek dinledi. Silahı McGregor'un elinden aldı, boş olup olmadığını kontrol etti, sonra açık eliyle omzuna bir tokat attı. "Aptal ihtiyar," dedi açıkça İngilizce olarak.

McGregor kıkırdadı. "Benden hoşlanıyor."

Juliana, Channan ve Nandita'yı kendisiyle birlikte arka merdivenlerden yukarı çıkmaları ve odalardan birini yaşanabilir hale getirmeleri için işe aldı. Çok geçmeden Elliot, Hamish ve Mahindar'ın peşi sıra, üzerinde Bay Stacy'nin gövdesi kanla lekelenmiş büyük, düz bir tahta taşıyarak geri geldi. Yüzü kir içinde olan Fellows, kurtarma ekibinden ayrılarak sabah odasına girdi ve suikastçı ile Bayan Dalrymple'la yüzleşti.

"Billy Wesley," dedi Fellows, Juliana'nın onu geldiğinden beri duyduğu en neşeli ses tonuyla. "Uzun zamandır *seni* arıyordum."

Juliana onu kendi haline bıraktı ve sonraki yoğun saatlerini Bay Stacy'nin hasta odasında geçirdi. İnsanların her sonbahar bir şeyleri vurmak için akın ettiği bir ülkede kurşun yaralarıyla uğraşmaya alışkın olan köy doktoru ne yapacağını biliyordu. Elliot ona yardım etti, ikisi birlikte Bay Stacy'nin yan tarafındaki kurşunu çıkarmak ve onu sarmak acımasız bir iş yaptılar.

Juliana bir hanımefendi olarak soyunmamış bir erkeğin etine bakmaması gerektiğini düşünüyordu ama Bay Stacy çok zavallıydı ve fişkıran kanı temizleyecek birine ihtiyaç vardı.

Doktor yarayı dikerken Elliot yarayı kapalı tuttu. Stacy'ye ağrısı için biraz afyon sakızı verilmişti ama çok fazla içmek istememişti.

"Neredeyse bitti," dedi Elliot Stacy'ye. "Dayan dostum. Seni daha kötülerıyla de gördüm."

"Ben *senin* etine iğne batırırken, sen de kendin için aynısını söyleyebilirsin." Doktor dikişleri derisinden çekştirirken Stacy irkildi. "Çarşafı kana buladığım için özür dilerim Bayan McBride."

"Başkaları da var." Juliana onun alnını sildi. "Enfeksiyonu önleyecek şey dinlenmek ve bandajınızı temiz tutmaktır. Mahindar'ın bandaj değiştirme konusunda çok iyi olduğunu duydum."

"Evet, hanımefendi," dedi Stacy. "McBride, haklısın. Orduda iyi iş çıkarır."

Elliot başını kaldırmadı. "Evet, ."

Juliana öfkeyle cevap veremeden Stacy eğlenen bakışlarını kaybetti. "Bunu senin başına asla getirmemeliydim."

Elliot, "Nefesini iyileşmek için sakla," dedi.

"Bunun bir daha olmayacağından emin olacağım. Sen ya da ailen zarar görmeden kardeşlerin onurunu tatmin edeceğim."

"Juliana, bu adamın ağzı için bir bandaj bul. Müfettiş Fellows Londra'ya döndüğünde Jaya'nın kardeşleriyle ilgilenecek."

Stacy o zaman sakinleşti ama bunun nedeni çoğunlukla afyonun etkisinin daha derin olması ve ameliyatın en kötü kısmının sona ermesiydi.

Kargaşa gün boyu sürdü ama konuklar teker teker ayrılıp trene binerek Aberdeen'e döndüler ve kendi yollarına gittiler. Ainsley, ailesi ve Gemma en son ayrılanlar oldu.

Kocası, çocuğu ve Daniel onu köpek arabasına teslim etmek için beklerken Ainsley kapının eşiğinde Juliana'ya sarıldı. Ainsley, Juliana'nın yanağını öperek, "Her ne yaptıysan teşekkür ederim," dedi. "Elliot'taki değişim olağanüstü."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ainsley geldiğinden beri Elliot'ı kötü günlerinden ya da kötü saatlerinden birinde görmemişti. Bay Stacy'nin kurtarılmasını ve bu öğleden sonraki telaşlı hareketliliği hiç bozmadan atlatmıştı.

"Güveniyorum. Güven bana." Ainsley ona bir öpücük daha verdi, yanağını okşadı ve gitti.

Juliana el sallayarak onları uzaklaştırdı ve üvey annesine son kez veda etmeye gitti.

Gemma onu, artık suikastçılardan ve şantajcılardan boşalan sabah odasında bir süre oturttu. "Evet, Juliana? Dedikleri gibi yatağını yaptın. Hâlâ içinde yatmak istiyor musun?"

Juliana'nın yüzü, Elliot'la üst kattaki yatakta sık sık yaptıkları şeyleri düşününce ısındı. "Sanırım biliyorum."

Gemma'nın işle ilgili bakışları yumuşadı. "Sonsuza kadar uzak kalma, aşkım. Baban ve ben seni özlüyoruz - Tanrım, seni nasıl da özlüyor. Her gün, evin hanımı olarak anahtarlık takmaktan gurur duyarak nasıl dolaştığından bahsediyor. Çayının saat tam altıda servis edildiğinden, çalışma odasında en çok ihtiyaç duyduğu kitapların elinin altında olduğundan, mürekkep şişesinin her zaman dolu olduğundan nasıl emin olduğunu. Hizmetçi ve ben şimdi bundan emin oluyoruz elbette, ama bunu senin yapman onun için özeldi. Onunla ilgilenmeniz."

Juliana'nın gözleri nemlendi. Babası konuşkan bir adam değildi ve yaptığı şeyi fark ettiğini bile bilmiyordu. Juliana kendi kendine, düzenli bir evin en iyi işaretinin, onu yönlendiren elin görünmez olması olduğunu söylemişti ama babasının tek kelime etmemiş olmasından dolayı hep biraz incinmişti.

"Bunu bilmiyordum."

Gemma'nın eli onun kinde sıcacıktı. "Biliyorum canım. Baban hiçbir zaman kalbini nasıl göstereceğini bilemedi. Zavallı annen onu okumakta çok kötüydü ve bu yüzden bu evlilik daha en başından mahkûmdu. Ben ondan biraz daha kurnazım ve babanın derin duygulara sahip bir adam olduğunu biliyorum. Annenle olan başarısızlığı onu üzüyor. Bunun senin için zor olduğunu biliyor. Ve seni gerçekten özlüyor."

"Teşekkür ederim." Juliana'nın göğsü sıkıştı. Babası hiçbir zaman sevgi gösterisinde bulunmamıştı ama ne kadar olduğundan hiçbir zaman tam olarak emin olamasa da bunun altında bir şeyler yattığını biliyordu. "Eminim Elliot ve ben yakında Edinburgh'a döneceğiz. Orada Ainsley ile birlikte kalmamız ve Mart ayında Lord Cameron'ın at eğitimine katılmamız için davet edildik."

Gemma ona bilmiş bir bakış attı. "Bundan emin misin canım? Kocan seni henüz kimseyle paylaşmaya hazır gibi görünmüyor. Ainsley ve Rona bana buraya yaptıkları ziyareti ve kocamın onları nasıl kabaca kovduğunu anlattılar. Bunu eğlenceli bulduklarını söylediler - yeni evli kocanın karısıyla yalnız kalmak istemesi. Sanırım bundan biraz daha fazlası vardı, ama elbette çok hızlı ziyaretlerini açıklamak . Bay McBride şimdi hepimizin görmekten mutlu görünüyor."

"Çünkü Bay Stacy için endişeleniyor."

"Humph. Hintli uşağınız bana Bay Stacy'nin nekahet dönemi için Bay McPherson'a gideceğini söyledi. Bunun en iyisi olduğunu söyleyebilirim. McPherson'ın evi buradan biraz daha konforlu."

"Çünkü burayı daha yaşanabilir hale getirmek için zamanım olmadı. Tamamlanan odalar muhteşem bir şekilde ortaya çıktı."

"Ne kadar çabuk savunmaya geçiyorsun." Gemma gülümsedi. "Alınmak istememiştim. Ainsley'nin daha önce ziyaret ettiğinde kalenin durumu hakkında bana anlattıklarına bakılırsa, bu süre zarfında bu eve yaptıklarınız oldukça şaşırtıcı. Kimsenin senden daha iyi bir general olamayacağını sık sık söylemiştim.

-Ya da belki bir başçavuş. Eminim bu evi düzene sokmak için elinizden gelen herkesi zorlamışsınızdır."

". Keşke nasıl bir kabus olduğunu görseydiniz."

"Ama Juliana, sen bunu gördün, planlarını yaptın ve herkesi buna karşı savaşa yönlendirdin. Annenden daha iyi bir kadın olma ihtiyacın takdire şayan ve bunu anlıyorum ama bunun seni saplantı haline getirmesine izin vermemelisin. Bay McBride'ın bir eşe ihtiyacı var, bir başçavuşa değil."

Juliana sinirlendi. "Gemma, bana bu evin tadilata ihtiyacı olmadığını söyleyemezsin."

"Elbette öyle. Ama kocanız bir ev değil. Aynı yaklaşımı onunla . İnan bana, işe yaramayacak. Şimdi bana gözlerini kocaman açıp ne demek istediğimi anlamamış gibi davranma çocuğum. Senin için düzensizlik nefret uyandırıcı. Bay McBride'ın hayatına düzen getirebilirsen, iyi olacağını düşünüyorsun. O düzensizlik içinde ve siz onu düzeltmelisiniz. Belki bu şekilde ifade etmediniz ama ben anlıyorum. Sen de babana aynısını yaptın. Ama insanlar , özellikle de Bay McBride gibi adamlar. Sizin kastettiğiniz şekilde değil. Onu anlamalı ve ona yardım etmelisin canım. Onu tamir etmemelisin."

Bölüm 28

Juliana ellerini kucağında kavuşturmuş, sessizce oturuyordu. Yapmaya çalıştığı şey bu muydu? Gemma bilge bir kadındı, her zaman öyleydi.

Juliana Elliot'ı hatırladığı şekilde yıkıp yeniden inşa etmeye mi çalışıyordu? Olması gerektiğini düşündüğü şekilde mi? Onu daha iyi anlayabileceği şekilde mi?

"Oh, Gemma." Gözleri yanıyordu. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bir erkeği nasıl seveceğimi bilmiyorum. Sadece liste yapmayı biliyorum."

Gemma'nın yüzü yumuşadı. "Canım, senin diğer hatan kendine çok yükleniyor olman. Mükemmel bir kız olman gerektiğine inandın, şimdi de mükemmel bir eş olmaya çalışıyorsun. Sen ve Bay McBride birbiriniz hakkında her şeyi öğrenmeye çalışan iki yabancısınız. Bu süreç yavaş ilerliyor. Benim babanı tanımam yirmi yılını aldı ve bunun on yılında onunla evliydim." Gemma sıcak bir elini Juliana'nın dizine koydu. "Ayrıca, Bay McBride onu onarmaya çalıştığın için çok da sinirlenmiş görünmüyor. Düğünden bu yana geçen iki haftada bile çok daha iyi görünüyor."

Ainsley de hemen hemen aynı şeyi söylemişti. Juliana hafif bir kahkaha attı. "Bunu benim yaptığımdan şüpheliyim. Elliot söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlemiyor."

"Yani Hamish gibi selam verip size itaat etmiyor mu?" dedi Gemma. "Ya da seni memnun etmek için her şeyi yapan Mahindar Singh gibi. Kocan kendi işine bakıyor ama seni fark ediyor. Seni kesinlikle fark ediyor." Gülümsemesi sinsiliğe dönüştü. "Bir yıl içinde babanın Büyükbaba unvanını alacağını varsayabilir miyim?"

Juliana kızardı. "Bunu bilmek için henüz çok erken."

"Ama pembe yanaklarınızdan kadarıyla siz ve Bay McBride sonuç için çabalyorsunuz." Gemma gıcır gıcır bir poplin hışırtısı içinde ayağa kalktı. "Seni çabalarınca baş başa bırakıyorum üvey kızım ve açıklamayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Juliana onunla birlikte ayağa kalktı ve Gemma'yı kollarının arasına aldı. Gemma memnuniyetle durdu ve Juliana'ya sarıldı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Juliana içtenlikle. "Sadece birlikte geçirecek yeterli zamanımız olmadığı için üzgünüm."

"Tabii ki yapmadık. Sizin planlamanız, evinizin hazır olmaması, insanların birbirine ateş etmesi ve avizelerin kırılması derken kendimize ayıracak bir anımız bile olmadı." Gemma onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bir dahaki sefere canım."

Juliana üvey annesiyle kol kola girerek dışarı çıktı ve onu Hamish'in her zamanki hızıyla istasyondan getirdiği köpek arabasına bindirdi.

Uzun bir süre Gemma'ya el salladı, gözyaşlarını tutamadı ve sonra düşünecek çok şeyi olduğu halde eve geri döndü.

Juliana ona her baktığında Elliot'ı hayrete düşürüyordu. Gün, misafirleri uzaklaştırmak, Stacy'yi McPherson'lara taşımak ve evi düzene sokmakla -en azından köhne bir malikâne-şatonun olabileceği kadar düzene sokmakla- çılgınca geçmişti.

Müfettiş Fellows suçluları da yanına alarak ayrılmıştı. Dalrymple'ları şantaj suçlamasıyla ilgili bir duruşma için en yakın hapis haneye götürmüş, suikastçıyı da Edinburgh'a geri getirmişti. O, Elliot ve McPherson, tünellerde ölen suikastçının cesedinin çıkarılmasını ve adamın Londra'daki ailesine geri gönderilmesini ayarlamışlardı. Tüm bunlar boyunca Juliana yardım etmiş, tavsiyelerde bulunmuş ve defterlerine küçük listeler yapmıştı. Düzenli, verimli, havalı ve sevimli.

Juliana şimdi yemek masasının diğer ucunda oturuyordu, ev nihayet boşalmıştı. Omuzlarına kadar inen mavi saten bir çay elbisesi giymişti, boğazında bir cameo duruyordu. Buklelerini mavi bir kurdeleyle örülmüş basit bir sarmal haline getirmişti, ince bukleler alnını çerçeveliyordu.

Defteri yanında duruyordu, yanında da bir Faber kalem vardı, böylece aklına gelenleri listeye ekleyebiliyordu. Bukleleri titriyordu

Yazmak için başını eğdiğinde, mum ışığı şık saçlarına vuruyordu.

Elliot'ın bakışları daha aşağıya, göğüslerinin arasındaki gölgeye kaydı. Evlendiklerinden beri bu çay elbisesini birkaç kez giymişti ve Elliot elbiseyi sevdiğine karar verdi. Saten vücudunu sarıyor ve dekoltesi göğüslerini kışkırtıcı bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Ona böyle bir düzine elbise alacak ve başka bir şey giymediğinden emin olacaktı.

Elliot şarap bardağını aldı. "Ne yazıyorsun?"

Juliana başını kaldırdı, kalemi hazırды. "Hmm? Sırada ne var, tabii ki. Avize değiştirilecek. Ne canavarlık ama. Düştüğüne oldukça sevindim. Yerine çok daha zevkli ve büyüleyici bir şey koyacağız. Salondaki halının iyi olacağını düşünmüştüm ama balo için süslemek bir sandalyenin yerini değiştirdiğimizde, altında zemine kadar uzanan çok büyük bir delik buldum. O sandalyenin neden böyle tuhaf bir yerde olduğunu merak etmiştim..."

Elliot oturduğu yerden kalktı, masaya doğru yürüdü ve defteri kızın elinin altından aldı. Kalemi de kaptı.

"Elliot, ne yapıyorsun?"

Elliot kitabı ve kalemi masanın diğer tarafına fırlattı. Son anda nazik davranmaya ve onları ateşe atmamaya karar verdi.

Masanın onun köşesine bir sandalye çekti, dizlerini açarak yoluna çıkan masa ayağına yer açtı. Elliot, Juliana'nın defteriyle ilgili öfke çığlıklarını duymazdan gelerek elini tuttu, masanın üzerine koydu ve hafifçe avucunu kırıştıran bir çizgi çizdi.

"Senin fılına bakacağım."

Kadının içinden geçen ürpertiye gördü, bakışlarının onunkilere sabitlenmesini izledi.

Elliot bir çizgi daha çizdi. "Mavi elbiseli genç bir kadın görüyorum. Onu bir yatak odasında görüyorum, mumlar yanıyor, yatak aşağı çevrilmiş."

"Öyle mi?" Juliana dudaklarını ıslattı. "Ne kadar ilginç." "Onu öpen bir adam görüyorum."

"Bu iş giderek daha da ilginç bir hal alıyor. Kim bu adam?"

Kadının takınmaya çalıştığı sinsi bakış Elliot'ın anında sertleşmesine neden oldu. "O deli bir İskoçyalı, hava şartlarına yenik düşmüş, dünyayı dolaşmış. Kırpılmış saçları ve renksiz gözleri var ve seni seviyor."

"Seviyor." Sözcük soluk soluğaydı. "Gözlerin renksiz değil. Fırtınalı gökyüzü gibi griler. Gördüğüm en güzel renk onlar. *Seviyor musun?*"

"Seviyor." Elliot daha yakına eğildi, kırmızı dudaklarını ve arkalarındaki nemi inceledi. Ağzı bekliyordu, büyüleyici bir arzusun sıcak bir yeriydi.

Eliyle dolgun bir dudağına dokundu.

Ve karanlık onu aldı. Aynen böyle. Bir an, sıcak, güzel ve mutlu bir yerde karısını öpmek için eğildi ve bir sonraki an, sarp dağlardaki mağaralara geri döndü, rüyadan uyandı.

Soğuk karanlığı, altındaki taşı, yüzünü tırmalayan sakalını ve saçını, haşaratla dolu kirli giysilerini hissetti.

"Hayır!" Elliot soluk ışıktaki ellerine baktı, çatlamış, kurumuş derisini, parmak uçlarından neredeyse hiçbir şey hissedemeyeceği kadar sert nasırlarını gördü.

"Hayır!" diye tekrar bağırdı.

Kendine sarıldı, kendini rüyaya geri döndürmek istedi. Juliana'nın saçlarındaki mum ışığı, elbisesi ile aynı renkteki masmavi gözleri görüş alanının kenarlarındaydı.

Ona dokunamadı. O gerçek değildi, hiçbirisi gerçek değildi. Karanlık onunla alay etti, iyi olduğunu düşündüğü için ona güldü.

"Juliana," dedi bir ses. Bu sesin kendisini tutsak edenlerden birine, en zalimine ait olduğunu anladı; bazen Elliot'ın derisinden sivri uçlu bir bıçakla parçalar kopararak kendini eğlendirirdi. "Sevdiğin kadın." Kaba Pencap dilinde, ikisinin de anladığı bir lehçeyle konuşuyordu.

Juliana'yı değil. Juliana'yı asla alamazlar.

"Onu seviyorsun," dedi adam. Bıçağı Elliot'ın bileğinin iç kısmına saplandı. "Söyle."

"Onu seviyorum," diye fısıldadı

Elliot. "Bağır. Herkese söyle."

Hayır. Juliana onun sırrıydı. Juliana'yı öğrenirlerse, onu tehdit ederler, alay ederler, anısını kirletirler, onu kendisinden uzaklaştırırlardı. Elliot onun İskoçya'da, babasının Edinburgh'daki ilk evinde, ailesiyle, arkadaşlarıyla, kilometrelerce uzunluktaki listeleriyle, kahkahalarıyla güvende olduğunu biliyordu.

Onu onun hakkında konuşmaya, onunla ilgili sahip olduğu her küçük gizli anıyı anlatmaya zorluyorlardı. Ona ne yapacaklarını, ona ne yapmak istediklerini, onunla ilgili herhangi bir düşünce korkunç bir şeyle karışana kadar anlatacaklardı.

Ve sonra Elliot'ın elinde hiçbir şey kalmayacaktı. Kendisi ve karanlık arasında hiçbir şey.

Juliana ışıktı. Işığı söndürmelerine izin veremezdi. "Hayır!"

"Söyle."

"Onu seviyorum!" Elliot ellerini yüzünden çekti. "Onu benden alma. *Onu benden almayın.*"

Adam sırtıttı, dişleri çarpık ve kahverengiydi. "Seni asla sevmeyecek. Sen kırılmış ve mahvolmuşsun, topuğumun altındaki kirsin. Seni biz kırdık. Juliana bunu asla istemeyecek."

Alaycı ses, bıçak, gülümseme, dudaklarında onun adı, Elliot'ı çılgına çevirdi. Bunun için dayak yiyeceğini biliyordu ama duramıyordu.

"Seni öldürecek!" Elliot çömeldiği yerden doğruldu ve kendisini esir alan adamın üzerine atıldı. Elleri adamın boğazına dolandı, parmakları ne yapacağını biliyordu. Adam bileklerini tutmaya çalıştığında, karanlık gözleri kocaman açıldığında sevinç duydu.

"Sahibim!" diye nefes almaya çalıştı adam. "Sahibim, ben Mahindar."

Yalancı. Mahindar iyilik ve iyilikten başka bir şey değildi ve bu adam kötülüğün vücut bulmuş haliydi. Elliot, Juliana'nın adını bir daha asla söyleyemesin diye boğazından boğacaktı.

"Elliot!"

Sesi, zihninin arkasına dokunan rüyasından geliyordu. Rüya onun rahatlamasını, huzur içinde uyumasını ve bir daha asla uyanmamasını istiyordu.

Ama Elliot uyanık kalmak zorundaydı. Kaçmak zorundaydı. Eve gitmesi gerekiyordu. Eve.

Onu.

Diğer eller onunkileri kavradı ve tutuşunu kırmaya çalıştı. Güçlü eller, büyük Bir kadının daha ince ama bir o kadar da güçlü elleri ve sonra kalbinin derinliklerinde bildiği o yumuşak dokunuş.

"Elliot," dedi müzikal sesiyle.

Karanlık çatladı. Işık ona doğru hızla geldi, göz kamaştırıcı noktalar halinde dönüyordu, sonra yüzler ve sesler. İskoç bir gencin geniş, korkmuş mavi gözleri, kararlı

bir kadının karanlık yüzü, ona her fırsatta yardım eden adamın gözleri ve Juliana'nın gözlerinin gök mavisi güzelliği. Juliana, Elliot'ın elini gevşetmeye çalışmayan, sadece dokunan ve soran tek kişiydi. Gerçek dünyanın geri kalanı şimdi ona çarptı ve dönme

durdu. Elliot kendi evinin yemek odasında duruyordu, uşağı Mahindar masanın üzerinde geriye doğru eğilmişti, Elliot'ın elleri

Boğazını.

Elliot hızla ondan uzaklaştı. Hemen ardından mide bulantısı onu vurdu, safra boğazına doğru ilerledi.

Juliana ona doğru gitti, ona uzandı. Kollarını Elliot'a doladı ve Elliot ürperdi. Onu kucaklamak, ona sarılmak istedi ama hasta olacaktı.

"Hayır," dedi kısık sesle.

Kadının elini ve onu itti. Mahindar öksürerek ayağa kalktı, Channan da endişeyle ona yardım etti.

"Ben iyiyim sahibim," dedi Mahindar, kelimeleri güçlükle söyleyerek. "İyi olacağım."

Olmayacaktı. Mahindar'ın boğazında çürükler vardı ve acınası bir şekilde  ks r yordu.

Lanet olsun. Elliot hepsinden uzaklaştı ve Hamish'in yolundan çekilmesiyle odadan çıktı.

Yüce Tanrım, onları düşürmüştü ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Eğer Elliot'ı sersemlikten kurtarmasalardı Mahindar'ı öldürebilirdi.

Ellerinin altında Juliana' ince boğazı olsaydı ne olurdu? Ya da Priti'nin? Ne tür bir canavara d n ş m şt ?

Juliana'nın arkasından seslendiğini duydu. Elliot duraklamadı ama gecenin içine, serin alacakaranlığa ve yağımaya başlayan puslu yağımura doğıru yürümeye devam etti.

Juliana Elliot'ın peşinden gitti. Channan'ın yardım ettiğı Mahindar, Elliot'ın boşalttığı sandalyeye ağır bir şekilde yığıldı.

"Hayır, memsahib," dedi Mahindar. "Sana söyledim. Bu haldeyken onu bırakmak en iyisi."

Akşam her zamankinden daha karanlıktı, bulutlar toplanmıştı ve yeni bir yağmur yağıyordu. Juliana açık yemek odası penceresinin dışında Elliot'ı gördü, uzun boyu sisin içinde kayboluyordu.

Başını  ne eğıerek hızla yürüdü. Kırmızı seter Rosie bahçeden çıkıp peşinden gitti ama Elliot dönüp k peğı bakmadı. Karanlık tarafından yutulurak yoluna devam etti.

"Hayır," dedi Juliana. "Gitmesine izin vermeyeceğim. Hayır, beni durdurma Mahindar. Onun yalnız kalmasına izin veremem."

Juliana hızla kapıdan çıkarken Mahindar'ın itirazları azaldı. Channan'ın onu durdurmaya çalışmadığını fark etti, bilge gözlerindeki bakış Juliana'ya aynı fikirde olduğunu söylüyordu.

Juliana yağmurun altında koşmaya başladı. Yolun yarısında şal ya da bot almak için durmadığını, çay elbisesi ve terlikleriyle çamur ve ıslaklık içinde debelendiğini fark etti.

Ne önemi vardı ki? Juliana suyla lekelenmiş saten eteklerini topladı ve koşmaya başladı.

Çıplak başına ve omuzlarına yağmur damlaları düşüyordu, gerçek bir yağmur olacak kadar güçlü değildi ama onu sıırıslıklam ıslatacak kadar sabitti.

Elliot hızlı yürüyordu. Juliana ona ayak uydurmak için koştu, nefes nefese kalmıştı, korsesi nefesini kesiyordu.

Juliana'nın beklediği gibi tepelere doğru değil, nehre giden dar ve oldukça tehlikeli yol boyunca ilerliyordu. Bu yol, Hamish'in onları ilk gece trenden indirdiği tahta köprüden geçiyordu.

En azından Juliana Elliot'ın oraya gittiğini düşünüyordu. Çok geçmeden onu alçalan sisin içinde kaybetti, yol ve ağaçlar kalınlaşan sis tarafından yutuldu. Elliot'ın solgun saçları ve dönen ekosesi bile gözden kayboldu.

Kırmızı bir parıltı ona doğru geldi, kuyruğunu sallayarak Juliana'ya doğru koşan setter. Rosie, Juliana'nın etrafında bir daire çizerek koştu ve sonra tekrar ileri atıldı.

Juliana'nın kalbi küt küt atıyordu. Ayaklarını yolda tutabilecek kadar iyi görebiliyordu ama sis hızla alçalıyordu. Birazdan el yordamıyla karanlığa doğru ilerleyecek ve yolun kenarı karanlığa gömülecekti.

Rosie'nin ayaklarının tahta köprüde çıkardığı gümbürtü Juliana'ya canlılık verdi. Köprü suyun üzerinde yükseliyor, nehir aşağıda gürül gürül akıyordu.

Juliana sisin içinde Elliot'ın yüzünü gördü, küpeşteye bakıyordu, eteği karanlıkta bir leke gibiydi. Eteklerini ıslaklıktan yukarı kaldırdı ve son birkaç metreyi koşarak geçti.

Bölüm 29

"Elliot!"

Elliot onu duymuş gibi görünmüyordu. Juliana ince terliklerinin altındaki tahtalar sertleşerek ona doğru koşarken yüzünü nehre dönmüş, elleriyle parmaklıkları kavramıştı.

Elbisesi mahvolacaktı, Channan ona başını sallayacaktı ama Juliana'nın umurunda değildi. O şeyi parçalayacaktı; bu elbiseyi bir daha asla giymek istemiyordu. Yemek odasında, büyüleyici kocasının dehşete kapılıp kendisinden uzaklaştığını gördüğü anı hatırlamak istemiyordu. Gözlerinin önünde, onu alıp götürmüşlerdi.

"Elliot," diye nefes nefese kaldı.

Yukarı baktı. Yüzü o kadar kasvetliydi ki Juliana'nın kalbi kırıldı.

Adamın yine kendisinden uzaklaşacağından korktu ama adam başını sallarken köprünün korkuluklarına tutundu. "Juliana, bunu yapamam."

Sesi kırıktı, çaresizlikle boğuklaşıyordu. Juliana ona doğru son adımlarını attı ve elini onun sıkı bileğine doladı.

"Yapabilirsin. Sana yardım edeceğim."

"Ne yaptığımı gördünüz. Bunu daha önce de yaptım. İnsanlara zarar veriyorum, masum insanlara. Ve *bunu durduramıyorum*."

"Ama sen duruyorsun." Juliana onun bileğini okşadı. ". Zamanında duruyorsun. Nöbetlerinde hiç kimseyi gerçekten incittin mi?"

Elliot gözlerini ondan kaçırdı, kış gözleri kısa süreliğine kapandı. "Hayır, ama çok yakındı. Bak bu gece Mahindar'a ne yaptım."

"Ama sen her zaman kendini durduruyorsun, Elliot. İçindeki bir şey sana bunu yapman gerektiğini söylüyor."

"Mahindar gibi biri beni zorladığı için duruyorum. Ya da sen yaparsın."

Juliana başını salladı. "Bu saçmalık. Sen istemeseydin seni tutmamız mümkün olmazdı. Sen çok güçlüsün, hepimizden daha güçlüsün. Saldırıları durdurmak *senin* seçimin."

Ona tekrar baktığında gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ya zamanında kendime gelemesem? Tanrım, ya Priti'ye zarar vermeye çalışırsam? Ona tapıyorum. O... o beni karanlığın içinden çekip çıkaran kıvılcım. Kaçışımın sonradan nihayet yataktan kalkmamın nedeni o. Onunla ilgilenmem gerekiyordu. Benim de sana bakmam gerek." Elliot korkuluktaki tutuşunu bıraktı ve parmaklarının tersiyle onun boğazını okşadı. "Peki ya *sana* zarar vermeye çalışırsam?"

"Oldukça dirençliyim," dedi Juliana. "Porselen bir bebek değilim. Annem çok sağlam bir çocuk olduğum için beni küçümserdi. Bir hanımefendinin kırılgan ve narin olması gerekir ama bu saçmalık. Kırılgan olsaydım asla bir iş yapamazdım."

Onu gülümsetmeyi ummuştu ama Elliot'ın gözleri kasvetli bakmaya devam etti. "O kadar da dirençli değilsin, genç kız." Parmaklarını kızın boğazında aşağı yukarı gezdirdi ve başını tekrar salladı. "Eğer sana zarar veririm, bu beni öldürür."

"Mahindar'ın peşinden giderken ne düşünüyordun, ne düşünüyordun?"

"Onun orada ne işi vardı ki?"

"Onu ben aradım." Juliana yutkundu, tenindeki parmak uçları ateş saçıyordu. "Sen arkana yaslanıp boşluğa düştüğünde ona seslendim. Senin için endişelendim." Elini onunkinin üzerine koyarak dokunuşunu durdurdu. "Ne düşünüyordun?"

Elliot parmaklarını Juliana'nın parmaklarına doladı ve sonra Juliana'nın orada sırlıslıkla durduğunu fark eder gibi oldu. Onu serbest bıraktı, paltosunu çıkardı ve Juliana'nın omuzlarına örttü. Vücudunun hapsolmuş ısısı onu kucakladı, sıcaklığı ve kokusuyla çevreledi.

"Rüyamda hücreme, mağaralara geri döndüğümü görüyordum. Bana senin adını söyletmeleri dışında. Senin sırrını ağzımdan kaçırdım. Ve seni benden alacaklardı." Elliot bol paltosunun üzerinden onun omuzlarını kavradı. "Seni benden alacaklardı. Seni benden alırlarsa bunu yapamam."

"Ben buradayım." Juliana, Elliot'ın acı dolu gözlerine baktı, kaşları sanki dünyadaki tüm öfke içinden akıyormuş gibi aşağı çekilmişti. "Buradayım, Elliot. Her zaman senin için buradayım. Ve her zaman da olacağım."

Elliot onun omuzlarını daha da kavradı. Nefesi daha hızlı geliyor, ince yağmur yüzünden aşağı damlıyordu.

"Ben her zaman burada olacağım," diye tekrarladı Juliana. "Her zaman." "Neden olasın ki? O haklıydı. Ben kırıldım."

Juliana onun kim olduğunu bilmiyordu ama cevabı biliyordu. "Çünkü seni seviyorum. Seni seviyorum, sevgili Elliot'ım. Cebime kurbağayı koyduğun ve dikkatimi dağıtmak için beni öptüğün günden beri seni seviyorum." Başını çevirdi ve omzunda duran elini öptü. "Seni seviyorum, Elliot McBride."

Ona tekrar baktığında, bakışlarının kendisini yaktığını gördü. Yemek odasındaki vahşi bakışı geri dönmüştü ama adamın şimdiki zamanda kaldığını, geçmişe dönmediğini .

Boğazından boğuk bir çığlık kaçtı. Elliot Juliana'yı kendisine doğru sürükledi, kolları Juliana'nın etrafına dolanarak onu sıkı sıkı tuttu. Ürperdi, sonra tekrar ürperdi, hıçkırıklar içinde boğuldu.

Juliana ona sarıldı, yanağını onunkine bastırdı. Adam onu kollarında salladı, gözyaşları yağmurla karışarak Juliana'nın yüzünü ıslattı.

"Beni sevme," dedi. "Sevme."

"*Yap* ya da *yapma* diye bir şey yok," diye fısıldadı Juliana. Sisler dağıldı ve yağmur daha hızlı yağmaya başladı. "Seni seviyorum çünkü seni seviyorum. Buna engel olamam."

Güçlü bedeni titreyerek onu neredeyse ezecekti. "Asla durma.

Beni sevmekten asla vazgeçme,

Juliana." "Asla

bırakmayacağım."

Elliot başını kaldırdı. Gözyaşları yüzünü kaplamıştı, gözleri kırmızı çerçevesiydi ve yüzü acı ve umutla iki büklüm olmuştu. "Seni çok seviyorum," dedi kırık bir sesle.

Juliana'nın kendi gözyaşları geldi. Onun gözyaşlarını sildi ve dudaklarını öptü.

Elliot onu kendine doğru çekti ve acımasız bir öpücükle ağzını aldı. Ağızları kaynaştı, sıcaklık sıcaklığa dönüştü, dudaklar birbirine değdi, ayrıldı, birlikte süzüldü. *Beni sevmekten asla vazgeçme.*

Asla. Asla. Gemma, Juliana'nın onu onarmaya çalışmaması gerektiğini söylemişti. Juliana şimdi anlıyordu.

Elliot'ın bakıcısı olması gerekmiyordu; onun arkadaşı, rehberi ve sevgilisi olması gerekiyordu. Korkularının fırtınasında ona demir atacak, konuşmaya ihtiyaç duyduğunda onu dinleyecek ve yolculuğu sona erdiğinde ona güvenli bir sığınak sağlayacaktı.

Onu seviyordu ve öpücük aşklarının kanatlarında birlikte süzülüyordu.

Bir köpek havladı. Rosie kırmızı vücudunu ederek onlara doğru koştu ve kendini onların üzerine attı. Juliana gülmek için öpüşmeyi kesti.

"Bu elbise için artık umut yok," dedi yükselen rüzgâra karşı.

Elliot yukarıya, onun ötesine bakıyordu ve Juliana döndü. Yolun aşağısından fenerler, karanlığın içinde ışık noktaları geliyordu. Hepsi geliyordu - Hamish, Mahindar, Channan, Nandita, Komal, McGregor ve Nandita'nın kollarındaki Priti. Yağmura başını sallayan keçi bile.

Fenerleri karanlıkta parlayarak köprüde birbirlerinin kollarında Juliana ve Elliot'ın üzerine düştü.

Bay McGregor fenerini havaya kaldırarak korteji durdurdu. "İşte şimdi," diye bağırdı, sakallı yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. "Görünüşe göre delikanlı iyi."

"Mahindar," diye başladı Elliot. Daha fazlasını söylemek için bir nefes aldı, ama nefesini tuttu, çektiği havayı dışarı verdi ve çok şey boyunca onunla birlikte olan adama baktı.

Mahindar fenerini yukarı kaldırarak, "Eve geri dönün, Sahip," dedi. "Memsahib'le birlikte eve dönün. Orası sıcaktır."

Juliana ellerini Elliot'ın boynunun arkasına kilitledi ve ona uzun bir öpücük daha verdi, vücudu onun sert öpücüğüne karşılık olarak ısındı.

"Hadi eve gidelim," dedi.

Elliot'ın ona bakışı onu ayak parmaklarına kadar ısıttı. Paltosuna sokuldu, elini tuttu ve onu eve, evin sıcaklığına ve davetkâr ışığına doğru götürdü.

"Tekrar söyle." Elliot onun sesindeki vahşeti duydu ve durduramadı. "Tekrar söyle."

Vücutları damlıyordu ama artık yağmurdan değil terden. Dışarıda rüzgâr yükselmiş, yaz fırtınası sisi uzaklaştırmak için uğulduyordu. Yatak odalarında yalnız olan Elliot, Juliana'nın ıslak giysilerini çıkarmış, kendi giysileri de Juliana'ninkilerle birlikte yere düşmüştü. Yatak şimdi onun saldırısıyla sallanıyordu, Elliot onu fırtınanın öfkesiyle seviyordu.

"Seni seviyorum!" Juliana ağladı.

Elliot'ın zihninde karanlık dönüyordu ama bu doruk noktasının sıcak karanlığıydı. Juliana'nın haykırışı onu daha sıkı sardı, Elliot zar zor dayanıyordu.

"Tekrar!"

"Seni seviyorum!" Juliana gözlerini açtı, kahkahası ona kadar ulaştı. "Seni seviyorum, Elliot McBride."

"*Seni* seviyorum." Kelimeler aceleyle döküldü, vahşilik onu yıkadı. "Seni seviyorum, Juliana. Benim genç kızım, benim tatlı genç kızım. Tatlı, kutsal Tanrım."

Tohumları Juliana'nın içinde yuva bularak ondan fırladı. Elliot'ın kalçaları onunkilere karşı sallandı, teriyle balının birleştiği yerde.

Rüzgâr evin içine çarptı ve Elliot son kez iterek kendini kadının içine gömdü. Tekrar inledi, görüşünün kenarlarında ateş titreşiyordu.

Juliana ellerini Elliot'ın vücudunda gezdiriyor, her yerine dokunuyor, yüzü tutkunun sıcaklığıyla gevşiyordu. Saçları karmakarışıktı, bukleleri dağılmıştı, çıplak vücudu Elliot'ın olabileceği en iyi yerdi.

"Tekrar söyle," dedi, şişmiş dudaklarını öperek.

Juliana gülümsedi, bu gülümseme artık durgunlaşmıştı ve parmak uçlarını adamın boynunun dibine . "Seni seviyorum."

Sözcükler en çok tutkuyla ağızından döküldüğünde mi, yoksa sonrasında tatlı tatlı söylendiğinde mi kulağa hoş geliyordu? Ya da ağlarken ona sarıldığında kulağına fısıldandığında mı?

Elliot bunu ona her şekilde söyletecekti, evin her odasında, bahçede, köpek arabasında, Edinburgh'a döndüklerinde trende. Hayatları boyunca bulundukları her yerde Elliot, Juliana'nın dudaklarından dökülen *seni seviyorum* sözcüklerinin en iyi nerede ve nasıl duyulduğunu keşfetmeyi kendine görev *edinecekti*.

"Seni seviyorum karıcığım." Sesinin yumuşamasına izin verdi. "*Tha gaol agam ort.*" Kadının yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bunun anlamı *bu* mu? *Seni seviyorum mu?*" "Öyle."

"O zaman... *Tha gaol agam ort.* Doğru mu söyledim?"

Yatakta onun altında yatarken, güzel Gal dilindeki sözleri duymak şüphesiz hepsinden daha iyiydi.

"Evet, kızım. *Tha gaol agam ort-fhèin.* Ben de seni seviyorum." Saçlarının çizgisini öptü. "Teşekkür ederim."

"Mmm. Ne için? Bana Galce öğretmene izin verdiğin için mi?" "Hepsi için."

Juliana onun ne demek istediğini biliyordu. Elliot ona sürekli açıklama yapmak zorunda kalmamayı seviyordu. Juliana anlıyordu.

Juliana onun burnunun ucuna dokundu ve ona en güzel, sıcak ve sevgi dolu gülümsemesini verdi. "O halde, aşkım, benim güzel kocam... Bir şey değil."

Bölüm 30

DÖRT HAFTA SONRA

Elliot Juliana'yı sabah odasında buldu, Temmuz'un ılık havası pencereden hafif bir esintiyle taşınyordu. Boğazına kadar iliklenmiş soluk çimen elbisesi içinde zarif bir güzelliğe sahipti, saçları bukleler halinde gelişigüzel .

Her zamanki gibi yanındaki masada açık bir not defteri ve ikinci bir masada da bir yığın mektup ve kart vardı. Mürekkep, kâğıt ve kurutma kâğıdı önüne serilmiş, pratik sözleriyle onları kaplamasını bekliyordu.

Elliot odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "İyi günler karıcığım."

Juliana defterine bir şeyler karaladı ve başını kaldırıp ona baktı. Onu -çizmelerini, eteğini, bol gömleğinin üzerine geçirdiği bol paltosunu- içine çekti ve güzel gülümsemesini takındı. "İyi günler."

"Pikniğe gidiyoruz," dedi Elliot.

"Ne kadar hoş." Juliana bir not daha yazdı. "Kim gidiyor?

Sen ve Priti mi? Ya da McGregor Amca ve Bay McPherson? Ya da-

"Sen ve ben."

Juliana'nın kaşları kalktı, kalemi durdu. "Öyle mi? Ne zaman?"

"Şu anda."

Juliana şaşkınlıkla ona baktı. "Şu anda mı? Yazışmalarıma daha yeni başladım."

"Şu anda. Şu anda. Kalemini bırak."

"Ama bitirmem gereken bir sürü iş var."

Elliot ona doğru yürümeye başladı. Elliot ona ulaşır kalem elinden alamadan Juliana kalem hızla yere bıraktı ve ayağa kalktı.

"Pekala," diye sordu. "Ama nedenini sorabilir miyim?" "Neden piknik?" Elliot omuz silkti. "Neden olmasın?"

Juliana kâğıt yığınının dönmüş masalarına bir göz attı. "Yapacak çok işim var, Elliot. Bir sekreter tuttuğumda belki istediğim zaman gidebilirim..."

Elliot onun ellerini tuttu ve masalardan uzaklaştırdı. "Bir sekreter tuttuğunda olmaz. Şimdi. Seni kağıtlarından, listelerinden ve organizasyonundan uzaklaştıracam. Seni bunlardan tamamen uzaklaştıracam, karıcığım. Hemen şimdi."

Onun yumuşadığını, gözlerindeki arzusun parladığını, kurbağayı önlüğünün cebine sokarken bile onda her zaman hissettiği yaramazlık kıvılcımını gördü. Çılgılık atmamış ve onu kendinden uzaklaştırmaya çalışmamıştı. Sakince elini cebine daldırmış, zavallı şeyi çimlere bırakmış ve Elliot'a omzunun üzerinden üstün bir bakış atarak uzaklaşmıştı.

Juliana'nın yaramazlığı hâlâ sürüyordu ama herhangi bir noktada hata yaparsa dünyanın onu kınayacağına dair çılgınca korkuları bundan zevk almasını engellemişti.

Elliot ona bu yönünü yeniden bulmayı ve bundan zevk almayı öğretmek istiyordu. "Pekâlâ o zaman. Bir piknik." Juliana zile doğru döndü. "Ben de Mahindar bize bir sepet hazırlasın. Eminim muhteşem bir sepet hazırlayacaktır."

"Hayır." Elliot onun önüne geçerek yolunu kesti. "Sepet yok. Yolda ne bulacağımıza bakarız. Plan yapmak yok. Düzenlemek yok. Liste yok."

Dudakları aralandı. "Oh."

"Arkanı dön." Elliot onun omuzlarından tuttu ve yavaşça yerine çevirdi. "Pencereden dışarı. Yolun aşağısında bir yön seç. Oraya gideceğiz."

Tereddüt etti, tekrar tartışmaya hazırды. Elliot eğildi ve onun kulağının ısırdı. "Git," dedi.

Juliana hızla pencerelere doğru ilerledi. En uzun pencereden çıktı ve evin etrafını saran patikaya doğru zıpladı. Orada durdu, etrafına bakındı, hangi yöne gideceğine karar vermeye çalıştı.

Elliot arkasından dışarı çıktı, koluna girdi ve onu doğruya doğru giden aşırı büyümüş bir patikaya doğru çekti. "Bu taraftan."

"Yönü benim seçmem gerektiğini sanıyordum."

"Hangisinin en iyi yol olduğunu tartışıyordunuz. Kafanda lehte ve aleyhte listeler yapıyordun. Öyle değil mi?"

"Um. Evet."

"Bu yön rastgele. Gidiyoruz."

Dar yolda yan yana yürüyemiyorlardı ama Elliot Juliana'nın arkasından gelmekte bir sakınca görmedi, böylece onun küçük telaşının salınışını izleyebilecekti.

Yürüyüş yolu nehrin etrafından dolanarak Bayan Rossmoran'ın kulübesine giden yaya köprüsüne doğru uzanıyordu.

Bir dönemeci dönerlerken, Elliot çalılıkların arasında bir hareket gördü. Tereddüt etti, içindeki ihtiyatlı avcı geri dönmüştü ama sonra Hamish'in giymeyi sevdiği kaba McIver eteğini ve Nandita'nın renkli ipek eşarplarını tanıdı. İkisi gölgelerin arasında, birbirlerine çok yakın duruyorlardı.

Elliot bir süre onları izledi, masumiyetleri ona Juliana ile ilk danslarını paylaştıkları zamanı hatırlattı, sonra arkasını dönüp Juliana'ya yetişti.

Yaya köprüsünden birlikte geçerlerken nehir altlarından hızla akıyordu, tıpkı Elliot'ın büyük köprüde durup kara bir umutsuzluk içinde suya baktığı gece olduğu gibi.

gece hayatına son vermeyi hiç düşünmemişti - her ne kadar Mahindar'ın hâlâ buna inandığını bilse de. Bunun yerine, bitmek bilmeyen ses dalgası onu yakalamış, karanlıkta şeytanlarıyla savaşırken Elliot'ın nehrin derinliklerine bakmasına neden olmuştu.

Bayan Rossmoran ve Fiona evdeydi. "Bannocks?" Fiona, Elliot'ın sorusuna cevap olarak sordu. "Evet, bu sabah pişirdim. Ve dünden kurabiye."

Bayan Rossmoran her zamanki koltuğuna oturmuş, hepsine buyurgan bir tavırla bakarken, Fiona mutfakta onlara bir bohça hazırladı.

"Demek yaşamaya karar verdin, öyle mi genç Elliot?" Elliot kolunu Juliana'nın beline doladı. "Evet."

"Hamish çok daha iyi görüldüğünüzü söylüyor," dedi Bayan Rossmoran. "Çok daha iyi davranıyorsun. Bir süredir kimseyi boğmaya çalışmadın. İyi bir eş seçimi yapmışsın." Bayan Rossmoran Juliana'ya onaylayan bir bakış attı. "Bunu en başından beri söylüyorum. Ve kreşte birkaç bebeğin olduğunda, bu daha da iyi olacak. Ama Hamish'e dikkat et. Uşağınla birlikte gelen şu genç Hintli kıza vurulmaya başladı. Geçen gün onu ziyarete getirdi. Tatlı genç bayan, utangaçlığını yendikten sonra. İngilizcesi geliyor."

aynı zamanda. Anladığım kadarıyla Hindistan'da mutsuz zamanlar geçirmiş, zavallı ruh." İç çekti. "Bir insan neden İskoçya'dan başka bir yerde yaşamak ister, bilmiyorum."

Fiona onlara paketlerini getirdi, Juliana'ya göz kırptı ve gülümsedi. "Gidebilirsiniz."

Elliot ekmek ve kurabiyelerin sorumluluğunu üstlendi ve Juliana'yı götürdü.

Nehrin Rossmoran tarafı boyunca uzanan patıkaya doğru giderlerken Elliot, Bayan Rossmoran'ın Fiona', "Sence artıyor mu? Öyle görünüyordu. Gelecek bahar, yeni bir McBride olacak,

sözlerimi bir kenara yazın."

Elliot Juliana'nın elini tuttu ve ona gösterdi.

Elliot piknik fikrinin tamamen spontane ve organize olmayan bir şekilde ortaya çıktığını söylerken yalan söylemişti. Gerçekte, aklında bir hedef vardı.

Burayı, iyileşmekte olmasına rağmen hâlâ McPherson'ın misafiri olan Stacy'yi ararken, araziye keşfederken bulmuştu. Elliot'la düzeltmeye başlamışlar, eski ve yeni günlerden konuşmuşlar, Stacy iyileşince ne yapacağını planlamıştı. Londra'da Fellows, Jaya'nın kardeşlerini uzak tutmak için harekete geçmişti. Fellows'un üvey kardeşi Kilmorgan Dükü'nün siyasette büyük bir etkisi vardı ve büyükelçiler, geniş ailesinin üyelerinin Britanyalıların peşine düşmesinden hoşlanmadığına karar veren hükümdar prensle konuşmuşlardı. Jaya'nın kardeşleri eve çağırılmıştı ve orada kaldılar. Stacy artık saklanmadan hayatını yeniden yaşayabilirdi. İskoçya'da kalacağını ve kendine bir yer edinmeye çalışacağını söyledi.

Elliot, Stacy ile konuşmanın yardımcı olduğunu fark etti. Geçmişi onunla savaşımadan, onu yok edeceğinden korkmadan nasıl hatırlayacağını öğreniyordu. Belki bir gün Elliot'ın anıları artık tehdit etmeyecek kadar uzak olacaktı. Böyle bir huzura ulaşmasının uzun zaman alacağını biliyordu ama başlamak için ihtiyacı olan her şeye sahipti.

Elliot'ın bulduğu yer, etrafı sık ağaçlarla çevrili gizli bir çayırdı. Son birkaç gündür yağmur yağmamıştı, bu yüzden çimler kuru olmasına rağmen hâlâ koyu yeşildi. Çayırdaki salınan funda, mor renkte dalgalanıyor, aralarına serpiştirilmiş küçük beyaz ve altın rengi çiçeklerle etraf ıslık ıslık görünüyordu.

Elliot son dalı da geriye doğru katlayıp Juliana'nın aşırı büyümüş patikadan geçmesine izin verdiğinde Juliana sevinçle soludu.

"Çok güzel." Birkaç adım koştu ve gülerek etrafında döndü. "Bu rastgele bir yönlendirme değildi, Elliot McBride. Beni buraya bilerek getirdin."

"Bu doğru." Elliot hiç şaşmadan ağacın dibine doğru yürüdü ve Hamish'ten kendisi için oraya bırakmasını istediği battaniye demetini aldı.

"Üçkâğıtçı," dedi Juliana ama hâlâ gülüyordu.

"Sadece kısmen. Prangalarından kurtulabileceğini ve arada bir eğlenebileceğini göstermeye çalışıyorum. Bunu yaparsanız dünya durmayacaktır."

Juliana ellerini kalçalarına koyarak onun battaniyeleri sermesini izledi. "Oh, çok iyi. Organizasyon konusunda biraz gayretli olabildiğimi biliyorum. Ama hoşuma gidiyor." "Her gün vazgeçmeni talep etmiyorum." Elliot yatağına uzandı. battaniye. "Sadece arada bir."

Juliana dikkatlice yanına çöktü, eğildi ve dudaklarını öptü. "Sanırım sakıncası yok." Bohçalarına baktı. "Yiyeceğimiz var. Ama içecek bir şey yok."

"Nehirden bir yudum içebiliriz," dedi Elliot. Juliana gözlerini kırptırınca sırtıttı. "Ya da Hamish'in istediğim gibi su ve şarap testilerini getirmesini bekleyebiliriz." Elini Juliana'nın bedeninde gezdirerek avucunu karnının üzerine koydu. "Ona önce bizi bir saat kadar yalnız bırakmasını söyledim."

Juliana'nın yanakları pembeleşti. "Mükemmel bir fikir."

"Başka bir şey daha getirdim." Elliot ceketinin cebine uzanıp Mahindar'ın sabah kendisine uzattığı kutuyu aldı ve açtı.

İçeride, kadife bir yatağın üzerinde iki yüzük duruyordu. Biri geniş altın bir banttı; diğeri ise safirlerle kaplı daha dar bir bant.

Juliana hızlı bir nefes aldı. "Bizimki mi?"

"Düğünümüzün olduğu gün Mahindar'a ne sipariş edeceğini söyledim. Bitti ve burada." Elliot küçük yüzüğü çıkardı, Juliana'nın sol elini kaldırdı ve üçüncü parmağına geçirdi. "Bu yüzükle evleniyorum."

Juliana yüzüğü inceledi, gülümsemesi mutluydu. Adamın yüzüğünü aldı ve parmağına geçirdi.

"Bu yüzükle, *seninle* evleniyorum."

Elliot gülümsemesini engelleyemedi. Soğuk bant parmağında ağırdı, onu tam olarak kavırıyordu, oraya aitti.

Juliana'nın elini tekrar tuttu ve tam yüzüğün üzerinden öptü. Sonra ellerini Juliana'nın karnına bastırdı.

"Bayan Rossmoran haklı mı?" diye sordu. "Küçük bir tane var mı?"

Juliana sustu ve bir an için Elliot'ın kalbi endişeyle sıkıştı. Sonra gülümsedi. "Öyle."

"Yüce Tanrım." Elliot'ın ciğerleri çalışmayı bıraktı. *Tekrar baba olacağım* gibi birkaç şey daha söylemeye çalıştı. *Beni çok mutlu ettin, aşkım. Sence kız mı olacak erkek mi?*

Tek yapabildiği sırt üstü dönüp mavi gökyüzüne ve güneş ışığına bakmaktı.

Priti'nin doğumu Elliot hapisteyken gerçekleşmiş, Mahindar bunu ona açıklayana kadar varlığından haberdar olmadığı Priti, bir sevinç ve merak kuru salmıştı. Elliot ilk kez çocuğun annesinin yanında baba olacak, Juliana'nın onu taşımasını izleyecek, bebek dünyaya geldiğinde orada olacaktı.

için çok fazlaydı.

Juliana güneşin önünü kapattı, bukeler iğnelerinden kaçıyordu. "Elliot, iyi misin?"

"Öyleyim." Elliot'ın sesi çok sakindi. İçinde bir gürültü, neşe, davul ve klakson sesleri, Hindistan'ın bir festival günündeki tüm sesleri vardı. "Ben iyiyim. Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

kendine doğru çekti, kollarını etrafına doladı ve özen göstererek nazikçe battaniyeye doğru yuvarladı. "Ben iyi olan her şeyim."

Elliot onun güzel gülümsemesini, ağzının köşesindeki gamzeyi, dilinin ucunu öptü.

Son zamanlarda suskun olan içindeki karanlık, örümcekli parmaklarıyla ona doğru uzandı. Elliot düşüncelerini tekrar altındaki Juliana'nın içinde yuvalanmış küçük çocuğa yöneltti ve karanlık uzaklaştı.

Elliot mağaralarda hapsedilmişken, Juliana'nın düşünceleri ona hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu özgürlüğü vermişti. Zihninin o köşesine ulaşamamışlardı ve bu yüzden onu tamamen hapsedememişlerdi. Juliana onun sırrıydı, kimsenin dokunamayacağı bilgisiydi.

İçindeki bu çocuk, ondan asla alamayacakları bir başka bilgiydi.

Elliot'ın evi, karısı, ailesi. Hepsi onun ve hepsi gerçek.

Karanlık bir iniltiyle yok oldu ve Juliana acı ve gölgelerin engellemediği Elliot'ı kollarına aldı.

Jennifer Ashley'nin bir sonraki tarihi aşk romanının önizlemesi için sayfayı çevirin

Daniel Mackenzie'nin Kötü İşleri

Berkley Sensation'dan çok yakında!

LONDRA 1890

Ası yok.

Daniel'ın elinde dört sekizli vardı ve bunu büyük miktarda parayla desteklemişti.

Mortimer onun blöf yaptığını düşünüyordu. Daniel'ı, masanın başında kartları dağıtan genç kadının kendisine bir as verdiğine ikna etmeye çalışıyordu.

St James'in Nines adlı oyun cehennemindeki diğer beyler Mortimer'ın en sevdiği poker oyununda çoktan pas geçmişlerdi. Onlar ve cehennemin geri kalanı şimdi yirmi dört yaşındaki Daniel Mackenzie ile Daniel'den on yaş büyük ve azılı bir kumarbaz olan Fenton Mortimer arasındaki zekâ savaşını izlemek için oyalanıyordu. Havada o kadar çok puro dumanı vardı ki, kapıdan içeri girmeye cesaret eden herhangi bir tüketici oracıkta düşüp ölebilirdi.

Bu cehennemde tercih edilen oyun whist'ti, ancak Mortimer kısa bir süre önce, o ülkede bir yıl boyunca kaldığı sırada öğrendiği Amerikan poker oyununu tanıtmıştı. Mortimer bu oyunda çok iyiydi ve genç Mayfair aristolarını kısa sürede binlerce sterlinden kurtarıyordu. Yine de oyunu öğrenmek ve onu yenmeye çalışmak için ona geliyorlardı.

Bu tura on beyefendi başlamıştı ve sadece Daniel ve Mortimer kalana kadar teker teker ayrıldılar.

Daniel, meraklı kulüp yemininin elini Mortimer'a telgrafla bildirmemesi için kartlarını yüzüstü masanın üzerinde tuttu. Kâğıt paralarından biraz daha topladı ve kartlarının önüne bıraktı. "Görüşürüz ve iki yüz artırıyorum."

Mortimer hafifçe yeşile döndü ama parmakları biraz titreyerek parasını Daniel'ınkinin karşısına kaydırды. Daniel bir yığın banknot daha aldı ve zaten büyük olan yığının üzerine koydu.

"Seni tekrar kaldırıyorum," dedi Daniel. "Koruyabilir misin?"

"Yapabilirim." Mortimer daha fazla banknot ya da para çıkarmadı ama belli ki buna gerek kalmayacağını umuyordu.

"Bundan emin misin?"

Mortimer'ın gözleri kısıldı. "Beni ne sanıyorsun? Bahsi karşılayabilirim. Eğer onurumu özel bir odada sorgulamak isterseniz, memnuniyetle cevaplarım."

Daniel gözlerini devirmekten kaçındı. "Sakin ol delikanlı," dedi, İskoçya aksanıyla konuşarak. Yanındaki tutucudan bir puro aldı ve dumanını ağzına çekti. "Sana inanıyorum. Elinde ne var?"

"Önce seninkini göster."

Daniel kartlarını aldı ve bileğinin umursamaz bir onları çevirdi. Dört sekizli, bir as. Etrafındaki adamlar toplu bir inilti çıkardı, kadın satıcı Daniel'a gülümsedi ve Mortimer bembeyaz kesildi.

"Lanet . Sende düşünmemiştim." Mortimer'ın kendi kartları yüzüstü düştü: on, vale, kız, yedi ve üç.

Daniel parasını topladı ve krupiyeye göz kırptı. Gerçekten de çok hoş bir kadındı. "Geri kalanı için bana bir sesli harf yazabilirsin, Mortimer."

Mortimer dudaklarını ıslattı. "Şimdi, Mackenzie..."

Bahsi karşılayamadı. Hangi aptal kazanan bir eli yokken son parasıyla bahse girerdi? Mortimer birkaç tur önce kaybını kabul edip çekip gitmeliydi.

Ama hayır, Mortimer kendini oyunun blöf kısmında uzman olduğuna ikna etmişti ve bu gece utanmadan buraya İskoç eteğiyle gelen saf genç İskoç'u kandıracaktı.

Odanın diğer tarafındaki sert yüzlü adam Mortimer'a sert bir bakış gönderdi. Daniel bu kabadayının Mortimer'a bu geceki oyun için borç para verdiğini ve hepsini kaybettiği için memnun olmadığını tahmin etti.

"Boş ver," dedi Daniel. "Borcunu, iyi bir oyun gecesi için bir teşekkür simgesi olarak sakla."

Mortimer kaşlarını çatı. "Borçlarımı ödüyorum, Mackenzie."

Daniel kemik kırıcıya baktı ve sesini alçalttı. "Sanırım aceleyle geri çekilmezsen bundan daha fazlasını ödeyeceksin. Ona ne kadar borcun var?"

Mortimer'ın gözleri buz kesti. "Seni ."

Daniel omuz silkti. "Kartlarda şansım yaver gitti diye bir adamın yüzünün alındığını görmek istemiyorum. Ona ne borcun var? Onu sana geri vereceğim. *Bana* borçlu olabilirsin."

"Bir Mackenzie'ye borçlu olmak mı?" Mortimer'ın öfkesi çınladı.

Daniel ceplerini kazandıklarıyla doldurdu ve kadın satıcıdan paltosunu aldı. paltoyu giymesine yardım ederken elini Daniel'in omuzlarında müstehcen bir şekilde gezdirdi ve Daniel kadının korsajına bir banknot sıkıştırdı.

"Evet, pekâlâ." Daniel kendisine daha da sıcak bir gülümseme veren kadından şapkasını aldı. "Umarım cenazende feribotçuya verecek bir şeyler bulabilirsin. İyi geceler, dostum."

Ayrılmak için döndüğünde Mortimer'in arkadaşlarının önünde durduğunu gördü. Onu.

"Fikrimi değiştirdim," dedi Mortimer. "Adamlar bana bir sürü pazarlık etmeye değer bir şey. Mesela son iki bin için." "Öyle mi? Neymiş o? Bir araba mı?"

"Daha iyi. Bir hanımefendi."

Daniel iç çekişini gizledi. "Bir fahişeye ihtiyacım yok, Mortimer. Kendi başıma kadın bulabilirim."

Kolayca. Daniel kadınlara baktı ve onlar da ona geldi. Çekiciliğinin bir kısmı zenginliği, bir kısmı da büyük Mackenzie ailesine mensup olması ve bir dükün yeğeni olmasıydı. Kadınların nedenlerini asla tartışmazdı; sadece zevk alırdı.

Mortimer hemen, "O bir fahişe değil," dedi. "O özel biri. Sen bakın."

Bir oyuncusu, belki. O bir kayıtsız performans bir verirdi. Shakespeare soliloquy'si ve Daniel'in gülümseyip her kuruşuna değdiğini söylemesi beklenirdi.

"Paran sende kalsın, alacaklılarına öde," dedi Daniel. "Bunun yerine bana bir at ya da en iyi hizmetkârını ver."

Mortimer'ın arkadaşları kımıldamadı. Mortimer, "Sanırım ısrar etmeliyim," dedi.

Yediye karşı bir. Daniel tartışırsa, sadece eklemeleri morarırdı. Ellerini özellikle incitmek istemiyordu, çünkü motorunun ince ayarını yapması gerekiyordu ve bir somun anahtarını tutabilmesi gerekiyordu.

"Yeterince makul," dedi Daniel. "Ama kabul etmeden önce malları değerlendiririm." Mortimer kabul etti. Onu dışarı çıkarırken Daniel'in omzuna vurdu,

ve Daniel onun dokunuşundan kurtulmak için kendini durdurdu. Mortimer'ın arkadaşları, Mortimer'ın beklemekte olan karavanına doğru ilerlerken, sanki bir savunma hattındaymış gibi etraflarında dolandılar.

Daniel, Dokuzlar'dan uzaklaşırlarken kemik kırıcının arkalarından kapıdan çıkıp onları takip ettiğini fark etti.

Mortimer Daniel'ı puslu şehirden geçirerek Oxford Caddesi'nin kuzeyindeki saygın bir mahalleye götürdü ve Portman Meydanı yakınlarındaki sakin bir sokakta durdu.

Saat sabahın ikisiydi ve bu sokak sessizdi, evler karanlıktı. Pencereilerin ardında, erken saatlerde kalkıp çalışmak için Şehre giden saygıdeğer beyefendiler yataarken, kibar kadın eşleri de mahallenin diğer hanımlarına telefon etmeye hazırlanıyordu.

Daniel, Mortimer'in arkasından landau'dan indi. "Uyuyor olacak. Yarına bırak."

Mortimer yüksek sesle, "Saçmalık," dedi. "Ne zaman arasam beni görüyor."

Siyah boyalı bir ön kapıya doğru yürüdü ve sopasıyla kapıya vurdu. Üstlerinde bir ışık belirdi ve bir perde geri çekildi. Mortimer pencereden yukarı baktı ve kapıya tekrar vurdu.

Perde indi ve ışık kayboldu. Mortimer kötü gizlenmiş bir sabırsızlıkla bekledi ve sopasının tahtaya hafifçe vurmaya devam etmesine izin verdi.

Daniel kollarını kavuşturup kapının çerçevesine yaslandı ve Mortimer'ın elindeki sopayı koparıp dizinin üzerinde kırmamak için kendini zor tuttu. "Burada kim yaşıyor?"

"Var," dedi Mortimer. "Yani evin sahibiyim. En azından benim ailemin. Madam Bastien ve kızına kiraya verdik. Kiradan biraz tasarruf etmek karşılığında, istediğim zaman beni ve arkadaşlarımı ağırlamayı kabul ettiler."

"Gecenin bir yarısı da dahil mi?" "Özellikle gecenin bir yarısı."

Mortimer gülümsedi, kendini beğenmiş İngiliz ukalası. Fahişe . Kirayı düşürmüştü, böylece onları aynı şekilde ödemeye zorlayabilecekti, böylece istediği zaman onların burunlarını sürtebilecekti.

Daniel landau'ya döndü. "Bunun değeri iki bin değil, Mortimer."

"Sabır, sabır. Göreceksin."

Mortimer'ın diğer arkadaşları da gelmiş ve onları çevreleyerek landau'ya giden yolu kapatmışlardı. Kemik kıran hâlâ oradaydı ve sokağın biraz aşağısında gölgelerin arasında geziniyordu.

Kapı açıldı. Aceleyle giyindiği belli olan bir hizmetçi, kapıyı ardına kadar açıp beyefendilerin içeri girmesine izin verirken kapının arkasına geçti. Partinin sarhoş delikanlıları bir an durup kadının nasıl bir eğlence sunduğunu görmek istedi.

ama Daniel kapının yanına sağlam bir şekilde yerleşerek ona ulaşmalarını engelledi. Yanlarından geçip gittiler, arkalarını döndükleri anda onu unuttular.

Mortimer koridorun sonundaki çift cepli kapılara doğru ilerledi ve kapıları iterek açtı. Daniel arkalarında bir hareketlilik yakaladı ama Mortimer Daniel'ı içeri çağırdığında ortalığı bir sessizlik kaplamıştı.

Duvarları soluk mavi, altın ve yanık turuncu çizgili bir duvar kâğıdıyla kaplı uzun, boş bir masanın arkasındaki ocakta bir ateş dans ediyordu. Masanın üzerindeki gazlı avize karanlıkta asılı duruyordu ve masanın üzerinde üç mumlu tek bir şamdan duruyordu. Genç bir kadın uzun bir kibriti mum fitillerine dokunduruyordu.

Üçüncüyü yaktığında kibriti üfledi ve doğruldu. "Sizi beklettiğim için çok özür dilerim, beyler," dedi çok hafif aksanlı bir sesle, yeterince hoş bir şekilde. "Korkarım annem ayağa kalkamıyor. Benimle idare etmek zorundasınız."

Onları bir gülümsemeyle yıkadı.

Mortimer ve diğer beyler yanıt olarak ne söyledilerse Daniel duymadı. Hiçbir şey duyamadı. Hiçbir şey de göremiyordu, şamdanın arkasında, elinde uzun bir kibrit, yüzünde bir meleğin gülümsemesiyle duran kadın dışında.

Güzel değildi. Daniel Monte Carlo'daki Casino'da, Paris'teki Moulin Rouge'da daha güzel yüzler görmüştü. Daha ince vücutları dansçılarda ya da St James's ve Monaco'daki oyun cehennemlerinde süzülen, gülümseyerek beyefendileri oynamaya ikna eden kelebeklerde tanıdı.

Bu genç kadının köşeli yüzü, yüzünün kenarlarından aşağıya doğru dökülen lüle lüle siyah saçlarıyla yumuşatılmıştı. Burnu biraz fazla uzun, ağzı fazla geniş, omuzları ve kolları fazla dolgundu. Gözleri en iyi özelliği, yüzüyle tam bir orantı , mum ışığının parıltısında koyu maviydi ve gür siyah kirpiklerle çerçevelenmişti.

Bir erkeğin bütün gece bakabileceği ve ertesi sabah uyanabileceği gözlerdi onlar. Kahvaltı masasında ve akşam yemeğinde onun gözlerini düşünebilir ve gece boyunca onlara bakmak için planlar yapabilirdi.

Ancak genç kadın bir fahişe değildi. Fahişeler, beyefendi odaya girdiği andan itibaren cazibelerini göstermeye başlardı. Hafifçe öne eğilirler, zarif parmaklarıyla el hareketi yaparlar, bu parmakların bir erkeğin vücudunu gezen zarif kadar eşit derecede olacağını ima ederlerdi.

Fahişeler içeri çekilir, sözsüz önerilerde bulunur, her hareketi ve her ifadeyi baştan çıkarmak için kullanırlardı.

Bu kadın olduğu yerde sabit duruyordu, sözlerine ve onlara attığı rağmen vücut dili beyefendileri odaya hiç davet etmiyordu. Kibriti ateşe fırlatmak için döndüğünde hareketleri zarifse, bu pratikten değil doğasından kaynaklanıyordu.

Omuzlarını açıkta bırakan mavi satenden sade bir elbise giymişti ama bu elbise, bu civardaki bir hanımefendinin akşam yemeği ya da tiyatro gecesini için giyebileceğinden daha az saygın değildi. Sade pompadour şeklindeki saçlarına ne kurdele ne de mücevher takmıştı; bu sade stil, koyu renk saç kütlelerinin, tokalarını çıkaran şanslı beyefendinin ellerinin üzerinden her an düşebileceğini ima ediyordu. Aslında boğazına takılı gümüş bir madalyon dışında hiç mücevher takmıyordu.

Genç kadın ellerini şimdi sessiz olan adamlara doğru açtı. "Oturursanız başlayabiliriz beyler."

Daniel hareket edemiyordu. Ayakları iradesine itaatsizlik ederek yere gömülmüştü. Bütün gece boyunca o yerde durmasını ve bu kadına bakmasını istiyorlardı.

Mortimer Daniel'a doğru eğildi, gözleri parlıyordu. "Gördün mü? Sana buna degeceğini söylememiş miydim?" Boğazını temizledi ve doğruldu. "Daniel Mackenzie, size Matmazel Bastien'i takdim edebilir miyim? Violette onun Hristiyan adı, Fransız usulü. Matmazel, bu Daniel Mackenzie, Lord Cameron Mackenzie'nin oğlu ve Kilmorgan Dükü'nün yeğeni. Ona güzel bir gösteri sunacaksınız, değil mi matmazel? İşte iyi bir kız."

Mortimer'ın Daniel Mackenzie dediği adam masanın etrafından dolaştı ve cesurca Violet'in yanında durdu.

İskoç, diye düşündü hızla, adamın parlak mavi ve yeşil ekoseli eteğine, şık siyah takım elbisesine ve fildişi yeleğine bakarak. *Zengin*, diye değerlendirdi, pahalı malzemelere ve ceketin geniş omuzlarını sarış şekline dikkat ederek. Terzide dikilmişti ve ucuz ya da çirak bir terzi tarafından değil. Bu giysileri bir usta tasarlamış ve dikmişti. *En iyisine sahip olmaya alışkındı.*

Aklına gelen diğerkelime ise *tehlikeliydi*. Violet bunu neden düşünmesi gerektiğini bilmiyordu, ama etinin her santimi bununla kaşınıyor, her nefes onu boğmakla tehdit ediyordu.

Bay Mackenzie buradaki diğerbeyefendilerin çoğundan en az bir uzaktaydı, sert bir yüzü, başka herhangi bir erkeğin yüzünde büyük olabilecek bir burnu ve Violet'in durmasına neden olan gözleri vardı. Violet bu ışıktan onların rengine karar veremiyordu. -Ama tutuklayıcıydılar.

O kadar etkileyiciydi ki, selamlamak için uzattığı eli tutmadan öylece durup ona baktı.

"Daniel Mackenzie, hizmetinizdeyim, matmazel."

Ona hafif, çekici bir gülümseme verdi, gözleri onu içine çekti, onu istediği yerde tuttu.

Burada kesinlikle tehlike var.

Gözlerinin arkasında bir bariyer vardı, kadın gözlerine bakma riskini göze aldığında gördü, kapalı bir kapı. Bu adam sırlarını çok az kişiye veriyordu. Onu okumak zor olabilirdi, bu da bir sorun yaratabilirdi.

Elini uzatmış beklemekten başka bir şey yapmadı. Violet sonunda kendi elini onun eldivenli elinin içine kaydırıp, hareketi yavaş ve kasıtlı bir şekilde yaptı.

"Nasılsınız?" dedi resmiyetle, İngilizcesi mükemmeldi. Kusursuz İngilizce konuşmanın, kendisinin tamamen Fransız olduğu kurgusunu pekiştirdiğini keşfetmişti.

Daniel dev elini onunkinin etrafına doladı ve dudaklarına götürdü.

Ağzının parmaklarının arkasına hızlı ve sıcak bir şekilde değmesi, fırlatıp attığı kibrittekine rakip olacak bir kıvılcımı ateşledi. Sinirleri teller gibi gerildi ve almamaya çalıştığı derin nefesi almaya zorladı.

Küçük soluk sesi ona yüksek geldi, ama Mortimer'ın arkadaşları paltolarını çıkarıp her birinin nereye oturacağını tartışırken çok gürültü çıkarıyorlardı. Daniel'in bakışları Violet'in elinin üzerinde sabitlenmişti, meydan okuyordu, cüretkardı, biliyordu.

Bana kim olduğunu göster, dedi o bakış.

Violet'in onun hakkında böyle düşünüyor olması gerekiyordu. Dünya, medyum ve spiritüalist Violette Bastien'in yetenekleri hakkında ne düşünürse düşünsün, o gerçek yeteneğinin insanları okumak olduğunu biliyordu.

Violet bir adamı incelediği birkaç dakika içinde onun neyi sevip neyden nefret ettiğini, neyi tüm kalbiyle istediğini ve onu elde etmek için neler yapabileceğini, onu neyin mutlu ettiğini ve neyin üzdüğünü anlıyordu. Bu dersleri Paris'in arka sokaklarında Jacobi'den özenle öğrenmiş, onun en iyi öğrencisi olmuştu.

Ama Bay Mackenzie öyle değildi. Kimsenin bariyerlerinin arkasına geçmesine izin vermezdi, kolay kolay. Ama izin verdiğinde.

Bunu yaptığında, dünyalar ortaya çıkacaktı.

Violet elini adamın elinden kaptı. "Lütfen beyler," dedi tekrar, sesindeki neşeli tınıyı korumaya çalışarak.

Oturmak için hamle yaptı ve Daniel Mackenzie'nin elini sandalyesinin arkasında buldu. Bakışlarını ondan ayırıp oturdu ve Daniel'in vücudunun sıcaklığını, omzuna değen açık ceketinin kıvrımlarını görmezden gelmeye çalıştı. Daniel sandalyesini öne doğru iterken nefesi tekrar kesildi, gücü sinir bozucuydu.

Violet ellerini masanın üzerine koydu ve kendini sakinleştirmek için masanın serin yüzeyini kullanmaya çalıştı. Son derece sakin, şeker gibi tatlı ve yardıma hazır gerekiyordu.

"Kendimi hazırlamam için bana biraz izin verir misiniz?" diye sordu, çekici bir bakış fırlatarak.

Beyler hemen kabul ettiler. Çoğu buraya daha önce de gelmiş, çoğu zaman Mortimer'ın misafiri olmuş, ama bazıları Violet ve annesiyle özel görüşmeler yapmak için tek başına gelmişti.

Sadece Bay Mackenzie onu izlemeye devam etti ve gözlerinin içine bakabilmek için masaya yaslandı. "Kendinizi neye hazırlayın?" diye sordu.

Mortimer masanın altından ona cevap verdi: "Diğer tarafla temas kurmak için tabii ki."

Daniel bakışlarını Violet'in üzerinde tuttu. "Neyin diğer tarafı, matmazel? Oda mı?"

"Eter," dedi diğer adamlardan biri üstün bir ses tonuyla. "O bir spiritüalist, dostum. Bunu bilmiyor muydun? Madam ve Matmazel Bastien Londra'daki en ünlü spiritüalistlerdir."

Daniel'in gözlerindeki hayal kırıklığı parıltısı Violet'in içini acıttı. Hem de sertçe. Daha önce hiç görmediği bu beyefendinin kendisi hakkında ne düşündüğünü neden önemsemesi gerektiğini bilmiyordu ama önemsiyordu.

Pek çok insan spiritüalizme inanmıyor ve onun yaptığı şeyle alay ediyordu. Eğitimli bir medyumun perdenin ötesindeki ölmüşlerle iletişime geçebileceğine, ölmüşlerin hayatta kalanlara rahatlatıcı mesajlar gönderebileceğine, yaklaşan tehlikeye karşı uyarabileceğine ya da geride kalanlarla sadece biraz sohbet edebileceğine inanmıyorlardı.

Violet'in iç sesi *de aynı şeyi* söyledi. *Sen de inanmıyorsun.*

Violet öteki dünyanın soğuk dokunuşunu ya da annesinin translarında bulduğu titreyen coşkuyu hiç hissetmemişti. Hiç hayalet ya da ruh görmemişti ve hiçbirisi onunla konuşmamış, kapısını çalmamış ya da ruhların yapabildiği diğer yararlı şeylerden herhangi birini yapmamıştı.

Ama öyleymiş gibi davranmakta çok ama çok başarılı olmuştu.

Daniel Mackenzie'nin inanmaması onu rahatsız etmemeliydi. Jacobi ona asla inanmayan biriyle tartışmamasını, bir sonraki hedefe geçmesini söylemişti. Bay Mackenzie'ye bir şekilde dışarıda bırakıldığını hissettirmek, inançsızlığından biraz olsun şüphe etmesini sağlamak için ona yaklaşmalı ve diğer beyefendilere odaklanmalıydı.

Peki neden üstün gülümsemesiyle, eğlenen küçümsemesiyle arkasını dönüp gidemiyordu? Neden sürekli ona bakmak, bunu hayatta kalmak için yaptığını açıklamak ve bu yüzden ondan nefret etmemesi için yalvarmak ?

Daniel dirseğini masaya dayayarak ceketinin ince kumaşını gerdi. "Eterin diğer tarafı, ha? Bunu görmek isterdim."

Mortimer dedi ki, "O zaman bir şovun içindesin. Bu yüzden onun bir araba ya da attan daha değerli olduğunu söyledim."

Violet birden annesinin iddia ettiği güçlere sahip olmayı diledi, böylece Mortimer'ı lanetleyerek hayatını bir tavşan olarak geçirmesini ya da en azından yatağına aldığı kadınlar için bir hayal kırıklığı olmasını sağlayabilirdi.

Sonunda oda sessizleşti, beyler onun hazırlanışını izlemek için sakinleştiler. Violet onu izlemeyi neden sevdiklerini biliyordu - transa geçmek için gözlerini kapatıp sakinleşmek üzere uzun nefesler aldığı anda, göğüsleri kalkarak dekoltesine sıkıca bastırıyordu. Müşterilerin dikkatini harika bir şekilde dağıtıyordu.

Ancak bu kez gözlerini tekrar açtığında Bay Mackenzie'nin dikkatinin hiç dağılmadığını gördü. Diğer beyefendilerin yaptığı gibi bakışlarını göğsüne indirmek yerine, Bay Mackenzie doğrudan onun gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

Jacobi, *bir şüphelinin sizi sinirlendirmesine asla izin vermeyin*, demişti. *İnançsızlıklarına rağmen onlara bir gösteri sunun. Kendi şüphelerinden şüphe etmelerini sağlayın.*

Violet, orta yaşlı adamın ona özenle öğrettiği tekniklerden yararlandı. Daniel'i görmezden gelerek masanın etrafına bir bakış attı. Küçük bir gülümseme, iç huzurunun ifadesi, konuşurken ellerinin yumuşak hareketleri.

"Bu gece her şey sakin ve çok açık. Bay Ellingham, sanırım geçen sefer babanıza ulaşmaya çok yaklaştık. Tekrar deneyelim mi?"

İstekli Bay Ellingham'dan önce -şimdi ölmüş olan babasının yaklaşık on bin poundu nereye sakladığını bulmaya çalışıyordu

Mortimer araya girdi.

"Mackenzie için biriyle iletişime geçin. Bu gece benim misafirim. Belki de sevgili yaşlı annesi."

Violet acele etmeden Daniel'a döndü. Annesinden söz edilince duyduğu tiksintinin titreşimini kaçırmadı; tiksinti hem Mortimer'a hem de söz konusu anneye yönelikti.

"Belki de bu en iyisi olmaz," diye nazıkçe önerdi.

Bay Mackenzie ona artan öfkesini maskeleyen kurnaz bir bakış attı. "Bırakın annem huzur içinde yatsın," dedi. "Onun yerine neden benimle iletişime geçmiyorsun baba?"

Çok şeffaf. Violet ona tatlı bir gülümseme verdi. "Bana çelme takmaya çalışıyorsunuz Bay Mackenzie. Eğer babanızla irtibata geçmemi istiyorsanız, size bir telgraf çekmenizi öneririm, çünkü o beyefendi hâlâ hayatta."

Daniel ona yeni bir değerlendirme bakışıyla baktı, sonra bir kahkaha patlattı. Kahkahası derin ve gerçektir, keyif için nasıl gülüneceğini bilen bir adamdı. "Bunu bildiğine inanmıyorum. Haklısın Mortimer. Onda yetenek var."

"Gazeteleri okumak için hediye ihtiyacım yok," dedi Violet. "Baban yer alıyor, özellikle de spor haberlerinde. Bu yıl hangi yarış atının en iyi dereceyi yapacağını söylememi isterse, bize katılabilir."

Daniel kıkırdamaya başladı. "Sizden hoşlanmaya başlıyorum, matmazel."

Gözlerini kocaman açtı. "Bunu duyduğuma memnun oldum Bay Mackenzie. Ancak bu gece buraya sadece benimle ve işimle alay etmek için geldiyseniz, sizden gitmenizi istemek zorundayım. Ya da en azından salonda beklemenizi."

"Neden?" Gözleri muzip bir pırıltıya büründü. "Alaycılığım ruhları rahatsız mı ediyor?"

"Gerçekten de hayır. Diğer taraftakiler oldukça bağışlayıcı olabiliyor. Ama *ben* bunu biraz dikkat dağıtıcı buluyorum."

Daniel'ın kahkahası tekrar çınladı ve ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Beni affet, genç kız. Bundan sonra iyilik timsali olacağım. Söz veriyorum."

Violet ona inanmaması gerektiğini biliyordu ama yine de dikkatini diğerlerine verdi. "Bu gece hangi ruhların yakın olduğunu görelim mi?"

Diğer adamlar Bay Mackenzie'yle birlikte ya da belki de ona gülerek coşkuyla aynı fikirdeydiler. Gösteriyi beğenmişlerdi.

"O zaman, bildiğiniz gibi, sessizlik istemek zorundayım."

Violet gözlerini tekrar kapattı ve neyse ki beyler sustu, kahkahaları sonunda kesildi.

Pek çok kez prova ettiği hareketleri yapmaya başladı. Nefes alışının yavaşlamasına ve derinleşmesine izin verdi, ellerini masanın üzerine yaydı ve başını tamamen öne eğik durumdan tamamen arkaya doğru salladı, yüzü tavana dönüktü. Violet gözlerini kapalı tutarken nefes alış veriş hızlandı, hızlandı, hızlandı ve sanki bir şey canını yakıyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Ağızından yumuşak sesler çıktı ve aşırıya kaçmadığından emin olmak için başını hafifçe bir o yana bir yana hareket ettirdi. Çok fazla dönmesi sahte görünüyordu. Birazcık çok daha korkutucuydu, tam olarak anlayamadığı bir gücün bir insan.

Violet ayrıca inleyen, terleyen ve nefes nefese göğüslerini oynatan bir kadının bir beyefendiyi olduğu yerde dondurduğunu da çok iyi biliyordu.

Büyük, sıcak bir el onun elinin üzerine kondu ve Bay Mackenzie sakın bir sesle, "İyi misin, genç kız?" dedi.

Violet dondu kaldı. Bir an için hızlı nefes alışları onu boğdu ve hava bulamadı.

Sesi endişe doluydu. Bu endişe onu şoke etti. Daha önce hiç kimse onunla böyle konuşmamıştı; ne annesi, ne de ona bir babadan daha yakın olan Jacobi bile. Daniel Mackenzie, bir yabancı, onun yanında sıcak bir adam, endişeyle ona dokundu ve daha önce hiç deneyimlemediği türden bir korumacılıkla onu sordu.

Bu onu neredeyse kırıyordu. Bir dakika önce Violet, gecenin bir yarısı kabaca karşılırlarına çıkan bir oda dolusu yarı sarhoş, asi beyefendiyle başa çıkabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Annesi onların gelişinden dolayı yataktan kalkamayacak kadar üzgündü ve Violet her şeyi halledeceğini söylemişti.

Bay Mackenzie endişesini dile getirdiği anda, Violet kendini paramparça olmuş hissetti; korumaya çalıştığı dış görünüş, arkasındaki yalnız ve yorgun genç kadını ortaya çıkarmak için parçalanıyordu - otuz yaşına yaklaşmıştı, evlenmemişti ve evlenmesi de pek olası değildi, hasta bir anne bakıyordu, aklıyla ve yalanlarını gizleme becerisiyle yaşıyordu.

Mortimer ve onun gibilerle arasındaki bariyeri korumayı kolay buluyordu ama Daniel Mackenzie'nin tek bir dokunuşla onu paramparça edebileceğinin farkındaydı.

Nefesini tutmaya çalıştı, kişiliğini yerinde tutmaya çalıştı, ama bir an için sadece bir adama kızgın, korkmuş genç bir kadındı.

Onu ifşa etmek.

Bay Ellingham, her şeyden habersiz, gerginliği bozdu. "Lanet olsun, Mackenzie. Medyumun transına müdahale edersen asla bir bağlantı kuramayız. Bunu herkes biliyor."

Daniel bakışlarını Violet'in üzerinde tuttu. "İyi olduğuna emin aşkım?"

Violet ellerini tekrar masaya götürdü ve titremelerini durdurmak için bastırdı.

"Evet. Evet, iyiyim, teşekkür ederim."

"Sen bir pisliksin, Mackenzie," dedi Mortimer, sesi acımasız bir öfkeyle doluydu.

"Şimdi her şeye yeniden başlamamız gerekecek."

"Hayır, yapmayacağız," dedi Daniel, hâlâ Violet'e bakarak. "Gidelim ve Matmazel Bastien'i uykusuyla baş başa bırakalım."

Mortimer ayağa kalkarak, "Cehenneme kadar yolumuz var," dedi. "Bu evden ayrılmıyoruz. Tatmin olana kadar olmaz."

An imperfect pair ...

L's'znDA r BESTSEL L ING YAZARINDAN

JEN N I FER ASHLEY

Perfect Wife

Leydi Eleanor Ramsay, Part Mackenzie hakkındaki gerçeği bilen tek kişidir. Bir zamanlar sevgilisi olan bu kadın, Macken'in kalbini dőkebileceęi tek kadındır.

Hart her şeye sahiptir: Dükalık, servet, güç, nüfuz, arzuladığı her şey ve her kadın onu ister. Ancak Hart, kardeşlerini önce acımasız babalarından, sonra da dünyadan için çok şey feda etmiştir. Hart ayrıca karısı, oğlu ve her ne kadar çok geç fark etse de tüm varlığıyla sevdiği kadın için de acı çekmiştir,

Eleanor, Hart'ın uzun zaman önce çekilmiş çıplak fotoğraflarıyla Hart'ın kapısında yeniden ortaya çıkmıştır. Eleanor'un mavi gözlerindeki meydan okuma ilgisini çeker ve onun büyüleyici, saçma olmayan eğlenir. Hart, genç aşkının onu mahvetmeye mi ... yoksa kurtarmaya mı geldiğini merak eder.

penguen.com

PEI*JGUILJ.COM ADRESINI ZİYARET EDİN

B-tiiook hakkında daha
fazlasını mı arıyorsunuz?
okudun
mu?

Yeni harika kitabınızı
bulmak için yardıma mı
ihtiyacınız var?

Ziyaret etmek

PENGUIN.GEİM/WELCOME

kitap önerileri, okuma grubu
rehberleri, videolar, yazar
röportajları ve daha fazlası için.

PENGUIN.COM/WELCOME

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

